

JÄRJESTELMÄN PETTURI

LASSE ÖÖRNI

NANOWRIMO 2024

Perustuu vuonna 1991 kehitettyyn scifi-konseptiin, jonka oli tarkoitus olla Amigalla (AMOS Basic) kehitetty sivustakuvattu tietokonepeli, jossa seikkailtaisiin neljän eri hiilivedyn (metaani, etaani, propaani, butaani) mukaan nimetyillä planeetoilla. Tai ainakin ensimmäisellä niistä.

Peliprototyypin kehitys keskeytyi pian pelaajahahmon liikkumisen ja ampumisen, tekstinsyöttöpohjaisen keskustelujärjestelmän (vrt. Shadow of the Beast 2) ja pelaajahahmon suorittaman interaktiivisesti ohjattavissa olevan morsiuskannon testaamisen jälkeen.

Osa teoksessa esiintyvistä dystooppisista elementeistä on etukäteistestattu yleisöllä vauva.fi -foorumilla. Tällöin on lähes poikkeuksetta seurannut alapeukutuksia ja viestiketjun poistamisia.

Sisältää tulevaisuusdystopian lisäksi avaruusaluksia, robotteja, faktavirheitä, väkivaltaa, aseita ja seksiä. Voi sisältää pelielementtejä. Voi sisältää genreen nähden liiallisen määrän ”fluffia” varsinkin loppupuolella. Sinua on varoitettu; lue omalla vastuulla.

NEXUS

Kirosin tehtävänantoa mielessäni. Kirosin niitä kahta nilkkiä, jotka olivat löytäneet tavan kiertää Järjestelmän valvonta- ja rikoksenehkäisymekanismeja luovalla, mutta lopulta varsin ennalta-arvattavalla tavalla.

Kyyristyin vaistomaisesti suojaan ison roskasäiliön taakse, kun metallipulttien rämisevä ja koliseva hidas sarjatuli alkoi jälleen. Nilkit olivat ostoskeskuksen pohjakerroksen toisella puolella, portailla, noin neljäkymmenen metrin päässä.

Valvonta perustui ensisijaisesti silmiin istutettuihin miniatyyrisen kokoiseen kameroihin, joka välittivät jatkuvasti videokuvaa Järjestelmän palvelimille. Videokuvan perusteella tekoäly päätteli, oliko henkilö tekemässä jotain rikollista.

Mutta nämä nilkit olivat päättäneet peittää silmänsä paksuilla mustilla lapuilla, jolloin tekoälykin oli sokea. Ja nyt he räiskivät sokkona teollisilla pulttipyssyillä ostoskeskuksessa kohti väkijoukkoa.

Valvontajärjestelmässä oli ilmeinen heikkous, ettei se voinut käynnistää välittömiä rangaistusseuraamuksia, ellei se nähnyt tekijän itsensä kuvasyöttestä, että tämä oli pahoilla teillä.

Silminnäkijöiden tekoälylle automaattisesti välittämät havainnot riittivät kyllä siihen, että minut oltiin hälytetty paikalle.

Oikeastaan ihmettelin, että vartijarobotit eivät olleet ehtineet jo ottaa tilannetta haltuunsa ja eliminoida noita kahta. Oliko niiden toiminnassa jokin häiriö? Niiden olisi pitänyt jo tulla piilohäkeistään esiin ja mölistä läsnäolijoille kaavamaisia ”PYSYKÄÄ LOITOLLA. LAINRIKKOJAN NEUTRALISOINTI KÄYNNISSÄ” varoituksiaan.

Puristin 12-millistä raskasta, pitkää ja tummankiiltävää Peacegiver-puoliautomaattikäsiasettani molemmin käsin. Sen pysäytysvoiman pitäisi kyllä riittää pysäyttämään nuo kaksi, hyvinkin lopullisesti. Jopa luodinkestävän liivin läpi.

Mutten voinut kykkiä suojassa loputtomiin. Uhreja saattaisi tulla pian, ellei ollut jo tullut. Tämä tilanne pitäisi ratkaista ja päättää.

Pian.

Mielellään jo seuraavan sekunnin aikana.

Nousin varovasti, kunnes näin ne kaksi seinustan portailla, ensimmäisen porrasvälin puolivälissä. Teollisuuspuhtauspiiput olivat kumpikin minusta poispäin.

Nostin asean roskasäiliön reunan yli ja sain vasemmanpuolimmaisesta tähtäimiini. Vihreä suorakaide verkkokalvonäytölläni osoitti kohteen luovallisuuden. Hermostooni yhdistetty tähtäysavustussovellus (johon itsenäisillä lainvalvojilla oli lupa, asennettu takaraivossani sijaitsevan muistikorttiportin kautta) auttoi pitämään kohteen jyvällä.

Valmistauduin vetämään liipaisimesta, kun äkillisesti suorakaide muuttui kirkkaan punaiseksi.

Tekstiä syttyi näkökenttääni.

LUVATON KÄYTTÄYTYMINEN
LOPETA VÄLITTÖMÄSTI
RANGAISTUSTOIMINTO ALKAA ... 5 ... 4

Mitä helvettiä tämä oli? Miten tekoäly saattoi ollakin äkkiä nilkkien puolella ja kieltää minua ampumasta?

Sitten tilanne muuttui vielä pahemmaksi, kun huomasin että rangaistustoiminnon ajastin alkoi laskea nopeutettuna nollaan, ennen kuin mitenkään ehdin reagoida, ja valvontaimplanttini rangaistustoiminto käynnistyi.

Sähkövirta kulki aivojeni lävitse huumaavana salama-myrskynä, ja menetin otteen pistoolistani. Se kolisi alas betonilattialle. Näkökenttäni alkaessa sumeta näin vielä, kun nilkit käänsivät sokkona tähtäystään minua kohti.

Kouristellessani en pystynyt laskeutumaan takaisin suojaan, vaan kohtaisin luultavasti loppuni, pääni täyteen metallipultteja ammuttuna.

Sitten heräsin.

2

Havahduin sängyssäni yövalon lähes olemattomassa sinisessä loisteessa. Sydämeni jyskytti tuskallisesti rinnassani.

Muistutin itseäni, että se oli ollut vain typerä painajainen. Oikeilla lainvalvontakeikoilla tuollaista ei ikinä tapahtuisi. Tekoäly ei tehnyt tuon tason virheitä. Sehän oli ollut käytössä nykymuodossaan lähes sataviisikymmentä vuotta, ja se oltiin otettu käyttöön syystä.

Nyt oli siis vuosi 2312, jos oikein muistin. Yli kaksisataa vuotta Järjestelmän kunniakasta hallintaa!

Silmäkulmani kello näytti vähän yli neljää yöllä. Kirosin, tällä kertaa oikeasti. Tunsin itseni inhottavan terävällä tavalla univelkaiseksi, mutta aavistin etten tulisi enää saamaan unta, vaikka se olisikin tarpeen jos tänään tulisi oikea tositilanne.

Minulla oli kyllä aavistus, ettei tulisi. Minä, Dalton Lem, itsenäinen lainvalvoja Järjestelmän palveluksessa silloin kun minua haluttiin ja kun itse halusin, olin vain tottunut tiettyyn vainoharhaisuuteen.

Eivät ihmiset enää suurimmaksi osaksi tehneet mitään noin typerää, kuin vaikka sokkona ammuskelu työkaluilla tekoälyn huijaamiseksi. Sen sijaan he tyytyivät osaansa elämässä. Sehän ei useimmilla ollut ollenkaan huono, siitä Järjestelmä piti huolen.

Tämän vuoksi suurimman osan ajasta elätin itseni kouluttajana lainvalvojien kertauskoulutustilaisuuksissa. Järjestelmä oli sen verran fiksu, ettei se luottanut sata-prosenttisesti tekoälyvalvontaan ja robotteihin, vaan väkivaltakoneistoon kuului vielä aivan lihaa, verta ja luutakin.

Aloin olla nyt yksi harvoista elossa olevista, jotka olivat nähneet isompaa tositoimintaa. Olin ansioitunut ns. Altera-tapauksen aikana noin kymmenen vuotta takaperin.

Silloin kymmenet Altera-yhtiön asteroidinlouhijat saivat päähänsä julistautua vapaiksi Järjestelmästä, rikkoivat implanttinsa elektromagneettisella pulssilla, ja alkoivat kylvää tuhoa ja kuolemaa kaikella mahdollisella käytössään olevalla, kunnes heidät kaikki eliminoitiin.

Tapauksen jälkeen implantin suojausta parannettiin, ja siihen lisättiin peukalointia vastaan vielä lisää moninkertaisesti suojattuja ja salattuja viestintäprotokollia. En tarkkaan ymmärtänyt miten ne toimivat, mutta lopputulos oli, ettei kannattanut yrittää omin päin mitään valvonta-implanttia koskevia säätö-, huolto- tai sabotaasitoimenpiteitä, ellei halunnut aivojensa kärehtävän.

Niin, meillä kaikilla oli nuo implantit, ja ne olivat päällä kaiken aikaa, odottaen komentoa tekoälyltä, siltä varalta että päättäisimme siirtyä pahoille teille. Tällöin aivojen läpi johdettu sähkövirta saisi meidät lopettamaan sen, mitä olimmekaan tekemässä, ja kouristelemaan avuttomina lattialla. Tai jos tilanne sitä totisesti vaati, implantti pystyi kondensaattorinsa ja kehon oman sähkökemian avulla

tuottamaan suoraan myös aivot käristävän virran tason. Tällöin rikoksentekijä todella muuttui itse omaksi viholliseksi!

Langattoman yhteyden täytyi myös pysyä päällä koko ajan – rangaistuksen uhalla – mikä on hieman haastavaa avaruudessa matkustaessa, mutta Järjestelmä oli sen onnistunut ratkaisemaan, ainakin niin kauan kuin käytti autorisoituja kulkuvälineitä ja reittejä.

Nyt nousin sängystä, kuljin kopperomaisen asuntoni läpi vessaan ja tyhjensin rakkoni. Se ainakin helpotti. Nyt univelkaakin ja vaikkapa merkityksettömän uutisvirran selailua, kun unta ei kuitenkaan saisi, sietäisi paremmin.

Napsautin tabletin päälle yöpöydältä. Useat pitivät kyllä enemmän tietovirtojen selaamisesta suoraan verkkokalvonäytön avulla, mutta minulle se tuntui liian tungettelevalta. Siinä mielessä olin vanhanaikainen.

Sen olin jo hyväksynyt aikoja sitten, että tekoäly näki esimerkiksi virtsaamiseni. Niitähän se näki varmasti tuhansia joka hetki. Siinä ei ollut mitään erityistä, eikä luultavasti mitään merkityksetöntä tallennettu pysyvästi. Enemmän inhosin sitä, että silmilleni sädetettäisiin ylimääräistä informaatiota. Sen toki hyväksyin, että uhkattai taistelutilanteessa kohteet merkittiin suorakaiteella. Sehän oli minulle selviämisetu.

Nämä kaikki Järjestelmän toteuttamat ”tekniset parannukset” ihmiseen vaativat toki yhden melko olennaisen jutun, jotta taattaisiin että ne tosiaan olivat kaikilla.

Ihmisten vanhanaikainen lisääntyminen oltiin lopetettu aikoja sitten, ja me kaikki synnyimme steriileinä keino-tekoisista kohduista, kiihdytetyn alkuikääntymisen avulla noin parin vuoden ikäisinä, siksi että kehomme kestäisivät implanttiasennukset. Sisältyiköhän tuohon hautomisprosessiin Järjestelmän propagandan vastaanottamista, sitä en tiennyt.

Tämä kaikki oli hinta, mikä täytyi maksaa vakaasta yhteiskunnasta. Vakaasta Järjestelmästä. Olihan vaihtoehtoja kokeiltu ahkerasti koko ihmiskunnan pitkän historian avulla, ja paljon enemmän tuskaa, kurjuutta ja verenvuodatusta ne olivat aiheuttaneet.

Tekoäly ei kuitenkaan valvonut ajatuksiamme. Kaikenkattavasta valvonnasta sai repiä huumoria niin paljon kuin halusi, kunhan teki sen yksityisesti. Julkinen kritisointi tai varsinainen kapinan lietsominen ei puolestaan ollut ollenkaan viisasta, ja siitä oli seurauksensa.

Tekoälyn keräämän tiedon avulla oli yleensä melko kiistämätöntä, kuka oli tehnyt mitä. Sen vuoksi oikeusprosessikin pystyi olemaan suoraviivainen, eikä yleensä edes ihmistuomaria tarvittu.

Rangaistukset olivat melko tylyjä; kaikki viiden vuoden ylittävät vankeustuomiot muutettiin suoraan kuolemaksi, koska muuten vain hukattaisiin aikaa. Keinokohduistahan sai joka tapauksessa väkeä lisää, ja Järjestelmä pystyi muokkaamaan uusien ihmisten DNA-profiilia sen mukaan, millaisille yksilöille olisi ennustettavasti kysyntää näiden aikuistuttua.

Vankeuden ja kuolemanrangaistuksen lisäksi oli kyllä pitkään kokeiltu korjaavia, manipulatiivisia rangaistuksia, siis aivojen peukalointia lääkkeillä, terapialla tai virtuaalitodellisuudella, mutta lähes kolmensadan vuoden historia ei vielä ollut kovin lupaava. Siksi yleensä pysyttiin perusasioissa: DNA-muokkaus, valvonta, aivosähkö, vankeus ja kuolema. Vaikka vangit saattoivat halutessaan ja omalla vastuulla osallistua kokeiluihin.

Periaatteessa DNA-kartoitustekniikka ja tekoälyn keräämä suunnaton tietomäärä mahdollistivat, että kaikki alttius rikollisuuteen voitaisiin vähitellen karsia pois, mutta aina joku silti onnistui olemaan luova kusipää.

Eihän ihmisiä tylsistyttyäkään voinut, sillä Järjestelmä vaati kuitenkin huippuosaamista. Halu oli tietysti aina kauemmaksi tähtiin, käyttää kaikki käytettävissä olevat resurssit mahdollisimman optimaalisesti, nyt kun valtiot eivät enää sotineet keskenään, ja talouskin oli suureksi osaksi tekoälyn säännöstelemää ja optimoimaa.

Tämän ajatusketjun innoittamana selasin hetken verkon sisältöä ja uutisvirtaa tabletilla.

Olin oikeassa jälleen; uutiset olivat taas lähes täysin merkityksettömiä ja mielenkiinnottomia. Räjähdyshemiantehtaassa; sillan sortuminen itä-Nexuksessa; laaja panssarihopeatoukkainfestaatio Metaaniplaneetta-kaivos-siirtokunnan keskusvarastossa. Ainoa mikä kiinnitti huomioni, oli lähes katastrofiin johtanut koe kiihdytinlaitoksessa. Siellä oltiin kokeiltu uudenlaista tekniikkaa keinotekoisien avaruusrepeämien luomiseksi.

Menetelmä oli osoittautunut epävakaaaksi, ja tutkijat olivat saaneet suljettua repeämän viime tingassa, ennen kuin se nielaisi koko laitoksen ties minne.

Luonnollisesti esiintyvät aika-avaruusrepeämät, kun ne löydettiin 2100-luvulla, olivat yhdessä lähes valonnopeuden mahdollistavan yliajomoottorin kanssa mullistaneet planeettojen- ja jopa tähtienvälisen matkustuksen. Kaksisuuntaisten repeämien kautta pystyi siirtymään kauaskin toisaalle; repeämiä oltiin kartoitettu hartaasti ja työ jatkui yhä. Vielä mielenkiintoisempia, tosin riskialttiimpia, olivat yksisuuntaiset repeämät. Niidenkin kartoitus jatkui, mutta hitaammin, korkeasti palkattujen vapaaehtoismiehistöjen avulla, jotka harvoin palasivat.

Joka tapauksessa, jos repeämiä voisi luoda itse halutessaan, avaruusmatkustus mullistuisi vielä kertaheitolla lisää. Mutta jos vaarana oli nielaista itsensä ja lähiympäristönsä jonnekin helvetinreikään, kannatti ehkä harkita useampaankin kertaan.

Vielä yksi puuttuva palanen oli tiedonsiirto ja sen viive. Varsinkin kun Järjestelmä halusi valvoa kaikkea, kaikkialla. Se oltiin ainakin toistaiseksi ratkaistu kvanttitunnelointisatelliittien avulla. Niiden kantama oli pitkä, ja niitä ripoteltiin uusia tarpeen mukaan. Tunnelointiefekti poisti tiedonsiirron valonnopeusrajoituksen, mutta haittana oli rajoitettu käytössä oleva kapasiteetti. Sitäkin tietysti pyrittiin kasvattamaan koko ajan.

Istuin hetken sängyn reunalla. Painajaisunen ja unenpuutteen tuottama ärtymyksen tunne kalvoi yhä.

Mutta koska en uskonut, että nukahtaisin enää uudestaan, päätin pukeutua verryttelyasuun ja lähteä varhaiselle aamulenkille. Tiesin, että suuri osa lainvalvojista suosi automatisoituja harjoitusohjelmia kuntokeskuksissa ja Järjestelmän sallimaa anabolista kehon luonnollisen kemian vahvistusta, mutta minä arvostin perinteistä harjoitusta.

Vedin vielä juoksukengät jalkoihini ja poistuin asunnosta ensin käytävään, sitten hissillä välikatutasolle ja ulos Nexuksen varhaiseen loppukesän aamuun.

3

Nexus oli Järjestelmän hallinnollinen keskus tai pääkaupunki. Se sijaitsi entisen Texasin osavaltion pohjoisosassa, suunnilleen siellä missä Dallas oli kauan sitten sijainnut. Maista ei enää puhuttu, oli vain Järjestelmä, sen planeetat ja kaupungit.

Kaupunki oli varsinainen megalopolis liki sadan miljoonan asukasluvullaan. Automatisoitu liikenne kulki kolmessa katutasossa, ja lähellä keskusvalvontatornia neljässäkin.

Merenpinnan noustua 21. vuosisadalla rannikot olivat jääneet veden alle. Sittemmin tekniikan kehityttyä ilmakehän lämpeneminen oltiin saatu pysähtymään, ja Nexuksen sijainti vaikutti turvalliselta. Atlantin valtameri oli noin sadanviidenkymmenen kilometrin päässä, ja sinne liikennöitiin leveitä kanavia pitkin. Vaikka suurin osa tavaraliikenteestä olikin siirtynyt ilmateitse tai maan- ja merenalaisia tunneleita pitkin suoritettavaksi. Massalinko-tekniikkaakin oltiin suunniteltu, mutta se taisi olla liian epävarmaa, jos tavara oli tarkoitus vastaanottaa ehjänä.

Taivas oli tumman punaisenharmaa, kun kiihdytin ensin hölkkävauhtiin ja sitten kevyeen juoksuun. Kaiteen takana itsenäisesti kulkevat autot, suurin osa niistä levitaatio-tekniikkaa käyttäviä, suhahtelivat lähes tauotta ohitseni. Nexus ei nukkunut koskaan. Mutta muita jalankulkijoita en vielä kohdannut.

Kiihdytin tahtia lisää, mutta pian huomasin kehoni ja erityisesti hengitykseni protestoivan. Harjoitus ei ollut

ehkä aivan järkevä univelkaisena, enkä ollut enää aivan nuori. Pakotin kuitenkin itseni pysymään vauhdissa. Kuka tiesi, ehkä juuri tämä lenkki voisi olla ero elämäni ja kuolemani välillä jonkin tulevaisuuden paskakeikan aikana.

Jos kohtaisin loppuni, saatoin lähes kuvitella lainvalvojatoverieni myhäilevän, että kaverin olisi pitänyt roinata suosiolla. Tai asentaa endo- tai eksoskeleton, eli sisäinen tai ulkoinen vahvistettu luukehikko.

Luotin kuitenkin siihen, että varustukseni tai sen puutteen arvioiden Järjestelmän tekoäly ei antaisi minulle varsinaisia surmankeikkoja suoritettavaksi. Raskasta sotimista varten olivat sitten ne raskaasti anabooleja käyttävät, kehonsa uusiksi laittaneet ihmishirviöt. Maksimivoimayksikkö oli virallinen nimitys. Näin heitä säännöllisesti harjoituksissa, käyttämässä isoimpia aseita joita vain saattoi kuvitella, ja harjoittelemassa lähinnä ylettömään voimaan ja väkivaltaan perustuvia taktiikoita.

Joskus minua mietitytti, että miksi Järjestelmä yleensä salli heidät. Eikö heidät olisi vain voinut korvata raskailla taisteluroboteilla?

Luulen, että kyseessä oli Järjestelmän turvallisuus-ylipäällikön Milius Krugerin henkilökohtainen mieltymys. Milius oli kai niin korkeassa asemassa, että hänellä oli lupa mennä jopa tekoälyn suosituksia vastaan. Aiemmin urallaan hän oli itse palvellut Maksimivoimayksikön esiasteessa, ja luulen että hänen pituutensa ja leveytensä olikin seurausta endoskeleton-asennuksesta.

Totta puhuen Maksimivoimayksikkö ei enää nähnyt

varsinaista toimintaa juuri ollenkaan. Altera-tapauksessa sitä oltiin käytetty vain loppusiistimiseen.

Lenkkini eteni, ja mieleni palasi väkisinkin tuohon lyhyeen ja kyseenalaisen kunnian hetkeen. Minut oltiin hälytetty asteroidille tiedustelijan ominaisuudessa, mutta lähinnä tuurilla onnistuin eliminoimaan kapinan johtajan, jonka jälkeen se alkoi pian kuivua kasaan. Henkeni oli totta puhuen ollut hiuskarvan varassa silloin, mutta pelaamalla likaisesti ja käyttämällä kaikki taitoni olin kuin olinkin selvinnyt. Arpia keikasta toki oli jäänyt muistoksi. Kuten myös Järjestelmän kunniamerkkikin.

Mutta nykyisin, aina kun käytin koulutuksessa taktisia esimerkkejä tuon tehtävän ajalta, epäilyksen aalto kulki väkisinkin lävitseni. Kannattiko tuollaista miltei puhtaalla tuurilla selviämistä, tuollaisia menneen maailman cowboy-oppeja kuljettaa eteenpäin lainvalvonnan uudelle sukupolvelle?

No, Järjestelmän tekoäly antoi minun jatkaa, joten kai se arvosti minun kokemustani. Eiköhän koulutukseni analysoitu moneen kertaan heikkouksien varalta.

Vähitellen olin niin kaukana asunnoltani, että lenkistä tulisi väkisin ainakin seitsemän kilometriä. Välikatutason tie kaartui oikealle, jolloin keskusvalvontatorni alkoi häämöttää suoraan edessäni kaukaisuudessa. Vieläkin kauempana sen takana salama välähti pilvissä pari kertaa.

Kymmenen kilometriä olisi ollut parempi, ja se minkä normaalisti pyrin juoksemaan, mutta epäoptimaalisessa tilassani tämä saisi riittää, joten päätin kääntyä takaisin.

Pian käännettyäni sydämeni muljahti epämiellyttävästi, joten päätös oli ehdottomasti ollut oikea. Niin, saihan tekosydämiäkin, joilla saavuttaisi paremman kestävyys ja vapautuksen useista potentiaalisesti kuolemaan johtavista sairauksista, mutta pidin sitäkin jonkinasteisena huijaamisena. Eihän kukaan kuitenkaan elänyt ikuisesti, vaikka korvasikin osia itsestään.

Viimeistään aivot sanoisivat työsopimuksen lopulta irti, ja siihen Järjestelmäkään ei osannut vastata juuri mitään. Vaikka aivojen vanhenemista hidastavia kokeellisia lääkkeitä olikin.

Ohikiitävän hetken mietin, mitä haluaisin vielä kokea ennen kuolemaani, jos se vaikka tulisikin pian. Jonkinlaisen isomman merkityksenkö? Vai jopa syvän yhteyden toiseen ihmiseen?

En suoraan sanoen jaksanut uskoa kumpaankaan. Minusta tuntui, että sain jo riittävän tarkoituksen tunteen ja mielihyvän ajatuksesta, että olin se joka hoiti joskus paskakeikkoja, jotta elämä toimisi vähän liukkaammin ja ongelmattomammin muille. Eihän kukaan halunnut vaikka sitä pulttipyssyllä räiskivää idioottia pilaamaan päiväänsä jopa kuolettavalla tavalla.

Ja tietysti pidin adrenaliinin tunteesta, kun jouduin tilanteeseen, jossa oikeasti saattoi olla hengestä kyse. Vaikka itsenäisenä lainvalvojana kohtasin myös tilanteita, jotka olivat yksinomaan paskaa ilman mitään hohtoa tai adrenaliinin kutkutusta. Oikeastaan suurin osa keikoista kuului tuohon kategoriaan.

Muistin menneestä maailmasta lausahduksen, jonka lausuja oli hämärän peitossa. Tätä oltiin virheellisesti arvailtu tietyksi kirjailijaksi tai poliitikoksi, mutta itse lausahdus meni suunnilleen näin: ihmiset nukkuivat öisin rauhassa, koska karkeat miehet olivat valmiina tekemään väkivaltaa heidän puolestaan.

Olin mielelläni tuo karkea mies. Olin hetkittäin jopa varsin ylpeä siitä, että olin.

4

Asunnolle palattuani ehdin juuri käydä suihkussa ja valmistaa alkeellisen synteettisestä kahvista ja keinoliha-voileivistä koostuvan aamiaisen, kun sain puhelun.

Niin, valvontaimplantin mukana sai bonuksena myös kurkkumikrofonin ja kuulohermoliitännän, ja aina päällä olevan tietoverkkoyhteyden, minkä vuoksi puhelimet olivat aikoja sitten jääneet menneisyyteen. Silmänäytöltäni näin, että soittaja on läntisen poliisipiirin päällikkö Travis Miller.

Tämä oli epätavallista. Tavallisesti sain tarjotut tehtävänänot vain viestinä silmänäytölleni, jolloin pystyin helposti hyväksymään tai hylkäämään ne.

En oikein voinut jättää vastaamattakaan. ”Dalton,” murahdin tai oikeastaan korahdin matalasti.

Travisin ääni oli kuten aina tasaisen matala, paksulla afro-amerikkalaisella korostuksella. ”Hyvä että olet jo ylhäällä. Täällä asemalla kaivattaisiin sinua – demonstraatioon.”

Tämä kuulosti varsinkin näin aikaisin aamulla epäilyttävältä. Mikä demonstraatio? Mistä oikein oli kyse? Ei ainakaan tavallisesta koulutuksesta. Adrenaliinini alkoi heti virrata. Oli hyvä että olin käynyt lenkillä, se oli ehtinyt rentouttaa minua edes vähäsen.

”Mistä on kyse?” kysyin.

”Saat tietää sitten. Ota standardivarusteesi.”

Oliko tämä jotain tekoälyn pelleilyä, vaikka tavallisesti luotinkin sen harkintaan? Haluttiinko minua testata jollain tapaa? Että miten reagoisin puutteelliseen informaatioon? Kaikki vaihtoehdot tuntuivat jokseenkin epämiellyttäviltä.

Mutta koska tunsin ylpeyttä siitä, että olin karkea mies joka oli valmis tekemään väkivaltaa, niin tietysti voisin sitä tarvittaessa demonstroida heille jotka halusivat katsoa. Jos nyt siitä oli kyse.

Puhelu päättyi, ja enempää viivyttelystä aloin pukeutua sinisenmustaan lainvalvojan univormuuni, alkaen luotiliivistä. Peacegiver-ase oli niin iso, ettei sitä voinut kantaa piilossa, mutta lantiokotelosta se oli silti suhteellisen kätevä ottaa tarvittaessa. Vielä sähkölamautintoiminnolla varustettu hiilikuitupamppu vyölleni, niin olin valmis.

Poistuin asunnostani kadulle jo toista kertaa tälle aamulle. Nyt taivas oli jo kirkastunut vaaleanharmaaksi. Tilasin kyydin poliisiasemalle.

Levitaatioauto saapui pikavauhtia ja jarrutti nopeudella, joka olisi tuonut matkustajille suuhun oksennuksen. Nousin kyytiin, kiinnitin turvavyön ja auto kiihdytti ripeästi, mutta siedettävästi.

Seurasin matkan etenemistä tuulilasiin projisoidusta näytöstä. Poliisiasema oli arviolta kolmen minuutin päässä. Sen aikaa ehtisin vielä miettiä, mistä ihmeen demonstraatiosta oli kyse.

En siltikään päässyt sitä pitemmälle, kuin että minun taatusti haluttiin näyttävän väkivallantuottotaitojani. Tai muita taktiikoita, joissa useimmiten oli kyse siitä, miten päästä asemaan, josta väkivallan tuotto oli itselle mahdollisimman helppoa mahdollisimman pienellä riskillä.

Oliko minua ehkä odottamassa jokin tehtävä? Jokin tavallista suurempi? Vai oltiinko minua jo vähitellen siirtämässä hommista pois? Oliko minun tarkoitus demonstroida, miten vanhentuneita ja käyttökeltottomia taitoni olivat?

Järjestelmästä ja tekoälystä ei kai koskaan voinut aivan varmuudella tietää, vaikka tähän asti suoritukseni ja koulutukseni olivatkin kelvanneet. Jos tekoäly tai Miliuksen taseiset ihmiset olivat jotain päättäneet, minulla ei olisi kovinkaan paljon sananvaltaa. Siksi oli vain otettava vastaan se, mitä oli tulossa.

Auto pysähtyi läntisen piirin aseman portaiden eteen. Vedin henkeä, irrotin turvavyön ja poistuvin jalkakäytävälle.

S

Kolmikerroksisen rakennuksen julkisivu oli harmaata graniittia. Kaikki Järjestelmän hallintoon ja lainvalvontakoneistoon liittyvät rakennukset oli tapana rakentaa arvovaltaa ilmaiseviksi.

Joskus olin miettinyt, tunsiko tekoäly siitä mielihyvää. Osasiko se tuntea? En uskonut siihen. Kai kaikki ylimääräinen pröystäily oli vain johtohenkilöiden egon hivelemiseksi, ja kansalaisten kunnioituksen tai pelon herättämiseksi. Aivan kuten oli aina ollut järjestyneiden yhteiskuntien alusta saakka.

Nousin portaat ylös. Panssarilasiset liukuovet avautuivat edessäni, kun järjestelmä tunnisti minut, ja astuin sisään.

Päällikön sijasta minua oli aulassa vastassa ylivääpeli Victoria Gomez. Tummahiuksinen, parkkiintunut, karkea nainen, joka nautti aivan elämäntehtäväkseen asti sen varmistamisesta, että toisilla oli riittävät ja asianmukaiset välineet väkivallan tuottamiseen.

”Terve, Dalton. Mennään alas harjoitussaliin. Sinua odotetaankin siellä jo.”

Palaset lokahtelivat päässäni hyvinkin kohdalleen. Taatusti juuri sellainen demonstraatio, kuin olin ajatellutkin. Mietin, olinko tarpeeksi hyvässä iskussa. En kai aivan optimaalisessa, mutta toivon mukaan riittävässä.

Seurasin Victoriaa portaat alas.

Aseman steriili puhdistusaineen tuoksu alkoi sekoittua pinttyneen hien ja adrenaliinin kutsuvaan hajuun. Siinä oli aina lupaus ponnistelusta, itsensä ylittämisestä, ja tietenkin väkivallasta.

Käännyimme kellarikerroksen risteyksestä, ja sitten olimmekin harjoitussali ykkösen edessä. Paikka oli minulle äärettömän tuttu.

Astuimme sisään korkeakattoiseen, räikeästi valaistuun betonihalliin. Lattia oli mustaa puolipehmeää kumia. Täällä pystyi harjoittelemaan väkivallan tuottamista niin, ettei pakosta sattunut kovin pahasti. Seinustalla oli perinteisiä kuntosalivarusteita ja nyrkkeilysäkkejä, katosta roikkuvia köysiä kiipeilemiseen, ja hallin toisella puolella lyhyt esterata.

Katseeni siirtyi paikalla oleviin muihin lainvartijoihin. Tunnistin heti vaalean, siilitukkaisten ja pitkänluisevan Colen, joka oli ollut parini useilla keikoilla. Ja sitten rotevan viiksekkään miehen, jonka nimen kaivamiseen aivoillani meni sekunti-pari.

Branagh. Yksi Maksimivoimayksikön tiiminjohtajista.

Ja sitten vielä kaksi taatusti yli kaksimetristä endoskeletonikorstoa Maksimivoimayksiköstä. Juuri nyt he olivat tekemässä jotain erikoisen näköistä venyttelyharjoitusta pamppujensa kanssa ilkeät virneet kasvoillaan.

Palaset lokahtelivat vielä vähän enemmän kohdalleen. Olin varma, että minun ja Colen haluttiin demonstroivan lähitaistelutaktiikoita noita järkäleitä vastaan.

Endoskeletonin tehostetulla voimalla yksikin pampunisku rikkoiisi helposti luita. Minulla tuli mieleen, että pystyisin korkeintaan demonstroimaan, miten hyvin osaisin väistellä.

”Vaikka Travis kutsuikin sinut, hän ei itse ehtinyt paikalle. Mutta hän näkee halutessaan videolinkin yli,” Victoria selitti.

En halunnut kysyä mitään tarpeettoman typerää. Odotin että joko ylivääpeli tai Branagh selittäisi pelin hengen tarkemmin. Minun ei tarvinnutkaan odottaa kauan.

”Tervehdys, Dalton. Siitä onkin aikaa kun nähtiin viimeksi. Toivottavasti elämä on maistunut Altera-keikan jälkeen. Minulle se ainakin on. Minulta pyydettiin, että lainaisin paria miestäni pieneen joukonhallintademonstraatioon. Että voidaan nähdä, miten MV- ja tavalliset lainvalvojat tekevät yhteistyötä tarvittaessa,” Branagh puhui bassoäänellään.

Yllätyin hieman. Olinkin arvannut väärin. Mutta silti kyse oli väkivallan tuottamisesta, ja sen todistamisesta, että pärjäisin siinä missä Branaghin miehetkin, joten en voinut rauhoittua.

Branagh jatkoi. ”Tämä on toistaiseksi vielä salaista tietoa, mutta tilanne voi käydä sellaiseksi, että sille on taas tarvetta hyvin pian.”

Travisin puuttuminen alkoi tuntua järkeenkäyvältä. Asia oli mahdollisesti hänen toimivaltansa yläpuolella.

Oltiinko minuakin lainaamassa? Johonkin meneillä olevaan salaiseen tapaukseen? Johonkin kuten Altera?

Muttei auttanut miettiä vielä liikaa. Ensin minun tulisi osoittaa taitoni ja yhteistyökyvykkyyteni. Näytöstä saattoi olla videolinkin yli seuraamassa isojakin kihoja. Jokin iso tehtävä kelpaisi kyllä, vaikka saatoinkin olla neljää-kymmentä lähestyvänä jo liian ikäloppu. No, paskalla tuurilla kuolisin saappaat jalassa.

”Aika potkia persettä, vai mitä Dalton?” Cole kysyi.

Hän oli pariksi mukavan huoleton. Moni muuten vastenmielinen keikka oli muuttunut hänen läsnäolonsa vuoksi miellyttävämmäksi.

”Sitähän varten me olemme,” vastasin.

Victoria toi minulle 12-millisiä lippaita. Jaha, voimankäyttöoikeudet tulisivat olemaan pamppua laajemmat. Tämähän alkoi mennä mielenkiintoiseksi.

”Paukkupanoksia. Otathan pois sen oikean kudin pesästä,” ylivääpeli muistutti.

Irrotin Peacegiverin lippaan ja vedin liikkuvat taakse saadakseni patruunan ulos. Sen jälkeen läimäytin ensimmäisen paukkupanoslippaan sisään. Jokaiseen lippaaseen mahtui kahdeksan 12-millistä luotia, mikä ei ollut mahtavaa, mutta tehoakin oli.

Tarkalleen ottaen oli kyse ns. digitaalisista paukkupanoksista, jotka lauetessaan merkitsivät kohteen

harjoitusta valvovalle tekoälyohjelmalle. Ihmiseen osuessa se merkitsi tämän rangaistustoiminnon lyhytaikaista aktivoitumista, jolloin tämä tipahtaisi kanveesiin.

Nyt vasta huomasin Maksimivoimayksikön miesten pitkänomaiset aseet, jotka olivat levänneet penkkiä vasten heidän lämmitellessään. Ehkä raidetykkeitä? Oliko niistä kehitetty jo versio, jonka akkua ihminen pystyi kantamaan, ja joka silti tuotti riittävän kiihdytysvoiman? Tai eiväthän he tarkalleen ottaen aivan ihmisiä olleet.

Miehet ottivat aseet käsiinsä, ja Victoria ohjeisti, kuinka niitä piti säätää harjoitusta varten. Luultavasti jokin digitaalista paukkupanosta vastaava toiminto. Sitten Victoria ja Branagh siirtyivät sivummalle. Yliväapeli otti minitablettinsa ja näppäili sitä hetken harjoitusksenaarion valitsemiseksi ja aktivoimiseksi.

Verkkokalvonäyttööni syttyi tekstiä.

HARJOITUSTILA VOIMANKÄYTTÖ SALLITTU

Jännitin vaistomaisesti lihaksiani valmistautuakseni voimankäyttöön. Mutta yhtä nopeasti myös rentoutuin ne. Jäykkyys ei ollut hyväksi taistelussa, vaan jäntevyys ja valmius nopeisiinkin suunnanmuutoksiin.

”Kapinoivaa väkijoukkoa simuloivat robotit,” Victoria selitti. ”Skenaario on se, että te neljä olette kävelleet ylivoimaiseen väijytykseen. Niinhän te ette oikeasti tekisi, mutta kuvitellaan niin tämän harjoituksen vuoksi. Voimankäytölle ei ole rajoja.”

”Tottelevatko ne sähköä?” kysyin.

”Ehkä, ehkä ei. Saattavat olla kovissakin aineissa. Ja ovat saaneet valvontaimplanttinsa pois päältä jollain tavalla, johon emme tässä mene tarkemmin.”

Tässähän saattaisi tulla tukalat oltavat. Jos mahdollista, kannattaisi yrittää pärjätä pampulla, koska lipasta vaihtaessa aikaa meni hukkaan, mutta robotit eivät taatusti odottaisi.

Lopulta kaikki oli valmista. Victoria painoi tablettinsa näyttöä vielä kerran, ja karhea, matala, toistuva hälytyssummeri käynnistyi. Raskas ja leveä liukuovi hallin harjoitusvälineistä vapaalla seinällä alkoi aueta.

Näytös alkakoon.

6

”Selät vastakkain, se on paras,” Cole ehti vielä sanoa ennen kuin kiiltävänharmaa, kasvoton, ihmisiä karkeasti muistuttava robottilauma oli päällämme.

Niin, se oli periaatteessa toimiva taktiikka kahdestaan taistellessa. Mutta meitä oli neljä. Maksimivoimayksikön miesten toiminta olisi täysin arvaamatonta.

Sitten mättäminen alkoi, ja tajusin, että oli käytännössä pakko toimia vaistonvaraisesti, ja toivoa parasta. Ei ollut aikaa miettiä, millaisiin osumiin robotti reagoisi parhaiten, joten yritin satuttaa niitä kuten satuttaisin ihmistäkin. Pamppuni löi pitkässä kaaressa, ja raivokas huuto purkautui kurkustani.

Ensimmäinen kohteeni ei silti kaatunut, vaikka käytin sähköä. Ehkä se sitten oli aineissa. Väistin sen vastahuitaisun, samalla kun Cole mätkäisi toista selkään tehokkaammin tuloksin. Sitten tilanne meni niin pahaksi robottien lähestyessä usealta suunnalta, että oli jo aika ottaa Peacegiver käyttöön.

Ammuin kolmesti. Jokainen laukaus kaatoi yhden, ja saatoin hengähtää hetken.

Sivusilmällä näin, miten Maksimivoimayksikön miehet mättivät robotteja pampuillaan ja tykeillään, raivon ja innostuksen vaaraa uhkuva yhdistelmäilme kasvoillaan. He totisesti olivat elementissään. Toki oli epämiellyttävää ajatella, että he tekisivät samoin oikeillekin ihmisille.

Olkoonkin, että oletimme vihollisten olevan implanteista vapaita.

Siitäkö oli kyse nytkin? Vieläkin kehittyneemmästä hakkeroinnista? Alteran jälkeistenkin uusien turva-mekanismien ohittamisesta?

Mutta robotit kävivät päälle jos mahdollista vieläkin raivokkaammin, joten en voinut jäädä liikaa miettimään. Tunsin uppoavani eräänlaiseen väkivallan transsiin, jossa en enää tietoisesti valinnut, mitä tein kullakin hetkellä. Sitten liian lähelle päässeen robotin käsivarren huitaisu osui ilkeästi poskeeni, mutten välittänyt, vaan pyörähdin lattian kautta ympäri ja annoin pampulla sähköä sen nivusten tienoille.

Robotti ymmärsi kaatua. Pääsin jaloilleni ja jatkoin raivokasta huitomista oikealle ja vasemmalle, ikään kuin olisin jopa niittänyt vihollisia, samalla kuin Cole niittasi pistoolillaan pari seuraavaa. MV-miehet olivat siirtyneet jo robottien pahoinpitelemiseen raskailla terässaappaillaan. Heidän raa'at urahduksensa kuuluivat kaiken muun metelinkin yli.

Mutta yhä edelleen robotteja tuli sivuseinän kätköstä lisää. Kuinka paljon Victorialla oli niitä jäljellä? Taistelu jatkui; jälleen päälleni oli käymässä liian monta yhtä aikaa, joten ammuin lippaani tyhjäksi, ja kurotin seuraavaa taskustani –

Tällöin summeri soi uudestaan, ja kaikki robotit jähmettyivät.

Minäkin jähmetyin, vaikka raivo jäi sykkimään päähäni. Mutta olimme ilmeisesti jo demonstroineet tarpeeksi.

Tekstiä syttyi taas silmiini.

HARJOITUSTILA PERUTTU NOUDATA KAIKKIA LAKEJA

Selvä. Sitten käännyin katsomaan taakseni, ja pala nousi kurkkuuni. Cole makasi lattialla liikkumattomana. Mitä helvettiä oli tapahtunut?

Olin ollut liian keskittynyt omaan taisteluuni, eikä minulla totta puhuen ollut aavistustakaan. Se ei ollut lainvalvojalle hyväksi, kun oli kyse tämän parista. Olivatko Branaghin miehet tehneet selkäni takana jotain asiatonta? Sitäkään ei voinut sulkea pois. Tai saattoihan se olla puhdas onnettomuus. Tekoäly selvittäisi kaiken, jos ei heti niin jälkikäteen, ja rangaistukset jaettaisiin, jos oli tarpeen. Mutta jos Cole oli vammautunut pahasti, se olisi laiha lohtu.

”Täällä tarvitaan lääkintää!” Victoria ohjeisti ilmeisesti puhelulinkin yli.

Ryntäsin Colen luokse ja polvistuin. Ei hyvä. Hänen päänsä oli virheellisessä kulmassa muuhun kehoon nähden, eikä hän näyttänyt hengittävän. Sillä välin Maksimivoimayksikön miehet katsoivat poispäin, ikään kuin halusivat pestä kätensä tapahtuneesta.

”Mitä tapahtui?” huusin.

”Robotin yllättävä hyökkäys juuri huonoimmasta mahdollisesta kulmasta,” viereeni tullut Branagh vastasi matalan eleettömästi.

Kyllähän me tiesimme, että lainvalvontatyössä oli riskinsä. Mutta jos Cole joutui maksamaan hengellään typerän näytöksen takia, se tuntui epärealistiselta. Epärealistiselta jopa niin paljon, että olisin saattanut haluta tappaa. Mutta kenet? Kihisin raivosta jopa Victoriaakin kohtaan, kun tämä oli käynnistänyt harjoituksen ja säätänyt sen parametrit. Mutta käsky oli tietysti tullut ylhäältä.

Mitä tahansa olikin tulossa, sen oli helvetti vie parasta olla tämän arvoista. Jos se yleensä oli edes mahdollista.

Yritin pakottaa itseäni rauhoittumaan.

"Pahoitteluni, Dalton," poliisipäällikkö Travis sanoi minulle kun kävelimme pitkin aseman käytävää.

"Se oli minun mokani," vastasin.

"Ei kannata ajatella noin. Sinulla on sen verran kokemusta lainvalvonnasta että tiedät itsekin, joskus vain tapahtuu paskaa johon ei voi valmistautua."

Colen niska oli murtunut kuolettavasti. Tuurilla hänet olisi ehkä saanut henkiin, mutta hyvin mahdollisesti halvaantuneena. Koska hän oli etukäteen ilmoittanut ettei halunnut tulla elvytetyksi kyseisessä tilanteessa, Järjestelmä antoi hänen mennä.

"Tapaaminen on tuolla," Travis viittoi minut pieneen sälekaihtimilla varustettuun neuvotteluhuoneeseen.

Oli selvää, ettei poliisipäällikkö liittyisi seuraani. Kuten ajattelinkin, kyse oli asioista hänen yläpuolellaan. No, pian selviäisi, mistä tarkalleen.

"Onnea, Dalton," Travis sanoi vielä.

"Kiitos."

Astuin tyhjään neuvotteluhuoneeseen ja suljin oven. Pian sen jälkeen kirkas videokuva heräsi eloon silmänäytölläni, ja huomasin olevani vastakkain itsensä ylipäällikkö Milius Krugerin kanssa.

Milius oli massiivinen, jo harmaantunut miehenjärkeä. Tiesin että hän oli parannellut kehoaan niin paljon kuin se antoi myöten, vielä senkin jälkeen kun oli siirtynyt yksin-omaan johtamistehtäviin.

”Lainvalvoja Dalton Lem,” Miliuksen ääni jyrisi pääni sisässä.

Muistutin itseäni olemaan niin asiallinen kuin pystyisin. Colen kuolema ei saisi horjuttaa minua, koska jos missäisinkin jonkin minua mahdollisesti odottavan suuren tilaisuuden perseilyni takia, silloin osa-aikainen parini olisi kuollut turhaan.

”Ylipäällikkö. Tämä on suuri kunnia,” vastasin.

”Muodollisuudet sikseen. Meillä on tilanne, ja tekoäly on laskenut, että te olette paras henkilö vastaamaan siihen. Ennen demonstraatiotanne siitä oli pieni tilastollinen epäily, mutta nyt ei pienintäkään. Ja sitä oli ilo seurata.”

Nielaisin. Todellakin minua oli odottamassa jotain poikkeuksellista. Mutta yksinkö? Taasko tiedustelukeikka, joka muuttuisi verilöylyksi kunhan varmuus saataisiin?

Toki tunsin myös kytevää raivoa ajatuksesta, että Milius oli ehkä nauttinut katsoa, kun robotti taittoi huitaisullaan Colen niskan, ja pystyi sanomaan sen päin naamaani ilman että minulla oli mitään lupaa protestoida, mutta tunne oli pakko niellä.

”Mistä on kyse?” uskaltauduin kysymään. Ääneni värähti hieman.

”Kaikki mistä nyt keskustelemme, on ehdottoman salassapidettävää. Myös päälliköltäsi ja muulta laitoksen henkilökunnalta. Meillä on tilanne kaivossiirtokunta CM-218:lla, jota myös Metaaniplaneetaksi kutsutaan. Se on nyt täydellisessä mediapimennossa.”

Oho. Muistin silti lukeneeni sieltä uutisen aamuyöstä. Sen täytyi tarkoittaa, että tekoäly käytännössä generoi tekaistua viestintää planeetalta tilanteen peittämiseksi.

”Siellä on alkanut kapina,” Milius jatkoi, ja hänen ilmeensä vääristyi jopa pelottavaksi vihan naamioksi.

”Kapinaa johtaa tyttäreni Stella. Siirtokuntaylisuunnittelija. Pah! Hän on kai saanut päähänsä, että tietää Järjestelmää paremmin, miten maailmaa pitäisi johtaa!”

Ylipäällikön vihainen ääni jopa säröytyi puhelinkin yli.

Muistin lukeneeni Stella Krugerista aikanaan. Erittäin älykäs ja lahjakas ja korkeassa asemassa Järjestelmässä, kuten vanhempansakin.

Miliuksen vaimo Julianna, joka oli puolestaan työskennellyt bio-, nano- ja DNA-muokkaustieteiden parissa, oli kuollut rappeuttavaan sairauteen jo vuosia sitten. Jos Milius oli saanut tyydytystä Colen tapaturmaisen kuoleman näkemisestä, minä kai saatoin ajatella ironisesti, ettei Julianna taidoistaan huolimatta onnistunut pelastamaan itseään tieteen keinoin.

Järjestelmä toimi kyllä ilmankin vanhemmuuden käsitettä, koska keinokohdut sylkivät uusia ihmisiä ulos tarpeen

mukaan, sopivasti yhdisteltyä DNA:ta käyttäen, ja kasvatus ja koulutus tapahtui laitoksissa tarpeen mukaan. Mutta ns. vanhemmuustaksan maksamalla saattoi silti adoptoida, jos sen vastuun välttämättä halusi itselleen. Korotetun taksan maksamalla oli myös mahdollista saada omaa ja puolison DNA:ta käyttöön, mutta se tietysti tarkistettiin koneellisesti, ettei syntyisi Järjestelmän kannalta ei-toivottua ihmistä. Olin lukenut historiani, joten vähän karuahan tuo oli. Menneisyys oli silti kokonaisuudessaan ollut vielä paljon karumpi omalla tavallaan.

Mutta Miliuksen ja Juliannan DNA oli siis tuottanut hyvin korkean taito- ja tietotason kapinallisen.

Silmänäytölleni ilmestyi kuva Stellasta. Kapeat, vakava-ilmaiset kasvot, keskipitkät keskitummanruskeat hiukset. Luultavasti tuli enemmän äitiinsä kuin isäänsä, eikä kai ollut kokenut tarvetta muokata kehoansa endoskeletonilla kuten Milius, ellei se sitten ollut hyvin huomaamaton variantti. En uskonut että sellaisia edes oli.

Milius jatkoi. ”Stella on nähtävästi salassa kerännyt itselleen uskollisia joukkoja. Kaksi vuorokautta sitten he ottivat yhtäaikaishalla salamaiskulla haltuunsa useita tärkeitä kaivossiirtokunnan rakennuksia, mukaan lukien keinokohtulaitoksen. He ovat julkaisseet manifestin, jossa esittävät kumouksellisia muutoksia Järjestelmään. Sanomattakin on selvää, että he ovat onnistuneet poistamaan käytöstä implanttinsa rangaistustoiminnon ja yhteyden. Parhaillaan on käynnissä selvitys siitä, miten helvetissä se edes oli mahdollista. Epäily on pitkään jatkunut hakkerointi ja hienovarainen sabotaasi, jota on luultavasti tehty myös täältä Nexuksesta käsin.”

”Millaisista muutosehdotuksista on kyse?”

”Karkeasti ottaen oikeusjärjestelmän, ihmisten yksityisyys-suojan ja lisääntymisen palauttamisesta sellaisiksi, kuin ne olivat 2000-luvun alussa. Ajattelematta ollenkaan, että siitä seuraisi taas kaaosta, sotaa, ylitsepursuavaa rikollisuutta!”

Miliuksen ääni säröytyi taas.

”Vain kaikenkattavan valvonnan avulla me voimme menestyä ja elää vapaina pelosta, tyttäreni jos jonkun pitäisi se tajuta. Miten hän voi olla noin naiivi! Helvetin kumouksellinen typerys. Helvetin helvetti!”

Tässä oli minulle nieleskeltävää moneltakin kantilta. Oli pakko myöntää, että saattoi käydä luonteen päälle, jos oma jälkikasvu osoittautui mielipiteiltään noin eriäväksi. Ymmärsin myös, että oli kriittistä, ettei manifesti pääsisi –

Vai...?

”Onko manifesti jo päässyt julkisuuteen? Ehtikö se ulos ennen mediapimentoa?” kysyin.

”Se on jo luokiteltu rikostekstiksi, joka poistetaan automaattisesti kaikkialta verkosta. On mahdollista, että muutama onnistui sen näkemään, mutta onhan siellä kaikenlaista muutakin hullua kirjoittelua, joka kyllä poistetaan nopeasti. Jos minä yksin saisin päättää, sen näkeminenkin olisi jo rikos, josta tulisi vähintään vuosi vankeutta.”

Milius piti pienen tauon.

”Tilanne on siis tämä. Nyt pääsemme olennaisimpaan. Siihen, mitä Järjestelmä pyytää teiltä, ehdottoman salassapidon alaisena.”

”Minä kuuntelen.”

”Teidän tulee soluttautua Metaaniplaneetalle ja saada lisätietoja siitä, miten tyttäreni on onnistunut värväämään joukkonsa ja miten implanttien hakkerointi on tapahtunut. Ja jos pääsette lähelle, pidättää tai eliminoida hänet. Ensin mainittu vaihtoehto on parempi sen kannalta, että saamme mahdollisuuden tehostettuun kuulusteluun, kaikkien petturirottien esiin kaivamiseen, ja esimerkin näyttämiseen. Henkilökohtaisesti minulle on aivan sama. Meillä ei ole aikaa hukattavaksi.”

Miliuksen ääni oli muuttunut hyvin kylmäksi ja halveksuvaksi. Huomasin menneisyydestä peräisin olevan eufemismin käytön. Tehostettu kuulustelu tietysti tarkoitti kidutusta.

”Jos onnistutte, edes osittaisesti, teidät tullaan palkitsemaan merkittävästi. Uskon, että siinä tapauksessa pystytte eläköitymään huomattavan mukavaan elämään.”

Kuulosti vaikealta, liian hätäiseltä, potentiaalisesti kuolettavan vaaralliselta tehtävältä, mutta kiistämättä myös houkuttelevalta. Ikääntyvän lainvalvojan viimeinen kunnian kierros. Seuraavan asian kysyminen oli ehkä epäviisasta, mutta ajattelin silti kysyä.

”Onko minulla lupa kieltäytyä?”

Milius ei hätkähtänyt vaan vastasi suoraan. ”Sillähän periaatteella itsenäinen lainvalvonta toimii. Tehtävästä on aina mahdollisuus kieltäytyä, ja tekoäly etsii seuraavan. Tietysti teidän täytyy muistaa vaitiolovelvollisuutenne. Sen rikkominen tulkittaisiin tässä tapauksessa järjestelmäpetokseksi, josta rangaistus on kuolema.”

Hetken aikaa hiljaisuus vallitsi korvissani, ja Miliuksen videokuva tuntui jähmettyvän paikoilleen.

”Miten on, Dalton? Etsimmekö seuraavan?”

Lopulta minäkin vastasin niin nopeasti, että se yllätti itsenikin. ”Ei tarvitse. Minä teen sen.”

Milius nyökkäsi tyytyväisenä.

”Niin sitä pitää. Salainen kuljetuksenne lähtee huomenna läntisestä avaruussatamasta keskipäivällä. Taustatarinanne on lyhykäisyydessään, että olette lainvalvoja, joka on nähnyt liikaa ja alkanut epäillä Järjestelmän oikeutusta. Olette olleet Metaaniplaneetalla jo ennen kapinan alkua. Verkon kautta kukaan ei voi saada selville, ettei se pidäkään paikkaansa. Uskon, että tyttäreni joukot arvostavat tällaista henkilöä ja värväävät teidät mielihyvin, kunhan ette herätä ylimääräisiä epäilyksiä. He tarvitsevat lisää tykinruokaa, sillä he tietävät Järjestelmän vastaiskun olevan tulossa. Saatte yhteenvedon pian tietopankkiinne ja tarvittavan ulkonäön muokkauksen matkan aikana. Onko kysyttävää?”

Mietin hetken.

En olisi osannut tähän hätään keksiä parempaakaan suunnitelmaa sisäänpääsyyn, joten se sai kelvata. Kai tekoäly oli sen laskenut ja vahvistanut. Tieto siitä, etten matkustaisi lainvalvoja Dalton Leminä, vaan jonain aivan toisena, rauhoitti minua. Historiani jo yhden kapinajohtajan eliminoineena tiedustelijana ei olisi tiennyt hyvää. Toisaalta minun ei tarvinnut myöskään repiä itseäni johonkin sellaiseen, mikä ei tullut minulta luonnostaan.

Lopulta yksi kysymys tuli mieleeni. Se saattoi olla melko olennainen.

”Onko minulla lupa antaa tärvellä tai poistaa implanttini? Mitä Stellan joukot sitten tekevätkin.”

Milius vietti taas pienen taktisen hiljaisuuden hetken.

”Jos tehtävä sitä vaatii, niin kyllä. Löydämme kyllä keinon palauttaa teidät lailliselle puolelle, kun se on ohi. Mutta muuten laki on teille edelleen sama, kuin aina. Tekoäly ymmärtää kyllä peitetehtävänne, mutta jos se antaisi erivapauksia, paljastuisitte helpommin.”

Sitten kai ei ollut muuta epäselvää. Mielessäni kävi silti väkisin, että jotain saattaisi mennä pieleen. Uudelleen-implantointia aikuisiällä ei juuri tehty. Tietysti jo Stellan hakkeripuoskarit saattaisivat onnistua tappamaan minut. Se vain oli riski, jonka hyväksymistä tehtävä vaati. Aivan samoin kuin paljastuminenkin tietäisi melkoisen varmaa kuolemaa.

”Selvä. Ei muuta,” vastasin.

”Hyvä. Ette tarvitse täältä mitään varusteita, mitä teillä ei jo ole. Ja kuten sanoin, lisätiedot roolistanne lähetetään tietopankkiinne. Onnea matkaan.”

Ennen kuin ehdin vastata enää mitään, yhteys katkesi ja Miliuksen kuva hävisi silmistäni. Olin aivan vähän pettynyt; olisin mielelläni hakenut Victorialta tehokkaampaa aseistusta, mutta se tietysti herättäisi epäilyjä. Pampun ja Peacegiverin täytyisi riittää.

Kasasin ajatuksiani vähän aikaa.

Sitten minun täytyisi poistua asemalta paljastamatta mitään kenellekään, ja käyttää loppuaika ennen lähtöä tyytymättömän lainvalvojan rooliin uppoutumiseen. Väkisin, aivan hetken ajan mielessäni kävi ajatus, että entä jos uppoaisin siihen liian syvälle, enkä haluaisikaan suorittaa tehtävääni, tai päästä takaisin?

Mutten voinut silti ymmärtää Stellan päämäärääkään. Ei tämä mitenkään voinut toivoa pystyvänsä muuttamaan Järjestelmää kapinan kautta. Sellainen murskattaisiin aina ennemmin tai myöhemmin. Eihän Järjestelmä täydellinen ollut, mutten uskonut ihmisten itsensä kykenevän juuri parempaankaan. Toivoin kyllä, että ihmisiksi oleminen onnistuisi ilman kaikenkattavaa valvontaa, mutta historia oli osoittanut sen olevan turhaa toiveunta, ja se oli vain pahentunut ennen kuin Järjestelmä tuli valtaan.

Valvonta, aivosähkö, vankeus ja kuolema. Niillä mentiin, koska vaihtoehdot olivat huonompia. Ylipäällikön tytär

halusi kääntää kelloa taaksepäin, mutta miksi hän kuvitteli, että tällä kertaa historia muotoutuisi jotenkin erilaiseksi?

Ilta alkoi pimentyä. Olin läpikäynyt rooliani tabletiltani kunnes tuntui, että pääni lähestulkoon savusi. Olisin Roy Brennick, ulkoisesti karski mutta nähtävästi sisältä sen verran pehmeä lainvartija, että olin alkanut epäillä Järjestelmän oikeutusta tekoälyvalvontaan ja koviin rangaistuksiin.

Tiettyssä mielessä minua huvitti, että Milius ja tekoäly uskalsivat antaa minulle tuollaisen roolin. Kai luotto oli kova, etten oikeasti alkaisi nähdä sitä liian sympaattisena.

Mutta kuten sanottua, olin lukenut historiani. En kannattanut sitä, mitä Stella oli tekemässä.

Lopulta päätin, että tarpeeksi oli tarpeeksi. Järkeilin, että uppoutuakseni rooliini paremmin oli aika sukeltaa Nexuksen yöelämään. En tietystikään joisi päätäni täyteen, vaan rentoutuisin sopivasti.

Asiakkaan eli siviilin ominaisuudessa minulla ei ollut voimankäyttöoikeuksia, joten varusteeni jäisivät tänne. Tässä oli valvonnan hyvä puoli: oli hyvin, hyvin luultavaa, että minä niin kuin kaikki muutkin Nexuksen kansalaiset olivat turvassa rentoutuessaan sydämensä kyllyydestä.

Pukeuduin ohueen ruskeaan jäljitelmänahkatakkiin ja tummanharmaisiin housuihin ja poistuin asunnostani. Päätin mennä Atlantis-yökerhoon, jossa kävin toisinaan. Se oli iso ja tietynlaista ronskia ja syntistä tunnelmaa jäljittelevä, mutta kuten lähes kaikki muukin Järjestelmän

alaisuudessa (paitsi esim. kaivos-, avaruus- ja teollisuustyö), läpikotaisin turvallinen.

Järjestelmä tietysti valvoi ja säännösteli päihdyttävien ja huumaavien aineiden käyttöä. Silti esimerkiksi alkoholia sai edelleen; täysi kieltolaki oli todettu huonoksi ideaksi yhdesti, ja sitten vielä pari kertaa lisää, kunnes lopulta uskottiin. Toki se oli nykyisin täysin synteettistä, ja siihen käsittääkseni lisättiin kemikaalia, joka lievensi haittavaikutuksia ja alttiutta esimerkiksi lisääntyneeseen rämäpäisyyteen, riidanhaastamiseen ja muuhun lainrikkomiseen.

Kyytini saapui lopulta yökerhon eteen. Pilvet yläpuolellani heijastelivat monikerroksisen suurkaupungin valoja epä-määräisen likaisenvärisenä sekamelskana. Ehkä se oli vertauskuva mielentilastani.

Pääsymaksu veloitettiin eteisessä automaattisesti, ja minun piti pysyä paikallaan turvaskannauksen aikana. Kuuntelin tukahdutettua bassojumputusta, kunnes lopulta vihreä valo syttyi, ja ovet sisälle itse yökerhoon avautuivat. Musiikki voimistui ja kirkastui, ja kävelin sisään.

Tietysti turvatoimenpide oli lähestulkoon tarpeeton, koska tekoäly olisi jo tiennyt, jos joku olisi tulossa aseistettuna. Tai oikeammin aivosähkö olisi annettu ja pidätys suoritettu jopa paljon sitäkin ennen.

Oli tiistai, joten klubi ei ollut niin täynnä kuin tavallisesti. Suuntasin kohti lähintä baaritiskiä, samalla kun pyrin pitämään mielessäni roolini. Toki vielä nyt olin Dalton Lem; henkilöllisyyden oli tarkoitus vaihtua vasta

huomenna matkan aikana. Mutta henkisesti saatoinkin jatkaa valmistautumista. Yrittäisin imeä sisääni mitä tahansa vaikutteita, jotka auttaisivat lankeamistani Järjestelmän petturiksi ja Stellan kanssa veljeilijäksi.

Jostain syystä aloin miettiä, koinko Stellan viehättävänä. Olisiko se pohjimmainen syyni puolen vaihtamiseen? Naurahdin itsekseni ääneen. Ylipäällikön tytär olisi vakavan ilmeensä puolesta sopinut lainvalvojaksi; tällöin olisin saattanutkin. Mutta nyt en jaksanut innostua. Ei, syyni täytyisi olla vain poliittinen. Se olisi kaikin tavoin uskottavampaa.

Sain synteettisen viskini ja aloin siemailla sitä hiljalleen. Polte suussani, ruokatorvessani ja vatsassani oli sitä, mitä kuvittelin 2000-luvun aidonkin tuotteen aiheuttaneen.

Sitten kävelin lasi kädessäni lattian poikki ja katsoin tanssilattiaa ja sen yllä välkkyviä valoja. Jumputusta osasin jossain määrin arvostaa, mutta tanssiminen ei yksinkertaisesti ollut minun juttuni.

Päädyin lopulta istumaan tyhjälle nurkkasohvalle, ja jatkoin viskin siemailua. Vähitellen aloin humaltua, ja mieleni palasi vielä kerran aamun kohtalokkaaseen taisteludemonstraatioon, joka oli kai lopulta taannut minulle audienssin itsensä Miliuksen kanssa, ja tehtävän.

Luulen, että puhdas alkoholi olisi terästänyt ja tuonut vihani kunnolla uudelleen pintaan. Colen kuolema. Typerä robottiharjoitus. Typerä Branagh ja tämän uhoavat endoskeleton-gorillat. Mutta synteettisessä humalassa kaikki tuntui vain jotenkin etäiseltä, joskin murheelliselta.

Eihän tapahtunutta voinut enää muuttaa.

Lopulta minusta tuntui, että halusin joko uuden juoman, tai minun täytyi virtsata. Järjestyksellä ei tarkasti ottaen ollut väliä. Tein nousua sohvalta, kun näin sivusilmällä, että jokin epäselvä tumma-vaalea hahmo tuli sivulta, enkä ehtinyt enää väistää tai istua takaisin.

Tapahtui törmäys, joka ei tuntunut kovinkaan pahalta.

Jotenkin absurdisti ensimmäinen ajatukseni jopa humalassa oli, että miten tekoäly käsittäisi asian? Siirtyisikö se haasteprosessiin, vai toteaisiko se suoraan esimerkiksi pahoinpitelyn jo tapahtuneen?

No ei tietenkään. Oltiinhan sitä hiottu jo yli sadanviidenkymmenen vuoden ajan.

Katsoin törmäyksen toista osapuolta tarkemmin. Arviolta päälle kolmekymppinen, hieman minua lyhyempi vaalea nainen olutlasi kädessään, pukeutuneena kiiltävän-mustaan hieman polvien yläpuolelle ulottuvaan mekkoon.

”Tuota – anteeksi,” nainen sanoi.

”Ei se mitään. Olin itsekin varomaton. Miten oluelle kävi? Tai sinulle?”

”Sitä taisi läikkyä vähän. Olen kunnossa. Entä sinä?”

”Luulen pysyväni hengissä. Emme varmaankaan käynnistä haasteprosessia?”

Nainen nauroi lyhyesti. ”No emme helvetissä.”

Katsoin naista tarkemmin. Kasvot olivat hieman uurteiset, se ja kiroilu viittasi suorittavan työn taustaan, mikä alkoi täällä Nexuksessa olla harvinaista. Hän hymyili silti jotenkin aseistariisuvasti vihreine silmineen. Mietin, että hänestä voisi olla mukavaa saada seuraa illaksi.

”Mennäänkö hakemaan uudet drinkit?” kysyin.

”Mennään vaan. Olen muuten Lori.”

”Dalton.”

”Se on jotenkin karski nimi. Ei sillä, että siinä mitään vikaa olisi,” Lori sanoi vähän kuin humalaista naurua pidätellen.

Pääsimme baaritiskille. Tilasin toisen viskin ja Lorille uuden oluen, ja sitten palasimme nurkkasohvalle.

”Hyvä etten sotkenut sinua,” Lori sanoi.

”Se oli aivan miellyttävä törmäys. En jaksaisi haluta sitä tapahtumattomaksi. Eikä näillä vaatteilla nyt niin ole väliä. Univormu olisi harmittanut vähän enemmän.”

Tuo oli ehkä vähän tyhmästi sanottu, mutta Loria ei näyttänyt haittaavan.

”Univormu? Oletko –”

”Itsenäinen lainvalvoja,” vastasin. Totuus saattaisi pelästyttää hänet pois, mutten jaksanut pelleillä.

”Oho. No nyt pääsin näkemään, että lainvalvojatkin juovat. Minä olen – lastausteknikko. Olen tehnyt hommia lähinnä eteläsatamassa, mutta nyt sielläkin on automatisoitu jo vähän turhan pitkälle.”

Luulin tietäväni mitä Lori tarkoitti. Lastaus itse tietysti oli ollut automatisoitua jo pitkään, mutta ehkä nyt kaikki vianetsintä ja muu tekninen ylläpitotyökin oli saatu tekoälyn hoidettavaksi.

Tämä voisi olla jotain, joka kannatti muistaa rooliani varten. Kerätä syitä olla pettynyt Järjestelmään. Tosin tuollaistahan se oli ollut ennenkin.

Mutta nyt en halunnut käydä liian mietteliääksi.

”Paska juttu. Niinhän se on vähän kaikkialla,” sanoin.

”No joo. En varsinaisesti haluaisi avaruuteenkaan, vaikka siellä onkin enemmän töitä.”

Ehkä se oli viskinkin vaikutusta, mutta aloin jo pitää Lorista. Kai siksi kun olin itse lainvalvoja, arvostin suorittavaa työtä enemmän kuin mitään hallinnollista. Saattoi se olla myötätuntoakin, vaikken yleensä ajatellut, että olisin kovin hyvä sitä tuntemaan.

”Millaista se lainvalvonta oikeasti on?” Lori kysyi.

”No, kyllä sinä tiedät. Automatisoitua sekin suureksi osaksi. Mutta joskus meitä vielä tarvitaan. Minä jäin itsenäiseksi jo vuosia sitten. Voin vastaanottaa keikan tai kieltäytyä vastaanottamasta.”

Tiesin, että tekoäly seurasi silmä kovana, etten lipsauttaisi mitään tehtävästäni. Se olisi järjestelmäpetos. Hetken jatkoimme juomiemme tuhoamista hiljaisuudessa, sitten Lori puhui taas.

”Saanko kysyä lainopillista neuvoa?”

”En ole ehkä paras vastaamaan. Eikä tietysti kannata kysyä apua rikoksen tekemiseen,” vastasin.

Lori nyökkäsi vähän hermostuneesti.

”Prostituutio on rikos, sen tiedän. Mutta eihän se ole prostituutiota, jos etsin tyyppin joka ottaa minut nurkkiinsa? Jos kyllästyn töiden metsästämiseen.”

”Ei. Sehän on normaali ihmissuhde, joita on aina harrastettu. Ei Järjestelmän tekoäly niin typerä ole.”

”No hyvä kuulla varmistus. Olen kyllä tottunut pärjäämään itsekseni. Tähän asti.”

Lori tuntui paljastavan yllättävän paljon asioita itsestään jo lyhyen tapaamisen jälkeen. Yllättäen minulle tuli mieleen että oli sääli, että huomenna olisin poissa, enkä ehkä palaisi.

Olin kai elänyt pitkään sen verran askeettisesti, että pienikin työn ulkoinen ihmiskontakti tuntui yllättävän voimakkaasti. Tai kai sekin vaikutti, että kyseessä oli oikeastaan aika viehättävä ihminen. Ajatuksissani jäin katsomaan Loria, ja mietin mitä keksisin vastaukseksi. Jotain rohkaisevaa?

”Niin minäkin,” sanoin lopulta vähän surumielisesti, mikä oli minulle epätyypillistä. Laitoin senkin synteettisen viskin piikkiin.

Musiikissa tuli kohta, jossa jumputus katkesi ja vain hyvin matalataajuinen pitkä sointu jäi päälle. Sille oli varmaan jokin hieno musiikkitekhninen termi, mutta joka tapauksessa äänen taajuus alkoi kohota hitaasti sykkien. Havaitsin yllättäen sen vaikuttavan mielentilaanikin.

”Etkö kaipaa –” Lori alkoi kysyä.

Välkkyvät valot kiilsivät hänen silmistään jotenkin vielä aseistariisuvammin, ja annoin mennä. Oli viimeinen iltani Maassa ehkä vähään aikaan, tai ehkä ikinä. Lori voisi reagoida sanoihini myötämieelisesti, tai sitten ei. Aivan kuten minä lainvalvonnan keikkoihin.

”Ai vähän kännissä olevaa teknikkoo syliini? Voisin kaivatakin.”

Mielestäni Järjestelmä ja sen lainvalvonta toimivat parhaimmillaan varsin hyvin. Lorin ei tarvinnut pelätä. Minun ei myöskään tarvinnut pelätä. Toki sillä ehdolla, että hyväksyimme tekoälyn jatkuvan tirkistelyn.

Päädyimme levitaatioautokyydin ja muutaman pehmeän lisätörmäyksen kautta takaisin asunnolleni.

Juuri tällä hetkellä pyrkimykseni elämässä olivat kohtuullisen yksinkertaiset. Aivan ensiksi, saada kiiltävän-musta mekko pois Lorin päältä. Hänellä tuntui olevan samanlainen kiire saada minun vaatteeni pois. Tätähän Järjestelmä toivoi, ajattelin ohikiitävän hetken hieman kynnisesti. Että ihmiset nauttisivat toisistaan ilman erityisempiä sitoumuksia, jotta saisivat energiaa olla taas tuottavia seuraavana päivänä.

Toki tekoäly valvoi koko ajan, siis äänen ja kuvan perusteella, ettei menty rikoksen puolelle. Jos piti karkeammista tai sadomasokistisista touhuista, tekoälyä pystyi rajatusti opettamaan, ettei se heti päätellyt itselle olevan tapahtumassa jotain ei-toivottua. Vähän sama idea, kuin harjoitustila lainvalvonnassa.

”Saako ilmastoinnista säädettyä kuuman ja kostean?” Lori kysyi vähän poissaolevan oloisesti.

En ollut varma, oliko Lori tosissaan, enkä siitä, miten tuo hieman erikoinen toive toteutettaisiin, koska yleensä pidin ilmastoinnin oletusasetuksella, mutta kurkotin silti kohti

säätöpaneelia ja painoin plus-näppäintä tappiin asti. Saman olisi voinut tehdä silmänäytönkin kautta, mutta vaikeammin. Tällä välin Lori oli jo kaatamassa minua sängylle. Ehkä se kiehtoi, että oli kaatamassa itsenäistä lainvalvojaa, mutten valittanut.

”Oo, olet komea,” Lori sanoi saatuaan viimein paitani pois. Hän oli mahdollisesti vielä kohtuullisen humalassa.

Mutta edelleen, jos tämä oli viimeinen iltani Maassa ikinä, päättäisin hyväksyä sen, jopa rikosseuraamusten uhalla. Vaikka olisikin häpeä, jos sähkö kulkisi pääni läpi ja salainen tehtäväni päättyisi ennen alkamistaan!

Viimein sain puolestaan vapautettua Lorin mekostaan. Sen alta paljastuivat yhtä kiiltävänmustat alusvaatteet.

”No?” Lori kysyi.

Ymmärsin, että nyt minun piti kommentoida näkemääni. Hämärässä valossa hän näytti jopa vähän riutuneelta. Siitä pääsin takaisin myötätunnon ajatukseen, mutta arvasin ettei Lori sitä kaivannut tällä hetkellä.

”Oikein viehkeä vihreä keijukainen.”

En edes tiedä, mistä tuo tuli mieleeni. Tarkoitukseni oli viitata silmien väriin, mutta se liittyi ehkä myös johonkin menneen maailman alkoholijuomaan. Joka tapauksessa Lori hymyili siihen malliin, että näytti pitävän vastauksesta.

”Ja mitähän lainvartija haluaa keijukaiselle tehdä?”

Kiedoin käteni Lorin ympäri jotta saisin hänet lähemmäs, ja suutelimme vähän epätarkasti, tavalla joka ilmaisi enemmänkin vielä hieman arastelevaa himoa kuin mitään suurta rakkaudentunnustusta. Mikä tietysti kävi järkeen, eihän tämä mitään muuta voinut ollakaan.

Lori jatkoi suutelemalla rintakehääni kevyesti vähän ristiin ja rastiin. Samalla hänen hiuksensa laskeutuivat päälleni ja kutittivatkin.

Keijukainen, ajattelin. Tai siis oikeasti lastausteknikko. Mutta joka tapauksessa juuri sitä, mitä tarvitsin ennen mahdollista kuolemaani.

”Täällä tulee kuuma,” Lori sanoi lopulta ja jäi makaamaan päälleni. Katsoimme toisiamme silmiin.

”Sitähän sinä halusit?”

”Joo.”

Ajattelin että minulla oli jo lupa puhua kaikenlaista kyseenalaista, mikä ei normaalisti sopinut lainvalvojan arvolle.

”Oikeastaan olisi pitänyt pitää mekko päälläsi, että se liimautuisi ihoon. Sekin olisi kuumaa.”

Lori katsoi vähän ihmetellen, jopa nolona.

”Voin minä laittaa sen takaisinkin.”

”Ei, parempi että otetaan loputkin pois.”

”Ei kun minä tiedän. Riisun ja laitan vain sen päälle. Pitäähän se pestä kuitenkin. Mutta sinun pitää ottaa jo kaikki pois.”

Minusta tuntui, että aloin todella pitää Lorista, hänen välittömyydestään ja rohkeudestaan käskeä jopa lainvalvojaa. Katselin vähän lumoutuneenakin, kun hän miltei tanssi pikaisesti eroon alusvaatteistaan ja pujottautui takaisin mekkoonsa.

Loria nauratti. ”Nyt ei säädetä enää mitään.”

Se oli hyvä merkki, kun nauratti. Lainvalvojana en voinut olla taaskaan ajattelematta, miten tekoäly kävi läpi samoja merkkejä, ja vielä yhtäaikaisesti kaikille Järjestelmän ihmisille, jotka olivat tällä hetkellä tekemässä samaa kuin mekin, mutta ei se tunnelmaa pilannut. Olin jo tottunut noihin ajatusketjuihin.

”Eikä puhuta enää mitään,” vastasin.

Vedin Loria käsistä takaisin sänkyyn, ja kaaduimme yhdessä taaksepäin. Lori näytti olevan niin hyvällä tuulella, ettei se voinut olla vaikuttamatta minuunkin. Tuntui, että hetkeksi pystyisin unohtamaan tekoälyn, lainvalvonnan ja tehtäväni aivan kokonaan. Ajattelin, että ehkä saisin hänet puolestaan unohtamaan Nexuksen eteläsataman vähäksi aikaa, ja vaikka nukahtamaan viereeni tai päälleni. Muttei ihan vielä.

Huoneessa oli oikeasti tullut jo liian kuuma, joten olin palauttanut ilmastoinnin oletukseen, ja olimme nyt Lori kanssa sängyllä viilentymässä toisiamme vasten. Oli vasta vähän yli yksi. Kyydin lähtöön oli vielä reilusti aikaa.

Seinän videoruutu oli päällä. Itse en katsonut sitä juuri koskaan, mutta Lori oli halunnut sen auki.

Media-arkisto oli valinnut satunnaisesti yli kolmesataa vuotta vanhan toimintaelokuvan. Se oli lähinnä kulkenut silmien edestä isompaa muistijälkeä jättämättä, mutta oli siinä ainakin säännöistä piittaamaton lainvalvoja, joka sai tehtäväkseen suojella valokuvamallia. Ja robotteja, mutta ne olivat vain taustarekvisiittaa, kun valokuvamalli oli kuvattavana. Se oli oikeastaan tavattoman korni kohtaus, mutta musiikki oli yllättävän hyvää, ainakin minun makuuni. Jos ymmärsin oikein, siinä laulettiin ”kaupungin enkelistä.” Mitä sillä tarkoitettiin oli epäselvää, mutta aivan yhtä kornisti kuin leffan kohtaus mietin, että Lori oli tavallaan ollut minun enkelini.

Mietin, miten selittäisin etten olisi jatkossa tavattavissa, paljastamatta kuitenkaan mitään tehtävää vaarantavaa. Jos Lori päättäisi vain häipyä aamulla mitään selittämättä, niin päin olisi tietysti helpompaa.

Elokuva jatkui, kunnes päättyi välienselvittelyyn tulta hönkivän tehdaslaitoksen syövereissä. Tuli mieleen, että periaatteessa Nexuksessakin voisi olla tuollaista. Tai ainakin siirtokunnissa.

Lainvalvoja sai viimein eliminoitua veitsistä pitävän ylimmän roiston brutaalisti, jonka jälkeen hän ja valokuva-malli ajoivat menneen ajan kaksipyörällä auringonlaskuun.

Oli mielenkiintoista ajatella, että entisajan ihmiset olivat pitäneet tällaisesta viihteestä. Oma kuriositeetti-arvonsa sillä oli vieläkin. Järjestelmän aikana tuollainen skenaario ei olisi tietystikään ikinä voinut kehittyä noin pitkälle. Tai jos olisi, niin Maksimivoimayksikkö olisi otettu käyttöön yksinäisen poliisin sijasta.

Kun leffan lopputekstit rullasivat, suljin ruudun. Lori halusi suudella minua vielä, ja vaikutti sitten nukahtavan. Minulla kesti kauemmin, koska tehtävää ei helpolla saanut pois mielestä.

Heräsin siihen, että huoneessa oli jo valoisaa, ja Lori töni minua kevyesti.

”Dalton? Mitä tänään ohjelmassa? Tilataanko ruokaa ja katotaan joku toinen huono leffa?”

Silmänäyttöni nurkka sanoi 9:15. Olin unohtanut laittaa herätyksen, ja kirosin äänettömästi. Minulle tuli mieleen, että Lori oli ehkä jo kovaa vauhtia tekemässä minusta sitä tyyppiä, jonka nurkissa saisi olla. Eikä minulla edes kovin paljon mitään sitä vastaan olisi. Vaikken edelleenkään kokenut itseäni kovin myötätuntoiseksi, en kestäisi ajatusta riutuvasta teknikkonaisesta. Sellaista piti tietysti ruokkia.

Mutta lähtöni koittaisi pian. En voisi olla ”kaupungin enkeli” Lorille, vaikka tavallaan koin, että halusin olla.

”Taisin unohtaa kertoa yöllä. Minun pitää tänään lähteä pois kaupungista. Pahoittelen,” sanoin.

Hieman vainoharhaisesti odotin, että silmänäyttööni syttyisi tekstiä:

JÄRJESTELMÄPETOS

Mutta mitään sellaista ei oikeasti tapahtunut. Lorin ilme vain muuttui jokseenkin apeaksi.

”Et tykännytkään minusta, vai?”

Kuvittelin tuskanhien nousevan otsalleni, vaikka luultavasti niin ei tapahtunut. Olo vain oli jotenkin kuumottava.

”Ei mitään sellaista. Toivon ettet ajattele niin, meillähän oli oikein lemmeikästä. Mutten pysty selittämään tarkemmin.”

En voinut edes sanoa, että haluaisin kyllä tavata myöhemmin uudestaan. Jos Stellalla oli väkeä Nexuksessa, he saattaisivat jotenkin mutkan kautta päästä jäljilleni. Lori voisi itse joutua vaikeuksiin. Tai tekoäly päättäisi, että tässä kulki liian informaation raja.

”Ok. Ehkä lainvalvontajuttuja. Kai minä sitten lähdän,” Lori sanoi, nousi sängystä ja alkoi pukeutua.

Päästyään takaisin mekkonsa sisään ja poimittuaan olkalaukkunsa hän äkkäsi univormuni, luotiliivini ja Peace-giverin kotelossaan lepäämässä tuolilla vastakkaisella puolella huonetta, ja lähti liikkeelle niitä kohti.

”Hei, saanko vielä vilkaista –”

Ja siinä hetkessä tajusin, että jokaisen lainvalvojan asunto oli tietyllä tavalla vaarallinen, jopa rikollinen ansa, jos vieras sattui olemaan liian välitön ja tekniikasta kiinnostunut, ja unohti lain.

”Älä –” huuto purkautui kurkustani, mutta myöhässä.

Lori koski isoon pistoolikoteloon, ja lähes samalla sekunnilla alkoi kouristella, kun sähkö kulki hänen päänsä lävitse. Hän kaatui lattialle ja jatkoi kouristelua.

Lainvalvojan aseeseen koskeminen ei ollut haaste-menettelyn alainen asia, vaan aina rikos. Järjestelmä halusi suojella poliisejaan jopa vesikauhuisuuteen asti. Siksi Lori ei saanut ensin varoitusta, eikä minulta kysytty. Sen sijaan silmänäyttölleni syttyi tekstiä varustettuna Lorin virallisella naamakuvalla:

LAINVALVOJAN PALVELUSASEEN VARKAUDEN YRITYS

TEKIJÄ: LORI REED

SILMINNÄKIJÄ: DALTON LEM

PÄÄTÖS: SYYLLINEN

RANGAISTUS: 5 VUOTTA

ENSIKERTALAISVÄHENNYS: 2 VUOTTA

LOPULLINEN RANGAISTUS: 3 VUOTTA

TEHTÄVÄ: VARTIOI TEKIJÄÄ LORI REED PIDÄTYSYKSIKÖN
SAAPUMISEEN ASTI. HYVÄKSY KYLLÄ/EI?

En voinut kuin todeta, että minusta tuntui pahalta. Hyväksyin tehtävän, koska tilannetta ei ainakaan parantaisi

toisen lainvalvojan tai robottivartijan paikalle saapuminen. Sitten kyyristyin Lorin puoleen.

”Minun olisi pitänyt varoittaa aiemmin,” sanoin.

”Auu. Se sattui. Sattuu vieläkin. Niinhän sitä sanotaan, tyhmyydestä sakotetaan. 3 vuotta –” Lori valitti lattialta käsin.

Tiesin miten systeemi toimi. Jokainen vanki jäi velkaa vankeusajan ylläpitonsa Järjestelmälle. Kolme vuotta olisi huomattava määrä krediittejä. Liian pitkään jatkunut maksuhäiriö puolestaan oli rikos itsessään, mikä ennen pitkää johtaisi maksimituomioon eli kuolemaan. Oli totta, että tyhmyydestä sakotettiin. Jotkut asiat Järjestelmässä eivät olleet aivan reiluja, mutta ne vain piti hyväksyä. Sen olisin kyllä muuttanut, että lainvalvoja saisi itse päättää, oliko hänen aseeseensa koskeminen rikos. Olihan siinä joka tapauksessa vielä biometrinen tarkistus liipaisimessa. Ei Lori olisi sillä saanut ammuttua, vaikka olisi yrittänyt.

”Nostan sinut takaisin tuohon sänkyyn odottamaan, jos sopii? Saat olla siinä rauhassa. Ja tuon vettä.”

”Aivan sama,” Lori vastasi synkän lannistuneesti.

Olihan se perverssi asetelma. Lainvalvojan yövieras olikin yhtäkkiä rikollinen, ja lainvalvoja halusi vielä kohdella tätä mahdollisimman hyvin, ennen kuin Järjestelmä jatkaisi siitä eteenpäin ja maksaisi palkkion suoritetusta tehtävästä.

Olin siistiytynyt ja syönyt, ja matkalla kohti avaruussatamaa. Se kohosi edessäni valtavana kompleksina kirkasta taivasta vasten. Kaikenkokoisia aluksia saapui ja lähti vuorokauden ympäri; nytkin näin yhden kai keski-kokoisen aluksen hailakansiniset liekit sen noustessa.

Nihilismi hallitsi ajatuksiani; ajattelin että kohtalo poisti tieltäni kaikki edes jollain tavalla merkitykselliset ihmiset, kuten Colen tai Lorin, että saisin keskittyä tehtävään minkään häiritsemättä. Kuin robotti.

Sitä en ehkä koskaan saisi varmuudella tietää, oliko Colen tapaturma jotenkin ohjelmoitu (vaikka se heittäisi niin synkän varjon Järjestelmän ylle, etten halunnut siihen mennä), mutta eihän se ainakaan voinut olla mahdollista, että Lori olisi jotenkin käskytetty hankkiutumaan seuraani ja koskemaan sitten asekotelooni.

Tai ei pelkästään käskytetty, jos siinä olisi ollut takana jokin ihmeellinen kauko-ohjaus- tai aivopesujuttu? Ei, ei ja ei.

En saanut antaa vainoharhojen vallata ajatuksiani. Silloin en olisi kunnossa tehtävää varten. Minun täytyisi uskoa että nuo olivat vain yhteensattumia. Ei Järjestelmä pelleilisi minun kustannuksellani, koska vaikutus voisikin olla päinvastainen, kuin mitä toivottiin. Tietysti minun haluttiin olevan mahdollisimman vakaa ja kykenevä. Nihilistinen olotila oli hyvä. Ei ylimääräisiä ihmisiä, joita ajatella.

Sen sijaan vain uudet kohteeni, joihin toivon mukaan tutustuisin perillä Metaaniplaneetalla, ilman että minua rei'itettäisiin.

Sekä tehtävänvalvonta, joka käyttäisi koodinimeä Varjo-1. Välttäisimme tietysti tarpeetonta yhteydenottoa.

Nyt auto oli lähes jo sataman sisäänkäynnillä. Sallin itseni silti palata ajattelemaan Loria vielä kerran.

Ei sellainen suloinen hölmö olisi tuota rangaistusta ansainnut. En halunnut varsinaisesti miettiä, millaiseksi hänen elämänsä nyt muodostuisi seuraavan kolmen vuoden aikana. Vankilat saattoivat olla melko karskeja paikkoja, vaikka tietysti niissäkin valvottiin, etteivät vangit tehneet toisiaan kohtaan lisää rikoksia, elleivät sitten halunneet kakkuunsa pidennystä, mikä laski aina kohti viiden vuoden kokonaisrajaa ja sen jälkeen seuraavaa teloitusta.

Tietysti, jos selviäisin tehtävästäni hengissä, ei kai mikään estäisi minua ottamasta vierailijalinkkiä puhe- ja kuva-yhteydellä? Tai rangaistuslaitoksesta riippuen jopa vierailla paikan päällä. Eri asia haluaisiko Lori minua enää nähdä.

No, ehkä kannatti vain muistella, miltä hän tuntui minua vasten nostaessani häntä toipumaan. En ollut koskaan nimennyt mitään mekaniikan tai ballistiikan lakeja itseni mukaan, mutta siinä saattoi olla kokeellisesti määriteltä Daltonin vakio juuri oikean painoiselle naiselle. Tuntui selvästi, mutta oli silti olo, että olisi jaksanut kuljettaa jonkin matkaa.

Mutta nyt oli jo korkea aika unohtaa nämä mietinnät ja kulkea teräslasiovien kautta avaruussataman sokkeloiseen, lähes kaoottiseen vilinään. Tietopankkini kertoisi, mille lähtöportille minun piti suunnata. Aikaa oli vielä noin kaksikymmentä minuuttia.

Kelattuani hetken silmänäyttöni karttaa tajusin, ettei se mikään julkinen portti ollutkaan. Sen sijaan minun piti laskeutua räikeästi valaistuja liukuportaita kolme tasoa. Alhaalla alkoi puhaltaa viileä tuuli.

Sitten minun piti nousta tunnelia pitkin kulkevaan vaunuun, joka kiihdytti epämiellyttävän nopeasti. En ollut edes varma, kuinka pitkän matkan vaunu kulki. Kilo-metrin? Lopulta se sylkäisi minut ulos, ja tulin teräsovelle, jonka yläpuolella oli kamera ja turvallisuusskanneri.

Minut skannattiin, ja ovi päästi minut sisään. Astuin neliönmuotoiseen valaistuun pieneen aulatilaan, jossa oli muutama nahkajäljitelmäsohva ja pöytiä. Vastakkaisella seinällä oli kaksoisovet kai itse lähtöalustalle, mutta siellä näytti ikkunoiden läpi vielä pimeältä.

Järjestelmän turkoosia avaruusunivormua kantava kaikin tavoin keskiverto miesupseeri tervehti minua.

”Dalton Lem?”

”Kyllä.”

”Tervetuloa pian alkavalle yksityiselle matkallenne. Alus on täysin automatisoitu, mukaan lukien myös tarvitsemanne toiminnot.”

Upseeri ei luultavasti edes tiennyt yksityiskohtia, mutta ymmärsin toimintojen tarkoittavan henkilöllisyyden vaihtamista ja ulkonäön muokkaamista. Robottiparturi? Robottiplastiikkakirurgi? Sittenpä saisin tietää.

Minua ei houkutellut ajatus, että kasvojani leikeltäisiin tai täytettäisiin. Toisaalta ei sekään houkutellut, että Stella tai tämän joukot tunnistaisivat minut heti Alteran kapinan tukahduttajaksi, ja tappaisivat.

Kai saisin tehtävän päätyttyä ulkonäön takaisinmuokkauksen. Vaikka toistuvasta plastiikkakirurgiasta saattaisikin jäädä osittain karski lopputulos, vähän kuin vinoksi jäänyt nenä tappeluissa olleella.

Kello lähestyi kahtatoista. Lopulta kuului kellon soittoääni, ja valot syttyivät kaksoisovien takana paljastaen pienen kokoisen, noin kymmenen metrin pituisen valkoisen-kiiltävän avaruusaluksen pystyasennossa.

”Olkaa hyvä,” upseeri ohjeisti minua.

Hieman varovasti lähdin liikkeelle kohti ovia.

Ne avautuivat tullessani lähelle, ja sitten kävelin loivasti ylös viettävää kulkusiltaa kohti alusta. Askeleeni kaikuivat metallisesti lähtösiilossa.

Aloin miettiä, että toki jo matkalla jotain voisi mennä pieleen. En ollut vielä urani aikana oppinut varsinaisesti pitämään ajatuksesta, että vyöttäisin itseni tehokkaaseen yliajomoottoriin kiinni. Avaruusonnettomuudet olivat varsinkin lähes valonnopeudessa yleensä välittömän

kuolettavia, joten sellaisen kohdalle sattuessa loppuni olisi luultavasti melkoisen tuskaton. Pahimmassa tapauksessa muutama sekunti tyhjiön kylmyyttä, ja sitten mustuus ja unohdus.

Aluksen sisäänkäyntiovi liukui sivuun. Sisällä minua tervehti kääntyvä matkustajatuoli, johon minun piti vyöttää itseni. Sain silmänäyttööni ohjeistuksen.

Viimein olin kiinni tuolissa mustissa nelipisteturvavöissä, aseeni kiinnitettynä tiukoilla kumiremmeillä viereiseen telineeseen, ja sitten tuoli alkoi hitaasti kääntyä lähtöasentoon. Katse ylöspäin, siellä se Metaaniplaneetta oli jossain, avaruusrepeämän takana.

Alus olisi koko matkan ajan täysin paineistettu, joten avaruuspukua en tarvinnut. Vaikka olinkin lainvalvoja, Järjestelmän avaruusjaoston näkökulmasta olin ainakin tällä lennolla täysi noviisi, siviili, jonka älykkyys saattoi vastata ameebaa, eikä mitään mielellään haluttu jättää omien taitojeni varaan.

Saisin lähinnä istua ja ottaa vastaan, mitä oli tulossa. Kai se robottikirurgi tulisi esiin kolostaan, kunhan oltiin ensin päästy matkaan.

Tavallaan oli harmi, että matkustin yksin. Toisten lainvalvojien tai Järjestelmän muiden upseerien kanssa avaruusmatkatessa riitti sarkastisia jutunaiheita, vaikka ne yleensä olivat melko skatologisia, sitä luokkaa että lähtökiihdytys on niin raju, että paskat tulevat housuun. Viime avaruusreissusta olikin aikaa, mutta pian näkisin, miten se päätisi tällä kertaa.

Aluksen valot välähtivät sammuksiin sekunnin murto-osan ajaksi, mikä kai kertoi vain siitä, että se oli siirtynyt käyttämään omia akkujaan, eikä mistään vakavasta virhe-toiminnosta, vaikkei se luottamusta herättänytkään.

Heti valojen palauduttua alkoi kuulua matalaa mutta tasaisesti nousevaa huminaa, ja alus alkoi täristä moottorien käynnistyessä.

Kyllä se oli jo omiaan virtsan- tai ulosteenkarkailua stimuloimaan, jos sellaiseen oli taipumusta!

Sitten humina yltyi ja muuttui suoranaiseksi kohinaksi, ja tärinä kasvoi niin, että se tuntui täyttävän koko tajuntani. Tunsin painuvani selkänojaa vasten, juuri ja juuri siedettävästi ja tajuntani säilyttäen, kun alus alkukiihdytti nousua varten.

Tärinä yltyi vielä vähän, ja sitten lakkasi yllättäen; liikettä tai kiihdytystä ei enää tuntunut. Näkymä ulos ikkunoista alkoi muuttua koko ajan tummemman siniseksi. Matka Metaaniplaneetalle oli alkanut.

Sain odottaa vielä avaruusrepeämän läpi kulkemisen, ennen kuin ulkonäköni muokkaus alkaisi. Kuten muistinkin viime kerralta, repeämä oli lopulta kohtalainen anti-kliimaksi; ikkunoista näytti kuin oltaisiin menty kohti jonkinlaista väreilevää linssiä, sitten tärähti ja rätisi vähän aikaa, ja yllättäen tähtimuodostelmat olivatkin aivan erilaiset.

Loppu matkasta kuljettaisiin vain yliajomootoreilla, ensin noin 0,8 kertaa valonnopeus ja sitten hitaammin, kun CM-218 ja sen lähistöllä mahdollisesti majailevat avaruusrumut alkaisivat lähestyä. Tämä oli kompromissi, joka pitäisi sekä matkustusturvallisuuden, aikavääritymän että matka-ajan siedettävänä.

Sitten sain silmänäyttööni viestin, että henkilöllisyyteni oli vaihdettu. En ollut enää itsenäinen lainvalvoja Dalton Lem, vaan itsenäinen lainvalvoja Roy Brennick. Se piti yrittää nyt muistaa. Henkeni riippuisi siitä.

Matkustamon seinällä avautui iso luukku, ja sieltä tuli esiin harmaapintainen androidi, hyvin saman kaltainen kuin ne robotit joita vastaan olimme poliisiasemalla taistelleet, mutta käsiltään hienorakenteisempi. Se otti toisesta luukusta esille säädettävän telineen runsaine välineineen, joista suurin osa oli teräviä ja metallisia.

Androidi alkoi puhua sukupuolettomalla äänellä.

”Tervehdys. Olen lääketieteellinen androidi, NoviCorp

malli MA-300. Kasvojenne ulkonäön muokkaus kohdehenkilöllisyyden mukaiseksi alkaa. Vaatetuksenne onkin sopiva. Säädän ensin asentonne ja sitten annostelen nukutuslääkkeen.”

Androidi teki jotain kai langattoman linkin yli, koska tuolini kääntyi makaavampaan asentoon. Sitten, käyttäen jäykän mekaanisia mutta säästeliäitä liikeratoja androidi kääri toisen hihani, desinfioi pistoskohdan ja laittoi minulle tiputusletkun suoneen. Se ei edes juuri sattunut; ehkä konenäkö löysi laskimon ihmistä paremmin.

Lopulta androidi pisti tiputuskanavaan kellertävää nestettä, ja hyvin pian sen jälkeen aloin matkata jonnekin kaukaisuuteen, enkä tiennyt enää mistään mitään.

Vähitellen tajuntani palasi sumun keskeltä. Kasvohini sattui vähän ja ne kiristivät, mutta olotila oli siitä ja sekavuudesta huolimatta melko siedettävä.

”Muokkaus on valmis. Annostelin kipulääkettä ja paranemista nopeuttavaa nanoyhdistettä. Kun olette perillä, leikkausjäljen pitäisi olla jo huomaamaton.”

Androidi piti peiliä edessäni. Leikkauskohdat punoittivat vielä selvästi. Kasvoni olivat muuttuneet kapeammiksi, niin että mieleeni tuli jopa Cole. Kirottua, miksi Järjestelmän täytyi valita taas juuri hänet! Mutta kun katsoin tarkemmin, tajusin heräämisestä sekavien aivojeni tehneen minulle temppuja. Yhdennäköisyyttä ei oikeasti ollut juurikaan; olihan kapeita kasvoja muitakin, kuten Stella Kruger itsekin.

Hiukset puolestaan oli leikattu sivuilta ja takaa siiliksi ja päältä jätetty vain hieman pitemmäksi, ja ne olivat nyt tummanruskean sijasta punaisemman sävyiset. Ajattelin, että muokkaus oli kokonaisuudessaan tyydyttävä. En tunnistanut itseäni enää itsekseni.

Pian tämän jälkeen androidi katosi takaisin luukkunsa taakse piiloon, joten loppumatka kuluisi taas ilman seuraa. Katsoin avaruuden mustuuteen, ja kuulostelin aluksen moottorien vaimeaa huminaa. Siellä se Metaaniplaneetta oli edessäpäin, nyt jo huomattavasti lähempänä.

Matka-aikaa oli jäljellä vielä viisi tuntia. Sen voisi käyttää planeettaan tutustumiseen virtuaalikierroksen avulla, etten vaikuttaisi silmiinpistävästi turistilta paikalle saapuessani. Toki Järjestelmän siirtokunnat ja varsinkin kaivossiirtokunnat olivat tietyn kaavan mukaan tehtyjä; kun yhden näki, oli tavallaan nähnyt kaikki.

Uppouduin silmänäytön maisemaan. En edelleenkään pitänyt näin läheisestä tavasta aistia jotain epätodellista, mutta aluksessa minulla ei ollut vaihtoehtoa. Tablettini olin jättänyt asunnolle, ettei minua vahingossakaan yhdistettäisi Daltonin henkilöllisyyteen vaikka tallennetun selaushistorian perusteella; perillä ostaisi kyllä tarvittaessa uuden huokean mallin.

Metaaniplaneetasta suuri osa oli tiheää, vihreää metsää, jota saattoi korkeine puineen kutsua jopa viidakoksi. Ilma oli periaatteessa hengitettävää, mutta siellä täällä oli planeetan kutsumanimen mukaisesti metaanitaskuja, jotka oli syytä kiertää, tai pitää happilaitteita mukana.

Juuri kun olin zoomaamassa sisään itse kookkaan siirtokunnan rakennusten puolelle kierros keskeytyi, kun toinen luukku vieressäni heräsi eloon.

Sieltä annosteltiin minulle alkeellinen mutta kai silti riittävästi energiaa sisältävä ateria, joka oli lähinnä väritöntä, mutta kohtalaisen maistuvaa tahnaa. Keinolihaa siinä oli ainakin mukana.

Sain myös irrottaa turvavyöt ja poistua tuolista, jos minun oli tarpeen käydä tarpeillani.

Olikin aika jaloitella, vaikka tila jossa saatoinkin liikkua oli vain pari neliömetriä. Tunsin oloni jo vakaammaksi, ja liikkuminen teki hyvää lihaksilleni, jotka olivat jo ehtineet kangistua. Vasta laskeutumisen aikana olisi taas syytä olla tiukasti kiinni.

KESKUSRANGAISTUSLAITOS (LORI)

Hänet oli prosessoitu sisälle Nexuksen valtavaan, kahdeksankulmaiseen rangaistuslaitokseen. Se jatkui sekä korkealle maan yläpuolelle, että pitkälle alapuolelle. Sikäli kun hän oli pystynyt sisäänottoprosessia seuraamaan, hänet oli sijoitettu yhteen maan alapuolisista kerroksista.

Olihan Lori kulkenut laitoksen ohi kerran jos parikin, ja miettinyt millaista sisällä oli. Nyt hän oli todellakin saanut tietää.

Hänellä oli nyt vain Järjestelmältä lainassa olevat vaatteet, mukaanlukien kirkkaanoranssit haalarit. Hänen hiuksensa oltiin ajeltu siisteyden ja salakuljetusriskin vuoksi. Kaikki hänen pidätettäessä mukana ollut omaisuus oli säilötty pieneen teräslukeroon. Hän oli hieman skeptinen, näkisikö hän niitä enää koskaan.

Eipä sillä paljon väliä ollut, Lorista tuntui.

Pystyi hän vielä tietolinkkiä ja silmänäyttöään käyttämään, täälläkin, käyttöaika vain oli rajattu viihdekäytön osalta tuntiin päivässä.

Pakostakin hänelle tuli mieleen ne jotkut ikivanhat leffat, joita hän oli myöhäisillan tai aamuyön tunteina katsonut, ja niiden kuvaukset tulevaisuuden vankiloista. Entisajan ihmisillä oli ollut mielenkiintoisia kuvitelmia, eivätkä ne lopulta kovin harhaan olleet osuneet.

Hänen sellitoverinsa oli kookas Brenda, jonka rikos oli

myymälävarkaus. Tuomio oli vuosi, mutta Brendalla oli jo aiempi tuomio, joten ensikertalaisvähennystä ei ollut.

”Ei tätä kovin monta kertaa tarvi toistaa, niin pääsee pois lopullisesti,” Brenda oli todennut makaaberisti.

Lori mietti että täällä, niin kuin elämässä yleensäkin, saattoi joutua voittavalle tai häviävälle polulle. Hän oli sinnitellyt mielestään hyvin, kunnes oli tippunut, aivan typerän ja epäreilun jutun takia.

Eihän hänelle olisi ikinä tullut mieleen yrittää koskea virkatehtävässä olevan lainvalvojan asekoteloon. Mutta Daltonin kotelo tämän asunnolla oli ollut vain niin kutsuva, niin kuin kaikki muukin tekninen, että hän oli unohtanut lain yhdeksi kriittiseksi hetkeksi.

Sinänsä vankila tuntui toistaiseksi turvalliselta. Kukaan ei juuri temppuillut, koska ei halunnut jatketta tuomiolleen.

Lori tiesi, että kun hän kolmen vuoden päästä poistuisi täältä, hänellä olisi huomattava velka Järjestelmälle. Varmasti yli kymmenentuhatta krediittiä. No, sitten kai olisi pakko yrittää löytää hommia, että olisi toiveita sen edes osittaisestakaan takaisinmaksusta.

Hän tiesi, että kaikki eivät edes yrittäneet. Luultavasti ei Brendakaan, jos tämän puheet ja teot täsmäsivät. He menisivät vankilaan uudestaan ja uudestaan, kunnes ei tarvitsisi enää mennä.

Jos tilannetta mietti liikaa, silloin Lori tiesi olevansa lähellä luhistumista. Joten oli parempi olla miettimättä. Kai

täälläkin saisi osallistua johonkin työtoimintaan, jolla kattaisi edes osan velastaan. Hän oli valmis tekemään töitä raskaastikin.

Lorin ajatukset palasivat vielä lainvalvoja Daltoniin. Minne se mies oli ollut menossa? Vai oliko oikeasti minnekään? Lorin oli kokemustensa perusteella pakko olla skeptinen. Toisaalta mukavalta tämä oli muuten vaikuttanut. Jopa sellaiselta, jonka kanssa olisi viettänyt aikaa enemmän.

Mutta kai lainvalvoja ja rikollinen (vaikka vahingonkin kautta) olisivat aina vastakkaisilla puolella elämässä. Se oli valitettava tosiasia. Ei hänen kannattanut elätellä turhia kuvitelmia.

Se oli kyllä tuntunut turvalliselta ja jopa hellältä, kun Dalton oli pidätystilanteessa halunnut nostaa häntä. Se muistutti Loria hänen katsomistaan vanhan ajan leffoista ja sarjoista. Eiväthän poliisit oikeasti sellaista tehneet, yleensä kaikki siirtäminen tapahtui karkeasti ja epä-mukavasti. Yleensä robottien avulla. Olisipa se ollut vain heidän joku hölmö leikkinsä! Joku kuviteltu pidätys vaikka.

Lori mietti, pystyisikö sellin ankeutta pakenemaan sellaisen vaihtoehtotodellisuuden kuvittelemalla. Ajatus tuntui ensialkuun hyvältä. Tietysti paluu todellisuuteen olisi sitten entistäkin tylsää. Mutta silti hän salli itsensä haaveilla. Jos hän olisikin kuvitelmassa poliisin varusteteknikko, joka oli saanut sähköiskun jännitteisen laitteen huoltamisesta. Ja sitten Dalton poimisi hänet samalla tavalla, ja nuhtelisi häntä varomattomuudesta. Ja hän lupaisi olla jatkossa varovaisempi, mutta kuitenkin pilke silmäkulmassa, jonka Daltonkin huomaisi.

Lori havahtui siihen, että Brendan katse tuntui porautuvan hänen lävitseen.

Ei hän tietenkään oikeasti haluaisi lainvalvontaa auttaa! Ainakaan tämän jälkeen. Toki sataman kautta oli taatusti hänen avustuksellaan kulkenut myös poliisille meneviä varusteita tai varaosia, mutta se oli vain kasvotonta työtä.

”Jos ne yrittävät jotain, muista ettet allekirjoita mitään. Lusit vain tuomion ja pääset ulos,” Brenda sanoi.

”Yrittävät niin kuin mitä?”

”Jotain koekaniinijuttuja, joka lyhentäisi tuomiota. Jos hyvin käy, siihen kuolee. Jos huonosti, niin vaikka halvaantuu tai muuttuu vihannekseksi. Tiedän tapauksia vaikka kuinka. Yhdellekään ei käynyt hyvin.”

”Kiitos varoituksesta,” Lori vastasi.

Tuota hän ei ollut tiennytkään. Oli siis parasta olla varuillaan, ja ottaa päivä kerrallaan.

Lorin ei tarvinnutkaan odottaa kauan. Jo seuraavana päivänä hänet vietiin pieneen valkoiseen huoneeseen, jossa hän sai eteensä tabletin, jonka ruudulla oli vaihtoehtoja, joita hän sai katsoa ja hyväksyä jos tuntui siltä.

TILAA SÄÄSTÄVÄ KOKEELLINEN VANKEUS

VANGIN PÄÄ IRROITETAAN KIRURGISESTI KEHOSTA JA SIJOITETAAN SÄILÖÖN ELOSSAPIDETTÄVÄKSI. KEHO HÄVITETÄÄN. VANKEUDEN PÄÄTYTTYÄ PÄÄ LIITETÄÄN

UUTEEN KIERRÄTETTYYN KEHOON. SE EI MAHDOLLISESTI
TÄYSIN VASTAA EDELLISTÄ, MUTTA SEN YHTEENSOPIVUUS
JA ELINKELPOISUUS TAATAAN.

VÄHENTÄÄ VANKEUSAJAN PUOLEEN. JÄRJESTELMÄ
KATTAA VANKEUSAJAN KUSTANNUKSET.

ONNISTUMISPROSENTTI (TOISTAISEKSI): 25%

Huh, ei helvetti. Ei Lori kyllä omasta ruumiistaan haluaisi
eroon, niin kauan kun pysyi elossa. Kai jotkut halusivat
uhkapelata, tai eivät välittäneet.

KRYOGENINEN KOKEELLINEN VANKEUS

VANKI ASETETAAN KRYOUNEEN VANKEUDEN AJAKSI.
VANKI EI AISTI AJAN KULUMISTA, EIKÄ VANHENE
TUOMION AIKANA.

JÄRJESTELMÄ KATTAA VANKEUSAJAN KUSTANNUKSET.

HALUTESSAAN VANKI VOI OSALLISTUA SAMALLA JONKIN
KOKEELLISEN SAIRAUDEN HOITOTUTKIMUKSEEN. TÄLLÖIN
VANGILLE MAKSETAAN PALKKIO.

ONNISTUMISPROSENTTI (TOISTAISEKSI): 60%

Ai, tuosta voisi jopa päästä voitolle? Mutta tarkoittiko se,
että Järjestelmä tartuttaisi tai muuten aiheuttaisi jonkin
sairauden, ja sitten yrittäisi parantaa sitä? Ei kiitos.

Lori näki tabletilla vielä yhden vaihtoehdon.

KOKEELLINEN VIRTUAALITODELLISUUSVANKEUS

VANKI AISTII VIRTUAALITODELLISUUTTA VANKEUDEN AJAN. TÄLLÖIN VANKI SUOSTUU KÄYTÖSTÄ MUOKKAAVIIN TAI JÄRJESTELMÄÄ MUUTEN HYÖDYTTÄVIIN VIRTUAALITODELLISUUSSKENAARIOIHIN, JOTKA VOIVAT OLLA TOISTUVIA TAI HÄIRITSEVIÄ.

JÄRJESTELMÄ KATTAI VANKEUSAJAN KUSTANNUKSET.

ONNISTUMISPROSENTTI (TOISTAISEKSI): 99%

Tuo ei oikeastaan kuulostanut pahalta. Onnistumisprosentti tarkoitti ilmeisesti, että vain yksi prosentti kuoli. Tai meni muuten sekaisin tai elämään kelpaamattomaksi. Saisikohan hän lisätietoja?

Brendan varoitus toki kaikui hänen päässään. Mihinkään ei pitänyt suostua. Mutta – ajatus vankeudesta ilman velkaa oli houkutteleva. Ja pääsisihän silloin pois tämän laitoksen harmaudesta.

Lori tiesi, että hänen täytyisi päättää pian. Jos hän ei valinnut mitään, hänen täytyisi palata selliinsä ja kärsiä loppu tuomiosta tavanomaisesti. Ja kerryttää velkaansa.

METANIPLANETTA

Alus kääntyi viimein automatisoidulle laskeutumisradalle. Mietin, miten laskeutuminen tapahtuisi Stellan joukkojen huomaamatta. Niitähän saattaisi olla missä tahansa, kun olivat vapautuneet implanteista ja valvonnasta. Oletin, että alus laskeutuisi kauas siirtokunnasta, alueelle joka oltaisiin todettu perinteisillä tutka- ja dronehavainnoilla (mukaanlukien lämpökamera) turvalliseksi.

Sitten kai saisin jatkokyydin, ehkä taas jotain salaista tunnelia pitkin, kunnes pääsisin soluttautumaan itse siirtokunnan alueelle.

Mielessäni kävi, että olisi ollut parempi muiluttaa minut rahtialuksessa sisään. Mutta toisaalta jonkin hemmetin kontin sisällä plastiikkakirurgia olisi ollut hankalampi toteuttaa. Ja saattoivathan rahtilähetykset olla jo keskeytettykin kapinan ja mediapimennon vuoksi.

Ymmärsin nyt myös ehkä, miksi Stella aloitti kapinansa Metaaniplaneetalta. Hän itse oli suunnitellut siirtokunnan heti uransa alkumetreillä, ja ehkä koki sen valtakunnakseen.

Jos minä epäonnistuisin ja Stella onnistuisi, julistautuisiko planeetta lopulta itsenäiseksi? Siellähän voitaisiin pystyttää avaruusliikenteen blokkava laserkilpi, eli käytännössä sisääntulevat alukset tuhoava verkko, tai muu vastaava teknologia. Tosin olisi karua pyrkiä selviämään täysin itsenäisesti. En uskonut että siirtokunnassa oli siihen vielä todellista valmiutta.

Äkkiä alus tärähti hyvin voimakkaasti, ja kuului luja ja karhea metallinen jysähdys. Jos en olisi ollut turvavöissä kiinni, olisin taatusti paiskautunut seinää vasten.

Punaiset välkkyvät hälytysvalot syttyivät raastavan toistuvan lyhyen sireeniäänen kera, ja lattiatasosta alkoi nousta höyryä. Vai savua? Oliko alus tulella? Oliko sitä ammuttu planeetalta käsin?

RUNGON RIKKOUTUMINEN

Luki sekä silmänäytössä että paneelissa edessäni.

Olikohan tämä tässä? Mitä pystyisin tekemään? Luultavasti en mitään.

Alus kääntyi voimakkaasti, kieppuvasti ja pahoinvointia aiheuttavasti. Näin ikkunasta tähtien korvautuvan tummanvihreällä matolla. Väistöliike? Vai hallitsematon putoaminen, jota ei voinut enää oikaista? Palaisinko poroksi Metaaniplaneetan ilmakehässä, ennen kuin tehtävä ehtisi edes kunnolla alkaa?

Normaalisti en ollut lainvalvojana taipuvainen näin pessimistiseen ajatteluun, mutta se johtui siitä, että silloin olin yleensä edes osittaisesti tilanteen hallinnassa. Ainakin sen verran, että miten sijoitin itseni taistelukentällä.

Lopulta alus tuntui oikeasevan kieppumistaan. Saatoin jo nähdä yksittäisten puiden vilisevän ikkunasta. Metaaniplaneetalla näytti olevan hämärää. Alus laskeutui kyllä vieläkin aivan liian nopeasti.

HÄTÄLASKUPAIKAN ETSIMINEN

LASKETAAN ... 0% 33% 50% 70% 80%

Silmänäyttöni ja paneelin prosenttiluku tuntui etenevän piinaavan hitaasti. Lopulta se saavutti sata, ja alus kääntyi vielä hieman ja loivensi tulokulmaansa.

VALMISTAUDU HÄTÄLASKUUN

Kyyristyin eteenpäin ja yritin suojata niskaani sen verran kuin pystyin. Törmäys kaiken järjen mukaan heittäisi minua eteenpäin voissä. Onneksi suoraan edessäni ei ollut mitään kuolemaa tuottavaa.

Sitten, vailla varoitusta, tärisi taas kuin maailmanlopun edellä, ja paiskauduin turvavöitä vasten keuhkojeni tyhjentyessä. Sanoinkuvaamaton melu täytti korvani, niin etten tiennyt oliko lävitseni kulkeva kipu seurausta siitä, vai turvavyöväkivallasta.

Aluksen täytyi jo olla kyntämässä Metaaniplaneetan pintaa. Meteliä jatkui piinaavan pitkien sekuntien ajan, kunnes liike ja tärinä ja äänet kaikki lakkasivat.

Hälytysvalot ja sireeni olivat sammuneet.

Olinko siis selvinnyt? Joko oli aika hurrata? Arvasin, ettei vielä. Mitenkähän nyt selviäisin sisään siirtokuntarakennusten alueelle, ja vieläpä salaisesti?

Oletukseni, kunnes toisin selviäisi, oli että alusta oli ammuttu Stellan kapinallisten toimesta. Optimistinen osa sitä oli, että kai he vain ampuivat mitä tahansa lähestyvää

Järjestelmän alusta. Etteivät he sentään tienneet tehtävästäni ja saapumisestani.

Mutta koska tehtävä oli niin tärkeä ja salainen, mietin miten tekoäly reagoisi, jos tilanne kääntyisi selväksi epäonnistumiseksi, enkä pystyisi soluttautumaan. Se ei käsittääkseni itsessään ollut järjestelmäpetos, mutta tekoäly saattaisi silti käreäyttää aivoni, etten vuotaisi vangittuna tietoja. Arvasin pelinappula-arvoni olevan kokonaiskuvassa hyvinkin halpa. Vaikka tekoäly olikin arvioinut minut parhaaksi kandidaatiksi.

Niinhän se oli sodassa aina. Paitsi ennen ei ollut tarvinnut pelätä välitöntä, ehdotonta, implantin avulla toimitettua rangaistusta omien taholta, vaan hengen halpuus tuli siitä, että päämäärä oli yksittäistä sotilasta tärkeämpi. Mutta silti oli mahdollisuus selvitä taidolla tai tuurilla.

Jaa. Tuohan olisi idea, jonka voisin muistaa jos pääsisin siihen asti, että saisin selittää loikkausmotivaatiotani kapinallisille.

Sitten, taas vailla varoitusta, turvavyö avautui. Silmänäyttööni syntyi uusi teksti.

ITSEPUOLUSTUSTILA
VOIMANKÄYTTÖ SALLITTU
MUISTA TEHTÄVÄPARAMETRIT

Se energisoi minut, ja syöksyin vapauttamaan aseitani telineestä. Lattianrajassa aukesi vielä yksi luukku, joka ei ollut ennen auennut.

OTA HAPPILAITE

Kyyristyin ja otin kypärän ja happisäiliön pienestä tilastaan. Olisinkohan nyt valmis poistumaan aluksesta, jos se sallisi minun poistua? Aikaa ei varmasti kannattanut hukata; jos kyse oli alasampumisesta, Stellan miehet taatusti olivat jo matkalla hätälaskupaikkaa tarkastamaan.

Silmänäyttö sanoi vielä:

POISTU ALUKSESTA
NOUDATA VAROVAISUUTTA

Ymmärsin, että tuo viimeinen rivi oli vain avaruusjaoston yleinen liikenneturvallisuuteen viittaava kehoitus. Se ei liittynyt tehtävääni.

Tarkistin vielä kerran, että kaikki oli kunnossa. Minulla oli univormuni, luotiliivini, aseeni ja hengitysvälineet. Lähestyin ovea, josta olin tullut sisään matkan alussa, ja se liukui siyahduksen kera auki.

Silmänäyttööni tuli vielä lisää tekstiä.

UUSI SIJAINTI LÖYDETTY: CM-218
METAANIPITOISUUS: 0.05% (TURVALLINEN)

Tämä taas oli tekoälyn yleistä matkustus- ja paikka-informaatiota. Luultavasti saisin tiedon pitoisuuden kasvaessa niin isoksi, että happilaite olisi aika ottaa käyttöön. Toistaiseksi kypärä sai vielä roikkua telineestään happipullon vieressä, selässäni.

Mutta nyt minun täytyisi noudattaa varovaisuutta siksi, että Stellan joukot saattaisivat vaania jo lähistöllä. Kaiken liikkumisen tästä eteenpäin täytyisi olla taktista. Kaivoin Peacegiverin kotelostaan käsiini.

Ilmassa oli aistittavissa aivan pieni mädän kananmunan lemu. Tai sitten keksin omiani. Muistin jostain kaukaa, ehkä koulutunneilta, että metaani itse oli hajutonta. Mutta saattoihan planeetalla olla jotain muuta mätänevää.

Painauduin oviaukon reunaan ja suuntasin katseeni varovasti ulos. Siellä oli vain yönhamärää, vieraan ja epäluonnollisen näköistä metsää. Silmänäyttöni ei löytänyt mitään kohteita korostettavaksi. Laitoin kuitenkin valonvahvistuksen päälle. Näkymä kirkastui, mutta muuttui samalla rakeiseksi.

Edessäni oli lyhyt metalliramppi alas Metaaniplaneetan maaperälle.

Peacegiver edellä syöksyin oviaukosta ulos, ramppia alas ja kyyryssä lähimmän pensaan suojaan. Vainoharhainen puoleni odotti elämäni päättyvän jo tarkka-ampujan korkeakaliiperiseen luotiin, mutta mitään sellaista ei tapahtunut.

Odotin hengitykseni tasaantumista, ja katsoin puun rungon takaa kaikkiin suuntiin joihin pystyin näkemään. Jälleen, ei kohteita.

Nyt olin virallisesti Metaaniplaneetalla, eikä minulla ollut kovinkaan hyvää ideaa, miten tästä eteenpäin. Paitsi tietysti pois aluksen luota. Taktisesti.

Olin puiden suojassa noin kahdensadan metrin päässä aluksesta. Se oli kyntänyt aukiolle melkoisen improvisoidun kiitoradan laskeutuessaan, ja jäänyt sitten paikoilleen siivet irronneina vähän ennen varsinaisen tiheän metsän rajaa. Minulla oli ollut melkoista tuuria, että alus oli onnistunut pysähtymään sitä ennen. Jos ei, silloin olisi taatusti sattunut enemmän.

Täältä pystyi hyvin tarkkailemaan, tulisiko laskupaikkaa tarkastelemaan jotain epäilyttävää väkeä, ja mistä suunnasta. Päätin odottaa ainakin viiden minuutin ajan. Tuskin minulla oli hengenhätä soluttautumaan. Milius tiesi biomonitorilukemieni ja sijaintitietojeni perusteella, että olin hengissä ja Metaaniplaneetalla, joten tehtävä jatkui.

Olin myös päättänyt suunnan. Karttanäytöltäni selvisi, että vain seitsemän kilometrin päässä oli pumppausasema, josta löytäisin tuurilla kulkuneuvon. Matka oli sama, kuin juoksulenkkini tehtävän saamisen aamuna, joten siitä kyllä selviäisi.

Siirtokuntaan itseensä oli huomattavasti enemmän matkaa, noin viisikymmentä kilometriä. Mutta kunhan vain löytäisin menopelin, pääsisin kyllä sinnekin aikanaan. Hätälaskutoiminto olikin oikeastaan ollut tavattoman fiksua, kun oli saanut minut näinkin lähelle kohdetta.

Olin juuri lähdössä liikkeelle, kun havaitsin jotain valonvahvistuksen läpi.

Ensin aivan pientä liikettä puiden välistä, kunnes sitten näin kiistämättömästi, että kaksi tummaunivormuista hahmoa tuli esiin. He liikkuvat varovasti kohti aluksen romua.

Adrenaliinin vaikutus oli välitön. Kirosin mielessäni, että olin lähes jo lähtenyt liikkeelle. Se olisi voinut koitua kohtalokseni, mutta nyt minulla oli vielä etulyöntiasema.

Tietysti noilla kahdellakin saattoi olla vaikka mitä tekniikkaa. Lämpö- ja hämäränäköä, tai jotain kaivostyössä käytettävää, mitä en edes tuntenut.

Sitten tajusin jotain huolestuttavaa.

Silmänäyttöni ei ollut reagoinut mitenkään. Ei punaisia, vihreitä tai keltaisiakaan suorakaiteita miesten päällä. Sen olisi pitänyt reagoida jo. Minun oli syytä olettaa, että tähtäysavustuskaan ei toimisi.

Oliko tietolinkissä jotain vikaa? Mutta olin äsken vielä saanut metaanipitoisuustiedotteen. No, parempi vain tehdä kaikki itse, eikä luottaa sähköihin.

Onneksi Peacegiver itse oli täysin mekaaninen lukuunottamatta liipaisimen biometristä sensoria. Eikä se vaatinut toimivaa yhteyttä, vaan hyväksytty käyttäjä oli koodattu suoraan laitteeseen.

Lähdin hyvin varovasti kiertämään miesten selustaan. Periaatteessa olisin voinut yrittää vain poispäin, mutta arvioin, että se asettaisi minut myöhemmin huonompaan asemaan, kun he voisivat edelleen olla perässäni, enkä

pakosta tietäisi missä. Jos pystyisin eliminoimaan nuo kaksi, tilanne selkiytyisi.

Varoin tuottamasta mitään ääntä ja astumasta Metaaniplaneetan vieraannäköisten risujen päälle.

Nyt pystyin näkemään miehet jo aivan selvästi. He puolestaan lähestyivät edelleen hylkyä. Heillä ei ollutkaan varsinaista univormua, vaan se oli kaivostyöläisen haalari, jossa oli luotiliivi päällä. Heillä oli myös kypärät ja happipullot, kuten minullakin. Ja mustanpuhuvat kiväärit. Niiden täytyi olla siirtokunnan vartijoilta varastettuja.

Pääsin juuri puun suojaan, kun oikeanpuolimmainen kääntyi vilkaisemaan taakseen. Ei kai hän nähnyt jo?

En uskonut. Uskalsin taas hengittää. Mietin, miltä etäisyydeltä pystyisin luotettavasti osumaan. Minulla oli vain yllätyksen etu. Kun kiväärit alkaisivat laulaa, jäisin auttamatta häviölle.

Saatoinko luottaa siihen varmasti, että 12mm luoti puhkaisisi tiensä liivin tai kypärän läpi? Altera-tapauksen yhteydessä se toimi, kunhan aktivoin räjähdystoiminnon. Se saikin aikaan melkoisen pahaa jälkeä, koska kaiken mennessä putkeen suojalevyn tai kypärän palasia tunkeutuisi räjähdysmäisesti kohteen sisään.

Varoen edelleen tuottamasta ylimääräistä ääntä, painoin aseeseen vasemmalla sivulla olevan kytkimen ala-asentoonsa, jonka vieressä oli punainen räjähdystä kuvaava pieni symboli.

Mietin pakostakin vielä sitä mahdollisuutta, että vaikka tekoäly ei merkinnyt kohteita tai reagoinut niihin muutenkaan, saisin osuttuani välittömän rangaistuksen murhasta. Aivojen käristämisen. Mutta luotin silmänäyttöni sanoihin:

ITSEPUOLUSTUSTILA VOIMANKÄYTTÖ SALLITTU

Pääsin seuraavan puun taakse, kun miehet olivat viimein hyllyn kohdalla. Nyt etäisyys oli jo alle kolmekymmentä metriä. En ollut paras mahdollinen ampuja, mutta uskoin taitojeni riittävän, kun tähtäisin keskivartaloon. Tällä välin miehet yrittivät saada aluksen takaovea auki, luultavasti elektronisella tiirikalla.

”Perkeleen Järjestelmä,” kuulin vasemmanpuolimmaisen sanovan.

”Hiljaa,” toinen sanoi vaimeammin, mutta silti kuultavasti, koska öinen aukio oli kai hyönteisten vaimeaa sivitystä lukuunottamatta lähes äänetön.

Nyt tiesin toimintani olevan oikeutettua. Nämä olivat varmuudella Järjestelmän vihollisia, Stellan miehiä.

Yllätyshyökkäyksen aika oli nyt.

Tätä oli harjoiteltu radallakin monta kertaa. Aloitin oikeanpuoleisesta, kohdistin tähtäimet, ja ammuin. Pikainen refleksimäinen liike tähtäyksen korjaamiseksi välittämättä miniräjähdyksestä, ja uusi laukaus.

Sitten tähtäyksen siirto vasemmanpuoleiseen mieheen, joka oli jo sukeltamassa suojaan, ja taas kaksi laukausta.

Miehet jäivät maahan liikkumattomina. Olin luultavasti osunut kumpaankin.

Mutta miniräjähdykset kuuluivat jonkin matkan päähän, joten oli viisasta olettaa, että täydennyksiä voisi pian olla tulossa kauempaa. Minulla oli silti luultavasti vähän aikaa tutkia heidät. Vilkaisin ympärilleni kahdestikin, mutta aukio ja metsä eivät paljastaneet mitään. Kiroilu viittasi kurittomuuteen, joten tuskin heillä oli tarkka-ampujaa varmistamassa.

Oli vain otettava riski. Ampaisin matalaan juoksuun kunnes saavutin hylyn ja miehet.

Elottomia he olivat, ja verta oli maassa runsaasti. Käänsin kummankin kasvot ylöspäin. Mitään näkemättömät silmät tuijottivat kypärien sisältä.

Otin toisen kiväärin ja kolme varalipasta. Aseet olivat oli Annihilator-mallisia 10 millimetrin raskaita taistelukiväärejä elektromekaanisella rekyyli-kompensaatiolla. Se tarkoitti, että sarjatulella, jota riitti lippaasta 20 luodin ajan, saattoi jopa pystyä osumaan. Toisaalta niiden luodeissa ei ollut räjähdysominaisuutta, joten Peacegiver saattoi silti olla parempi, kun tarvittiin äkillinen yksittäinen tehokas laukaus.

Mietin hetken, pitäisikö minun tuntea jotain. Olin juuri päättänyt kaksi ihmishenkeä.

Mutta en oikein osannut ajatella muuta, kuin helpotusta siitä etten ollut itse maassa makaamassa, että liikkeelle täytyi lähteä nyt ja heti, ja vielä silmänäytön sanoja itsepuolustustilasta. Sen täytyi oikeuttaa tekoni.

Siirryin matalana hylyn ympäri, kunnes pääsin metsän suojaan aluksen nokan puolella. Toin karttanäytön esille. Se sentään vielä toimi. Tarkastin suunnan kohti pumppaus-asemaa ja lähdin etenemään, edelleen puolitaktisesti ja ylimääräistä äänekkyyttä varoen.

Matka läpi metsän ei käynyt aivan käden käänteessä, koska minun täytyi olla varuillani lisäjoukkojen varalta, eikä maastokaan ollut kuin Nexuksen jalkakäytävä. Mutta noin puolentoista tunnin kuluttua sain pumppuaseman näkyviini. Metsä vietti sinne alaspäin.

Lisää viholliskohtaamisia ei ollut tullut tällä välillä. Ehkä olin onnekas; ehkä ne kaksi olivat olleet ainoat tällä seudulla. Ehkä juuri he olivat ampuneet aluksen alas. Tosin heillä ei ollut mukanaan raskaita aseita kuten raidetykkiä tai ohjuslaukaisinta, joten se oli täytynyt tehdä muualta. Ehkä jostain improvisoidusta tukikohdasta tai leiristä käsin, joka minulta oli nyt jäänyt tutkimatta.

Mutta parempi niin. Ennemmin suunta kohti siirtokuntaa. Käsittääkseni en ollut vaarantanut tehtävää vielä millään tavalla, vaikka olinkin eliminoinut ne kaksi. He eivät olleet ehtineet nähdä minua.

Annihilator-kivääristä pitäisi vain hankkiutua hyvissä ajoin eroon. Itsenäisellä lainvalvojalla ei ollut siirtokunnissa lupaa sellaiseen, vain Siirtokuntaturvallisuuden pysyvillä jäsenillä. He olivat tavallaan välimuoto tavallisten lainvalvojien ja Maksimivoimayksikön välillä. Tosin heidän vastuullaan oli avaruusturvallisuuskin, joten tarvittaessa he käsittelivät hyvinkin energettisiä aseita.

Itse pumppuasema näytti autiolt. Olin ehkä ollut liian toiveikas, että sinne olisi kätevästi jätetty jokin neli-vetoinen maastoauto tai muu kulkuneuvo.

Koska minulla ei ollut parempaakaan ideaa, lähdin silti laskeutumaan mäkeä alas. Saavuin lopulta aseman teräsovelle, joka oli varustettu Järjestelmän identiteetti-tunnistuskolalla. Se aukeaisi autorisoiduille henkilöille.

Silmänäyttöni syttyi:

HENKILÖ EI AUTORISOITU

Jaha. Nyt minun ehkä täytyi ottaa yhteys tehtävän-valvontaan. He toivottavasti pystyisivät järjestämään sisäänpääsyn kauko-ohjauksella. Olihan mahdollista, että pääsisin putkeakin pitkin jonkinlaisella huoltoajoneuvolla sisään siirtokuntaan.

Navigoin silmänäyttömenussa, kelasin esiin ainoan kontaktin, joka Roy Brennickille oli tallennettu, ja valitsin sen:

VARJO-1

Puhelulinkki siirtyi odotustilaan, ja minua hermostutti vähän. Yhteys saattaisi olla hidas, jos se menisi Maahan kvanttitunneloinnin yli. Tai saattoihan täällä planeetalla olla jo paikallinen komentokeskus valmiina minua varten.

Lopulta yhteys aukesi. Mutta tyrmistykseni oli suunnaton, kun tajusin videolinkistä minua tuijottavan itsensä – Stella Krugerin.

Tasainen hyvin artikuloiva naisääni alkoi puhua.

”Lainvalvoja Roy Brennick. Lainvalvoja Dalton Lem.

Minulle on aivan sama, kummaksi haluat itseäsi kutsua. Haluan vain kertoa, että tiedän että olet tulossa. Tiedän suurimman osan tehtävästäsi. Sano terveisiä isälleni, kun oikea tehtävänvalvonta soittaa. Tai ehkä ei kannatakaan. He eivät tiedä vielä, että käymme tätä keskustelua.”

Hetkeen en osannut pöyristymiseltäni sanoa mitään. Muistin Miliuksen puhuneen pitkään jatkuneesta hakkeroinnista ja hienovaraista sabotaasista. Stella oli kai paljon pitemmällä kuin he aavistivatkaan. Helvetti.

Sitten sain takelleltua edes jotain sanoja ulos.

”Mitä – haluat?”

”Sinultako? En varmaan mitään,” Stella vastasi vailla juurikaan mitään tunnetta.

Sitten sanat vain purkautuivat suustani.

”Väitänkö oikeasti, että pystyt yhdistämään minulle ilman, että Järjestelmän tekoäly tietää? Helvetti, minähän luultavasti teen järjestelmäpetosta joka sekunti, kun jatkan puhumista kanssasi!”

”Voidaan sekin järjestää, jos haluat.”

Tajusin alkavani hikoilla, kun hermostukseni nousi toiseen tai kolmanteen potenssiin. Jos Stella oli tosissaan, ja voisi ikään kuin nappia painamalla poistaa salaustoimintonsa, tai mitä tahansa hän käyttikään, aivoni saattaisivat saada pikakäristyksen.

”Ei helvetti, ei tietenkään! Mutta kerro edes, että ammuitteko te alas sen aluksen, jolla tulín?”

”Miksi kertoisin?”

Hermostumisen lisäksi aloin jo suuttua. Stella oli lähes kuin olisi tekoöly itsekin. Ja varsin pahantahtoinen sellainen, omalla passiivis-aggressiivisella tavallaan.

”Tuolla lapsellisella ilkeilylläkö johdat kapinaasikin? En usko, että pääset kovin pitkälle, tai olet kovin pidetty. Joukkosi korkeintaan teeskentelevät selkäsi takana!” huusin linkin yli.

Stella pysyi yllättävän rauhallisena.

”Jokainen saa minulta sen käytöksen minkä ansaitsee. Sinä et ole toistaiseksi ansainnut parempaa. Mieti nyt, olet tulossa pidättämään tai tappamaan minut. Tapoit kaksi miestäni, jotka vain satuit kohtaamaan, joten päättele siitä jotain. Sen haluan kyllä sanoa, liittyen siihen miten viittasit johtajaominaisuksiini, että ihmiset voivat sietää vähän enemmän, kun he tietävät, että minä voin vapauttaa heidät kontrollista.”

Jaha, tämänhän alkoi mennä mielenkiintoiseksi. Ehkä Stellan ylpeys saisi hänet lopulta paljastamaan tietoja, joita voisin käyttää hyväksi. Mutta siitä minulla ei ollut mitään hajua, miten varsinainen soluttautuminen voisi tästä enää jatkua.

Olisiko se sitten eliminointi, jos tilaisuus vain tulisi?

Tai voisin kai keskeyttääkin tehtävän. Miliuksen sanathan olivat, että jos onnistuisin osittainkin, saisin palkintoni. Mutta epäonnistumisen rangaistuksista ei puhuttu, ellen rikkonut lakia tai salassapitovelvollisuutta.

Helvetti. Tälle kai oli historiallinen nimityskin, kun saatiin tekemään asioita joko palkinnon tai rangaistuksen vuoksi. Joku Pavlovin koirakoe tai Skinnerin laatikko tai mikä helvetti se olikaan.

Tunsin käytössäni olevista vaihtoehtoista huolimatta olevani umpikujassa. Olin vankina vieraalla planeetalla, vieraassa henkilöllisyydessä, edessäni mahdoton tehtävä ja päässäni implantti, joka pystyi tappamaan minut. Mietin, pystyisikö Stellakin –

”Onko sinulla suora kontrolli – minuunkin? Tarkoitan, pystyisitkö käristämään aivoni?” kysyin.

”Tuota en varsinkaan taida kertoa. Uskon, että se on tieto, jonka voisit välittää isälleni ja tulla palkituksi. En taida haluta antaa kummallekaan teistä sitä iloa.”

No ei sitten. Tavallaanhan olin jo saanut tiedon, että Stella pystyisi aikaansaamaan sen välillisesti, paljastamalla meidän puheemme ja saamalla minut syytteeseen petturuudesta.

”Selvä. Sitten meillä ei taida olla muuta puhuttavaa. Voisin tästä lähteä vaikka paskalle,” sanoin ja katkaisin puhelun.

Sitten hengittelin syvään varsin kauan, ja yritin rauhoitella itseäni.

Helvetti, olisin voinut olla ottamatta vastaan koko tehtävää. No, silloin Cole olisi edelleen kuollut, ja Stella olisi päässyt härnäämään jotakuta muuta. Entä jos en olisi tullut koko demonstraatioon? Silloin Cole luultavasti eläisi. Lorin olisin kyllä halunnut tavata joka tapauksessa, mutten niin, että hän joutuisi vankilaan. Tosin en kai olisi häntä tavannut ilman tehtävää.

Helvetin helvetti. Siinähan se vaikeus juuri olikin, ettei elämää pystynyt säätämään haluamakseen jälkikäteen.

Totuus taisi kyllä olla, että heti kun kuulin, että Metaani-planeetalla oli kapina, ja minut haluttiin se hoitamaan, en olisi voinut perääntyä. Altera-tapauksen veteraanina halusin tietysti toistaa kunniani.

Mutta mikä oli tie tästä eteenpäin? Luultavasti nyt saisin yhteyden oikeaan tehtävänvalvontaan. Sehän oli minun velvollisuutenikin. Kertoa kaikki mitä Stella oli sanonut, niin hyvin kuin muistin. Eihän se ollut petos, jos vihollinen otti yhteyttä ja kertoi tietävänsä minusta. Jos Järjestelmässä oli vuoto, ei se ollut minun vikani.

Normaalistihan tietopankkiin jäi tallenne puhelusta, mutta olin hyvin varma, että tässä tapauksessa mitään jälkeä ei olisi. Parempi niin, voisin sensuroida ainakin sen paskalle-menojutun.

Yhdistin tehtävänvalvontaan uudestaan.

Tällä kertaa puhelulinkki oli täynnä kohinaa ja pulputusta, eikä videokuvaa ollut. Tunnistin silti puhujan äänestä. Milius Kruger itse. Ei mitään alempiarvoista upseeria.

”Varjo-1 kuuntelee.”

Minulle tuli mieleen, että hän otti tehtävän vakavasti. Tietysti, kun oli kyse omasta tyttärestä, joka sattui olemaan tällä hetkellä Järjestelmän etsityin rikollinen ja kumouksellinen.

”Olen pumppausasemalla, sijainnissa –”

Navigoin hetken silmänäytössä, kunnes sain karttanäytön ja sektorikoordinaatit esille.

”X576 Y271. Kuljetukseni ammuttiin alas. Tarvitsisin autorisaation pumppausaseman oveen, että voin etsiä sieltä kulkuyhteyttä siirtokuntaan. Tosin soluttautumisen uskon olevan nyt no-go.”

Miliuksen ääni kiihtyi välittömästi.

”Mitä tarkoitatte?”

”Ensimmäisellä kerralla kun yritin yhteyttä tehtävän-valvontaan, sainkin yhteyden tyttäreesi. Hän kertoi tietävänsä henkilöllisyyteni ja tehtäväni. Lisäksi ehdin sitä ennen jo ampua kaksi hänen joukoistaan, mutta he olivat näkymättömiä silmänäytölleni. En saanut minkään värisiä kohdevahvistuksia.”

”Kirottua! Mutta odottakaa, tarkistan –”

Milius tuntui puhuvan hyvin kiihtyneesti jollekin toiselle henkilölle, ja jatkoi sitten.

”Tämä on hyvin tärkeä tieto, ja juuri niin kuin saatoimme pahimmassa skenaariossa epäillä. Olette varmasti tietoinen, että Järjestelmän tekoälystä ja sen keskus-tietokannoista on osittaisia kopioita siirtokunnissa, jotta tiedonvälityskuorma ja tiedonkäsittelyviiveet eivät muodostuisi kohtuuttomiksi?”

Totta puhuen en, koska olin ottanut tietotekniset asiat suureksi osaksi annettuna, mutten viitsinyt paljastaa.

”Kyllä.”

”Uskomme että Stella on päässyt käsiksi CM-218:n kopioon Järjestelmän tekoälystä. Me teimme virheen. Aliarvioimme uhan. Kaikki tiedonvälitys liittyen tehtäväänne olisi pitänyt katkaista, niin ettei sitä olisi replikoitu planeetan kopioon.”

Tavallaan olin vaikuttunut, että Milius hallitsi tietotekniikan noin hyvin. Olin ehkä aliarvioinut hänet pelkäksi brutaaliksi voimankäyttäjäksi. Mutta luultavasti kaikki Krugerit hallitsivat tai olivat hallinneet.

Jatkoin.

”Lisäksi Stella sanoi minulle, että ihmiset voivat sietää vähän enemmän, kyse oli siis hänen luonteestaan johtajana, kun he tietävät hänen voivan vapauttaa ihmiset kontrollista.”

”Helvetin hemmoteltu kakara! Joka vitsaa säästää – minä säästin. Minä totisesti säästin. Ja tässä tulos! Mutta –”

Milius piti pienen tauon, kai itseään rauhoittaakseen.

”Tuo on klassista ehdollistamista. Hänellä on heidän kohtalonsa käsissään. Oikeus, jota hänellä ei pitäisi olla!”

Minulla käväisi väkisin mielessä, että ei Miliuksella ja Järjestelmälläkään pitäisi olla. Se tuntui jo lähes jumalallisen tason vallalta, joka ei vain kuulunut ihmisille. Mutta kyllähän minä tiesin vaihtoehdot, enkä voinut oikeastaan isää tai tytärtä kumpaakaan liiaksi moittia. Kaaos ja kärsimys, tai joku, joka otti jumalallisen vallan.

Helvetti, ajattelin itsekini. Siinä oli dilemmaa kerrakseen.

Tiesin, että olin hukassa, mutta ehkä Järjestelmä vielä osaisi neuvoa minulle tien. Ehkä se olisi vielä jossain määrin reilu minua kohtaan.

”Miten etenen tästä eteenpäin?” kysyin.

”Olet toiminut juuri niin kuin pitikin. Tarvittaessa me improvisoimme, onhan sinulla kokemusta. Pumpppaus-aseama autorisoidaan sinulle. Jatka siirtokuntaan jos voit, ja odota Maksimivoimayksikön yhteydenottoa. Tehtävän profiili muuttuu, mutta jatkat mukana ellet itse halua keskeyttää. Jos siirtyminen ei onnistu, palaa asiaan. Me jatkamme selvitystyötä,” Milius sanoi.

”Entä jos Stella ottaisi minuun yhteyttä uudelleen?”

”Kuuntele mitä hänellä on sanottavana. Muista laki. Älä paljasta itse mitään. Tätä keskusteluamme hän ei voi kuulla, koska se tapahtuu kvanttiyhteyden yli.”

Luulin että nyt kaikki oli selvää, ainakin vähäksi aikaa eteenpäin. Ajatus Maksimivoimayksikön puuttumisesta peliin ei juurikaan innostanut, mutta tietystikään minulla ei ollut sananvaltaa. Huomasin että Milius oli siirtynyt sinutteluun. Se tuntui protokollan rikkomiselta, mutta tavallaan miellyttävämmältä. Niinhän me lainvalvojien keskenkin puhuimme.

Mutta koska lisää puhuttavaa ei ollut, katkaisimme yhteyden.

Laskeuduin teräksisiä kierreportaita alas pumppaus-
aseman betonisiin syövereihin. Jos ymmärsin oikein, putki
toimitti nestemäisiä kaivos- ja kemikaalijätteitä ulos
siirtokunnasta. Minun pitäisi siis kulkea vastavirtaan.

Kohtasin lisää ovia ja lisää identiteettitunnistuskelloja,
jotka tällä kertaa päästivät minut mukisematta sisään.

Kontrollihuone ei minua juurikaan kiinnostanut. Kaikki
luultavasti toimi niin kuin pitikin, enkä halunnut sotkea
asioita. Sen sijaan halusin päästä itse putken luokse.
Tietysti se saattaisi olla pettymys. Se voisi olla liian pieni
ihmisen tai minkään huoltokulkuneuvon kuljettavaksi.
Ehkä putkea huollettiin esimerkiksi hämähäkkimaisilla
pienillä roboteilla lähimmästä huoltoaukosta käsin.

Mietin myös, että happilaitteeni saattaisivat pian tulla
tarpeeseen.

Lopulta pääsin raskaamman oven luokse. Minun piti
pyörittää se käsin auki, mikä kävi jopa voimieni päälle. Oli
myös jo epämiellyttävän paljon lämpimämpää, ehkä
jätteiden kemiallisten reaktioiden vuoksi.

Hikoilin jo reippaasti, kun ovi viimein aukesi ruosteisesti
naristen. Vahva mädän kananmunan lemu löi kasvojeni
vasten, ja varoitustekstit syttyivät silmissäni välittömästi.

METAANIPITOISUUS: 0,5% (HAITALLINEN)

RIKKIDIOKSIDIPITOISUUS: 1,25% (HAITALLINEN)

Suljin oven uudestaan ja kaivoin kypäräni esille. Yhdistin sen happipulloon ja avasin hanan. Kokeilin hengittämistä kypärä päässä. Epämiellyttävän klaustrofobiseltahan se tuntui, ja näkökenttä rajoittui pahasti, mutta happea tuntui saavan. Lopulta oman hengityksen ääneenkin tottui.

Avasin oven uudestaan ja astuin sisälle itse viemäriin. Mahduin juuri ja juuri seisomaan. Edessäni oli kaukaisuuteen ulottuva noin metrin levyinen kanava, jossa virtasi ihmeellisen vauhdikkaasti inhottavan näköistä lietettä. Seinillä oli ehkä kolmenkymmenen sentin levyiset kulkukäytävät; niillä ei juuri juhlittu. Himmeä valo oli syttynyt oven kohdalla, mutta edessäpäin kanava näytti pimeältä.

Tämä itsessään ei ollut mikään juhlimisen aihe; tarvitsisin vielä kulkuneuvon, että viemäriekskursiosta olisi mitään hyötyä.

Käännyin katsomaan vastakkaiseen suuntaan, ja sitten näin sen.

Erikoinen hämähäkkimäinen ”auto”, jossa oli pienikokoiset pyörät teräsvarsien päässä. Se seiso i pyöriensä varassa kanavan yllä. Nyt kun katsoin kulkukäytäviä tarkemmin, huomasin että niissä oli urat pyöriä varten.

Se olisi toivon mukaan pääsyni siirtokuntaan. Toivon mukaan olisin myös autorisoitu käyttämään sitä ilman uutta soittoa tehtävänvalvontaan.

Koska joka hetki kulutti happea, ei kannattanut tuhlata

aikaa. Lähestyin autoa ja kiipesin sen päällä olevalle pienelle, kovakumiselle istuimelle. Perse tulisi puutumaan, mutta ei auttanut. Luultavasti kulkuneuvo oli tarkoitettu vain lyhytkestoisiin huoltokäynteihin.

Tutkin kojelautaa. Siinä näytti olevan vasemmalla päävirtakytkin, jonka napsautin päälle.

Kojelauta heräsi eloon. Oikealla puolella oli akun varauksen palkki, joka näytti nyt täyttä. Löysin valokytkimen, ja ensin sain ajovalot tarpeettoman kirkkaiksi. Himmensin niitä akun säästämiseksi, ja etten kuuluttaisi läsnäoloani turhan paljon eteenpäin. Vaikka tuskin Stellan joukkoja olisi täällä alhaalla lisää. Se vaatisi jo liikaa omistautumista johtajalle.

Suoraan edessäni oli ohjaussauva, jota eteenpäin painamalla sain auton liikkeelle, ensin varsin hitaasti. Enemmän eteenpäin, ja vauhti kiihtyi. Varsin selkeää.

Silmänäytöltäni pystyin seuraamaan etenemistä. Miten tietolinkki ja suunnistus toimivat näin maan uumenissa? No, pääasia että toimivat.

Viisikymmentä kilometriä putkea siirtokuntaan.

Tai saattaisihan matkalla olla vielä lisää välipumppaus-
asemia. Mutta kaiken järjen mukaan minulla ei pitäisi mennä kahtakaan tuntia. Nyt vasta huomasin, että kypärä heijasti happipullon täyttöasteen visiiriin. Sekin oli palkki, joka oli laskenut täydestä vain aavistuksen. Sen ja akkumittarin seuraaminen tuottaisivat hupia elämäni tämän toivottavasti pian ohimenevän vaiheen ajan.

Kiihdytin vauhdin käytännössä maksimiin, ja viemäri kulki ohitseni huoltoauton valojen himmeässä aavemaisessa loisteessa.

Muistelin, että lainvalvontatehtäväni eivät olleet ikinä ennen vaatineet näin haisevassa ja myrkyllisessä ympäristössä toimimista. No, tätäkin saisin muistella eläköityneenä, jos siihen asti ikinä pääsisin.

Olin kulkenut noin kaksikymmentä kilometriä, kun kohtasin toisen pumppausaseman sisäänkäynnin, ja toisen hämähäkkiauton. Sitä ei saanut mitenkään järkevästi pois tieltä, joten minun täytyi vaihtaa sen kyytiin.

Tässä akkua oli jäljellä vain puolet. Ehkä lähempänä siirtokuntaa ne olivat kovemmassa käytössä, eikä niitä muistettu tai jaksettu aina ladata.

Happimittarikin muistutti laskemisestaan. Se ei sentään ollut vielä puolessa, mutta laski tasaisesti. Se luultavasti riittäisi, kunhan uusi auto ei sammuisi kesken matkan.

En kiihdyttänyt aivan maksimivauhtiin. Täytyi ensin nähdä miten akku kestäisi.

Lopulta!

Lopulta saavuin siirtokunnan puoleiselle ensimmäiselle pumppausasemalle. Kiduttava matkanteko ja perseen puuduttaminen tulisivat viimein päätökseensä. Happi olikin jo alle kolmasosan. Matka oli vaatinut vielä yhden autonvaihdon.

Sammutin virran, hyppäsin alas ja siirryin heti kampeamaan ovea auki. En olisi kaivannut enää yhtään lisää vastoinikäymistä, ja se alkoikin aueta helpommin kuin se ovi, josta olin aikanaan tullut viemäriin sisään.

Viimein. Ulkona viemäristä. Heti kun ovi oli kiinni, vedin kypärän pois. Saatoin taas nauttia rajoittamattomasta näkökentästä ja purkittamattoman ilman hengittämisestä.

Lähdin suunnistamaan läpi pumppausaseman kohti maanpintaa ja siirtokuntaa. Koska nyt tehtävääni ei enää kuulunut soluttautuminen, päätin pitää raskaan kiväärin mukanani. Jos ja kun kohtaisin siirtokunnan vartijoita, heillä pitäisi toivon mukaan olla ymmärrys roolistani.

Mutta koko se toiseen henkilöllisyyteen uppoutuminen oli ollut turhaa. Puhumattakaan plastiikkakirurgiasta. Minun täytyisi selvittää, milloin saisin vaihdon takaisin.

Vaikka se johtaisikin rumempaan lopputulokseen, olisin silti ennemmin oma itseni. Olihan sekin seikka, että jos oikeasti pääsisin siihen asti, että kävisin katsomassa Loria

vankilassa, ja hän oikeasti haluaisi minut nähdä, haluaisin välttää turhan ihmetyksen herättämisen. Tehtävästä en joka tapauksessa saisi ikinä puhua.

Viimein saavutin viimeisen teräsoven, joka päästäisi minut sisään siirtokunnan puolelle. Olin saanut katsottua virtuaalikierroksen loppuun, joten minulla oli jonkinlainen käsitys rakennusten ja katujen sijoittelusta, mutta todellisuus oli silti eri juttu.

Aloin tajuta nyt myös, että olin varsin väsynyt. Metaaniplaneetalla täytyi olla aamu sarastamassa, mutta minusta ei enää paljon järkevää toimintaa saisi irti ilman lepoa. Toivottavasti minulle osoitettaisiin jokin, edes alkeellinen väliaikainen majapaikka vartijoiden toimesta.

Ovi aukesi, ja astuin varoen sen läpi pumppausaseman nähtävästi autiolle takapihalle.

Metaaniplaneetalla todellakin oli aamu. Kaukainen epätodellisen punertava aurinko valaisi siirtokuntaa repaleisen pilvikerroksen läpi.

Ehdin ehkä pari askelta eteenpäin, kun kuulin yläpuoleltani voimistuvaa surinaa.

”TUNKEILIJÄ. PYSÄHDY. EI ÄKILLISIÄ LIIKKEITÄ,” kuului parin-kolmen metrin korkeudessa leijuvan vartijadronen sisuksista. Sen konetykin piippu kääntyi minua kohti.

Se oli tervetulotoivotus Metaaniplaneetan siirtokunnan tyyliin. Katsoin parhaaksi totella.

Dronen vartioidessa kolme Siirtokuntaturvallisuuden mustaunivormuista vartijaa, yksi nainen ja kaksi miestä, kaikki kivääreillä aseistettuna, tulivat esiin ja poistivat minulta aseeni.

Koska Milius oli sanonut, että tehtäväparametrit olivat muuttuneet, uskalsin puhua suoraan.

”Olen lainvalvoja Roy Brennick, suorittamassa tehtävää jonka on valtuuttanut itse Milius Kruger. Tarkistakaa vaikka.”

Punapää lyhyttukkainen nainen, ilmeisesti heidän ryhmänjohtajansa, näppäili tablettiaan hetken.

”Täällä ei näy mitään. Järjestelmä ei edes tunnista, kuka olet,” nainen sanoi tyyliä.

Minua alkoi kylmätä. Oliko Stellan sabotaasi levinnyt vielä laajemmaksi? Vai eikö Milius ollut ehtinyt päivittää tietoja tänne?

”Tarkistakaa kvanttiyhteyden yli. Ette voi ehkä luottaa mihinkään, mitä tietopankkinne kertovat,” vastasin.

Miesvartijat nauroivat, ikään kuin eivät olisi uskoneet mitään sanomaani.

”Lähdetäänpä selliin siitä. Systeemissä on niin iso häiriö, ettei se kerro rikoksiasi, tai tuomiotasi. Mutta laitton oleskelu autorisoimattomalla alueella ja luvattoman aseiden kantaminen joka tapauksessa,” nainen jatkoi ja viittoi minua miesten suuntaan.

Helvetti! Näinkö se menikin? Oliko Milius houkutellut minut ansaan? Mietin kyllä, miten hän oli korostanut minulle useastikin lain noudattamista. Tätäkö hän olikin tarkoittanut? Oliko koko helvetin tehtävä ollut ansa minulle, sen sijaan että toimisın yhteistyössä Maksimi-voimayksikön kanssa, kuten olin Altera-tapauksessa tehnyt? Eihän laki tietystikään voinut olla sama salaista tehtävää suorittavalle lainvalvojalle! Siinä tapauksessa Milius oli itsekin rikostoverini, kun oli autorisoinut minulle pääsyn sille helvetin pumppuasemalle!

Minut marssitettiin takapihalta Siirtokuntaturvallisuuden teräksenharmaalle vartioasemalle, ja siellä lyhyet portaat alas sellikäytävään, ja edelleen selliin.

Luotiliivini ja happivarusteenikin oltiin otettu pois. Lopuksi sellin ovi kolahti kiinni kaikuen.

No, helvetti. Ainakin saisin viimein levätä. Olisihan tässä voinut huonomminkin käydä. Ehkä parempi, että tekoäly päätti olla täällä toimimatta, kai Stellan ansiosta, kuin että rangaistukset olisi lueteltu sen toimesta suoraan.

Ilmeisesti olin niin väsynyt, että uni kaappasi minut pian otteeseensa.

Uneni oli houreisen epämiellyttävä, juuri niin outo mutta myös järkeenkäypä, kuin miksi sen saattoi tässä tilanteessa kuvitellakin. Lähtökohta oli periaatteessa todellisuudesta. Olin vankina, oranssi haalari ylläni. Tapasin Lorin, joka oli vankina myös. Se oli tavallaan positiivista, vaikka välimme olivatkin etäisemmät.

Saimme pian lyhyen loman vankilasta Metaaniplaneetalle, mutta meitä valvottaisiin tarkasti. Ehkä kai osana jonkinlaista live-TV -näytöstä tai kilpailua lomaan kuului haaste, että jos uimme riittävän pitkään planeetan myrkyllisissä vesissä, kumpikin saisi vapautuksen koko rangaistuksestaan. Me yritimme, muttemme kestäneet täyttä aikaa. Nousimme ylös iho pahoilla rakkuloilla, hiuskarvan päässä kuolemasta. Lorin uimapuku oli inhottavaa mustaa karstaa hänen yllään. Palasimme vankilaan häpeän vallitessa. Unen hämärän logiikan mukaisesti palovammat olivatkin yhtäkkiä osoitus siitä, että olimme harrastaneet seksiä, ja se oli loputtoman pilkan aihe toisten vankien taholta.

Helvetti, mitä paskaa!

Heräsin lopulta sellin kylmällä lattialla pää epämiellyttävästi pyörällä. En varmasti ollut nukkunut montakaan tuntia, ja olin ilmeisesti pudonnut seinän makuulaverilta unen aikana.

Onnistuin nukahtamaan lyhyesti uudestaan.

Näin unta vielä toisesta vankilasta, vanhanaikaisesta gulagista. Minun tehtävänäni oli seurata numeroitua pako-suunnitelmaa. Mistä ihmeestä se taas tuli, sitä en voinut unessakaan käsittää. Tähän uneen kuului lisäksi, että tiesin Lorin näkevän samaan aikaan unta vielä kolmannesta vankilasta, jossa hänen pitäisi juottaa vartija humalaan ja sen jälkeen uhrata kaksi hänen mukanaan pakenevaa vankia. Nämä juoksisivat piikkiansoihin hänen edellään, mutta Lori itse pääsisi karkuun. Halusin päästä Lorin luokse herättämään hänet, mutten koskaan päässyt.

Tuossa unessa ei ainakaan ollut mitään järkeä.

Olin kai puoliksi hereillä, kun kuulin sellin oven aukeavan. Minua tultiin hakemaan karkean huudon kera.

”Dalton, ylös siitä!”

Tuo kuulosti jo paljon paremmalta. Jos minut tunnistettiin taas lainvalvojaksi ja minua ei syytettäisi, hyväksyisin lyhyen sellivisiitin ja houreunet mielihyvin.

Mietin, että olipa Lori hallinnut uniani. Mutta ennemmin niin, kuin Colen kuoleman kertaaminen. Sitten ajattelin jotain, mitä en ollut tajunnutkaan ajatella. Voisinko pyytää hänen tuomionsa mitätöimistä, jos onnistuisin tehtävässä? Ilman tehtävääni hän ei olisi nyt kärsimässä rangaistusta. Tosin minulla oli lievä epäily, ettei Järjestelmä tehnyt tuon lajin poikkeuksia.

Kapteeni Sandra Volt, eli se minua pidättämässä ollut nainen, joka olikin myös tämän vartioaseman päällikkö, otti minut vastaan toimistohuoneessaan.

”Pystyimme varmistamaan sen mitä sanoitte. Paitsi että henkilöllisyytenne on jo vaihdettu takaisin, eli olette Järjestelmän mukaan Dalton Lem. Tarkoituksenne ei siis enää ole soluttautuminen. Meillä on täällä päällä tilanne, jonka vakavuuden tajusimme vasta vähän aikaa sitten.”

”Arvatenkin liittyen Stella Krugeriin ja tämän planeetan kopioon tekoälystä?” kysyin.

”Valitettavasti kyllä. Hänellä on laaja kontrolli, mikä tarkoittaa, että siirtokunnan ihmiset ovat käytännössä hänen armoillaan. Hän on kyllä luvannut olla tekemättä mitään siviileille. Meillä on pattitilanne. Arvelemme hänen pyrkivän planeetalta pois, mutta olemme onnistuneet varmistamaan avaruussataman ja sen hangaarit. Hän puolestaan joukkoineen hallitsee kaivoslaitoksia ja ihmis-hautomoa. Siis keinokohtulaitosta. Emme voi ottaa riskiä, että hän vahingoittaa varsinkaan tekoälyn kopioa, joten odotamme Maksimivoimayksikköä ja tekniikkayksikköä Maasta,” Sandra selitti.

”Pystyisikö hän periaatteessa käreyttämään teidän aivonne, jos haluaisi?”

”Ei. Järjestelmä pystyy rajoittamaan pääsyä lainvalvonta- ja sotilashenkilöstön implantteihin siltä varalta, että niihin

kohdistuu ulkoinen uhka. Näin on jo tehty. Tämä on tietysti salaista tietoa, ettekä välitä sitä eteenpäin.”

”Tietysti.”

Se oli helpottavaa kuulla, ja mielenkiintoistakin. Tietysti minun piti pystyä luottamaan lainvalvonnan keskinäiseen kuriin ja lainkuuliaisuuteen ilman implanttejakin. Ja toivoin vastaavasti, että minuun luotettiin. Olimmehan me kaikki ikään kuin samassa veneessä. Maksimivoimayksiköstä en kyllä ollut aivan varma.

Halusin varmistaa asian.

”Anteeksi jos kysyn typeriä, mutta oletan että minunkin implanttini kytketään pois, kun osallistun yhteis-hyökkäykseenne?”

Sandran ilme muuttui hankalaksi lukea.

”Nyt me odotamme. Katsomme mihin yksikköön teidät liitetään,” hän vastasi.

No joo. Olinhan uusi tulokas planeetalla, hieman sekavissa olosuhteissa, niin luullakseni minun täytyi hyväksyä tämä diplomaattinen vastaus.

”Olenko sillä välin vapaa liikkumaan siirtokunnan alueella?” kysyin vielä.

”Kyllä, mutta suosittelen ettette valmistaudu tehtävänne seuraavaan vaiheeseen samoin, kuin valmistauduite lähtöönne Maassa.”

Tunsin taas oloni kuumottavaksi. Enhän minä voinut olla varma kuka, ja missä määrin oli tekoälyn lisäksi katsonut silmäkamerasyötettäni. Salaiseen tehtävään valittuna saatoin perustellusti olla tarkemman syynin alla.

Mutta silti, ikinä ennen kukaan poliisivoimissa, päällikkö Travis mukaan lukien, ei ollut kommentoinut vapaa-ajan käytöstäni millään tavalla. Kuumotus muuttui varsinaiseksi ärtymykseksi, ja päätinkin vastata uhmakkaasti.

”En aio humaltua viskistä jälleen ainakaan siinä määrin, että toimintakykyni vaarantuisi.”

Pelkäsin kapteenin sanovan jotain sen kaltaista, ettei hän tarkoittanut vain sitä, ja viittaisi ennemmin Lorin pidätetyksi tulemiseen asunnossani, jonka tietysti osaltaan voisi ajatella lokaavan lainvalvojan mainetta. Varsinkin jos siihen liittyi myös intiimiä kanssakäymistä.

”Huomioitu. Meillä Siirtokuntaturvallisuudessa puolestaan on ehdoton nollatoleranssi, varsinkin käytettäessä korkea-energisiä tai kiertoradalle ulottuvia aseita.”

Luultavasti outo uneni oli tullut takaisin kummittelemaan mieleeni, ja siksi olin niin ärtymisherkällä tuulella. Todellisuus oli tällä kertaa kuvitelmiani parempi. Arvostin kapteenin diplomaattisuutta ja jopa opettavaisuutta.

Hetken huoneessa vallitsi hiljaisuus.

”Voitte poistua,” Sandra sanoi sitten.

Ja minä poistuin.

Kun tulin ulos asemalta, punainen aurinko oli jo painumassa alemmaksi taivaalla, ja alkoi hämärtyä. Mietin, kuinka turvallista minun edes oli liikkua, siltä varalta että kohtaisin Stellan joukkoja tai hänelle muuten uskollisia henkilöitä?

Tästä näkökulmasta ihmettelin, että kapteeni oli antanut minulle liikkumisvapauden. Toisaalta olisin tästä eteenpäin vain tykinruokaa, yksi pieni pelinappula Järjestelmän tulevassa hyökkäyksessä.

Olisi minulla nyt ainakin tilaisuus oppia tästä paikasta jotain, saada selville millaisen siirtokunnan Stella oli aikanaan suunnitellut ja mitä nyt osittain hallitsi.

Puhtaan itsesäilytysvaiston kannalta olisi kyllä ollut viisasta vain pysyä vartioasemalla. Minulla kävi mielessä, että olin uppoamassa jo jonkinlaiseen taistelupsykoosin esiasteeseen, enkä välittänyt enää selviämisestäni. Tosin se saattaisi tosipaikan tullen olla hyväksikin. En jähmettyisi kuolemanpelosta, vaan säilyttäisin toimintakykyni.

Ja olihan minulla lantiokotelossani taas Peacegiver, ja pamppu vyölläni. Minulla oli täydet itsenäisen lainvalvojan valtuudet, olkoonkin, etten voinut edelleenkään toivoa tekoälyn tukea niin kuin yleensä.

Ennen kuin olin saanut mitäänsanomattoman annoksen aseman kanttiinissa, teknikko Jurgen oli tehnyt ns. osittaisen ohituksen implantilleni.

Stellan ei pitäisi nyt pystyä enää jäljittämään minua hakkeroidun yhteytensä avulla, tai käreyttämään aivojani. Olin silti vielä yhteydessä Metaaniplaneetan tekoälyn turvallisiksi eristettyihin järjestelmiin, ja taatusti saisin välittömän rangaistuksen, jos esimerkiksi yrittäisin käydä Siirtokuntaturvallisuuden henkilöstön kimppuun. Siinä ei tietysti olisi mitään järkeä.

Täysi poiskytkentä tehtäisiin hyökkäyksen yhteydessä, jos oli vaara siitä, että kapinalliset saisivat tekoälyn täysin haltuunsa eristettyjä järjestelmiä myöten.

Stella ei myöskään pystyisi ottamaan minuun yhteyttä.

Jollain perverssillä tavalla olin odottanut sitä, että hän härnäisi minua uudestaan. Tai ehkä lipsauttaisi jotain kriittistä. Minusta tuntui edelleen, että hänen akilleen kantapäänsä oli ylpeys. Tarve saada ihmiset tietämään, mistä juuri hän oli vastuussa.

Lähdin kävelemään pitkin pääkatua syvemmälle siirtokuntaan, kohti kauppojen ja ravitsemusliikkeiden neonväristä, jatkuvasti muuttuvaa loistetta. Täällä oli selvästi jo työvuorostaan päässeitä kaivostyöläisiä ja avaruustyöläisiä liikkeellä. Kauempaa kuului kumean yksitoikkoinen ja jopa masentava elektroninen musiikki.

Astuin sisään Alien Nation-nimiseen baariin.

Siellä oli heti ovella vastassa maskottina yli kaksimetrinen, suomuinen avaruusolentonukke, joka perustui menneen maailman fiktion. Oikeasti mitään vieraita sivilisaatioita ei ollut toistaiseksi tullut vastaan.

Tukevan kiiltäväkaljuisen ovimiehen tuijottaessa jätin aseeni identiteettikoodauksella varustettuun metalliseen säilytyskaappiin. En aikonut olla vierailun aikana virantoimituksessa, vaan halusin vain kuulostella, mistä täällä puhuttiin. Ja ehkä hankkiutua humalaan.

Periaatteessa Stellan joukot voisivat hakkeroida kaapin, mutta ne olivat hyvin yleisiä aseita. Saisin taatusti korvaavat vartioasemalta, jos niin huonosti kävisi.

Baarissa oli minun lisäksi viisi muuta. Ilta oli vasta alkamassa. Tilasin vahvan synteettisen oluen baaritiskiltä, ja istuuduin tyhjään reunapöytään lähelle ovea, niin että pystyisin pitämään silmällä sisääntulijoita, mutta pääsisin suhteellisen nopeasti ulos, jos ongelmat alkaisivat. Tällöin tosin olisi hyväksyttävä aseiden menettäminen.

Tiesin olevani ottamassa tarpeetonta riskiä, mutta baari olisi taatusti hiljentynyt täysin, jos olisin tullut sisään lainvalvojan ominaisuudessa. Silloin ei olisi kannattanut tänne tullakaan.

Kuulostelin puheita muutaman minuutin olutta siemaillessani.

”Taas se droidi melkein ajoi sinne lietesammioon,” karkea naisääni sanoi.

”Taisi taas pelästyä naamasi,” karhean yskivä miesääni vastasi ja nauroi päälle.

”Haista paska, Newton.”

Minulla kävi mielessä, että täältä ei ehkä oppisi mitään erityisempää, jos tämä oli jutustelun koko taso.

Sitten tunsin äkisti ilmapiirin koko baarissa muuttuvan. Kaikki vaikenivat. Nostin äkisti katseeni oluttuopista ovelle, mutta siellä ei näkynyt vielä mitään.

Silmänäyttööni syttyi tekstiä.

VAKAVA YHTEYSHÄIRIÖ – PALAUTA HETI
TULKITAAN TAHALLISEKSI 02:00 KULUTTUA

Aikalaskuri alkoi laskea kohti nollaa.

Kirottua! Oliko se häiriö tekoälyssä tai linkkiyhteydessä? Yhteys pitäisi kyllä olla aina monin kerroin varmistettu päällekkäisillä varajärjestelmillä. Tuota tapahtui joskus, hyvin harvoin, mutta yleensä vain sekunti-pari kerrallaan.

Sitten aloin aavistella, että entä jos se oli – täysspektri-häirintälaitte? Olisiko Stellan joukoilla sellainen?

Se pystyisi katkaisemaan lähellä olevien implanttiyhteydet täysin, niin kauan kuin laite pysyi päällä. Siitä taas olisi implanttien kantajille – seurauksia. Laitteen hallussapito ja varsinkin käyttäminen oli tietysti äärettömän laitonta.

Toki jos Stella oli pystynyt ”vapauttamaan” seuraajansa siten että implantin rangaistustoiminto oli käytöstä pois, heille ei tulisi todellisia seuraamuksia.

Seuraavaksi aavistukseni saivat varmistuksen.

Oviaukossa seisoivat Stella Kruger ilmielävänä kolmen kaivoshaalareihin pukeutuneen henkivartijan kanssa. Stella oli livenä nähtynä pitempi kuin olin kuvitellutkaan, ja oli itse pukeutunut kaivosesihenkilön sinisiin haalareihin.

Kaikki neljä olivat aseistettuja. Stella hieman Peacegiveriä pienemmällä 11 millimetrin Equalizer-pistoolilla, ja henkivartijat kaikki kivääreillä. Aseiden piiput osoittivat kaikki minuun.

Äkillisesti tajusin miten avuton olinkaan. Ei aseita, ja häiritty implanttini vielä laskemassa kohti nollaa. Nousevasta adrenaliinista huolimatta tunsin uppoavani eräänlaiseen katatoniatilaan, jossa lähinnä otin vastaan havaintoja, mutten reagoinut niihin. Kylmä hiki nousi niskaani, mutta pysyin ulkoisesti ihmeellisen rauhallisena. Ehkä siksi, että aavistin loppuni jo tulleen.

”Katsos. Dalton tai Roy, kumpi nyt taas oletkaan. Arvasin, että saattaisit olla jo täällä murheitasi hukuttamassa.”

Hän harppoi pöytääni ja laski sille noin viisi senttiä halkaisijaltaan olevan metallilieriön. Sen kehällä näytti olevan lyhyitä antennejä joka suuntaan. Lieriön päällä olevassa punaisessa napissa vilkkui valo.

Aktivointi / deaktivointipainike. Sillä pääsisin pälkähästäni, mutta minut rei'itettäisiin moninkertaisesti.

”Meillä on kaksi minuuttia aikaa,” Stella sanoi. ”Nyt kukaan Siirtokuntaturvallisuudessakaan ei kuule. Mutta jos menemme yliajalle, terveytesi alkaa kärsiä, eikö niin?”

Nyökkäsin.

Ellen ollut sitä ennen tajunnut, nyt ainakin tajusin hyvin selkeästi, miten paljon inhottavampaa oli nähdä ajan laskevan kohti nollaa, kuin vaikka vastaanottaa luoti päähän tai sydämeen.

”Asiani ei ole pitkä, mutta ymmärrettävästi se täytyy pitää salaisena. Tulin johtopäätökseen, että sinusta voi sittenkin olla hyötyä minulle. Minulla on nimittäin pieni ongelma täältä planeetalta poispääsyn kanssa. Siirtokuntaturvallisuudessa ollaan turhan lahjomattomia, mutta sinä saattaisit olla vastaanottavaisempi.”

Katsoin sekuntien laskevan. Nyt kellossa oli jäljellä 01:25. Stella sentään puhui kohtuullisen nopeasti.

”Miksi auttais sinua?” korahdin olutta pärskien.

”Tarvitset motivointia, ymmärrän. Ei ole liikaa aikaa mennä yksityiskohtiin, mutta miltä sinusta kuulostaisi ihmisten kaikkien ajatusten tarkkaileminen, ja isäni ikuisesti elävänä jumalhallitsijana tietokoneen sisässä?”

Tikittävän kellon uhasta huolimatta nauroin. Tuo kuulosti joltain käsittämättömältä salaliittoteorialta.

”Paskapuhetta. Haluaisin vähän enemmän todisteita.”

Aikaa oli vielä minuutti. Stella otti haalarinsa taskusta esiin tabletin ja liu'utti sen eteeni pöydällä. Ruudulla oleva teksti näytti Järjestelmän viralliselta asiakirjalta.

Aloin lukea.

SUORA AIVOVALVONTA – VAIHE 1

NANOTEKNOLOGISTEN KAKSISUUNTAISTEN SENSORIEN KEHITYSTYÖN SAATTAMINEN LOPPUUN. TIEDONVÄLITYS PYSTYY KÄYTTÄMÄÄN JO OLEMASSAOLEVAA TEKNIIKKAA. MYÖS ASENNUSMEKANISMIA VOIDAAN HIOA VIRTUAALITODELLISUUDESSA, KUN AIVOJEN MALLINNUSTASO NOSTETAAN 1:1 TAI LÄHELLE SITÄ.

SUORA AIVOVALVONTA – VAIHE 2

MALLINNETAAN JA TESTATAAN ENSIN VIRTUAALITODELLISUUDESSA, SITTEN LABORATORIO-OLOSUHTEISSA PALKINTO-RANGAISTUSMENETELMÄN TOTEUTUSTAPOJA.

VAIHEET 1 JA 2 VOIVAT EDETÄ YHTÄAIKAISESTI.

”En minä keksinyt tuota,” Stella sanoi. ”Ei minun tarvinnut. Vaihe ykkösen aloitti Julianna, äitini, jo ajat sitten. Hän kokeili sitä itsellään ja sairastui sen seurauksena nanorappeumatautiin, joka lopulta vei hengen. Se on tietysti pidetty salassa. Minäkin pidän tuon kaiken salassa, toistaiseksi, paitsi aivan lähimmältä piiriltäni.”

0:15. Sekunnit laskivat alaspäin.

”Meidän täytyy kai lopettaa. Mieti asiaa. Uskon että pystyn löytämään sinut uudestaankin. Tai tule louhos ykkösen portille.”

Stella veti tabletin pois pöydältä. Sekuntien edelleen

huvetessa koko ryhmä poistui baarista hyvin pikaisesti, ja jäin olueni ääreen.

0:04 ... 0:03 ... 0:02

Sitten aikalaskuri hävisi. Silmänäyttööni jäi lyhyeksi aikaa vielä teksti:

YHTEYS PALAUTETTU

Stella oli taas saanut otettua yhteyttä minuun niin, ettei Järjestelmä tiennyt mitään. Se voisi mennä baarin tienoilla sattuneen paikallisen, joskin oudon pitkäkestoisen häiriön piikkiin.

Olinko nyt tyytyväinen? Olinhan yhteydenottoa tavallaan odottanutkin.

Ovelasti hän kyllä toimi, ajoitti vierailun pituuden juuri oikein. En voinut olla varma, olivatko kaikki baarin asiakkaat ja henkilökunta jo Stellan vapauttamia, vai olisiko heillekin tullut seurauksia.

Ensimmäisessä tapauksessa minun olisi varmaankin syytä liueta pikaisesti. Olin saanut melkoisen informaatiopakettin, enkä luultavasti saisi täällä tietää enää mitään lisää. Oluen pikainen loppuunjuominen toivon mukaan auttaisi tiedon sulattelussa.

Yritin järkeillä mielessäni, että saattoivathan nuo olla Järjestelmän vanhoja dokumentteja. Jokin ehdotettu suunnitelma, joka ei päässyt idea-astetta pitemmälle.

Tosin tuntui epätodennäköiseltä, että Stella valehtelisi päin naamaani äitinsä kuolemasta. No, voisihan se silti olla keskeytetty projekti. Ehkä juuri tragedian vuoksi.

Toisaalta saatoin kuvitella myös, että Milius puolestaan voisi haluta jatkaa sellaisen projektin loppuun asti, edesmenneen vaimonsa kunniaksi.

Varsinkin jos se tekisi hänestä ikuisesti elävän ylihallitsijan!

Siitä minun pitäisi silti saada todisteita, jos niitä oli. Toistaiseksi se osa suunnitelmasta oli vain Stellan sanojen varassa. Saattoihan hän vihata isäänsä irrationaalisesti, ja keksiä tuon osan.

Sain oluen loppuun, ja nousin. Ovimiehen murahtaessa epäselvästi keräsin varusteeni säilytyskaapista, ja sitten olin ulkona kadulla.

Parempi niin. Saatoin hengittää edes vähän vapaammin.

Kävelin siirtokunnan katuja vailla ihmeempää päämäärää.

Rakennukset ja ihmiset eivät juurikaan rekisteröityneet mieleeni. Yritin pysyä edes vähän valppaana siltä varalta, että joutuisin rikoksen keskelle. Äskeisen perusteella oli syytä olettaa, että täällä oli jo huomattava määrä Stellan vapauttamia.

Hänen antamansa tiedot pyörivätkin edelleen päässäni. Aavistin, että ne tulisivat pyörimään päässäni vielä sittenkin, kun menisin vartioasemalle minulle osoitettuun alkeelliseen makuutilaan (ei sentään selli, muttei paljon parempi) nukkumaan.

Jos tiedot pitivät paikkansa, ja suunnitelma oli todellinen ja jotain sellaista mitä aiottiin toteuttaa lähi-tulevaisuudessa, olisiko minusta petturuuteen? Koko Järjestelmää vastaan? Vai pitikö minun vain hyväksyä, että seuraavassa vaiheessa siirryttäisiin ajatuspohjaiseen lain-valvotaan?

Ajatuksissahan jokainen rikos alkoi. Mutta mitä lisää se toisi enää nykyiseen systeemiin? Sitten ihmiset eivät olisi omassa rauhassa koskaan, ei edes ajatuksissaan.

En edes tiennyt vielä, mitä Stella tarkkaan ottaen pyysi.

Koska se liittyi planeetalta poistumiseen, niin hyvin luultavasti avaruussatamaan, jota Siirtokuntaturvallisuus hallitsi.

Mikä hänen toiveensa olikaan, jos toteuttaisin sen, tiesin että minusta tulisi erittäin hyvin etsitty mies lyhyen jäljellä olevan elämäni loppuun asti.

Stella kai ”vapauttaisi” minutkin sitä varten, mutta sitten minua jahdattaisiin fyysisesti, aivan kuten häntä ja hänen joukkojaankin.

Voisinko pettää Järjestelmän?

Jos yrittäisin, hyvin luultavasti saattaisin myös kuolla yrityksessä. Se olisi toivottavasti armollisen nopeaa. Kiinnijääminen mahdollisen tehostetun (eli pidennetyn) kuolemanrangaistuksen kera, joka oli käytössä törkeälle järjestelmäpetokselle, voisi olla huomattavasti ikävämpi kokemus.

Ei helvetti.

En minä voisi sitä tehdä. Järjestelmään minä olin palvellut koko ikäni, ja oppinut hyväksymään sen. Minun olisi vain katsottava, miten tilanne etenisi. Vaikka tiesinkin, että jossain vaiheessa voisi olla myöhäistä. Jos Milius kohoaisi jumalhallitsijaksi ja tekoäly tietäisi kaikkien ajatuksetkin.

Päätin suunnata takaisin vartioasemalle. Olin jo nähnyt tarpeeksi ja saanut tietää tarpeeksi. Jokainen tarpeeton täällä vietetty sekunti oli riski.

Yritin päästä uneen punkassani. Se ei illan tapahtumien jälkeen ollut aivan helposti tehty. Ja oikeastaan siitä oli vielä liian vähän aikaa, kun olin nukkunut sellissä. Ajattelin silti yrittää hyötyä kaikesta levosta, minkä vain onnistuisin saamaan. Olihan mahdollista, että Maksimivoimayksikkö laskeutuisi planeetalle jo pian, ja hyökkäystä alettaisiin valmistelemaan.

Mietin, näkisinkö taas jotain outoja ja epämiellyttäviä unia.

Vähitellen ajelehdin tajuntani hämärille rajamaille.

Uni todellakin oli epämiellyttävä. Olin Metaaniplaneetan louhoksilla, jotka olin nähnyt toistaiseksi vasta virtuaali-muodossa. Stellan yrmeät vartiomiehet päästivät minut sisään kaivostunneleihin. Siellä kohtasin Stellan toisen kerran, ja hänellä oli uusi ehdotus minulle. Jos onnistuisin miellyttämään häntä, hän deaktivoisi implanttini täysin. En voinut vastustaa kiusausta, joten pian hän oli pitkä vartensa ympärilleni kietoutuneena. Tilanteeseen liittyi vielä täysspektrihäirintälaite jollain sekavalla tavalla. Ehkä se tappaisi minut yhteyteni katkaisemalla, jos en olisikaan riittävän hyvä.

Olin tavattoman huojentunut, kun havahduinkin hereille.

En ollutkaan vielä pettänyt Järjestelmää! Enkä ollut pettänyt Loria. Vaikkemme olleet mitään toisillemme luvanneetkaan.

Pakostakin jäin ajattelemaan häntä. Kuvittelin punkkani pimeydessä hänen kasvonsa. Miten hän nyt pärjäs rangaistuslaitoksessa? Olisin hyvin mielelläni ollut häntä lohduttamassa, mutta avaruusrepeämä erotti meitä.

Kirosin vielä hiljaisesti libidoani ja sen kykyä tuottaa minulle vääristyneitä uniharhoja.

Sitten kuuntelin aseman hiljaisuutta.

Se ei ollutkaan enää kovin hiljaista. Ylhäältä kuului jyrinää, joka lähestyi nopeasti. Olinkin ehkä herännyt siihen. Se kulki vartioaseman yli, oletettavasti avaruussataman suuntaan.

Maksimivoimayksikkö ja muut mahdolliset Järjestelmän tukijoukot olivat laskeutumassa. Pian alkaisi sota, ja minun täytyisi olla valmis tekemään oma osuuteni. Jännitin lihakseni, ja rentoutin ne heti perään.

VIRTUALITODELLISUUS (LORI)

Hän ei ollut ehkä täysin tajunnut mihin ryhtyi, kun valitsi kokeellisen virtuaalitodellisuuspohjaisen rangaistuksen. No, nyt oli liian myöhäistä katua.

Lori oli ajatellut virtuaalimaailman tulevan heijastetuksi vain hänen silmänäytölleen. Sen sijaan, jotta kokemus pystyisi olemaan immersiivisempi, se olikin vaatinut kirurgisen toimenpiteen: virtuaaliportin asennuksen.

Hän oli ollut tajuissaan koko ajan.

Puudutusta oltiin käytetty, mutta se ei ollut toiminut aivan sataprosenttisesti. Hänen päänsä ja kaulansa oli asetettu paikallaanpitävään kehikkoon, eikä hän voinut olla huutamatta kun tunsi, että jokin terävä oli tunkeutumassa hänen niskaansa. Hän muisti vieläkin seuraavaksi tulleen oman palavan ihon käryn, kun virtuaaliporttia käytännössä hitsattiin paikalleen. Tai niin hän toimenpiteen mielsi.

Tajuissaan pysyminen oli tärkeää, jotta voitiin valvoa asennuksessa mahdollisesti esiintyviä komplikaatioita, hänelle oli kerrottu.

Sitten hän tunsi yhtä aikaa epämiellyttävää kuumuutta ja kylmyyttä niskassaan ja kai aivoissaankin, kun virtuaaliporttia pitkin virtasi sisään nanorobotteja, jotka loivat tarvittavat suorat aistiyhteydet.

Lopulta prosessi oli valmis onnistuneesti, ja virtuaalimaailmaliitin yhdistettiin hänen porttiinsa. Hän muisti

huutaneensa vielä viimeisen kerran; huuto muuttui digitaaliseksi säröksi, kun hänen tajuntansa repeytyi irti ja tempautui toisaalle.

Nyt hän oli viettänyt jo loputtomalta tuntuneen ajan äärettömyyteen joka suuntaan jatkuvassa valkoisessa maailmassa. Lattia oli ruudutettu valkoisella ja hieman tummemman harmaalla, jotta oman liikkumisensa pystyi paremmin tajuamaan. Äärettömyys peittyi kaukana sumuun.

Hänen kehonsa vaikutti periaatteessa samanlaiselta kuin todellisuudessakin, peitettynä hopeanvärisellä lähes ihonmyötäisellä haalarienkaltaisella vaatteella.

Ensin hän oli opetellut virtuaalimaailmassa liikkumisen, joka ei eronnut juurikaan todellisuudessa liikkumisesta. Paitsi ettei täällä tuntunut väsyvän fyysisesti. Hänen mielensä tuntui kyllä jo uupuneelta. Hän halusi jo jonkinlaisen tauon, muttei tiennyt, milloin se tulisi. Jos tulisi.

Sitten oli seurannut puuduttavaa Järjestelmän lakien kertaamista. Hän näki ne eteensä heijastettuina, tyhjyydessä levitoivina teksteinä, samalla kun monotoninen mutta ihmistä silti muistuttava ääni myös luki ne.

Hänen oli täytynyt osata vastata laeista kysytyihin kysymyksiin monivalintana. Se oli suhteellisen helppoa; kerran hän oli vastannut tahallaan väärin, ja oli saanut varsin todellisen tuntuisen sähköiskun, joka tuntui kulkevan hänen aivojensa läpi. Hän oli menettänyt tasapainonsa, mutta noussut sitten jälleen jaloilleen.

Nyt virtuaalimaailmassa ei ollut hetkeen tapahtunut mitään.

Yllättäen kaikki liike lakkasi ensin aivan sekunnin murto-osaksi, ja lähelle häntä materialisoitui kuin tyhjästä leikkauspöytä valaisimineen, kirurgi turkoosissa asussaan, ja pari lääketieteellistä teknikkoo valkoisissa asuissa. Leikkauspöydän vierellä oli toisella matalalla metallipöydällä varusteita sisältävä laatikko usean lokeron kera.

Kaikki tämä tuntui pahaenteiseltä.

”Neiti Reed, olkaa hyvä ja siirtykää leikkauspöydälle,” kirurgi sanoi tasaisen rauhallisella äänellä.

Loria ihmetytti, kun hänen vankinumeroaan CF2468017 ei käytetty, vaan kirurgi kutsui häntä nimeltä. Ehkä se oli luottamuksen herättämiseksi. Ja hänen kannatti totella, koska muuten seurauksena olisi lisää virtuaalista sähköä pään läpi. Parempi tehdä tämä helpomman kautta.

Hän asettui pöydälle makaamaan.

”Kokeilemme Järjestelmän seuraavan sukupolven tekniikoita virtuaalisesti. Tästä on se etu, ettei fyysinen ruumiinne vahingoitu lainkaan, edes epäonnistuessamme. Toimenpidettä voidaan harjoitella tarpeen mukaan useasti. Toki jossain vaiheessa meidän kaikkien on järkevä levätä,” kirurgi jatkoi.

”Resoluution kasvatus?” yksi teknikoista kysyi.

Kirurgi nyökkäsi.

Lori tunsi sietämätöntä painetta, kuin hänen päänsä olisi pullistunut. Tai aivot niiden sisällä. Vaikka se kaikki tapahtuikin vain virtuaalitodellisuudessa. Lopulta tunne alkoi häipyä.

”X, Y ja Z-skaalat säädetty,” toinen teknikko sanoi.

Hetken Loria huvitti, koska hän ymmärsi, että ehkä kyse oli samasta asiasta, kolmiulotteisesta mallintamisesta, jota hän oli teknikkona opiskellut. Mallinnettu esine oli vain vaikka moottorin tai sen osan sijasta hänen aivonsa.

Sitten häntä ei enää huvittanut, kun kirurgi astui lähemmäksi inhottavannäköisen kiiltävän metallipiikin kanssa.

”Lukitaan paikoilleen,” kirurgi sanoi.

Ensimmäinen teknikko painoi leikkauspöydän yhteydessä olevan konsolin nappia, ja Lorin pää oli jälleen tukevasti paikoillaan, kun kumilla pehmustetut teräspidikkeet napsahtivat sen ympärille.

”Kaksisuuntaisten nanoreseptorien nasaaliasennus, ensimmäinen kokeilu. Potilaan audiotuoton vaimennus, kiitos. Kapea reseptoripanos, kiitos.”

Teknikot aukaisivat pienen rasian ja antoivat kirurgille jotain, mitä Lori ei enää nähnyt. Hän pystyi vain odottamaan asennuskokeilun alkua vaimennetun kauhun vallassa.

TAISTELU METAANIPLANEETALLA

Tilanne jo vartioasemalla oli kaoottinen, mutta yritin pysyä kärryillä parhaani mukaan. Nyt seuraisi ensin Siirtokuntaturvallisuuden käskynjako. Sitten olisi vielä yksiköiden yhteinen käskynjako, ennen kuin hyökkäys Stellan kapinallisia vastaan alkaisi.

Implanttini oli jo poistettu käytöstä kokonaan, siis toistaiseksi. Tavallaan se tuntui vapauttavalta, mutten osannut liiemmin iloita. Sotilaskuri oli tiukka ilmankin. Väkisinkin mielessäni oli käynyt pariinkin otteeseen petturuuden ajatus, vaikka torjuin sen joka kerta.

Mietin, että jos Stella puhui totta, ja Järjestelmän seuraava vaihe olisi ajatusten suora valvonta, sellaisen systeemin alaisuudessa voisin olla jo syytteessä. Tai ehkä jo aivot käräytettynä?

”Meille ehdoton prioriteetti yksi on avaruussataman pitäminen hallussamme,” Siirtokuntaturvallisuuden pitkä ja vakava hopeahiuksinen majuri ja planeettapäällikkö Goran Edmund Stryker painotti metallilta kalskahtavalla äänellä.

”Tarvittaessa, vaikka se onkin vasta viimeinen vaihtoehto, teemme toimintakyvyttömäksi kaikki alukset, ettei Stella vahingossakaan pääse pois planeetalta. Kunhan se on varmistettu, verkko kiristyy vääjäämättä hänen ja kapinallisten ympärillä,” majuri jatkoi.

Kapteeni Volt nyökkäsi hyväksyvästi.

Painoin suunnitelman mieleeni, vaikka epäilin motiivejani siihenkin. Siksikö, että tarvittaessa tietäisin, miten auttaakin Stellaa? Ei helvetti, ei! En aikoisi pettää Järjestelmää, en vaikka mikä tulisi.

Jotta minusta olisi hyötyä taistelussa, sain Annihilator-kiväärin ja kuusi varalipasta, ja monikäyttökranaatteja, joista sai valita sirpale-, tainnutus-, palo- tai häirintätoiminnon, kun kranaatin aktivoi. Olin väliaikaisesti itsekin osa Siirtokuntaturvallisuutta. Siitä en välittänyt, mikä univormu olisi päälläni, mutta minulla oli joka tapauksessa maksimiluokituksen liivi ja kypärä. Niiden täytyisi riittää.

Meillä oli myös perinteiset, tekoälyn linkkiyhteydestä riippumattomat langattomat radiot kommunikointiin. Toki niitä voitaisiin häiritä tai salakuunnella, joten niitä ei pitänyt käyttää tarpeettomasti. Suora kommunikointi tai käsimerkit olivat luotettavin vaihtoehto.

Sitten siirryimme ulos öiselle pihalle, ja nousimme panssaroituihin miehistönkuljetusautoihin, joissa oli raide-tykki katolle asennettuna. Tajusin, että tämä oli harvinaista herkkua miehistölle: autot olivat manuaalisesti ajettavia, jotta ne varmasti säilyttäisivät hyödyllisyytensä kaikissa mahdollisissa taistelutilanteissa.

Olinhan minäkin ajanut hämähäkkiautoa viemärissä! Tosin käytännössä vain säätänyt vauhtia.

Autot ajoivat lyhyen matkan avaruussataman isolle piha-alueelle, jossa odotti Maksimivoimayksikön joukkoja. Siirtokuntaturvallisuutta oli saatu kokoon noin kaksikymmentä, koska osa oli jäänyt vartiopaikoilleen, mutta

MV-joukkoja oli ainakin viisikymmentä. He näyttivät jopa pelottavilta tummanharmaissa raskaissa panssareissaan. Useimmilla oli joko käsinkannettava raidetykki, rakettilaukaisin, tai hyvin raskas (20mm) kivääri. Lopuilla oli raskaita taistelukiväärejä, kuten meilläkin.

Branaghin tunnistin joukosta pian, pitämässä kuria omalle ryhmälleen.

Mutta koko tämän MV-joukon johtaja operaation aikana, ja kokonaisvastuussa hyökkäyksestä näytti olevan reilusti yli kaksimetrinen sota-androidi, vielä kaikkia endo-skeleton-miehiäkin paljon isompi. Se piteli pitkää raide-tykkiä kummassakin kädessään. Ei sentään mitään suunnatonta robottimiekkaa.

”Keinotekoinen eversti Simon Thorne. Miliuksen toiveesta varmaan,” yksi Siirtokuntaturvallisuuden mies sanoi vaivihkaa. ”Se ei tunne mitään armoa.”

”ETSIMME JA TUHOAMME KAIKKI STELLA KRUGERIN JOUKOT. STELLA VANGITAAN, JOS MAHDOLLISTA, MUUTEN TUHOTAAN. ONKO SELVÄ?” sota-androidi kysyi kuuluvasti.

”KYLLÄ, HERRA EVERSTI!”

”SIIRTOKUNTATURVALLISUUS AVUSTAA HYÖKKÄYKSESSÄ CM-218:N KOKONAISTURVALLISUUS HUOMIOIDEN?” sota-androidi kysyi.

”Siihen voitte luottaa,” majuri Stryker sanoi vähäeleisesti. Aistin, ettei hän aikunut pokkuroida androidille.

"TEKNINEN YKSIKKÖ TULEE PERÄSSÄ, VARMISTAA SERVERIHOLVIN JA PALAUTTAA TEKOÄLYN TÄYDEN HALLINNAN HETI KUIN MAHDOLLISTA," androidi jatkoi vielä.

"Oohrah," sanoi vähäeleiseen kevyeen vaalean-harmaaseen univormuun pukeutunut tekniikkayksikön upseeri.

Kun lähestyimme louhos ykköstä, saimme viimein viholliskontaktin. Tähtenmuotoisten suuliekkien välke ja kiväärien papatus alkoi kummaltakin puolelta. Syöksyin matalaksi rakennuselementtikasan taakse ja yritin saada yhden suuliekeistä tähtäimiini. Valonvahvistus auttoi vähän, mutta kaivosunivormut hukkuivat hämäämään pihaan ja louhoksen toimistorakennusten taakse helpolla.

Ammuin kuitenkin muutaman sarjan ja tällöin ymmärsin, miten aseiden rekyylikompensaatio toimi. Perä oli nivelletty, ja sähkömoottorit ohjasivat sitä ja loppua asetta pysymään paikoillaan ampuessa.

Kätevää. Tähtäys pysyi kohdallaan lähes täysin.

Muistin, että täällähän Stella olisi minut tavannut, jos olisin etsinyt hänet käsiini. Nyt kun olin jo hyökkäämässä, se tarjous taisi olla lopullisesti poissa pöydältä. Ja parempi niin. Minä palvelisin Järjestelmää ja tekisin osani tässä hyökkäyksessä. Ei enää mitään epäselvyyttä.

Kimmoke iski epämiellyttävän lähellä minua.

”Dronet ja robotit käyttöön! Ja valaistaan piha!” Sandra Volt huusi läheltäni.

Pian louhoksen ympäristö paistatteli punaisessa valoraketin valossa, ja taistelu muuttui pääasiassa kahden drone- ja robottiarmeijan mittelöksi, kun Stellan joukot vastasivat.

Mutta meillä oli ylivoima. Maksimivoimayksikkö harvensi Stellan robottien laumaa lisäksi raidetykeillään, ja raketit räjähtelivät siellä täällä ja pöllyttivät asfalttikappaleita ja maata korkealle ilmaan.

”VOI OLLA HARHAUTUS, JOSSA STELLA PAKENEE KAUEMMAS, JOTEN JAKAUDUMME! SIIRTOKUNTATURVALLISUUS, SUUNNATKAA KOHTI KEINOKOHTULAITOSTA!” sota-androidi Thorne huusi.

Maksimivoimayksikkö jatkoi louhoksen puhdistamista, ja me yritimme irtautua taistelusta turvallisesti. Ammuin sarjan kohti lähestyvää vihollispuolen robottia, ja sen pää irtosi kipinäiden säestämänä.

Tavallaan tuntui vaarallisen hyvältä olla sodassa, olla palvelemassa Järjestelmää. Tämä oli jopa Altera-tapausta totaalisempaa sodankäyntiä. Vaikkakin tiesin, että tuollainen hyvän olon tunne saattaisi loppua äkisti, kun yksikin varomattomuuden hetki koituisi kohtalokseni.

Etenimme ja ammuimme, kunnes pääsimme autoille. Automme raidetykki heräsi eloon ja tiputti useamman lähestyvän dronen taivaalta. Jatkoimme vielä taaksepäin ampumista, kun auto kiihdytti kohti keinokohtulaitosta, mutta sitten loppu louhoksista ja kaivostunneleista jäisi Maksimivoimayksikön harteille.

Osa Maksimivoimayksiköstä ajoi myös perässämme eräänlaisella levitaatiotankilla. Sen keulassa näytti olevan erittäin raskas raidetykki, ja lisäksi muuta aseistusta, kuten liekinheitin ja perinteiset raskaat kaksoiskonekiväärit.

Stella, missä olet, huomasin mieltiväni.

Keinokohtulaitos oli iso lieriömäinen betonirakennus, arviolta kaksikerroksinen. Pysäytimme autot sen pihalle ja haimme suojaa kulkuneuvoista, rintamasuunta kohti laitosta itseään. Se näytti hiljaiselta, mutta ensivaikutelma saattoi olla petollinen.

Mietin, että jos Stella halusi olla kansalle mieleinen kapinajohtaja, hän pyrki välttämään yletöntä voimankäyttöä täällä. Haudottiinhan täällä hyvinkin mahdollisesti korkeamman taksan maksaneiden kaivos- ja avaruustyöläisten jälkeläisiä. Vaikka Stella olikin halunnut, että palattaisiin luonnolliseen lisääntymiseen.

Maksimivoimayksikkö taas luultavasti ei rajoittaisi itseään millään tavalla. Jos Stella saataisiin kiinni, mutta ihmisen-alkuja liiskautuisi tai räjähtäisi kappaleiksi, he tuskin räpäyttäisivät silmääkään.

Tulitus alkoi äkisti ja herätti minut jo liian syväksi käyneistä mietteistäni. Kyyristyin syvemmälle auton suojaan, tai yritin, mutta silti tunsin iskun liivissäni.

"Helveti!" huudahdin. Jos se oli 10 millimetriä, se ei olisi vakava huolenaihe maksimitason luotiliiville, ja pysyisin taistelukykyisenä. Ilmat se sai silti pihalle keuhkoistani.

Muut Siirtokuntaturvallisuudesta Sandra mukaanlukien vastavat tuleen, kunnes hiljaisuus laskeutui uudestaan.

"Saatiin kaksi," mies vierelläni sanoi. "Oletko OK?"

”Kyllä minä vielä taistelen,” vastasin.

Sitten oli aika siirtyä sisään laitokseen ja varmistaa se. Jos Stella ei olisi täälläkään, jatkaisimme, kunnes tärppäisi.

Keinokohtulaitos oli sisältä pahaenteisen hämärä. Etenin varoen kivääri olkapäästäni vasten painettuna.

”Kolmen metrin viuhkamuodostelma,” Sandra komensi sekä sanallisesti että käsimerkein, ja hajaannuimme kulkemaan avaran aulatilan poikki. Ylhäällä oli toinen kerros lasilla suojattujen käytäviensä kera; vihollinen saattoi olla vaanimassa sielläkin. Tosin tulittaakseen heidän täytyisi ensin rikkoa lasi, joka herättäisi takuulla meidän huomiomme.

Osa meistä eteni ylös portaikkoon.

Maksimivoimayksikön miehet tulivat perässä. Jos ymmärsin oikein, he varmistaisivat, ettei kukaan pääsisi pakoon laitoksesta.

Päädyin etenemään Sandran kanssa läpi hämärien toimistotilojen. Etenimme tiukkaa taktista varovaisuutta noudattaen nurkasta ja oviaukosta toiseen, mutta edelleen pahaenteinen hiljaisuus vallitsi.

Ei ketään.

Pääsimme toimiston läpi paikalliseen palvelintilaan. Sen laitteet varmaankin ohjasivat ihmishaudontaa. Palvelimet vilkuttivat vihreitä led-valojaan asennusräkeissään, niin kuin kaikki olisi kunnossa ja mitään taistelua ei edes olisi.

Sitten tulitus ja huuto alkoivat kumpikin varoituksetta.

”Uaaaaarrghh!” huusi palvelinräkin takaa esiin loikannut kapinallinen, ja ampui täysautomaattitulta kiväärillään. Tila valaistui suuliekin stroboskoopista.

Reagoin juuri ajoissa ja ehdin sukeltaa sivuun suojaan, mutta jälkeeni tulleeeseen Sandraan iskeytyi useita luoteja. Olin sen verran vanhanaikainen, että kirosin raskaasti mielessäni; sen olisi pitänyt olla toisin päin.

Mutta jo seuraavassa silmänräpäyksessä me molemmat vastasimme tuleen. Kapinallinen tuli liivistään huolimatta hyvin totaalisesti rei’itetyksi, kaatui lattialle ja pysyi liikkumattomana. Verilammikko alkoi kasvaa tämän alla.

”Mihin osui?” kysyin Sandraalta, mutta sitten huomasin kysymykseni tyhmäksi. Hänen vasemmasta olkapäästään valui verta.

”Se ei ole paha, mutta sinun täytyy jatkaa yksin. Kutsun täydennystä ja lääkintää, mutta niillä kestää hetki,” Sandra vastasi nopean täsmällisellä, mutta kireällä äänellä.

”Selvä.”

En aikoinut tuottaa pettymystä. Vaihdoin lippaan pika-vauhtia, puristin kiväärin entistä tiukemmin olkapäästäni vasten ja etenin matalan varovaisesti lopun serveritilan läpi. Mutta huutajia ei ollut enää lisää. Vain palvelimet ja niiden tuulettimet hurisivat hiljaisesti.

Takaseinällä oli leveä kaksoisteräsovi, joka johti kyltin mukaan varsinaiseen keinokohtuhalliin. Tai siis yhteen niistä, numero kolme.

Ovi voisi hyvin luultavasti olla ansa.

Mutta helvetti, pakko minun olisi siitä mennä, tai tehtävä ei etenisi. Tietysti voisin odottaa vahvistusta, mutta Sandran sanoista oli jotenkin saanut sen käsityksen, ettei minun tulisi odottaa. Enkä totta vie halunnutkaan. Siksi purin vain hampaani yhteen ja valmistauduin kohtaamaan sen, mitä oli tulossa.

Vaikka sitten lopullisen kohtaloni.

Tajusin, ettei minun kannattaisi mennä surman suuhun vain pelkän kiväärin turvin. Otin monitoimikranaatin, säädin sen tainnutustoiminnolle ja heitin sisään. Sen ei pitäisi vahingoittaa keinokohtuja, mutta välähdyksen ja yli sadan kahdeksankymmenen desibelin hetkellisen metelin pitäisi saada odottava taistelija taistelukyvyttömäksi, varsinkin jos tuli yllätetyksi.

Tosin sekin oli vähän kuin pampun sähkö; jos vastustaja oli riittävän aineissa, se ei vaikuttaisi juurikaan. Olikohan serveritilan hyökkääjä ollut?

Kuulin jysähdyksen ja repivän vinkunan oven takaa. Sitten aukaisin sen uudestaan ja syöksyin läpi kivääri valmiina.

Ei ketään. Jälleen.

Kirosin pettymyksestä ja jatkoin etenemistä. Haudontahalli kolmonen avautui edessäni edelleen hämärästi valaistuna, miltei epämiellyttävän lämpimänä teknologisena ihmeenä. Kulkukäytävät, joiden lattia oli teräsristikkoa, risteilivät ruudukkomuodostelmassa, mutkittelevia kaapeleita kulki

niin lattialla, katossa kuin seinilläkin, ja kruununjalokivenä olivat tietysti ne kymmenet teräslieriöt, joiden sisällä kasvoi uusia ihmisiä. Ei välttämättä kaikissa, vaan tarpeen mukaan. Niihin kulki erinäisiä nesteitä sisään ja ulos kuljettavia putkia, jotka nekin risteilivät lähestulkoon kaoottisesti, enkä halunnut spekuloida koko prosessia sen tarkemmin.

Saatoin olla tyytyväinen, että minulle merkitystä oli vain Stellan mahdollisella löytymisellä täältä. Tai jos tämäkin olisi vesiperä, poistuisin mielelläni enkä enää palaisi.

Lähdin etenemään pitkin laidan kulkukäytävää hallin poikki. Sen perällä oli toinen teräsovi. Oli pakko pälyillä kaikkiin suuntiin ja edetä hitaahkosti. Lieriöt olivat sen verran kookkaita, että kyyryssä oleva vihollinen mahtuisi helposti näkymättömiin.

Lopulta pääsin hallin toiselle laidalle ja ovelle. Ei vihollisia. Minua alkoi epäilyttää, että heitä oli ollut tähän mennessä vain kolme. Eihän rakennusta oltu viritetty räjähteillä, tarkoituksena houkutella meidät sisään, räjäyttää ne tappaen meidät kaikki, ja pisteeksi i:n päälle vielä lavastaa Järjestelmä ihmisalkujen murhaajaksi?

Edelleen uskoin, että Stellan maine ei kestäisi sitä. Hän ei voisi riskeerata totuuden julkituloa.

Oven takaa paljastui portaikko, jota aloin nousta.

Tähtäsin kiväärillä tiiviisti ylöspäin yllätyksen varalta. Portaat päättyivät ylhäällä pienehköön toimistotilaan, joka oli myös lasiseinällä suojattu. Seinässä oli keskellä aukko, jonka kautta pääsi sisään tilaan.

Nousin viimeiset askelmat matalana, kunnes pystyin näkemään koko lasiseinän taakse.

Näin hahmon kyyristelemässä pistooli käsissään toimistopöydän takana. Sinisestä haalarista, hahmon pituudesta ja keskitummista hiuksista ei voinut erehtyä.

Stella Kruger.

Laskin että hän ei mitenkään ehtisi tähtäämään minua, joten syöksyin kivääri ojossa oviaukosta, otin hänet tähtäimiini ja huusin:

”Stella Kruger! Ei pienintäkään liikettä! Järjestelmä pidättää sinut lukemattomista rikoksista!”

Stella kääntyi katsomaan minua. Hänen kasvoillaan oli merkillinen, jopa arvostusta huokuva ilme.

”Se meni juuri niin kuin tekoäly ennusti. Mukaanlukien sota-androidin käskyt. Ja sinun pitäisi nyt olla implantista vapaa, eikö niin?” Stella sanoi ihmeellisen rauhallisesti.

”Vaiti!” ärjäisin.

”Etkö todella halua tietää, miten Nexuksessa edetään? Siellä ollaan jo pitkällä kokeissa. Niin todellisuudessa kuin virtuaalitodellisuudessakin.”

”Pudota ase, hyvin hitaasti, ja potkaise se tänne,” sanoin sivuuttaen Stellan sanat.

Sormeni oli jo liipaisinkaaren sisällä, valmiina ampumaan jos Stella tekisi yhtään mitään muuta. Piinaavan parin sekunnin jälkeen hän viimein totteli vastahakoisesti.

Ase päätyi jalkoihini.

Etenin varovasti, jotta pystyisin suorittamaan pidätyksen loppuun. Tässä vaiheessa havaitsin, että Stellan edessä pöydällä oli sama tabletti, jota hän oli käyttänyt baarissa. Stella epäilemättä huomasi mielenkiintoni, ja uskaltautui taas puhumaan.

”Se on kvanttiyhteydellä, joten pahoittelen kuvanlaatua. Saat kuitenkin idean,” hän kehtasi vielä sanoa.

Helvetti. En kai ollut epäilemässä? En kai oikeasti halunnut tietää mitään? En saisi antaa tuon petollisen naisen horjuttaa arvostelukyk्याni. Mitä hän edes halusi näyttää?

Ruudulla näytti olevan henkilölista.

VAIHE 1 KOEHENKILÖT - VIRTUAALINEN, sanoi otsikko.

Sydämeni, mieleni ja sieluni kylmeni, kun näin ruudun keskelle jätetyn nimen.

”Sitä voi painaa, niin näkee,” Stella sanoi vielä.

Olin jo menossa liian pitkälle, liian syvälle petturuuteen. Oliko tämä huijausta? Toivoin niin sydämeni pohjasta, että voisin vielä kääntyä ja jatkaa tehtävääni. Aloin olla jo vaarallisen lähellä järjestelmäpetosta. Jo tämä tarpeeton viivittely pidätyksessä voisi täyttää sen tunnusmerkit.

Tiesin kyllä, että tämä oli viheliäistä manipulaatiota. Minua manipuloitiin karmealla, sydäntä raastavalla tavalla.

Helvetin Stella!

Helvetin Järjestelmä!

Mutten voinut enää muutakaan. Minun oli pakko nähdä. Painoin tabletin näytöltä nimeä LORI REED ja ruutu jakautui kahdeksi mustavalkoiseksi kuvaksi. Otsikot olivat RT ja VT. Kai reaali- ja virtuaalitodellisuus.

Ensinmainitussa näin Lorin makaamassa jonkinlaisella pöydällä tai sängyllä vankihaalareissaan. Kuva oli rakeinen, mutta henkilöstä ei silti voinut erehtyä. Paksu inhottava kaapeli meni hänen niskastaan sisään.

Hän nytkähti vähän väliä, ja kuvan päällä näkyivät hänen heittelehtivät biomonitorilukemansa.

VT-kuvassa hänellä ei mennyt yhtään paremmin. Hän oli jossain ihmellisessä valkoisessa valemaailmassa, jossa paikalla oleva lääkintähenkilökunta suoritti jotain outoa ja ilmeisen kivuliasta toimenpidettä.

Tajusin että Lori oli valinnut jonkinlaisen vaihtoehtoisen rangaistuksen suorittamistavan kai sitä lyhentääkseen, ja se oli johtanut hänet koehenkilöksi Järjestelmän seuraavan sukupolven suunnitelmiin.

Helvetin helvetti!

Ryhdistäydy, käskin itseäni.

Lori oli rikollinen, joskin harmillisen vahingon kautta, ja oli uhkapelannut kohtalon kanssa. Nyt hän joutuisi kestäämään seuraukset. Olkoonkin että se joudutti Järjestelmän kyseenalaista tiedettä. Aikanaan hän pääsisi pois, järjissään tai ei.

Mutta ei helvetti. En minä oikeasti pystynyt ajattelemaan noin. Olkoon sitten, että olin liian heikko, liian helposti manipuloitavissa, tai mitä tahansa olinkaan. Tiesin että olisin halunnut olla noissa molemmissa ruuduissa yhtä-aikaa, hakemassa häntä pois sieltä.

Se oli totuus. Ampukaa minut ja käristäkää aivoni.

Minusta tuntui, että Stella näki koko ajatusprosessin kasvoillani. Ehkä hän oli nähnyt vastaavaa aiemminkin, kun oli käännäyttänyt ihmisiä yksi kerrallaan puolelleen.

En voinut uskoa omia sanojani, mutta sitten ne olivat ulkona suustani. Tiesin, että ainakaan tekoäly ei kuulisi. Joten kunnes Siirtokuntaturvallisuuden miehet tulisivat paikalle, minua vastaan ei olisi todisteita.

”Mitä haluat minun tekevän?” kysyin karkealla äänellä.

Tiesin motiivieni olevan tulkittavissa tavattoman keskenkasvuiseksi. Minun ja Lorin välissä oli avaruusrepeämä ja lukemattomia Järjestelmän ihmis- ja robottipalvelijoita. Avaruusaluksia, droneja ja tankkeja. Raidetykkeitä ja erittäin korkeakaliiperisia kiväärejä. Jos tavoitteeni oikeasti olisi päästä hänet vapauttamaan, kuolisin ennen kuin olisin ehtinyt edes prosentin verran matkasta.

Mutta sitten tajusin jotain, kuin salama olisi iskenyt minuun kirkkaalta taivaalta.

Osana suurempaa tavoitetta se muuttuisikin täysin perustelluksi. Ja tällöin ymmärsin myös, mihin Stella oli pyrkimässä.

Ehkä nyt tajusin lopulta, millaista järjestelmää olin palvellut koko elämäni, millaisiin julmuuksiin se oli kykenevä, ja se totta puhuen hävetti minua pohjattoman paljon.

Aina helvetin syvimpiin syövereihin asti.

Ja silloin, jos ennemmin voisin taistella Stellan asian puolesta, vaikka jälleen vain pienenä pelinappulana, sillä ei olisi väliä, jos haluaisin myös päästä Lorin luokse vapauttamaan hänet piinastaan. Ehkä syleilemään häntä niin kuin millään muulla ei olisi enää väliä.

Sitä en voinut kiistää, että Stellan menetelmät olivat rikollisia. Hakkerointi, sabotaasi ja laitton sodankäynti, jolle oikeuskäytännön mukaan ei voinut ollut muuta nimitystä kuin murha. Useita sellaisia. Mutta yhtä lailla saattoi ajatella, että Järjestelmä itse oli rikollinen.

Jos vertasi siihen, mitä ihmisyyys oli joskus ollut, Järjestelmä tekoälyineen oli ajanut sen häpeällisen, luonnottoman ahtaalle. Olkoonkin sitten pinnallisen paremman turvallisuuden perusteella. Mutta oliko se enää ihmisarvoista elämää? Nyt aloin mielestäni tajuta saman kuin Stella, eli vastaus oli ei. Kelloa pitäisi kääntää taaksepäin, ja ottaa vastaan seuraukset. Yrittää parhaansa tällä kertaa, että voitaisiin säilyttää sekä turvallisuus että inhimillisyys.

Tajusin vielä yhden vähän konkreettisemmän asian. Aika oli varmasti jo käymässä vähiin. Vahvistukset saapuisivat perässäni näillä sekunneilla.

”Häivytään täältä. Meidän pitää päästä louhoksille,” Stella sanoi terävästi. ”Ja anna aseeni takaisin.”

Hetken mielessäni kävi, ampuisiko hän minut siihen paikkaan. En edes hengittänyt, kun tein työtä käskettyä.

”Mennään. Toimiston läpi takaportaille,” Stella sanoi lyhyesti heti aseensa saatuaan, ja sitten juoksimme, hän edellä ja minä perässä.

Juuri kun olimme poistumassa toisen pään lasiteräsovesta, kuulin takaani huutoa.

”Hei! Mitä helvettiä? Mitä aktuaalista helvettiä?”

Sitten sarjatuli alkoi, ja se lähes peittyi rikkoutuvan lasin helinään. Kyyristyin matalammalle ja näin lähestyvät Siirtokuntaturvallisuuden miehet kivääreineen.

Heitä oli kolme. Stella kääntyi myös, ja näki saman. Tiesin, että seuraavassa hetkessä petturuuteni sinetöityisi, mutta jos olin jo päätökseni lukinnut, vaihtoehtoa ei ollut.

Aseemme lauloivat yhtäaikaaisesti. Minä yritin tähdätä kiväärilläni sarjoja miesten suojaamattomalle kaulatasolle, ja Stella räiski niin nopeasti kuin liipaisin antoi myöten. Oli siinä ja siinä, että lippaamme riittäisivät.

Vastaanotin toisen osuman liiviini, mutta yritin olla välittämättä iskusta ja pidin vain liipaisinta pohjassa, kunnes lipas olikin tyhjä.

Ruutisavun hälvettyä kaikki kolme makasivat maassa, eivätkä tulittaneet enää. Tajusin, että meillä oli ollut tuuria.

”Jatkettu lipas,” Stella selitti.

Se oli ehkä ollut ratkaisevin asia. Pakomme voisi jatkua taas hetken, mutta mikään tästä eteenpäin ei tulisi olemaan helppoa. Vaihdoin tuoret lippaat ja olimme valmiit poistumaan ovesta.

Raotin ovea varoen tuottamasta ääntä, ja näin että jo portaiden alapää ulkona tuottaisi ongelmia. Siellä oli kaksi Maksimivoimayksikön miestä vartiossa. Oli mahdollisesti sekunneista kiinni, että hekin tajuaisivat petturuuteni. He saisivat tiedon radioiden kautta.

Mutta Siirtokuntaturvallisuus ei ehkä aivan heti tiedottaisi periaatteessa kilpailevalle yksikölle. Heidän pitäisi ensin olla varmoja siitä, mitä he tiedottaisivat.

Otin esiin kaksi monitoimikranaattia. Toisen säädin sirpalevaikutukselle, ja toisen tainnutukselle. Viitoitin Stellaa pysymään vielä taaempana. Taktiikka oli sama kuin keinoکوhtulaitoksessa, mutta nyt kohteita varmasti oli.

Heitin kranaatit alas kohti miehiä ja suljin oven voimalla perässäni.

Heti räjähdysten jälkeen syöksyimme Stellan kanssa ulos aseemme ojossa. Räiskimme alaspäin kohti miehiä; he olivat osittain makaavassa asennossa, mutta olivat ehkä vielä elossa, keräämässä tappokyykyään.

Liu'uin kaiteen alas ja löin lähintä miestä kypärän visiiriin kiväärinperälläni. Se sattui ehkä enemmän minuun kuin häneen. Ja olinko vahingoittanut kiväärini hienomekaniikkaa?

En voinut murehtia liikaa, koska seuraavassa hetkessä olin hänen kanssaan painiottelussa.

Sivultani kuulin, kun Stella ampui pistoolillaan. Toivottavasti hän sai jo toisen miehen lopullisesti eliminoitua.

Tiesin joutuvani alakynteen ja voimieni loppuvan nopeasti. Endoskeletonilla varustettu mies alkoi painaa minua maata vasten. Pelkästään se saattaisi murskata minut kuoliaaksi.

Sitten lähelläni jyrähti, kuin äänivalli olisi rikkoutunut. Kypäräni äänenvaimennuksesta huolimatta ääni oli tuskallisen kova. Mutta tajusin puristuksen lakanneen. Katsoin ylös ja näin, että Maksimivoimayksikön miehen pää oli lakannut olemasta.

Kammetessani ruumista pois päältäni tajusin, että Stella oli onnistunut ampumaan tätä toisen raidetykillä. Ase oli niin raskas, että se oli puolestaan hetkeksi vanginnut Stellan maahan. Lopulta hän pääsi siitä eroon.

Olimme selvinneet taas hetkiseksi. Mutta mitä sitten?

Etupihalla olisi Maksimivoimayksikön levitaatiotankki ja vielä lisää miehiä. Ja Siirtokuntaturvallisuus oli jo taatusti tiedottanut minusta. Tarvitsisimme kai auton, mutta miten saisimme kaapattua sen pääsemättä hengistämme?

”Huoltotunneli, se on ainoa vaihtoehto nyt,” Stella sanoi ja ampaisi juoksuun pois päin miehistä kauemmas laitoksen takapihalle.

En protestoinut, vaikka ihmettelin hetken minne hän oli suuntaamassa.

Sitten ymmärsin, kun Stella kyyristyi maahan ja alkoi nostaa neliömetrin kokoista teräsluukkuja keskellä pihan asfalttia. Siirryin auttamaan häntä, ja pääsimme pian luukusta alas tikkaille. Luultavasti Stellan joukot olivat avanneet siitä lukituksen jo etukäteen.

Tunneli oli hämärästi valaistu ja muistutti minua pumppausaseman sisuksista. Heti kun olimme alhaalla lattialla, Stella telkesi luukun seinän johtokanavan päältä ottamallaan pitkällä teräsraudalla.

”Tuo ei pidättele kauan,” sanoin.

”Tiedetään, mutta parempi kuin ei mitään.”

Sitten Stella lähti jälleen juoksuun, ja seurasin. Käytävän syvennyksessä oli samankaltainen hämähäkkiauto kuin viemäriässä, mutta kääntyvilä pyörillä. Auton vieressä oli avonaisia vihreäksi maalattuja teräskäappeja, joissa näin happilaitteita.

”Koska linkkisi ei toimi, et saa ilmakehävaroitusta. Reitillä on muutama tasku, joka saattaa olla keuhkoille turhan hapokas,” Stella selitti.

Otin happipullon kaapista ja kiinnitin sen letkun kypärääni. Liitin oli yleismallia, joten se sopi. Stella puolestaan otti sekä happilaitteeseen kuuluvan kypärän että pullon.

Sitten hyppäsin kyytiin, kun Stella jo käynnisti autoa ja suuntasi ulos syvennyksestä. Yritin pitää kiinni tämän istuimesta parhaani mukaan, kun tunneli vilisti silmieni ohi.

Lopulta tunnelin betoniseinät muuttuivat tasaisista karkeiksi ja epäsäännöllisiksi, ja tajusin että olimme saapuneet louhosten puolelle.

Stella pysäytti auton teräsoven eteen. Siinä oli identiteettikoodauslukko. Oven molemmin puolin oli asetettu raskaat robottikonekiväärit tripodijaloilla. Minusta tuntui, että ne seurasivat minua.

”Ei vaaraa,” Stella sanoi ja hyppäsi pois kyydistä. Seurasin perässä oven auettua.

Yrmeät kiväärejä ja luotiliivejä kantavat miehet tuijottivat minua. Koska heillä ei ollut kypäriä, kiersin kiinni oman happipulloni venttiilin ja irrotin letkun. Kai lähinnä siksi, etten vaikuttaisi typerältä.

”Dalton on nyt puolellamme. Hän surmasi jo useita Järjestelmästä, joten odotan teidänkin luottavan häneen,” Stella sanoi lyhyesti.

Miehistä lähin elehti käsillään kai epätoivoa ilmentäen. Hänellä oli nelikulmainen naama ja vähän tummempi iho.

”Täällä on melkoinen tilanne. Meiltä loppuvat robotit ja dronet. Rico ja Annalee ovat louhoksen puolella jumissa. Yrittivät avaruussataman tunneliin, mutta hyökkäys katkaisi reitin,” hän selitti.

”Annalee on lentäjä-hakkeri. Rico osaa paikata ja rikkoa ihmisiä ja koneita. Molempia tarvitaan, jos aiomme päästä pois täältä ja pysyä iskukykyisinä,” Stella puolestaan kertoi minulle.

Jonkinlainen kuva tilanteesta ja Stellan aikomuksista alkoi piirtyä mieleeni. Avaruussatama ja sen alukset olisivat lopullinen päämäärämme täällä, mutta välissä ehtisi tapahtua vielä vaikka mitä. Taatusti niin monta tilaisuutta päästä hengestään, että aloin taas rauhoittua oudosti. Jos kuolisin, niin sitten kuolisin. Saattoihan se tosiaan olla taistelopsykoosin muoto.

”Mihin tarvitset minua tarkalleen?” kysyin Stellalta.

”Vetämään huomion puoleesi, lähinnä. Ehkä avaamaan ovia, jos Siirtokuntaturvallisuuden pääsysi toimii vielä. Tosin epäilen. Tuurilla pääset kyytiin itsekin.”

Tämä ei kuulostanut rohkaisevalta, vaan jopa ilkeältä aivan Stellan aiemman ulosannin kaltaisesti, mutta neuvottelu-asemani ei ollut vahva. Kuten Järjestelmääkin palvellessa, minun vain täytyisi ottaa vastaan mitä oli tulossa, ja tehdä mitä minulta odotettiin, parhaani mukaan. Vain niin voisin päästä Loria lähemmäksi.

Jos me Nexuksen suuntaan yleensä olimme menossa. Tai jos hän edes oli siellä vielä. Tietysti se olisi melko varma itsemurha. Mutta niin oli jokainen muukin suunta Järjestelmän avaruudessa. Oliko muuta avaruutta edes?

Mutta tuntui, että olin menossa asioiden edelle. Ensin pois täältä. Se oli tarpeeksi yksinkertaista.

”Mitä me odotamme? Haetaan avainhenkilösi,” sanoin onton uhmakkaasti.

Etenimme viiden ryhmänä kaivostunnelien läpi. Minä, Stella ja kolme kaivoshaalaripukuista. Olin saanut panostäydennystä, joten minulla oli taas kuusi kiväärin lipasta.

”Sitten kun menemme ulos – siellä on melkoinen sota,” se aiemmin puhunut mies varoitti.

Stella nyökkäsi. ”Tiedän, Perez.”

Hän kulki vielä muutaman askeleen eteenpäin, kunnes kääntyi miehen puoleen uudestaan.

”Evakuoidaan tunnelit ja laukaistaan EMP.”

Perez näytti äkillisesti järkyttyneeltä. Minä taas luulin ymmärtäväni.

Kun elektromagneettinen pulssi laukaistaisiin, kaikki kaivoksen ja louhoksen sähköjärjestelmät menisivät rikki. Robotit pysähtyisivät paikoilleen ja dronet tippuisivat taivaalta, molemmilta puolilta. Sitten olisivat vain ihmiset ja perinteiset aseet. Jopa Maksimivoimayksikön endoskeletoneista voisi tulla käyttökelvottomia, jolloin miehet jäisivät vangiksi omiin liian raskaaksi muuttuneisiin kehoihinsa. Luulin avaruussataman olevan sen verran kaukana, etteivät se ja sen alukset kärsisi vahinkoja.

Omasta implantistani en tiennyt. Niiden häiriösuojauksen parantaminen oli ollut prioriteetti Altera-tapauksen jälkeen, mutta minulla oli vielä vanha malli.

”Ymmärrätkö oikein, siis se ydinlataus?” Perez kysyi.

”Niin juuri. Joskus sodassa täytyy tehdä uhrauksia. Yhden siirtokunnan kaivosten saastuminen on pieni hinta siitä, jos pääsemme pakoon tänään, ja saamme aikanaan Järjestelmän alas.”

Nyt minuakin kylmäsi ja jopa järkytti. Ydinlataus? Tajusin, että Stella puhui hyvin suuria. Ja oliko hänellä katteita tuolle? Voisiko Järjestelmää edes saada pois vallasta?

Mutta mihin muuhun kannatti pyrkiä?

Tässä tapauksessa vihollisen joko voitti, tai sitten kuoli itse. Ennemmin tai myöhemmin viheliäisen pakoilun jälkeen.

”Anna käsky,” Stella sanoi vielä, ja Perez puhui radioonsa lyhyesti ja terävästi. Hän joutui vahvistamaan muutaman kerran, ennen kuin käsky nähtävästi meni perille.

Hetken päästä punaiset pyörivät hälytysvalot syttyivät kaivoksessa, ja raastava sireeni alkoi soida. Aivan kuin avaruusaluksessani hätälaskun aikana.

”Meillä on aikaa kolme minuuttia ennen pulssia. Varmista, että kaikki ymmärtävät yrittää tulla mukaan,” Stella sanoi vielä Perezille.

Jatkoimme ylöspäin nousevaa tunnelia. Vaikutti siltä, että pian pääsisimme louhoksen puolelle. Tulituksen ääni alkoi jo kuulua. Tulimme toiselle leveälle ovelle, jonka luona myös seisoivat robottitripodikivääri.

Ovi alkoi liukua auki, ja yötaivas louhoksen yllä tuli näkyviin. Tulitus voimistui ja selkeytyi välittömästi. Siellä nähtävästi laukaistiin taas valoraketti, ja taivas värjäytyi epätodellisen punaiseksi.

Maastouduimme liikenteen pysäyttämiseen tarkoitetun hydraulivarrella varustetun raskaan teräslevyn taakse. Sitten pystyin havainnoimaan tilannetta kunnolla.

Näin toimistorakennukset louhoksen toisella puolella, ja varastorakennuksia siellä täällä sivuilla. Alhaalla itse louhoksessa dronejen ja robottien mittelo oli edelleen käynnissä. Stellan joukot puolustivat sisäänkäyntiä myös perinteisesti taistelukivääreillä, robottikonekivääreillä joita oli ainakin kolme lisää ulkopuolella, sekä jalustoille kiinnitetyillä raidetykeillä ja rakettilaukaisimilla.

Vastapuolella Maksimivoimayksikön miehet olivat etenemässä lähemmäs meitä. Näin sota-androidi Simon Thornen tiputtavan droneja taivaalta kummassakin kädessä pidetyillä raidetykeillään henkilökohtaisesti.

Tämä oli sota.

Mutta missä Rico ja Annalee olivat? Stella puhui radioonsa, ilmeisesti juuri sitä selvittääkseen.

”Ovat varastoissa piilossa. Käskin tulla esiin heti kun jysähtää, ja on turvallista. Läheltä toimistorakennuksia pääsee huoltotunneliin parhaiten,” Stella selitti.

Laskin mielessäni, että kolmen minuutin pitäisi olla täynnä.

Sitten kaivoksen puolelta kuului kumea jyrinä, ja louhoksen alue pimentyi. Ilma tuntui sähköistyvän. Kävi juuri niin kuin ajattelin: robotit pysähtyivät, dronet alkoivat tippua, jopa sota-androidi jäi vain paikalleen.

Mutta meidän mekaaniset aseemme toimisivat vielä.

”Nyt! Haetaan heidät ja sitten heti tunneliin,” Stella sihahti, ja aloimme juosta rinnettä alas, niin matalana kuin pystyimme. Kivääri oli jälleen olkapäästäni vasten tiukasti, ja annoin katseeni pyyhkiä vasemmalta oikealle.

Näin liikettä. Edessä matalan säilytyslaatikon takaa nousi Maksimivoimayksikön kookas mies, raskas konekivääri valmiina ampumaan. Mekaanisena sekin toimisi.

En ehtisi heittää kranaattia. Ajattelin Peacegiveriä ja sen räjähdeluoteja, mutta minun pitäisi ottaa se kotelostaan, ja liipaisimen biometrinen tunnistus ei ehkä enää toimisi.

Siksi lähdin syöksyyn eteen ja alaspäin, samalla kun tähtäsin kiväärillä vain tiukasti miehen kypärän ja rintapanssarin väliin, ja toivoin että minua onnistaisi. Sekä osuman että väistön suhteen.

Hänkin ampui samaan aikaan, ja osuma jysähti kypärääni. Raastava metallinen ääni täytti tajuntani ja jalkani lähtivät alta. Hetkeen en tiennyt, oliko myös päästäni lähtenyt palanen.

Vieressäni tulitettiin, ja minua vedettiin takaisin jaloilleni. Näin Maksimivoimayksikön sotilaan makaavan maassa, joten kai olin ampunut onnekkaasti. Tai toiset olivat hänet

viimeistelleet. Lopullinen totuus ei selviäisi, mutta kykenin vielä jatkamaan. Tunnustelin kypärääni. Pala siitä oli pois, mutta luoti oli kääntynyt poispäin sen sijaan, että olisi jatkanut päähäni.

Katsoin taakseni ja näin kahden eri puolilta juoksevan henkilön liittyvän seuraamme. Keskipitkä mies ja lyhyehkö nainen jos näin oikein, eli Rico ja Annalee. Kypärä, luotiliivi ja kaivoshaalari kummallakin. Kummankin hiukset roikkuivat kypärästä ulkona, Annaleen pitkät mustat hiukset ja Ricon rastat.

Avainhenkilöt olivat mukanaamme.

Mutta vielä täytyisi päästä toimistorakennusten ohii huoltotunneliin, avaruussatamaan, ja sitten jättää Metaaniplaneetta viimein taakse toimintakuntoisen aluksen kanssa. Ja niin mielellään, että Stella ja muut olisivat vielä hengissä.

Tulitus jatkui joka suuntaan, kun etenimme matalana, ohii tippuneiden dronejen ja kaatuneiden tai jähmettyneiden taistelurobottien. Kaivoksesta oli tulossa vielä lisääkin väkeä; he juoksivat kaoottisissa muodostelmissa siksakkia osumia välttääkseen.

Lopulta toimistorakennukset olivat edessämme, kun nousimme taas mäkeä, käyttäen kaikkea mahdollista saatavilla olevaa suojaa, ja tulittaen kaikkiin mahdollisiin suuntiin. Missä ikinä näimme vielä vastapuolen liikettä.

Muistin että täältä sota oli alkanut, kun olin vielä ollut Järjestelmän puolella.

Tulitus hiljeni vähäksi aikaa. Kaivoksista tulleet olivat matkan varrella saaneet eliminoitua jäljelle jääneet endoskeletoniensa pettämät Maksimivoimayksikön joukot.

”Onko se taas luukku?” kysyin Sterralta pihalla.

Stella osoitti alas viettävää ramppia pihan nurkassa olevan kaksikerroksisen rakennuksen yhteydessä, aidan vieressä.

”Ei, vaan tuolla.”

Silloin aloin kuulla autonmoottorin ääntä. Täytyi olla Siirtokuntaturvallisuuden panssariauto, joka oli tullut keino-kohtulaitokselta takaisin tänne.

Nyt näin auton, kun se ohitti aidan ja saapui pihalle. Sen kaiuttimista kuului ääni, jonka tunnistin Sandraksi. Tosin vahvistettuna ainakin kymmenkertaiseksi.

”Stella Kruger! Olet pidätetty Järjestelmän toimesta! Pudota aseesi välittömästi!”

Stellan joukot vastasivat tulitukselta, ja sitten auton raidetykki heräsi eloon. Ihmisiä lensi taaksepäin kuin räsynukkeja, kokonaisia ruumiinosia menettäneinä. Syöksyin sen saman elementtikasan taakse, josta taistelu oli osaltani alkanut, ja mietin. Stella oli maastoutuneena toisen vastaavanlaisen kasan takana.

Mitä helvettiä nyt?

Kranaatti? Vai mitä?

Heittotarkkuuteni ei luultavasti riittäisi, enkä tiennyt, olisiko kranaateilla edes vaikutusta autoon tai tykkiin. En halunnut vahingoittaa Sandraa, mutta vaihtoehtoja ei oikein tarjottu.

Sitten tein päätöksen. Olisi se kokeilemisen arvoinen. Minun pitäisi paljastaa sijaintini, joten erehdys olisi luultavasti kuolettava. No, sitten matkani päättyisi, enkä murehtisi enää mitään.

Kurkotin Peacegiveriä kotelostani, ja varmistin räjähdys-toiminnon olevan päällä. Sitä en voinut tietää, antaisiko liipaisimen käyttäjätunnistus minun ampua. Oliko se kärehtänyt pulssista? Ja jos niin, toimiko se ns. fail-safe vai fail-deadly -periaatteella, ja kumpi tarkoitti, että se suostuisi vielä toimimaan?

Helvetti, minun ei pitänyt miettiä tuollaista.

Nousin suojasta aivan vähän ja tähtäsin raidetykkiin. Totuuden hetki koittaisi nyt.

Ilahduin, kun ase heräsi eloon ja lähetti ensimmäisen räjähtävän luodin. Aloin tyhjentää loppua lipasta, yrittäen pitää tähtäyksen. En voinut tietää, sainko jotain aikaan; kuulin vain miniräjähdyksen paukahtelut muun metelin yli, ja jatkoin kunnes lipas oli tyhjä.

Tykki näytti vaienneen, mutta auto liikkui yhä. Se pyrki ajamaan kapinallisten päältä.

Sitten joukosta laukaistiin ohjus, joka räjäytti auton tuulilasin sisään.

Näin, kun Sandra tuli ulos vielä edellistä pahemmin haavoittuneena, ja Stellan joukot tulittivat häntä usealta suunnalta. Hän nytkyi makaaberisti kunnes jäi liekehtivän auton viereen makaamaan.

Sieluani kylmäsi, mutta ei auttanut. Tämä oli sotaa, ja olin valinnut puoleni.

Sitten suuntasimme alas ramppia sekavana laumana, ennen kuin paikalle ehtisi tulla vielä lisää vastapuolen joukkoja, ja jälleen yhdestä teräsovesta läpi. Saavuimme pahaenteisen hämärästi valaistuun huoltotunneliin.

”Avaruussatamalle on tästä puoli kilometriä,” Stellan ääni kaikui seinistä, kai lähinnä minulle selittääkseen.

Mietin, olivatko Stellan joukot ehtineet ansoittaa tätä tunnelia, tai valmistella jotain muuta, mikä voisi kääntää tilanteen eduksi siltä varalta, että jotain epämiellyttävää seuraisi vastapuolen taholta.

Olin melko varma, että jotain seuraisi vielä.

”Muistakaa, Siirtokuntaturvallisuus haluaa ehdottomasti varmistaa, ettei kukaan pääse pois planeetalta. Ilmeisesti sabotoivat aluksetkin jos on pakko. Ollaan valppaina,” korotin omaa ääntäni.

Etenimme pitkin huoltotunnelia aseet valmiina, niin valppaina kuin pystyimme.

Sandran jälkeen mietin, keitä saattaisin vielä kohdata.

Branaghia vastaan en haluaisi taistella mies miestä vastaan, koska tiesin sen olevan melko varmasti murskaava (luultavasti aivan kirjaimellisesti) tappioni.

Majuri Strykeriäkään en haluaisi tappaa, jos vaihtoehto vain olisi olemassa.

Tulimme käytävien kolmihaaraiseen risteykseen. Miten nyt etenisimme? Jos jakautuisimme, emme ainakaan kävelisi kaikki samaan ansaan.

”Vasemmanpuoleinen haara menee turvakeskukseen. Keskeltä tullaan pääterminaalin eteen. Oikeasta taas pääsee lähimmäksi hangaareja,” Stella selitti.

”Jos vain pystymme, tavoitteemme on robottijoukoilla varustettu keskikokoinen sota-alus Koston Miekka. Turvakeskuksesta robotit saa hakkeroitua vaarattomiksi, kunnes päätämme hyökätä niitä käyttäen. Jos emme saa sitä, sitten mikä tahansa käyttökelpoinen alus, johon mahdumme.”

Kuvittelin mielessäni Nexuksen keskusvalvontatornin.

Olisikohan, että Järjestelmä luotti siinä määrin implanttien tehoon, että kapinallisarmeija, joka olisi onnistunut ne ohittamaan, ja jolla vielä olisi sota-alus ja robotteja puolellaan, voisi omata mahdollisuuden? Edes pienen? Voisiko aluksella hyökätä suoraan tornia päin, laskeutua esimerkiksi sen katolle, ja aloittaa rynnäkkö sitä kautta?

Vai olisikohan Stella niin hullunrohkea? Pitäisikö meidän ensin kerätä voimiamme? Tosin en tiennyt, että missään muualla Järjestelmän avaruudessa oli kapinaa meneillään, joten luultavasti meidän joukkomme olivat kaikki tässä.

Yhden asian halusin tietää Stellalta.

”Jos ehdit selittää, miten tekemäsi implanttien käytöstä poisto käytännössä tapahtuu?”

Stella katsoi minuun vähän oudosti.

”Kai voin sen kertoakin. Lyhyesti, sen ohjelmointiin saa istutettua viruksen, kun on riittävän syvä pääsy paikallisteokoälyyn. Sitten kohteen pitää tehdä jotain rangaistavaa, ja rangaistustoiminto-osa implantista polttaakin itsensä.”

”Kiitos tiedosta,” vastasin. Aika nerokasta, täytyi myöntää.

Oman implanttini tarkka tila oli vielä kyseenalainen. Voisiko Järjestelmä uudelleenaktivoida sen ja rangaista minua, vai oliko EMP jo käräyttänyt sen pysyvästi? Silmänäyttöni ei ollut kertonut minulle mitään enää aikoihin, ja olin tähdännyt vain perinteisesti, vaikkakin kiväärin elektromekaaniseen rekyylinvaimennukseen luottaen.

Stella kääntyi meihin päin.

”Toimitaan näin. Minä ja Annalee suuntaamme turvakeskukseen. Yritämme saada pääsyn Koston Miekkaan ja varmistaa, etteivät robotit sen kyydissä hyökkää meidän kimppuumme. Dalton, kun tunnut tietävän Siirtokunta-

turvallisuuden sabotaasisuunnitelmista, suuntaa Ricon kanssa hangaariin ja varmista, ettei alusta ehdiä sabotoida. Joukot, jakaantukaa minun tai Ricon mukaan valintanne mukaan. Kumpikin päämäärä on tärkeä. Onko kysyttävää?”

Hiljaisuus vallitsi hetken.

”Ei sitten muuta kun oohrah,” yksi kaivospukuisista sanoi. Tunnistin yskivän äänen baarista.

Jakaannuimme.

Minä ja Rico johdimme joukon toista puolta, noin kymmentä henkeä, käytävän oikeanpuoleiseen haaraan. Yritin muistella avaruussataman pohjapiirrosta virtuaalikierrokselta, etten sekoaisi suunnista. Ja että tietäisin minne suojautuisin, kun tulitus väistämättä alkaisi.

Huomasin Ricolla erikoisennäköisen monokkelin kypärän takana. Edettyämme risteyksestä jonkin verran hän antoi pysähtymiskäsimerkin.

”Laserristikko,” hän sanoi rennosti. ”Ei kannata mennä sen poikki, tai tulee hälytys. Yritän saada kytkettyä pois.”

Rico suuntasi seinän vieressä olevalle kaapille ja väänsi sen auki metallitaltalla.

”Järjestelmän suojaukset perustuvat suureksi osaksi siihen, että implantti olisi normaalisti kärehtänyt minut, jos olisin tehnyt noin,” hän selitti.

Seuraavaksi Rico sääti jotain kaapin sisässä, mitä en nähnyt kunnolla. Siinä kesti vähän aikaa, kunnes äkkiä kaappi iski kipinää voimakkaasti.

Hän tiirasi erikoismonokkelillaan taas käytävää eteenpäin.

”Se on sammuksissa. Mutta ei kannata luottaa siihen, etteikö siinä olisi varajärjestelmää. Äkkiä nyt!”

Menimme koko joukolla läpi ansapaikasta. Käytävä kääntyi 90 astetta, ja sitten edessämme oli tikkaat.

Virtuaalikierroksen perusteella tiesin, että ne johtaisivat pihalle hangaarien edessä. Siellä saattaisi olla vielä vaikka mitä. Sitä virtuaalikierrros ei tietenkään kertonut, ja kirosin mielessäni, etten muistanut kunnolla, miten tarkalleen majuri Stryker oli halunnut satamaa puolustettavan. Olin silloin vielä keskittynyt vain hyökkäykseen Stellan joukkoja vastaan, ja tämän pidättämiseen.

Ehkä kannatti kuvitella vain maksimivoima, isoja robotteja ja droneja ja raidetykkeitä ja raketinheittimiä. Jos vihollisella olikin vähemmän, se ei haittaisi.

Tikkaiden yläpäässä oli pieni betoninen tarvikevaja, jonka arvasin johtavan suoraan hangaarihalle. Ovi oli lukossa, mutta Rico aukaisi identiteettikoodauslukon kotelon, oikosulki sen, ja yllättäen lukko ei enää pitänytkään.

Lopun joukon odottaessa kurkistimme varovasti ulos.

Pihalla partioi kaksi isoa kaksijalkaista robottia. Niiden lyhyet paksut ”käsivarret” sisälsivät useita aukkoja, minkä arvasin merkitsevän useita aseita. Ohjuslaukaisijaa, raidetykkiä, erittäin raskasta konekivääriä. Kaikki ne tappaisivat meidät hyvin tehokkaasti.

Pihan ja muun avaruussatamakompleksin erottavaa väliaitaa vasten oli vielä aidan yläosaan ulottuva teline, jolla vartioi yksinäinen Siirtokuntaturvallisuuden musta-univormusotilas jalustalla seisovan raidetykin kanssa.

Toistaiseksi meitä ei oltu havaittu.

Mieleeni tuli vain yksi mahdollinen suunnitelma. Se oli järjetön ja mahdollinen itsemurha, mutta kaikki muut tuntuivat olevan vieläkin todennäköisempiä itsemurhia. En voinut esimerkiksi luottaa, että monitoimikranaattien häirintätoiminnolla olisi riittävää vaikutusta.

Tiesin sanojeni olevan hulluutta, mutta kunhan ne olisivat ulos suustani, sitten toivon mukaan olisin päättäväisempi. Minun olisi pakko olla. Puhuin ennen kaikkea Ricolle.

”Pysykää suojassa. Sinä olet avainhenkilö, enkä halua muidenkaan henkeä omalletunnolleni. Yritän saada nuo robotit tuhattua. Olkaa silti valmiina jos ja kun täydennyksiä alkaa lappamaan sisältä. Tai ulkoa.”

Odotin että kumpikin robotti oli keula poispäin minusta, ja sitten lähdin hiipimään vajan viertä ja edelleen aidan viertä niin hiljaa kuin pystyin, mutta toisaalta myös niin ripeästi kuin pystyin.

Ikuisuuksilta tuntuvien sekuntien kuluttua saavutin telineelle johtavat tikkaat. Aloin kiivetä, mutta silloin kuului suunnattoman luja ja matala digitaalinen mölinä.

Minut oltiin havaittu.

Mölinää seurasi sireenin herääminen eloon, ja useat vilkkuvat hälytysvalot hangaarin seinällä.

Kiihdytin kiipeämisvauhtiani maksimiin, kun kuulin että ohjus laukaistiin takaani. Allani jossain vieressä räjähti huumaavasti, ja koko maailmani tärisi, mutta yritin vain pitää kiinni tikkaista välittämättä vaurioista, joita olin mahdollisesti jo saanut. Ehkä sisäelimiini.

Näköni tuntui sumenevan, mutta erotin liikettä tikkaiden yläpäässä. Ammuin Peacegiverillä yksikätisesti, useita laukauksia. En edes tajunnut miten olin saanut aseeni käteeni.

Ilmeisesti osuin, koska kuulin luotien miniräjähdysten paukkeen vaimeasti kaiken muun yli. Mustapukuinen sotilas tippui ohitseni.

Siitä välittämättä yritin kiivetä, kun kuului toinen digitaalinen mölinä. Nyt molemmat robotit tiesivät kohteensa. Tämä todella oli itsemurha, ajattelin.

Maailmani tärisi jälleen. Mutta tajusin olevani vielä elossa. Räjähdys tuntui tulleen kauempaa. Saavutin tikkaiden yläpään ja kiepahdin ympäri niin pikaisesti kuin sekava tilani salli. Lähes putosin telineeltä, mutta sitten molemmat käteni olivat raidetykin kahvoilla.

Tajusin, että toiseksi aktivoitunut robotti olikin osunut ensimmäiseen. Se savusi keskellä pihaa. Annoin raidetykin laulaa taaempaan tulevaan, joka oli vielä vaurioitumaton. Yritin tähdätä sen käsivarsiin, että saisin sinne varastoituja ammuksia räjähtämään.

Sitten räjähti. Robotti kallistui, sai asentonsa hetkeksi korjattua, mutta kaatui sitten. Hangaarin leveät ja korkeat ovetkin alkoivat aueta, ja Siirtokuntaturvallisuuden joukkoja liittyi taisteluun.

Tässä vaiheessa, vaikka emme olleet sopineetkaan niin, Rico ja loput tulivat ulos vajasta.

Upposin transsinomaiseen tilaan, jossa siirsin vain tähtäystäni kohteesta toiseen, kun raidetykki kiihdytti ammuksiaan käsittämättömään vauhtiin ja repi vastaanottavassa päässä olevan kohteen kappaleiksi, oli se sitten terästä tai lihaa.

Alhaalla näin, kun Rico ja Stellan joukot ampuivat omilla aseillaan samalla raivolla. Vilkaisin sivulle ja näin taivaaltakin olevan tulossa jotain. Droneja.

Päästin liipaisimen hetkeksi ja käänsin tykin 180 astetta ympäri ja osoittamaan ylös. Telineensäkin kanssa se oli raskas. Sitten oli aika painaa liipaisin jälleen pohjaan.

Yhteen droneen osui ja se putosi liekehtien, mutta sitten raidetykin panokset ehtyivät. Kaksi oli vielä tulossa minua kohti, ja niiden konetykit alkoivat laulaa. Uskoin raskaiden ammusten repivän liivini rikki jopa helposti; nehän oli tarkoitettu kalustonvastaiseenkin sodankäyntiin.

Ainoa järkevä vaihtoehto oli liukua alas tikkaille. Ammukset iskivät kipinää aivan vieressäni, ja meteli oli lähes järjenvastaisen kova. Liukuessani vauhdilla näin dronet yläpuolellani; niiden tykit joutuivat hakemaan tähtäyksen uudestaan, mutta pian ne osuisivat.

Mutta äkisti niihin osui ensin. Kuumia metallinkappaleita satoi ohitseni, kun dronet lakkasivat olemasta räjähtäen. Yksi viilsi hartiaanikin, mutta se oli vain naarmu.

Maahan päästyäni katsoin aidan läpi turvakeskus-rakennuksen, lennonjohtotornin ja terminaalien puolelle. Sieltä oli tulossa kapea mutta korkea kävelevä robotti, joka ilmeisesti oli tuhonnut loput kaksi dronea.

Hetken ajattelin, että oliko sota-androidi jotenkin vaihtanut metallinahkaansa ja puoltaan. Sitten tajusin, että sen täytyi olla turvakeskuksesta varastettu ns. raskas eksoskeleton. Sisällä olisi ehkä Stella. Tai Annalee. Tai kumpikin.

Taistelu jatkui vielä. Mutta olin myös vielä elossa!

Katsoin pihalle; Stellan joukkoja oli kaatunut muutama, mutta hangaaria puolustavat joukot joutuivat pysymään asemissaan, kun jäljellä olevat ampuivat isojen robottien suojasta.

Eksoskeletonin mukana tuli myös meidän kaivoshaalari-joukkojamme. Saatoin laskea viisi, joten rynnäkkö turvakeskukseenkin oli vaatinut veronsa.

Stellan vahvistettu ääni kuului panssarin kaiuttimista.

”Sabotaasi onkin kauko-ohjattu! Majuri sai käynnistettyä pommin ja lukitsi konsolin!”

Arvasin, että se oli jäänyt Strykerin viimeiseksi teoksi. Mutta tämä tarkoitti, että meille tulisi kiire. Minusta tuntui taistelukuntoiselta räjähdyksestä huolimatta, joten juoksin muiden mukana, kun Rico eteni kohti hangaarin sisäänkäyntiä ja tulitti uhmakkaasti. Pian Stella liittyi eksoskeletonillaan loppujen Siirtokuntaturvallisuus-joukkojen eliminointiin raskailla konekivääreillä, joita robottikädet pitelivät, ja kiinteällä raidetykillä.

Lopulta tulitus vaikeni.

Rico oli jo sisällä. Olin nyt itsekin sen verran lähellä hangaarin sisäänkäyntiä, että pääsin näkemään Koston Miekan kunnolla.

Se oli hopeankiiltävä ja noin viisikymmenmetrinen pituudeltaan, leveä siipineen ja siivekkeineen ja useita metrejä korkeudeltaankin. Perässä oli kolmoisyliajomoottorien pakosuuttimet.

”Missä se on?” Rico kysyi huutaen.

”Luultavasti moottorien konehuoneessa,” kuului Stellan vahvistettu vastaus.

Rico juoksi sisälle alukseen.

Suoraan sanoen, en pitänyt tästä. Stellan parhaana teknikkona hän tietysti yrittäisi parhaansa, mutta oliko jo liian myöhäistä?

”Rico! Tule takaisin! Et ehdi –” Stella huusi eksoskeletonin sisältä.

Lähdimme perääntymään. Se oli ainoa järkevä vaihtoehto.

Sitten hangaari täyttyi isosta valkoisesta tulipallosta Koston Miekan räjähtäessä. Tunsin kuumuuden kypärän ja univormunkin läpi, ja painealto heitti minut ja joukot maahan. Näin lähimpänä olleiden lentävän sellaisella voimalla seinää vasten tai lävistyvän lentävistä metallikappaleista, että sen täytyi olla kohtalokasta. Hangaarin seinät tosin pitivät, vaikkakin pullistuivat ja vääntyivät, ja se pelasti varmastikin osan meistä.

Mutta minuunkin sattui. Uskoin että jalkani oli revähtänyt luonnottomasta laskeutumisasennosta. Suuri kylmyys ja synkkyys vallitsivat mieltäni. Tiesin että niiden täytyi vallita Stellankin ajatuksia. Eksoskeleton seisoi pihalla paikallaan, eikä Stella sanonut hetkeen mitään.

Silti emme voisi lopettaa nyt. Emme voisi antautua.

Minusta tuntui, että etenin kuin kone. Nilkutin, mutten välittänyt. Uskoin monen muun toimivan samoin. Meitä oli jäljellä yksitoista minä, Stella ja Annalee mukaan lukien.

Rynnäköimme viereiseen hangaariin Stellan edelleen ohjaaman eksoskeletonin avustuksella. Vartijoita oli jäljellä vielä muutama, ja aseet lauloivat vielä hetken.

Sitten Siirtokuntaturvallisuutta ei ollut enää elossa paikalla.

Annalee hyppäsi eksoskeletonin ohjaamosta alas ja juoksi kohti hangaarin kahta pienempää alusta, jotka katon räikeät valot saivat kiiltelemään. Samalla yksi jäljellä-olevista Stellan miehistä vaiensi hälytyssireenin.

Alukset olivat vain vähän yli kymmenmetrisiä. Vähän isompia kuin automatisoitu alus jolla olin saapunut. Siitä tuntui olevan jo ikuisuus. Ne seisoivat kolmen laskutelineensä päällä kuin vähän uhmakkaina, ikään kuin ne halusivat sanoa, ettei niitäkään pitänyt aliarvioida.

”Nämä ovat Kultainen Kotka ja Tulikotka. Hakkerimme itsellemme täyden pääsyn niihin, enkä usko, että nämä vartijat olivat tarpeeksi ruudinkeksijöitä perumaan toimiamme,” Annalee selitti. Hänen äänensä kuulosti ihmeen pirteältä äskenen tragedia huomioiden.

Ehkä hän halusi vain päästä lentämään mitä tahansa alusta. Tosin – meillä oli vain hänet. Kuka lentäisi toista?

Stella poistui viimein eksoskeletonista hangaarin lattialle. Hänen kasvonsa olivat synkän päättäväiset.

”Minä otan toisen. Olen harjoitellut simulaattorissa. Lastataan silti eksoskeleton siihen, mitä sinä ohjaat,” Stella sanoi Annaleelle. ”Se on nyt paras aseemme. Eikä minun itseni ole pakko sitä ohjata. Jakaudutaan muuten puoliksi. Valinta on vapaa.”

”Sovittu. Otan Kultaisen Kotkan jos sopii. Vaikka nämä ovat hyvin samankaltaisia lentää. Ohjeistan radiolla, tee vain perässä kaikki mitä minäkin,” Annalee vastasi.

Annalee näppäili tablettiaan. Siinä oli ilmeisesti vielä etäyhteys päällä joko turvakeskukseen tai suoraan tähän hangaariin, koska katto alkoi aueta keskeltä metallisen jylinän kera.

Itse seurasin Stellaa Tulikotkaan, eikä hän protestoinut. Perez tuli mukaamme. Loppuja en tainnutkaan tuntea nimeltä, ja se hävetti minua jossain määrin. Olivathan he kaikki taistelleet mukanaamme.

Hangaari näkyi selkeästi pienen aluksen leveistä ohjaamoikkunoista. Mietin, ehtisikö Maksimivoimayksikköä tulla paikalle? Alusten ulkoiset aseet näyttivät kyllä vaikuttavilta ja tehokkailta, jopa epäsuhtaisenkin paljon. Kunhan niillä vain osuisi.

Stella istui kääntyvään ohjaajantuoliin ja kytki päävirran Annaleen ohjeiden mukaisesti. Valoja syttyi nappuloihin ylhäällä, alhaalla ja sivuilla. Sitten oli aika käynnistää nousumoottorit. Ne alkoivat jyristä ja täristää alusta.

”Saadaan vieraita!” Annaleen jännittynyt ääni kuului radiosta.

”Dalton, ota tykin kontrollit,” Stella sanoi terävästi.

Istuin Stellan viereen ja yritin saada kontroleista selvää. Olisi kriittistä, että alukset eivät ottaisi osumaa. Muuten emme taatusti selviäisi matkasta kunnialla.

Stella alkoi kääntää alusta sen noustessa hitaasti ylös.

Löysin rivin kytkimiä, joiden yllä luki ASEET. Painoin ne kaikki päälle-asentoon ja otin ohjaussauvan käteeni. Edessäni oleva kameranäyttö heräsi eloon. Näin siinä saman kuin silmillänikin.

Maksimivoimayksikön levitaatiotankki lähestyi meitä. Sen erittäin raskas raidetykki kääntyi kohti. Stella teki väistöliikkeen juuri kun se alkoi ampua. Painoin sauvasta pohjaan kaikki napit, jotka löysin.

Ohjukset ampaisivat Tulikotkan alta eteenpäin, ja levitaatiotankki peittyi räjähdyksiin. Aluksen ohjuslaukaisimet alkoivat uudelleenladata, mutta sillä aikaa leveäpulsasilaser jatkoi tankin korventamista. Kuulin raastavaa metallista raapivaa ääntä.

”Helvetti!” Stella huusi. ”Jatka ampumista!”

Väistöliike oli luultavasti mennyt leveäksi, ja Tulikotkan siivet osuivat johonkin hangaarissa. Tai jopa Kultaiseen Kotkaan? Toivoin, ettei se ollut liian vakavaa.

Lopulta räjähdysten nostattama savu ja pöly hälvenivät ulkona, ja näytti siltä, että levitaatiotankki oli entinen, vain mustunut luuranko. Mietin, olikohan Branagh ollut sisällä. En voinut tuudittautua varmuuteen siitä.

”Systeemitarkistus näyttää vihreää. Selvisimme tuostakin säikähdyksellä,” Stella sanoi, kun nousimme lujempaa ja jätimme hangaarin taaksemme.

Annalee ohjeisti yliajomoottorien käynnistämisen, ja korkeuden lisäksi vaakasuuntainen nopeutemme alkoi kasvaa. Vaikka oli pimeää vieläkin, pystyin näkemään jotain alla vilistävän Metaaniplaneetan vihreydestä.

Pian se olisi takanapäin. Vai –

”Pääsemmekö nyt pois? Vai voiko kiertoradalla olla vielä jotain? Laserverkko tai tappajasatelliitti?” kysyin.

”En tiedä. Tutkassa ei näy mitään. Mutta pysy valppaana.”

Pystyin pyörittämään tähtäyskameranäkymää. Mutta jos Stella ei havainnut tutkalla mitään, en minäkään nähnyt silmilläni. Ehkä piti vähitellen uskoa, että olimme selvinneet täältä, Ricon hengen hinnalla.

Näin Stellan painavan ohjaamon radion nappuloita. Tajusin hänen kytkevän itsensä kaiuttimeen. Luultavasti Tulikotkassa kuultaisiin sama.

”Tässä Stella. Olemme kärsineet menetyksiä, mutta nyt olemme viimein matkalla eteenpäin. Meillä ei ole paljon, mutta on meillä nämä alukset, yksi raskas eksoskeleton,

aseet ja taistelutahtomme. Suunta on kohti Maata, kohti Nexusta ja sen keskusvalvontatornia. Valmistaudumme niin hyvin kuin pystymme, käytämme kaiken saatavilla olevan tiedon niin reaali- kuin virtuaalitodellisuudestakin, ja iskemme kaikella voimalla millä vain pystymme. Jos manifestimme voidaan pyyhkiä pois, hyökkäystä torniin ei noin vain pyyhitäkään.”

Stella piti tauon.

”Äärimmäinen tavoitteemme on iskeä Järjestelmää ja keskustekoälyä vastaan niin voimakkaasti, etteivät ne pysty enää jatkamaan nykyistä toimintaansa. Jos mahdollista, ohjelmoimme tekoälyn uudelleen niin, että manifestimme tulee täytetyksi. Tai kytkemme sen pois. On hyvin mahdollista, että menetämme henkemme yrityksessä. Mutta vaihtoehtona on, että Järjestelmä pääsee vapaasti toteuttamaan seuraavan vaiheen, jossa ihmiset eivät ole enää vapaita edes ajatuksissaan. Ja isäni Milius Kruger hallitsee koneesta käsin ikuisesti digitaalisena jumalan irvikuvana.”

**KESKUSVALVONTATORNI /
VIRTUAALITODELLISUUS
(MILIUS / LORI)**

Istuessaan hallintotuolissaan ja nähdessään Nexuksen levittäytyvän leveiden ikkunoiden takana joka suunnassa Milius Kruger tunsi tavatonta, suunnatonta, repivää raivoa. Eikä sille ollut kunnollista purkautumiskanavaa.

Hänen tyttärensä oli vapaalla jalalla, poissa Metaaniplaneetalta. Stellan joukot olivat onnistuneet varastamaan kaksi pientä sota-alusta. Implanteista vapaa kapinallisyökö pystyisi tekemään niiden aseilla pahaa vahinkoa, eikä niitä olisi niiden ketteryuden vuoksi helppo pysäyttää.

Maata ei olisi helppo sulkea esimerkiksi laserverkolla, koska Järjestelmän rattaiden täytyisi jatkaa pyörimistään. Näin oli mahdollista, että alukset hyökkäisivät jopa Nexukseen. Jopa keskusvalvontatorniin.

Se ei tavallaan ollut iso ihme, että lainvalvoja Dalton Lem oli pettänyt Järjestelmän. Salainen tehtävä vielä, helvetti! Sillä, että tämä oli ollut Altera-tapauksen veteraani, ei lopulta näyttänyt olleen isoa merkitystä. Stella oli onnistunut tämän käännättämään, kuten kaikki muutkin.

Mutta Milius saattoi tuntea tyytyväisyyttäkin.

Lukuisten suoritettujen kokeiden ja harjoitusten jälkeen kaksisuuntaisten aivosensorien asennus oli lopulta onnistunut, siten että sensorit pystyivät valvomaan ajatuksia luotettavasti, ja toisaalta jopa ohjaamaan ajattelua. Asennuksen kohdekin pysyisi hengissä ja järjissään.

Näin ollen oli mahdollista, että suunnitelma pystyisi etenemään. Mutta kun Milius mietti koko tapahtumaketjua, hän havaitsi siinä merkittävääkin ironiaa.

Ehkä tekoäly ei ollut sitä havainnut, ajoissa, ja siksi Stella oli päässyt näin vaarallisen pitkälle. Milius oli jo kauan sitten ajatellut, että tekoälyn päättelykykyä pitäisi tehostaa sen rinnalla toimivalla ikuisella ihmisperäisellä päättelykyvyllä. Se ja omaan sähköiseen logiikkaansa pohjautuva tekoäly kumpikin kerryttäisivät kokemusta halki vuosisatojen, kunnes Järjestelmää ei enää pystyisi pysäyttämään mikään.

Sitten hänen tyttärensä kaltainen petturuus ei pääsisi enää ikinä tapahtumaan uudestaan.

Hän tiesi, ettei vaihtoehtoja ollut kuin yksi: hänen täytyisi itse olla tuon ihmisperäisen päättelykyvyn lähde. Siirto-prosessia oltiin testattu ehdottoman salassa, ja tulokset olivat lupaavia. Tietysti hän ymmärsi, ettei hän itse varsinaisesti – siis itsenään – pystyisi toteamaan sen onnistumista tai epäonnistumista.

Hänen olemassaolonsa omassa vanhenevassa kehossaan päättyisi, mutta digitaalisen rajan toisella puolen se jatkuisi, ja johtaisi Järjestelmää voitosta toiseen.

Ironia oli se, että sekä läpimurrosta sensoriasennuksessa että Stellan onnistumisesta Dalton Lemin petturuuden suhteen sai lopulta kiittää yhtä henkilöä.

Vankia CF2468017 eli teknikko Lori Reediä.

Tilanne, jossa hänet oli tuomittu poliisiaseen yrittäystä varkaudesta oli jälkikäteen tarkasteltuna hyvin kyseenalainen, mutta nyt aikaa ja kohtaloa ei voinut enää kelata taaksepäin.

Ja Lori oli totisesti täyttänyt roolinsa.

Sen, että Stellan oli täytynyt näyttää Daltonille teknikkoon liittyviä videosyötteitä Milius tiesi siksi, että jäljitystyö Nexuksessa alkoi viimein edistyä. Luvaton datalähetys oli lähtenyt kvanttiyhteyden yli osiksi jaettuna. Sitä Milius ei tiennyt, kuka tai mikä lähetyksen oli tehnyt. Ne olivat toistuvia, mutta niitä ei voinut estääkään rampauttamatta tekoälyä. Oli yksi teoria, mutta Milius ei voinut uskoa aaveisiin, varsinkaan digitaalisiin sellaisiin tekoälyn sisässä. Eikä vastaanottajaakaan varmuudella tiennyt Stellaksi. Mutta Milius ei nähnyt mitään muuta todennäköistä vaihtoehtoa.

Milius mietti, tulisiko hänen tehdä vielä jotain asian suhteen. Kyllä, hän päätti sitten. Daltonin tuli tietää, että puolenvaihdosta oli seurauksia, silloinkin kun petturi itse onnistui välttämään oikeuteen joutumisen. Toisaalta, laki satoi Miliusta itseäänkin. Mutta se ei estänyt toimimasta – luovasti.

Hän otti esiin komentotablettinsa ja valmistautui lyhyeen vierailuun virtuaalitodellisuudessa, sekä antamaan pari täsmällistä komentoa.

Asennusharjoitukset ja muut kokeet olivat jatkuneet, kunnes Lorin mieli oli kieltäytynyt vastaanottamasta enää lisää. Hän vaipui katatoniaan, jossa edes virtuaalitodellisuutta ei pystynyt kunnolla aistimaan.

Hetkellisesti hän muisti vaiheen, jolloin oli käsittääkseen taas takaisin todellisuudessa, oranssissa vankihaalarissaan. Todellisuuden lääkintätekniikoita oli hänen ympärillään, ja häneen pumpattiin aineita, jotka saivat hänet nousemaan pystyyn äkillisesti kehoa ja mieltä kirvelevästä tunteesta.

Kai häntä yritettiin palauttaa käyttökelpoiseksi.

Sitten hänellä oli tunne, että häntä siirrettiisiin toisaalle, aivan fyysisesti. Hänen silmillään oli huppu, mutta hän onnistui näkemään vilauksen valosta. Oliko se aurinko Nexuksen yläpuolella, vai hänen uupuneiden aivojensa tuottama harha?

Mutta lopulta hän oli uudemman kerran valkoisensumuisessa virtuaalitodellisuudessa. Nyt mitään ei ollut tapahtunut vähään aikaan. Hän oli tyytyväinen rauhasta, ettei häntä kiusattu enempää.

Kunnes hän sai vierailijan.

Maailmaan ilmestyi hyvin kookas harmaantunut mies univormussaan. Ei lainvalvoja, vaan varmasti joku sotilashenkilö. Hän huokui arvovaltaa täälläkin. Vaikka Lori olikin valmis haistattamaan kaikelle arvovallalle paskat, olisipa

siitä mitä seurauksia tahansa. Tässä vaiheessa ja tässä katatoniassa se oli jo aivan sama.

”Vanki CF2468017, olette palvelleet Järjestelmää hyvin. Viimeinen asennuskoe oli täydellinen onnistuminen. Se on pystytty toistamaan todellisuudessaakin,” mies puhui.

Lori ei aikonut vastata mitään. Tuskin sitä häneltä odotettiinkaan.

”Jatkatte nyt rangaistuksenne kärsimistä. Turvallisuutenne vuoksi teidät siirretään.”

Se herätti Lorissa ihmetystä katatonian läpikin. Miten niin turvallisuuden vuoksi? Keskusrangaistuslaitos jos jokin oli turvallinen, varsinkin jos oli vielä kaksinkertaisesti vangittuna tänne valkoisen sumun keskelle.

Ja eikö hänet oltu jo siirretty kertaalleen? Vieläkö jonnekin muualle?

Sitten mies häipyi tyhjyyteen, ja Lori oli jälleen yksin.

Vähitellen hän alkoi tuntea olonsa kylmäksi. Kylmyys tuntui ensin epämiellyttävältä, sitten varsin kutsuvalta ja kotoiselta. Hän tunsi olevansa häipymässä jonnekin pois. Hänelle tuli vielä kerran mieleen lainvalvoja Dalton. Lori mietti, että saattaisi ehkä uneksia tästä.

AVARUUS

Istuimme Stellan kanssa edelleen vierekkäisissä ohjaamon tuoleissa. Autopilotti oli jo päällä, suuntana sama avaruus-repeämä, jonka kautta olin tullut. Katselin hyvin hitaasti liikkuvia tähtiä. Kyydissämme olevat neljä istuivat taaempana.

Kultainen Kotka lensi vieressämme vasemmalla.

Matkavauhti oli jälleen 0,8 kertaa valonnopeus. Oli parasta säästää ajoainetta, ja liian suuri nopeus lisäisi aikavääritymistä, joka antaisi Järjestelmän suunnitelmien Maassa edetä nopeammin.

”Mietin edelleen, olisiko Rico elossa, jos en olisi kertonut pommin sijaintia niin tarkasti. Mutta se tuli vaistomaisesti,” Stella tunnusti.

”Ja minä olen miettinyt, olisiko eräs poliisitoverini vielä elossa, jos en olisi tullut typerään harjoitukseen, jossa minua testattiin ennen tätä tehtävää.”

Stella nauroi lyhyesti. ”Siinä tapauksessa emme olisi ehkä kumpikaan tässä.”

”Saanko kysyä vielä lisää asioita, joita en aivan ymmärrä?” kysyin.

”Siis implanttien käytöstä poiston lisäksi? Meidän täytyy pian tehdä muutama asia. Mutta kysy vain ensin.”

Mietin, mitä Stella tuolla tarkoitti. Asioita tehtävään valmistautumiseen liittyen? Tarvitsiko implanttini vielä tarkistuksen, ettei se aiheuttaisi yllätyksiä Maassa?

”Ainakin sitä halusin kysyä vielä, että miten sait hallintaasi Metaaniplaneetan tekoälyn kopion? Sehän on tapahtumaketjulle melko olennaista.”

Stellan ilme muuttui epämukavaksi.

”Siinä onkin kertomista. Mutta onhan meillä vähäsen aikaa. Voin myös näyttää jotain motivoivaa. Se ei enää liity keneenkään tuntemaasi, vaan minun.”

Tunsin epämiellyttävän adrenaliinipiikin, kun muistin vielä tavan, jolla Stella oli minut värvännyt. Vaikken tietenkään halunnut palata siihen, etten olisi tiennyt mitä Lorille kuului. Enkä olisi halunnut palata Järjestelmän puolelle.

”Järjestelmän palveluksessa oli kerran hyvin taitava ohjelmointi- ja tekoälyasiantuntija. Hakkeriksikin häntä saattoi kutsua. Zed Sanders oli hänen nimensä. Pidin hänestä paljon, ja tunne oli molemminpuoleinen. Aloimme keksiä, ensin aivan viattomasti, tapoja kommunikoida Järjestelmän tekoälyn tietämättä. Niitä syntyi lopulta aika monta. Esimerkiksi saattoi kirjoittaa jotain katsomatta tekstiä itse, ja sitten toinen kävi sen lukemassa. Ainakaan juuri sen hetkinen tekoäly ei pystynyt yhdistämään tekstiä tekijään.”

Mietin, että luultavasti tulossa oli jonkin sortin tragedia. Ehkä ne laukaisivat meidät toimimaan. Niinhän se taisi olla minunkin kohdallani.

”Vähitellen hän alkoi paljastaa minulle kumouksellisia ajatuksiaan. Hänen mielestään Järjestelmä oli epäinhimillinen ja piti kaataa. Kun aloin miettiä tarkemmin, päädyin itse täysin samaan suuntaan. Ehkä siinä oli myös mukana kapinaa omia vanhempia vastaan, tiedä sitten. Hän kertoi myös, että oli onnistunut koodaamaan tekoälyn sisälle takaportteja, niin että tekoäly itsekään ei niistä tiennyt. Siihen aikaan olin jo suunnitellut CM-218-siirtokunnan, joten oli luontevaa, että käyttäisin hänen luomiaan takaportteja siellä. Kokeilisin, tietysti erittäin tarkasti salassa, mitä saisin aikaan tekoälyn paikallisessa kopiassa. Kävi ilmi, että hyvinkin paljon. Aloinkin sen jälkeen käydä siirtokunnassa paljon enemmän, kuin oli tarpeen. Keksimme tavan implantin rangaistustoiminnon poistamiseen. Minullahan ei toimintoa koskaan ollutkaan, kuten ei Miliuksella tai Juliannallakaan ollut, mutta tietysti oli tärkeää, ettei Nexuksessa saatu tietää toimistani.”

Tämä oli jotain uutta. Ja toisaalta järkeenkäyvää. Tuskin hallitsija itse halusi, että häntä hallittaisiin välittömän rangaistuksen uhalla.

”Zed kävi kuitenkin lopulta vähän liian varomattomaksi. Sitä en tiedä, tekikö hän sen tahallaan. Ehkä hän halusi näyttää minulle Järjestelmän täyden kyvyn julmuuteen, vaikka samalla riistäisi itsensä minulta. Hänet tuomittiin törkeästä järjestelmäpetoksesta tehostettuun kuolemanrangaistukseen.”

Stella otti tutun tablettinsa esiin ja painoi näytön pikanäppäintä. Video alkoi soida.

Se oli kai kuvaa Järjestelmän kuulusteluhuoneesta.

Tai teurastamolta se näytti enemmän. Katosta roikkuvaa honteloa kuontalotummatukkaista nuorta miestä porattiin kai sitä varta vasten rakennetulla robottilaitteistolla useisiin kohtiin ruumista, hänen nytkyessään ja veren ruiskutessa ja valuessa haavoista.

Lopulta nuori mies ei enää liikkunut.

”Olen katsonut ja kuunnellut koko teloituksen – joka siis oli samalla kuulustelu – useaan kertaan. Zed ei paljastanut minusta mitään. Olimme olleet julkisestikin yhdessä, joten minuakin kuulusteltiin, toki siis ilman poraamista, mutta säilytin myös salaisuutemme. Isä epäili kyllä, muttei voinut mitään todisteiden puuttuessa. Ja minä jatkoin takaporttien käyttöä, ja tietojen keräämistä, kunnes aloin värvätä itselleni joukkoja siirtokunnasta määrätietoisesti.”

Tarina oli melkoinen. Jos minua oli inhottanut Lorin kohtelu, se kalpeni täysin juuri katsomaani videoon verrattuna.

”Ilmeni että Zed oli antanut minulle vielä viimeisen lahjan, eräänlaisen rajoitetun virtuaaliversion itsestään, jota pystyn käyttämään tiedonhakuihin muistakin tekoälyn kopioista. Se on niin hyvin hajautettu, että luultavasti Järjestelmän muut teknikot ja asiantuntijat eivät tule sitä ikinä löytämään. Se toimittaa tietoja kvanttiyhteyden yli, ja vain minulla on siihen vastaanotin.”

Nyt ymmärsin kai aika lailla täysin.

”Kiitos että kerroit tuon,” sanoin. ”Ja osanottoni. Onko nyt aika mennä niihin muutamaan asiaan?”

”On kyllä. Aikaa on tuhlatu jo tarpeeksi. Varmaan arvostat oman nahkasi vaarantamatta jättämistä?”

Ymmärsin että Stella viittasi Nexukseen hyökkämiseen. Käyttäisimmekö sielläkin tekoälyä hyväksi? Jotenkin virtuaali-Zedin avustuksella?

”Tietysti,” vastasin.

”Meidän on syytä asentaa virtuaaliportit niin monelle kuin ehdimme, aluksen robottikirurgin avulla. Kulmaisessa Kotkassa tehdään sama juttu. Sinulle ja minulle ensiksi. Jos vain saamme pääsyn, siten pystymme ottamaan Nexuksen robotteja haltuun paremmalla reaktionopeudella, kuin että ohjaisimme tabletin tai ohjaussauvan avulla.”

Tämähän meni kiinnostavaksi. Ja järkeväksi. Potentiaalisen itsemurhan välttäminen oli aina hyvä idea.

Tosin ymmärsin, että toimenpide tai edes lopputulos ei ehkä olisi miellyttävä, kun muistelin Lorin niskassa näkynyttä liitintä. No, kunhan puudutus tai nukutus toimisi.

Sitten mietin, että voisinko samalla saada kasvojen muokkauksen takaisin Dalton Lemin näköiseksi? Halusin unohtaa lyhytikäisen ja epäonnistuneen vaihtoehto-henkilöllisyyteni. Se oli ehkä jo turhamaista, mutta ehkä, jos aikaa olisi.

Väkisinkin palasin miettimään Stellan tragediaa. Mietin, miten hyvin minun asiani periaatteessa olivat, ainakin itsekkäästi ajatellen.

Joko kuolisimme hyökkäyksessä, tai sitten onnistuisimme, äärimmäisen epätodennäköisesti tietysti, mutta siinä tapauksessa saisin jälleennäkemiseni Lorin kanssa. Jos Järjestelmä oikeasti kaadettaisiin, eiköhän onnistuisi myös, että hän saisi välittömän armahduksen.

En tajunnutkaan virtuaaliportin asennuksen täyttä epämiellyttävyyttä, ennen kuin se oli jo käynnissä. Tulikotkan matkustamon luukusta esiin tullut MA-300 suihkutti niskaani nopeavaikutteista puudutusprayta, ja sitten operaatio alkoi.

Purin hampaitani yhteen pääkehikkoon kiinnitettynä, ja kuvittelin silmieni pullistuvan. Tunsin epämiellyttävää painetta niskassani, ja sitten varsinaista kipua kun jokin meni läpi syvälle. Sähköinen rätinä ja korventuvan lihani katku täytti ilman, kun portin metalliosaa kiinnitettiin.

”Seuraavaksi nanorobotit menevät sisään ja rakentavat aistiyhteydet. Siksi ei käytetä nukutusta, että tiedetään heti jos jotain menee vikaan,” androidi puhui neutraalilla äänellään. ”Äänelkää tai elehtikää jos näette tai kuulette jotain mielestänne ylimääräistä tässä vaiheessa. Tuntoaistimukset ovat normaaleja.”

Tarkkailin tilannetta. Aloin vain tuntea sietämätöntä kuumuutta. Oliko se normaalia? Kiehutettiinko aivojani parhaillaan? Äkisti kuumuus vaihtui kylmyydeksi. Lori oli tietysti joutunut kokemaan saman vankilassa.

Lopulta tunne loppui.

”Nanorobotit saattavat myös tulla korjanneeksi implanttisi rangaistustoiminnon, jos se kärsi meidän EMP:stämme. Siksi meidän on syytä varmistua,” Stella sanoi vieressäni.

Parempi niin, mietin. Mikään ei olisi niin kammottavaa kuin marssia Nexukseen asti ja huomata yhtäkkiä olevansa taas Järjestelmän armoilla päänsä sisältä käsin!

Lopulta tämä toimenpide oli valmis.

”Jos ei ole aivan kiire, saisinko vielä kasvojeni takaisinmuokkauksen? Järjestelmäkin ehti poistaa jo peitehenkilöllisyyteni,” sanoin. Olinhan vielä kirurgin tuolissa.

Saatoin aistia, että Stella ei ollut mielissään.

”Voin vaikka toipua tuossa lattialla sillä aikaa kun omaa porttiasi asennetaan, ja muiden.”

”Tämän kerran,” Stella myöntyi.

”Tietopankissani ei ole tallennettuna parametreja. Olkaa hyvä ja säätäkää haluttu ulkonäkö,” androidi sanoi ja käänsi tuolin nivelletyllä varrella varustetun näytön minua kohti.

Arvasin, että tähän ei ollut viisasta käyttää ylimääraistä aikaa, ellen halunnut Stellan raivon kohoavan. Näytöllä oli käytettävissäni liukusäätimiä, joilla valitsin kasvoihini lisää täytettä ja nenän muodon, joka oli taas sen kaltainen kuin mihin olin tottunut.

Vahvistin ulkonäön ja toimenpiteiden hyväksymisen, ja androidi pisti minuun nopeavaikutteisen nukutusruiskeen.

Ehdin miettiä, että sotilaskäytössä androidin nähtävästi pystyi säätämään tehokkaammaksi, ettei turhaan pelattu

tiputusletkun kanssa, mutta sitten huomasin jo ajelehtivani vastustamattomaan tiedottomuuteen.

Heräsin seinän viereltä puoli-istuvassa asennossa. Kirurgin tuolissa yksi Stellan miehistä huusi suoraa huutoa, kun virtuaaliporttia asennettiin, ja ihonkärä nousee taas. Mietin, etten itse sentään ollut noin äänekäs. Mutta kasvojeni puolestaan kiristi aivan kuin aiemminkin.

Stella näytti minulle peiliä. ”Oletko tyytyväinen?” hän kysyi.

Katsoin peilikuvaani. Se oli suunnilleen sinne päin, kuin miltä olin ennen näyttänyt. Leikkausjäljet sotkivat vielä lopullisen tuomion antamista. Oli se ainakin parempi kuin olla Roy Brennickin näköinen loppuikäni. Ja voisinhan yrittää parempaa lopputulosta myöhemmin, jos oikeasti selviäisin.

”Saa kelvata,” vastasin. ”Tehdääkö nyt se implanttijuttu?”

”Jos jaksat jo. Ei se sinulta ihmeellistä vaadi. Jos et tiennyt, jokaisessa Järjestelmän aluksessakin on rajoitettu kopio tekoälystä. Metaaniplaneetan takaporttien avulla saimme turvakeskuksesta käsin peukaloitua kaikkia niitä, jotka seisovat hangaareissa. Linkkisi on nyt taas päällä, yhteydessä tämän aluksen tekoälyyn. Se tarkoittaa, että nyt sinun tarvitsee vain tehdä rikos.”

Mietin hieman. Tuohan kuulosti kekseliäältä. Sekä Järjestelmältä, ettei alusten tarvinnut jatkuvasti käyttää kommunikaatioyhteyksiä. Ja tietysti Zed Sandersilta, joka iski jälleen haudan takaakin.

Järjestelmän olisi tietysti ollut helpompaa vain hyväksyä, ettei avaruusmatkan aikana aina pystynyt valvomaan lakia, mutta siihen se ei ollut halunnut suostua.

”Mitä suosittelet?” kysyin.

”Ota vaikka aseeni ja uhkaa sillä minua. Samalla nähdään, että silmänäyttösikin toimii vielä.”

Aika suuri luottamus Stellalta. Tietysti Perez ja muut olisivat valmiina taltuttamaan minut, jos oikeasti sekoilisin. Vaati se kyllä luottamusta minultakin. Jos jotain menisikin pieleen implantin suhteen?

Stella antoi Equalizerinsa pitkän jatkolippaan kera. Otin sen käsiini ja tähtäsin, mahdollisimman uskottavasti. Etusormen pidin vain poissa liipasinkaaren sisältä.

”Otan Tulikotkan nyt haltuuni! Tai ammun, kumpi vaan käy minulle!” raivosin myös mahdollisimman uskottavasti, mutta jo sitä ennen silmänäyttöni ehti herätä eloon.

LAITON UHKAUS TULIASEELLA
RIKOS KIRJATTU – LOPETA VÄLITTÖMÄSTI
RANGAISTUSTOIMINTO ALKAA ... 5 ... 4

Odotin sekunnit loppuun paikallani, ja sitten pääni sisällä räpsähti ikävästi, tosin lyhytkestoisesti. Oli todella hyvä, ettei sormeni oikeasti ollut ampumavalmis.

”Tunsit varmaan jotain?” Stella kysyi.

Nyökkäsin samalla kun annoin aseeni takaisin.

”Se oli viimeinen sähköisku, minkä implanttisi ikinä antaa sinulle. Se poltti itsensä rikki.”

”Kiitos,” vastasin.

”Ei kestä, pitäähän taistelijoiden olla taistelukykyisiä.”

Emme olleet enää kaukana repeämästä, josta olin tullut. Kaksi tuntia. Se tuntui Metaaniplaneetan jälkeen kaukaiselta, mutta siellä se tietysti odotti.

Aluksessa oli varakypäriä, univormuja ja luotiliivejä, jotka olimme ottaneet käyttöömmme. Näyttäisimme Siirtokuntaturvallisuuden joukoilta, mikä ehkä saattaisi antaa meille muutaman sekunnin edun. Varustukseen kuului myös ensiapupakkauksia.

Kävimme läpi Stellan esiin kaivamia virtuaalikarttoja, puhdistimme aseitamme ja tarkastimme jokaisen lippaan, että panokset tulisivat luotettavasti syötetyksi.

Keskusvalvontatorni oli melkoinen rakennus.

Olinhan minä sitä kaukaa katsellut kerran jos toisenkin. Se oli yli sadan metrin korkuinen sienimäisellä yläosallaan ja pitkällä varrellaan. Maatasossa torni leveni taas ja jatkui laajaksi rakennuskompleksiksi.

Ja jossain siellä oli keskustekoäly, johon meidän täytyisi saada pääsy. Kartat näyttivät julkisen hallinnon osat hyvin, mutta tietysti siellä oli paljon salaisia kerroksia, joihin ne tai edes Zedin takaportit eivät voineet antaa etukäteisvalaistusta.

Mutta koska en juuri nyt jaksanut miettiä enää rakennusta enempää, mietin itse tekoälyä.

Mieleeni palasi se ajatus fail-safe ja fail-deadly -mekanismeista, jota olin miettinyt kohdatessani Sandra Voltin uudelleen vihollisena.

Fail-safe tarkoitti, että laite pyrki häiriötilassa toimimaan vielä mahdollisuuksien mukaan, tai yrittäisi ainakin välttää lisävahingot. Peacegiver-pistoolini oli toiminut vielä EMP:n jälkeenkin, vaikka biometrinen tunnistus liipaisimessa oli ehkä kärehtänyt. Tarkoituksena siis, ettei aseensa kantaja joutunut silloinkaan puolustuskyvyttömäksi.

Fail-deadly puolestaan tarkoitti, että laitteen häiriö oletettaisiin aikomuksiltaan pahaksi, eikä laite toimisi, tai jopa tuottaisi aktiivisesti vahinkoa pahojen aikomusten torjumiseksi. Esimerkiksi implanttini silloin, kun se käynnisti kahden minuutin ajastimensa Stellan häiritessä yhteyttä.

Kauan sitten oli ollut tuohon periaatteeseen perustuva ydinpuolustusjärjestelmä. Kostoisku, joka käynnistyi automaattisesti, vaikkei olisi ketään ihmistä jäljellä sitä käynnistämässä.

Kumpi tekoäly olisi kokonaisuudessaan? Voisimmeko edes saada sitä tai Järjestelmää alas ilman, että olisimmekin äkkiä vastuussa kaikkien ihmisten aivojen kärehtämisestä?

Minun oli pakko kysyä Stellalta. Oletin kyllä, että hän olisi asiaa miettinyt. Hän oli juuri nyt tarkistamassa Annihilator-kivääriään. En ollutkaan nähnyt hänen käyttävän sitä aiemmin. Tällä välin nelikulmakasvoinen Perez oli aluksen ohjaimissa.

”Fail-safe vai fail-deadly, kumman luulet keskustekoälyn olevan? Siis sen suhteen, mitä se tekee ihmisille, jos saamme siihen pääsyn ja yritämme muuttaa sitä? Tai sammuttaa?”

Huomasin, että Stella arvosti kysymystä. Hän alkoi puhua hitaammin ja vakavammin.

”Meidän täytyy olla hyvin varmoja siitä, mitä tapahtuu. Zed muistutti minua, että kun Järjestelmästä on kyse, kannattaa varautua pahimpaan. Toiveeni on, että koko rangaistusjärjestelmän aivojen käräyttämisineen pystyisi ensin sammuttamaan, ikään kuin amputoimaan pois tekoälystä. Ja vasta sitten tekisi kaiken muun. Se olisi turvallisinta.”

”Milius ei varmasti salli sitä helpolla.”

Stella nauroi lyhyesti ja vähän kylmästi. ”Ei. Hänen on melkein pä pakko olla ensin kuollut.”

Mietin, että tavallaan olin ollut menossa asioiden edelle. Tosiaankin, ensin oli kaikki ne taistelut, jotka piti pystyä voittamaan, ja turvajärjestelmät, jotka piti kiertää.

Inhottava vaihtoehto olisi, että tekoäly alkaisi kiristää meitä kaikkien ihmisten hengellä jo, kun olisimme hyökkäämässä. Laittaisiko Järjestelmä oman selviämisenensä niin selvästi kaikkien sen ihmisten selviämisen edelle? Se oli mahdollinen skenaario, ja siihen kannatti varautua. Sitten ei ainakaan pettyisi. Ajattelin tosin jotain melko synkkää, ja sanoin sen myös ääneen.

”Jos kaikki ihmiset kuolisivat, niin keinokohtulaitokset periaatteessa tuottaisivat pian lisää, kunhan raaka-aineita riittäisi. Geneettistä dataa varmaan on tarpeeksi myös.”

Stella katsoi minuun paheksuvasti.

”Niinhän Järjestelmä ajattelisi. Se olisi aika synkkä uusi alku. Mutta totta on, että laitoksia tarvitaan parhaassakin tapauksessa vähän aikaa. Äärimmäinen tavoite, se mihin manifestikin tähtäsi, on niiden ohjelmoiminen tuottamaan implantittomia ja lisääntymiskykyisiä ihmisiä. Tuurilla siinäkin on jälleen kyse vain Järjestelmän lisäyksien amputoinnista.”

”Entä se juttu, että isäsi haluaa kuolemattomaksi? Hän siis yhdistyy tekoälyyn jotenkin?” kysyin.

”Se on niin salainen suunnitelma, että meidän on pakko päästä torniin sisään, ennen kuin voi tietää täysin mistä on kyse. Se voi tapahtua ennen tai jälkeen sen, kun ajatuskontrolli otetaan käyttöön. Mutta periaatteessa kyse on aivojen digitoimisesta ja niiden sisällön yhdistämisestä osaksi tekoälyn ajattelua,” Stella selitti.

”Uhraako Milius periaatteessa itsensä?”

”Digitointi voi olla tuhoava. Tai voi olla olematta. Olen nähnyt vain hyvin korkean tason dokumentin.”

Minusta tuntui, että kaikki alkoi olla kunnossa.

Odottaisin vain loppumatkan, ja sitten olisin valmis sotimaan Stellan mukana. Voittoon tai kuolemaan asti. Tai

oikeastaan olikin vielä eräs asia. Siirryin hieman Stellaa lähelle pystyäkseni sanomaan sen vaivihkaa.

”Pystynkö tarkistamaan, mitä Lori Reedille kuuluu nyt?” kysyin.

Stella katsoi minuun kohtalaisella ymmärryksellä. Parempi niin, kun oli käyttänyt tätä minun värväämiseeni.

”Syötteet pitäisi pystyä näkemään edelleen,” Stella sanoi ja näppäili tablettiaan.

”Hm.”

Tuo ei kuulostanut hyvältä.

”Näyttää että – niitä ei ole enää.”

Tunsin epämiellyttävän tunteen leviävän mahanpohjastani. Jos en olisi seisonut tukevasti, olisin saattanut jopa horjahtaa. Mitä oli tekeillä? Tietysti saattoi olla kyse laittoman yhteyden sulkemisesta. Tai muusta datahäiriöstä. Vai oliko Lorille käynyt jotain?

”Minä selvitän tämän. Olen sen sinulle velkaa. Repeämään on vielä tunti matkaa,” Stella sanoi minulle.

Istuimme jälleen ohjaamon tuoleilla, kun Stella kertoi löytönsä tasaisella äänellä.

”Vaati vähän kaivamista, mutta nyt luulen ymmärtäväni, mitä tapahtui. Rangaistuslaitoksen kirjanpidon mukaan Lori sai palkintona palveluksistaan Järjestelmälle vaihtaa vielä rangaistuksensa suoritusmuotoa. Hän valitsi nousta yksisuuntaisia avaruusrepeämiä kartoittavaan pieneen Avaruuden Kaari -alukseen. Se on miehittämätön, mutta hän pääsi mukaan kryotankissa, eli kyseessä on kryogeninen kokeellinen vankeus. Mutta jos saamani tiedot pitävät paikkansa, aluksen valmistelussa tapahtui virhe, ja siinä on vain noin viidesosa täysistä ajoaine- ja kryonestemääristä.”

Mieleni synkistyi koko ajan Stellan sanoja kuunnellessa. Oli kuin olisin istuma-asennosta huolimatta ollut matkalla jonnekin syvälle. Ehkä jopa itsensä helvetin syövereihin. En nähnyt kuin yhden järkevän mahdollisuuden.

”Järjestelmä teki tuon kostoksi minulle. Ei Lori olisi valinnut tuollaista järjettömyyttä itse. Varsinkin, jos alus lähti vajaakuntoisena.”

Stella katsoi takaisin vakavana.

”En yhtään ihmettelisi, vaikka se oli isäni, joka tuon päätti. Ja vaikka jouduinkin kaivelemaan – tieto löytyi aika helposti. Ehkä liiankin.”

Ajatteluni synkistyi lisää. Tietysti.

”Hän halusi, että tiedän,” sanoin karheasti.

”Ja sillä hän haluaa myös kertoa minulle, että tietää takaporteistani tekoälyyn,” Stella vastasi.

Oli siinä melkoinen isä, mietin. Sitten aloin miettiä yksisuuntaista avaruusrepeämää. Siitä ei mahdollisesti ollut paluuta, ellei löytänyt toista repeämää, joka taas veisi muualle, ja ketju jatkuisi niin, kunnes saavutti kohteensa tai löysi paluureitin. Rajoitettuja kartoja oli, mutta kyseessä oli hyvin todennäköisesti nimensä mukaisesti yksisuuntainen matka. En edes täysin ymmärtänyt, miten alus kartoittaisi reittiään ja palaisi lopulta. Vai välittäisikö se vain tietoa ja jatkaisi loputtomiin?

Ei sillä oikeastaan ollut väliä. Jos päättelin oikein, Milius oli jo saanut mahdollisen läpimurtonsa eikä hänellä ollut enää käyttöä Lorille. Joten alus oli vain väline, jolla hän hautaisi tämän avaruuteen varsinaista rikosta tekemättä, ja tuottaisi minulle tuskaa. Oletus tietysti oli, että se sattuisi minuun, koska olin tämän vuoksi vaihtanut puoltakin.

Eikä hän väärässä ollut.

Ei todellakaan.

Mitä helvettiä nyt tekisin? Kaksi pientä alustamme olivat matkalla Nexusta kohti, ja niitä kumpaaakin tarvittiin. En halunnut vaarantaa tehtävää, enkä missään nimessä halunnut riskeerata Stellan tai tämän joukkojen henkeä

lähtemällä tuon aluksen perään. Eihän minulla ollut lentämistaitojakaan.

Sodassa täytyi tehdä uhrauksia, ja sen kai täytyi olla minun uhraukseni, että toteaisin Miliukselle kylmästi, että tuo ei muuten tehoa minuun.

Vaikka hinta olisikin, että Lori kuolisi kryouneen käyttö-aineiden loputtua, ja Avaruuden Kaari ajelehtisi ikuisesti. Tietyllä tavalla Milius voittaisi silloin, vähän ainakin, vaikka onnistuisimme saamaan koko Järjestelmän alas.

Mutta mitä vaihtoehtoja minulla oli?

Synkkyyteni keskellä mieleeni tuli yksi asia, joka saattaisi tehdä minun keskenkasvuisesta, tunteellisesta halustani tehdä järjetön päätös vähän hyväksyttävämpi.

Ricon kuolema Koston Miekan räjähdyksessä.

Sen jälkeen meillä ei ollut Nexukseen hyökkäämistä varten varsinaista tekniikka-asiantuntijaa. Luultavasti Lorilla ei ollut aiempaa kokemusta Järjestelmän turvapaneelien laittomista ohituksista tai muista, mutta hän saattaisi oppia nopeasti, jos vain saisi mahdollisuuden.

Mutta silti.

Yksisuuntainen repeämä.

Jos jonkun, niin minun olisi mentävä yksin. En tosin uskonut mitenkään edes saavani lupaa. Jos yrittäisin, tunnelma voisi äkkiä muuttua rumaksi.

HYVÄ LUKIJA

Nyt sinulla on Nanowrimoteknisistä syistä epätavallinen tilaisuus astua hetkeksi Dalton Lemin saappaisiin ja kertoa, miten hänen tulisi toimia.

Valitse tarkasti, sillä valinnoilla on seurauksensa, ja kaikkia niistä ei ehkä edes pysty arvaamaan!

VAIHTOEHTO A

Dalton hyväksyy sen, että hyökkäys Järjestelmää vastaan tulee ensin. Hän pysyy Stellan mukana Tulikotkan kyydissä. Siirry sivulle 221.

VAIHTOEHTO B

Dalton vaatii saada ottaa toisen aluksen ja lähteä Avaruuden Kaaren perään silläkin riskillä, ettei ikinä palaa, ja vaarantaa Stellan joukkojen tehtävän. Siirry sivulle 331.

Ei.

En vain voinut vaatia saada lähteä tuntemattomaan tässä vaiheessa, kun tehtävämme oli vielä kesken. Se tarkoitti, että minun täytyisi antaa Lorin mennä.

Tiesin, että päätös oli oikea. Olin vain hyvin vähällä itkeä. Lori, minä aion muistaa sinut, ajattelin. Muistaa silmäsi ja hymysi ja välittömyytesi. Sinä sait minut näkemään, kuinka järjetön Järjestelmä on. Se vain ei ole oikein, että joudut maksamaan siitä hengelläsi.

Miliuksen täytyisi puolestaan myös maksaa. Myöskin hänen täytyisi kokea jonkinlainen tehostettu kuolemanrangaistus. Lorin murhasta, Zedin murhasta ja muista lukemattomista rikoksista ihmisyyttä vastaan.

”Milius yrittää saada minut kääntymään sinua vastaan. Mutten tee niin,” sanoin Stellalle. ”Meillä on vielä tehtävä suorittamatta.”

Stella nyökkäsi. ”Niin. Jos selviämme, kaikki paljastetaan. Isäni saa maksaa kaikista rikoksistaan.”

Sitten halusin saada jotain muuta ajateltavaa, mitä tahansa muuta, joten palasin vain mielessäni hyökkäyksen konkreettiseen toteuttamiseen.

”Uskotko että meillä on edes teoreettinen mahdollisuus onnistua?” kysyin.

Stella pudisti päätään ohjaajan tuolissa.

”Rehellisesti, en tiedä. Mutta sen tiedän, että voimme vaikuttaa sillä, miten hyvin valmistaudumme. Tietysti meidän täytyy muistaa levätäkin. Ja perillä pidämme sodankäynnin virtuaalisena niin pitkään kuin mahdollista, jos se vain onnistuu.”

Vaikken olisi halunnutkaan, ajatukseni palasivat vielä Avaruuden Kaareen. Silloinkin kun lepäisimme, se jatkaisi automaattisesti eteenpäin kohti repeämää. Vai oliko se mennyt sen läpi jo?

Tavallaan oli lohdullista, jos Lori ei kryounessa edes tiennyt, mitä oli tapahtumassa. Raadollisesti ajatellen hänelle ei nyt ollut väliä, onnistuisimmeko vai epäonnistuisimmeko.

”Eihän meillä ole kiirettä. Valmistaudutaan kunnolla ja isketään sitten,” sanoin.

”Ymmärrän, ettei tuo ole aivan helppoa sinulle sanoa. Niin toimimme Metaaniplaneetalla. Iskimme varoittamatta kun olimme maksimaalisen valmiit. Tosin silloin meillä oli yllätysetu. Nyt meitä osataan odottaa.”

Tuohon en varsinaisesti halunnut tai osannut sanoa enää mitään. Muistin joskus miettineeni, mitä haluaisin vielä kokea ennen kuolemaani. Olin miettinyt jotain isompaa merkitystä. Mielestäni olin saanut jo sen Stellan mukana taistellesani, kävi miten kävi. Tajusin myös, että olinhan minä nyt myös löytänyt merkityksellisiä ihmisiä, aivan ehdottomasti.

En varsinaisesti voinut luottaa, että kuoleman jälkeen olisi mitään. Mutta saatoin ajatella, että jos epäonnistuisimme, seuraisin Loria minne ikinä hän olikaan menossa.

Olin tyytyväinen, ettei Stella voinut suoraan lukea ajatuksiani. En kai ollut kovin vakaa lainvalvoja tai sotilas, jos kiinnyin vain päivän tuntemaani ihmiseen siinä määrin, että mietin tuollaisia. Puhumattakaan siitä, että minusta oli tullut Järjestelmän petturi. Mutta ehkä se oli hinta Järjestelmän epäinhimillisyydestä ja valvonnasta, että ihminen saattoi siinä eläessään kiintyä hyvin vähäänkin, ja sitten saattoi tapahtua asioita.

Järjestelmä ja Milius olivat tietysti mielessä itse luoneet ympäristön, jossa petturuuteni oli vain ajan kysymys. Eikö se ollut fysiikankin laki? Jokaiseen voimaan oli yhtä suuri vastavoima.

Sitten sanoin jotain joka oli vähän outoa, muttei sitä saanut takaisinkaan. Se tavallaan teki tyhjäksi sen, etteivät ajatukseni olleet Stellan ulottuvilla.

”Tavallaan sinulla kävi tuuri kun sait minut. Tällaisen epävakaaan hölmön.”

Stella ymmärsi sen puolihuumoriksi ja hymyili vähän.

”Jokaisella on syynsä, tiedän sen omasta kokemuksesta. En minä sinua voi väheksyä. Päin vastoin. Jos en olisi saanut sinua mukaani, Järjestelmä voittaisi todennäköisemmin.”

Matkamme eteni.

Nyt olimme jo repeämän toisella puolella ja aurinkokunnan sisällä, juuri Uranuksen ohittaneena. Noin kolme tuntia Maahan, jos halusimme pitää vauhdin. Se ei ollut enää paljon.

Stella alkoi puhua radioon, joka oli taas kaiuttimessa niin että kaikki varmasti kuulivat.

”Kultainen Kotka, hidastetaan pian. Haetaan paikka jossa olemme suojassa Järjestelmän avaruustutkilta tai partioilta, ja levätään. Sen jälkeen varmistutaan vielä kerran, että olemme niin valmiit kuin pystymme olemaan. Sitten täysi vauhti päälle ja Maahan. Nexukseen. Vastustaako kukaan?”

Hiljaisuus vallitsi aluksessa. Radiostakaan ei kuulunut mitään.

”Tulikotka, seuraa minua,” kuului Annaleen ääni.

Perez nousi ylös ohjaajan paikalta, ja Stella istuutui takaisin. Katsoin miten hän käsitteli ohjaimia, oppiakseni itsekin. Tosin eihän sillä nyt ollut väliä, osaisinko lentää. Vain kaikilla niillä tavoilla tuottaa väkivaltaa, joita olin jo osoittanutkin, olisi merkitystä.

Lisää vain, kunnes kuolisin tai auttaisin Stellan voittoon. Tai kumpikin toteutuisi.

Moottorit oli sammutettu, ja alukset käytännössä leijuivat paikallaan, ison asteroidin varjossa. Automaattiohjaus oli silti päällä siltä varalta, että tapahtuisi jotain yllättävää. Äänimerkki hälyttäisi silloin meidätkin hereille.

Yritin saada unta.

Aluksen kapealla esiin taitettavalla nukkumalaverilla se oli ehkä vieläkin hankalampaa kuin Siirtokuntaturvallisuuden sellissä tai punkassa. Ajatus, että levon määrästä ja laadusta saattaisi myös riippua henkiinjäämiseni, ei varsinaisesti helpottanut.

Saatoin arvata mahdolliset uneni aiheet etukäteen, eikä sekään ollut mieltäylentävää.

Siitä saatoin iloita, ettei Koston Miekan räjähdyksessä pahaan asentoon joutunut jalkani vihoitellut juurikaan. Arvelin, että pystyisin liikkumaan ja jopa juoksemaan suunnilleen kuten ennenkin.

Lopulta olin unessa.

Olin avaruuskävelyllä ulkona aluksestani, joka ei suoraan näyttänyt kummaltakaan kaappaamaltamme alukselta. Ehkä enemmän siltä, jolla olin tullut Metaaniplaneetalle. Käytin pieniä rakettimoottoreita liikkeideni ja asentoni säätämiseen, ihmeellisen tottuneesti. Vaikkei se ollutkaan varsinainen tarkoitukseni, löysin yllättäen hylkyaluksen täysin pimeänä. Tiesin sen olevan Avaruuden Kaari.

Tiesin jo oikeastaan, mitä näkisin, mutta silti jokin pakko ajoi minua eteenpäin varmistamaan sen. Hylyn perällä oli kryptotankki pimeänä. Suuntasin käsivalaisimeni sen lasikantta kohti. Valokeila halkoi avaruuspölyä, ja lopulta näin Lorin sisällä lähes täysin muumioituneena. Hänen suunsa oli jäänyt auki kauhun irvistykseen.

Yritin päästä hylystä pois, mutta se olikin liian sokkeloinen, ja minut alukseeni yhdistävät letkut olivat jumissa jossain esteessä. Lopulta ne katkesivat ja ilma alkoi pihistä pois. Tiesin pian jakavani Lorin kohtalon, ja tunsin helpotusta siitä, ettei minun tarvitsisi enää taistella.

Heräsin säpsähtäen todellisuuteeni.

Mietin, vihasinko sitä juuri nyt? Halusinko ennemmin takaisin uneeni, jossa epävarmuutta ei enää ollut, vaan kaikki oli jo ohi?

Luultavasti en pystyisi nukkumaan lisää, joten lähdin hiljaa kohti aluksen keulaa. Katsoisin oikeita tähtiä ja asteroidia, enkä uneni harhakuvia.

Se ei pakosta ollut hyvä idea, koska todellisuudenkin tähdet muistuttivat minua välimatkasta Loriin. Keksityssä tarinassa se olisi ollut katkeransuloista. Todellisuudessa vain katkeraa. Tarvitsin muuta ajateltavaa, joten manasin esiin vihani ja kohdistin sen Miliukseen.

Oikea lainvalvoja tai sotilas ei toimisi niin kuin hän. Noin toimi vain roisto. Tyranni. Ei Stellakaan ikinä ollut kiristänyt Metaaniplaneetan siviileillä. Tai keinokohtulaitoksellakaan.

Milius selvästi koki olevansa Järjestelmän yläpuolella. Eihän hänellä ollut rangaistusimplanttia, eikä tekoälyssä nähtävästi ollut riittävästi tarkistuksia hänen omalle toiminnalleen.

Istuin apuohjaajan tuoliin ja yritin rauhoittaa itseäni.

Vihani pitäisi olla fokusoituna taistelussa pärjäämiseen. Silloin se voisi auttaa minua. Minusta tuntui, että olotila jossa olin ollut jopa vaarallisen piittaamaton omasta selviämisestäni, oli ollut parempi. Halusin siihen takaisin, mutten luultavasti pystyisi. Nyt ymmärsin liian hyvin, mitä oli pelissä. Käytännössä koko ihmisyyden tulevaisuus.

Huomasin Stellan tulleen yhtä hiljaa paikalle.

”Sinäkään et saa unta?” kysyin hiljaa.

”Yritin kyllä. Kemiallisesti se onnistuisi taatusti, mutten pidä siitä, kun miettii jatkoa. Haluan pysyä terävänä. Miltä sinusta tuntuu nyt?”

”No, totta puhuen ei kovin hyvältä.”

”Tervetuloa kerhoon,” Stella vastasi vähän lakonisesti.

Yllätyin, kun hänen kätensä kävi hetken aikaa olkapäälläni. Olihan se selvä tuen ja inhimillisyyden ele.

”Meidän puolellamme on se haaste, että yritämme olla suunnilleen ihmisiksi, vaikka sodimmekin. Järjestelmällä ei ole sitä vaikeutta,” Stella jatkoi.

”Olen huomannut,” vastasin myös hiljaisen eleettömästi.

Muistin kyllä vielä Sandran teloituksenomaisen lopun, kun hän tuli autosta ulos. Ja sen, miten yllätimme kahdestaan Maksimivoimayksikön miehet keinokohtulaitoksen ulkopuolella. Vaikka kohtalokkaaksi meille itsellemehän se oli melkein käynyt. Tai senkin, miten olin yllättänyt Stellan miehet, jotka tarkistivat alukseni hylkyä.

Mutta nuo pystyi hyväksymään, koska se oli sotaa. He olivat olleet aseistettuja vastapuolen sotilaita. Itsepuolustustila, kuten silmänäyttö oli ilmaissut. Emmekä me halunneet sotaa.

No, tarkalleen ottaen ei halunnut Järjestelmäkään. Se halusi tottelemista, jonka se pakotti melko tehokkaasti.

Tähtien himmeä valo heijastui Stellan kapeista kasvoista. Mietin että olin ajatellut hänestä halveksuvasti vielä vähän aikaa sitten, jopa uniani myöten. Nyt minulla ei ollut siihen mitään syytä. Päin vastoin, en voinut kuin arvostaa hänen rohkeuttaan ja päättäväisyyttään.

Tilanteemme oli kaikilla järkevillä mittareilla arvioituna mahdoton, mutta menimme sitä päin silti.

”Ehkä sitten tuntuu paremmalta, kaiken jälkeen, kun Järjestelmä on alhaalla,” Stella sanoi.

Kun, eikä jos. Ehkä tuo oli paras tapa ajatella, vaikka se olisikin katteetonta. Ehkä niin pääsisi takaisin siihen vaarallisen rauhalliseen tilaan, jonka olin mieltänyt taistelopsykoosiksi.

”Tai jos ei, niin löytyyhän tapoja tappaa tuska.”

Ajattelin Stellan tarkoittavan ennen kaikkea Zedin unohtamista. Tai ei kai hän tätä halunnut unohtaa, vaan turruttaa menetyksen kivun. Se saattoi saada ihmisen toimimaan, mutta kun toiminta ei ollut enää tarpeen, sen haluaisi pois. Siihen vain ei ollut helppoa on/off -kytkintä.

Helvetti, kuinka olin ollut typerä, kun olin ajatellut oman tilanteeni olevan jotenkin parempi! Enhän minä silloin tiennyt vielä mitään.

Tavallaan Lorilla olisi kaunis loppu, nukkua avaruudessa ikuisesti. Verrattuna siihen tehostettuun kuolemanrangaistukseen, jonka Zed oli kokenut.

Mutta kai me loppupeleissä silti kuuluimme samaan kerhoon: meillä molemmilla oli siksi suurempi syy saada Järjestelmä alas ja Milius kuolleeksi.

Jäin katsomaan Stellaa vielä.

Ehkä vähän liian pitkäksi aikaa, ottaen huomioon että olimme sotilaita, jotka olivat valmistautumassa elämänsä viimeiseen taisteluun. Silloin muistin jotain, jota olin ajatellut lähes ikuisuus sitten Atlantiksessa. Vielä ennen Loriin törmäämistä.

Että koinko Stellan viehättävänä? Silloin en ollut uhrannut sille liiemmin ajatuksia, koska olimme rosvo ja poliisi. Siihenhän liittyi sellainen ehto, että –

Ei. Minun täytyisi jo kääntää katseeni pois.

Mutta tiesin, että oli jo kulunut ehkä sekunnin murto-osa liikaa. Mahdollisuus oli jo ehtinyt mennä. Nyt Stella saattaisi ajatella minusta jotain ei-toivottua.

Huomasinkin hänen ilmeensä muuttuvan haikeaksi, mutta silti aivan vähän hymyileväksi. Se oli jotain, mitä en ollut hänen kasvoillaan ikinä nähnyt.

”Sitä ei vaan tiedä, tulee se kaiken jälkeen ikinä,” hän sanoi hiljaa.

Mahdollinen odottava kuolema, menetys ja tuskan vaientaminen. Oltiin aika raskaiden asioiden äärellä, ja toisaalta myös elämän perusasioiden.

Ja myös sen, että koska olimme samalla puolella, saatoin hyvin ajatella hänen olevan rohkea, päättäväinen ja viehättäväkin, omalla lujalla tavallaan.

Seurasin hänen liikkeitään, kun hän istui ohjaajan tuoliin. Minun oli pakosta myönnettävä itselleni, että mielessäni kävi kysymys, haluaisinko tappaa tuskaa hänen kanssaan juuri nyt? Vähän kuin siinä kirotussa unessani, mutta paljon positiivisemmissa ja normaalimmissa merkeissä.

Sekunnit venyivät.

”Mutta tuska loppuu silti aikanaan,” vastasin lopulta.

Vaikken tiennytään aivan tarkkaan, mitä halusin edes sanoa. Mutta olin jotenkin helpottunut, kun olin saanut tuon ulos.

Nyt varsinkaan en halunnut Stellan lukevan ajatuksiani, mutta ne taisivatkin mennä niin, että vaikka hän olikin vetovoimainen, hänen kanssaan ei ikinä saisi sellaista välitöntä ja huoletonta tunnetta kuin olin hetken Lorin kanssa kokenut. Ja jos oikeasti olisi joku haudantakainen jälleennäkeminen, halusin ettei mikään tulisi sen väliin.

Tämä oli viimeinen jälkipoltto. Tai siis yliajomoottorien käynnistys ja kiihdytys. Kultainen Kotka lähti ensin asteroidin suojasta, ja sitten me. Noin tunti Maahan.

Hetken aikaa oli hyvin hiljaista ja rauhallista. Sitten tutka heräsiikin eloon.

Iso pitkänomainen kontakti edessämme.

Eikä se voinut olla kuin ihmisperäinen. Minua alkoi kylmätä, kun tajusin, että se oli luultavasti tiennyt lepopaikkamme koko ajan ja vaaninut meitä. Odottanut.

Nyt näin sen jo silmillänikin. Valkoisenhohtava, Koston Miekkaa muistuttava alus. Keskikokoinen siis, mutta helpompi silti vain sanoa isoksi. Se alkoi kääntyä meitä kohti.

”Läheittää koodinimeäänkin. Oikeuden Miekka,” Stella sanoi hillityn raivon läpi.

”Haluavat meidän tietävän, kuka meidät muka tuhoaa,” vastasin uhmakkaasti.

Aloin kytkeä aseita päälle, ja valmistautua tähtäyskamera-näyttöön uppoutumiseen. Nyt tiesin jo, mikä tekisi mitä.

Myös radio heräsi eloon. Annaleen ääni.

”Se pudottaa avaruusmiinoja! Yritetään saada sen

moottorit tuhottua. Me olemme ketterämpiä. Sitten karistetaan miinat kannoiltamme kulmassa, josta se ei pysty ampumaan.”

Se kuulosti hyvältä suunnitelmalta. Eri asia oli, kestäisikö se kohtaamista todellisuuden kanssa. En uskonut kyllä itseni keksivän parempaa.

No, Stella ohjaisi, ja minä yrittäisin osua kaikkeen mihin pystyisin, paitsi Kultaiseen Kotkaan.

Stella kaarsi oikealle ja alas, juuri kun iso alus alkoi tulittaa etulasereillaan. Samaan aikaan Kultainen Kotka kaarsi meitä päin vasemmalle ja ylös. Törmäys ei ollut aivan kaukana, enkä tiennyt kuinka hallittu manööveri oli, mutta ainakaan Oikeuden Miekan ei ollut helppo osua meihin.

Ohjuslukitusvaroitusta syttyi ja alkoi piipittää. Ne hakeutuisivat meitä kohti säälimättä, ja meidän täytyisi joko väistellä, kunnes ohjuksen polttoaine loppuisi, tai saisimme sen tuhottua.

Päätin yrittää.

Painoin kohteenvaihtonäppäintä, ja Tulikotkan aseet puolestaan lukittuivat ohjukseen. Käänsin tähtäystä kohteen suunnasta kertovien avustavien indikaattorien mukaisesti, ja sitten meidän pulssilaserimme lauloi.

Joko olin onnekas, tai tähtäysautomaatti oikeasti hoiti suurimman osan. Mutta ohjus räjähti äänettömästi edessämme.

”Hyvä. Jatkan kaartamista aluksen taakse,” Stella sanoi tiukasti.

Avaruusmiinoja näkyi jo rivi tutkassa. Ainakin viisi.

Käsitin että ne pystyivät liikkumaan hitaasti rakettimoottoriensa avulla, vähän kuin avaruuskävelijä.

Ohjuslukitus syttyi jälleen, mutta sammui sitten. Kultaisen Kotkan oli täytynyt ampua se alas. Annalee osasi. Mutta sitten tutkaan ilmestyi vielä kaksi pistettä lisää. Ne erkanivat nopeasti Oikeuden Miekasta.

”Pieniä hävittäjiä, vähän kuin me. Ne täytyy käristää!” Stella huusi ja kaarsi villisti.

Tähdet vilistivät näkökentässä ja tähtäyskameranäyttö kieppui, ja yritin saada selville, mikä suunta oli mikä. Hyvä etten alkanut voida pahoin.

Sitten yksi hävittäjistä kulki suoraan edestämme, ja Stella kaarsi uudestaan. Sain hävittäjän jyvälle ja laukaisin ohjukset. Sitten korvensin hävittäjää vielä laserilla, kunnes se alkoi kaartaa liekehtien, ja räjähti lopulta.

Stella teki pystysilmukan ja iso alus ilmestyi näkökenttään, mutta ylösalaisin. Hetkeä myöhemmin hän kiersi vielä meidät oikein päin suhteessa siihen, ja jatkoi kaartamista moottoreita kohti.

Ne ilmestyivät näkökenttääni ja aloin ampua taas kaikella, millä pystyin. Ohjuksetkin olivat latautuneet.

Liian myöhään huomasin piikikkään avaruusmiinan, joka oli osumassa meihin oikealta. Näin siihen syttyvän punaisen valon, ja hetkeä myöhemmin räjähti aivan nokkamme edessä.

Tulikotka tärisi kuin maailmanlopun edellä.

”Helvetti!” Stella raivosi. ”Minäkään en nähnyt ajoissa!”

Ohjaamossa syttyi useita systeemitarkistusvaroituksia. Kai tulipaloiindikaattorikin. Koska en tiennyt mitä muutakaan, enkä tiennyt selviäisimmekö edes osumasta, jatkoin moottorien ampumista pulssilaserilla.

Siellä räjähti. Kultainen Kotka lensi ohitsemme ja ampui sisään ohjukset suoraan yhteen isoista yliajomoottorien suuttimista. Siellä räjähti vielä lisää. Saatoin kuvitella, että Oikeuden Miekan moottorit eivät selviäisi tuosta.

Näin tutkassa vielä toisen lähestyvän vihollishävittäjän. Ohjaamo alkoi jo vähitellen täyttyä savusta lattialta lähtien.

”Täällä takana palaa!” kuului Perezin ääni.

Stella painoi nappeja etuikkunan sivulta vasemmalta, ja sekä takaa että edestä alkoi kuulua sihinää. Ilmeisesti sammutussekvenssi käynnistyi. Ihmettelin vähän, eikö se voinut olla automaattinen.

Stella kaarsi taas alas, mutta sitten tärähti lisää. Hävittäjä osui meihin. Näin sen tähtäysnäytössä sivulla ylhäällä, mutta aseemme eivät kääntyneet niin kauas laidalle.

”Stella! Vähän ylös ja oikealle!” huusin.

Hävittäjä alkoi siirtyä keskemäs.

Heti kun näyttö piippasi ja näytti vihreää, annoin aseiden laulaa. Kultainen Kotka liittyi vihollisen viimeistelyyn. Se oli komea tulipallo tyhjiössä, mutta sen jälkeen olivat vielä avaruusmiinat. Tosin ne olivat jo jäämässä kauemmaksi.

”Lennetään sen perälaidan alta pois päin. Sinne sen aseet ei ulotu, ja se ei enää pääse kääntymään!” Annalee opasti radion kautta.

Stella seurasi häntä.

Näin, että systeemitarkistusvaroituksia syttyi vielä lisää. Stellan ilme synkentyi.

”Tämä ei lennä enää kauan. Meidän kaikkien täytyy siirtyä Kultaiseen Kotkaan.”

Mietin, että yhdellä aluksella olisimme olleet historiaa. Mikä parasta, eksoskeleton oli myös oikean aluksen kyydissä. Olimme selvinneet paljon isommasta Oikeuden Miekasta, mutta toista tällaista taistelua emme kestäisi.

Stella alkoi hidastaa. Kultainen Kotka pysyi vierellämme.

”Kytetään autopilotti, se osaa nämä paremmin kuin me itse,” kuului Annaleen ääni. ”Alat vain vähentää sivusuuntaista etäisyyttä, kunnes telakointi näyttää vihreää.”

Stella seurasi ohjeita, kunnes lopulta ennen näkemätön

vihreä valo syttyi. Hän painoi isoa nappia sen vieressä, ja alkoi kuulua moottorin rahinaa ja sihinää.

Katsoin sivulleni oikealle äänen lähteeseen: se tietysti oli standardimallinen haitarimainen yhdistetty ilmalukko ja telakointisilta. Lopulta toinen vihreä valo syttyi ensimmäisen viereen, ja silta avautui.

”Tuskin tämä räjähtää heti, muttei silti kannata viivyttellä. Kaikki varusteet mukaan niin siirrytään!” Stella komensi.

Mietin, että eksoskeletonin kanssa matkustaessa voisi tulla ahdasta. Mutta ei meillä vaihtoehtoaakaan ollut. Hyvä, että olimme kaikki hengissä ja Kultainen Kotka oli vielä kai täysin kunnossa.

Poistuin muiden mukana viimeisenä, kun olin varmistunut että kaikki aseeni olivat yhtenä kappaleena. Luotiliivi, ja kypärä. Mitään ei pitänyt puuttua.

Stella oli vielä minun perässäni. Hän oli asettanut päävirran sammumaan ajastetusti. Sitten Tulikotka kai vain ajelehtisi.

Helvetti.

Hylättynä aluksemme toi pakostakin mieleen Avaruuden Kaaren. Turha kai sitä oli yrittää välttää, silloin käyttäisi vain henkistä energiaansa hukkaan.

”Huonomminkin olisi voinut käydä,” Stella sanoi. ”Ammuit hyvin.”

”Olit hyvä kapteeni,” vastasin.

Katseemme viipyivät taas aivan vähän aikaa. Sitten olimmekin toisen aluksen puolella, joka matkustamon keskellä sijaitsevaa eksoskeletonia, hieman erilaista vaaleaa sisustusväriä ja Annaleetä ohjaimissa lukuunottamatta muistutti täysin edellistä kulkuneuvoamme.

Meni vain ehkä minuutti tai pari, niin Kultainen Kotka oli jo kiihdyttämässä matkavauhtiimme. Ahdasta oli, mutta emme me siihen kuolisi.

Maa ilmestyisi pian silmiemme eteen.

Näin, kun Stella meni puhumaan eteen Annaleelle. En kuullut mistä he puhuivat. Jostain vain heitä koskevasta? Ehkä jostain teknisestä, aluksen hapen riittämisestä näin monelle? Olinko ajatellut virheellisesti? Mutta matkaa ei ollut enää pitkästi.

PALUU NEXUKSEEN

Suuntasimme loivasti alas Maan ilmakehää kaupallisia satelliitteja väistellen. Eihän niitä aivan vierä vieressä ollut, mutta kannatti jättää reilusti tilaa, koska tässä vauhdissa aluksestamme tulisi melkoisen selvää jälkeä. Tarvitsimme siivet ehjänä lentämiseen ja laskeutumiseen.

Jonkinlaista juhlanan ja synkän kohtalokasta tunnetta tässä oli. Kapinalliset minä mukaanlukien palasivat Maahan, ja aloittaisivat lopullisen sotansa.

Muistutin itseäni, että tuollaisen miettimisen sijasta oli vain parasta olla äärimmäisen valppaana. Tosin minulla ei nyt ollut välitöntä tekemistä, koska Annalee ohjasi ja aseita kontrolloi hieman synkännäköinen pitkätukka Stanislav, tai lyhyesti vain Stan.

”Stan tykkää kun asioita räjähtää, automaattisesti tai käsin. Hän oli vastuussa kaivospuolustuksestakin lähes kokonaan itse,” Perez oli selittänyt minulle.

Mietin, että häntä saattaisimme tarvita tornin sisälläkin.

Pohjoisella pallonpuoliskolla oli juuri sarastava aamu. Paksut pilvet roikkuivat silti horisontissa. Sitten kuljimmekin pilvikerroksen läpi, ja vähään aikaan ei näkynyt mitään.

Maassa oli liikaa liikennettä, että Järjestelmä pystyisi sotimaan meitä vastaan juuri tässä vaiheessa. Mahdollista kollateraali vahinkoa ei Miliuskaan pystyisi selittämään.

Lähempänä kohtaisimme Nexuksen ilmapuolustuksen, Stella oli muistuttanut. Kultaisen Kotkan nopeus ja ketteryys helpotti kyllä, muttei niiden varaan voinut tuudittautua.

Lensimme nyt korkealla Atlantin valtameren yllä, suuntana viimein itse Nexus.

Äkkiä taivaan edessämme valaisi valtava leveä punavalkoinen salama. Oikeastaan taivaan oli virheellisesti sanottu. Ilman edessämme ennemminkin. Katsoin alas mereen, jonka pinnalta nousi höyryä sen alkaessa kiehua salaman osumakohdasta.

”Se on orbitaali-ase!” Annalee huusi. Ääni nousi kimeäksi.

Tarkoitti siis tappajasatelliittia. Järjestelmä uskalsi käyttää sitä sittenkin. Ehkei se välittänyt jos tuli ylimääräisiä uhreja. Tavaraa tai ihmisiä.

Kultainen Kotka kaarsi äkillisesti ja jyrkästi, kun energia-purkaus taivaalta hakeutui meitä kohti. Meren pinta tuntui olevan lähes 90 asteen kulmassa, kun käännymme nopeasti.

Helvetti! Miten me sen jallittaisimme?

Kuvittelin jopa itse Miliuksen aseiden ohjaimissa, vaikka luultavasti se oli automaattinen.

Olimme hetken nokka suoraan ylöspäin, ja silloin näin sen. Ruma siivekäs musta möykky aamutaivasta vasten. Stan laukaisi ohjukset ja tulitti laserilla minkä ehti.

Mutta ohjukset katosivat punavalkoiseen hohteeseen, kun se sinkosi uuden leveän salaman meitä kohti. Oli pakko väistellä taas.

”Suunta heti kohti Nexusta! Ja matalammalle! Jos löytyy joku laiva tai mikä tahansa, käytä sitä suojana!” Stella komensi.

Sekin olisi uhkapeliä. Satelliitti ehkä höyrystäisi sen silmää räpäyttämättä. Toki ei kai Nexuksen katuja ja rakennuksia ja autoja ja ihmisiä voisi, vain meidän saamisksemme?

Mietin, olisimmeko me silloin vastuussa? Aivan varmasti Järjestelmä voisi yrittää nähdä sen niin.

Kiitimme nyt meren pinnan lähellä. Vaarallisen lähellä.

Iso valkoinen robottitankkerialus näkyi edessä.

Satelliitti sylki salamaa taas, ja olin varma että tällä kertaa osuisi, mutta äkisti se sammuikin, kun kiersimme läheltä laivaa.

”Hyvä! Sitten vain seuraava,” Stella innostui.

Saatoin kuvitella lentäjien paineen. Yksi ohjausvirhe, yksi väärin ajoitettu väistö, ja matkamme päättyisi sekunnin murto-osassa.

Taas löysimme rahtilaivan, jonka taakse suojautua. Sitten yksi Nexukseen johtavista kanavista alkoi näkyä. Siellä oli enemmän liikennettä, hitaita proomuja ja muuta.

Punainen salama ei enää lauennut uudemman kerran. Ehkä olimme selvinneet orbitaali-aseesta. Mutta seuraava vaihe olisi takuulla tavanomainen ilmapuolustus.

Oli valitettavaa, että Kulmaisessa Kotkassa ei ollut enempää tykkitorneja. Jokaiselle olisi saattanut löytyä tekemistä. Luotin kyllä Staniin. Tappajasatelliitti oli vain ollut liian mahdoton vastus, mutta olimme selvinneet oveluudella tulivoiman sijaan.

Tanssimme järjetöntä kuoleman ilmabalettia Nexuksen yläpuolella.

Annalee kaarteli ympäri niin että olimme mahdollisimman hankala kohde, ja Stan lukitsi kohteita ja ampui laserilla ja ohjuksilla minkä ehti ja niin, raidetykilläkin. Se ei ollut kovin tehokas Järjestelmän hävittäjiä vastaan; kohde yleensä ehti alta pois, ellei ollut aivan suoraa suuntausta.

Keskusvalvontatorni leveän yläosansa kera oli jo näkyvissä. Niin lähellä, mutta silti niin kaukana. Oli pakko yrittää tuhota puolustajat välittömässä läheisyydessä, ennen kuin yritti laskeutua.

Ainoa järkevä vaihtoehto oli tornin katto. Katutasoa ei voinut edes kuvitella, sieltä ei luultavasti pääsisi torniin sisälle, ja joutuisi pian lainvalvonnan runtelemaksi. Aivan varmasti myös Maksimivoimayksikön. He toisivat lisää levitaatiotankkeja ja endoskeletoneita ja eksoskeletoneitaan ja sota-androideja, kunnes murtuisimme tulivoiman alla.

Täytyisi vain päästä äkkiä sisään, koska kattokin muuttuisi äkkiä uudestaan kuumaksi. Puolustajia tulisi lisää kauempaa.

Jostain syystä mietin Branaghia. Oliko tämä ehtinyt pikavauhtia Metaaniplaneetalta pois vain päästäkseen vielä sotimaan meitä vastaan? Me olimme levänneetkin, emmekä olleet käyttäneet aivan maksimivauhtia.

Halusiko Branagh kunniaa? Aivan varmasti halusi. Minäkin olin kai sitä ensin halunnut, mutta olin saanut jotain aivan muuta. Tämä oli sotaa johonkin aivan käsittämättömään potenssiin asti, ja minulla oli aavistus ettei se voisi päättyä, ainakaan voittoomme.

Se, että olimme päässeet jo näin lähelle, oli ihme. Mutta joka sekunti tällä taistelulla oli mahdollisuus kääntyä tragediaksi.

Jälleen yksi Järjestelmän hävittäjä putosi liekehtien. Näin Stellan katsovan tutkaruutua eksoskeletonin sisältä silmäkovana. Hän oli mennyt sen sisään heti, kun olimme saavuttaneet Nexuksen.

Ja heti, kun vihollistoiminnassa olisi riittävä aukko, me laskeutuisimme.

Ohjuslukitusvaroitukset aloitti toistuvan äänensä, ja Annalee väisti, samalla kun Stan yritti saada ohjuksen tähtäimiinsä. Näin sen kaartavan kohti, ja sitten se lakkasi olemasta. Vielä toinenkin hävittäjä putosi. Stan oli elementissään.

Olimme selvinneet taas hetkeksi –

Äkkiä Kultainen Kotka tärähti ja kuului järjetön pamaus. Alus peittyi savupilveen. Jokin oli osunut meihin. Eksoskeleton horjahti seinää vasten, ja Perez lähes jäi alle.

Systeemitarkistusvaroituksia syttyi. Yli puolet niistä. Lentomme tuntui muuttuvan hallitsemattomaksi ainakin osittain. Sitten pääsimme viimein ulos savupilvestä, ja Annalee huusi.

”Levitaatiotankki! Ne toivat sen esiin katon hangaarista!”

”Tapan sen,” Stan murisi.

Huomasin, että sisätilat alkoivat täyttyä savusta. Kitkerä ja myrkyllinen muovin ja palavan elektroniikan haju alkoi tuntua. Oli siinä ja siinä, että Annalee piti vielä lennon hallittuna.

”Kaikki, valmistautukaa poistumaan!” Stella sanoi. ”Aseet valmiina!”

Levitaatiotankki olisi vähän pakko saada vielä tuhottua, tai muuten jalkaisin taistelu olisi varma kuolema. Kai Stellakin sen tiesi? Siinä vaiheessa tietysti, kun kone olisi räjähtämässä kappaleiksi, olisi pakko riskeerata. Leuka-peräni kiristivät kun mietin. Se ei ollut helppo päätös, enkä ollut tippaakaan kateellinen Stellan asemasta.

”Ei vielä,” Annalee sanoi jotenkin ihmeellisen rauhallisena, ja tuntui saavan koneen hallintaan ainakin hetkeksi.

”Stan, anna palaa,” hän jatkoi.

Muistin, miten olin itse eliminoinut levitaatiotankin. Tämä oli vain päässyt yllättämään meidät. Mutta nyt se kuolisi. Katsoin lähes lumoutuneena, kun aluksemme syyti tuhoa tankkia kohti. Sitä lähes kävi sääliksi, kun se peittyi räjähdyskiin ja lakkasi lähestulkoon olemasta.

Sitten katolle virtasi sotilaita hangaarista ja hisseistä, ja Stan jatkoi ampumista. Lähes halusin huutaa mukana, mutta pystyin hillitsemään itseni.

He olivat valinneet puolensa. Me olimme valinneet puolemme. Näimme punaista ja kaikki sanat oli sanottu, nyt puhuisi vain lentävä metalli.

Matkustamon savun läpi alkoi olla jo hankala nähdä.

”Annalee!” Stella karjui. ”Laskeudu kun vielä pystyt!”

Annalee totteli.

Katto tuli lähemmäs, ja sitten tärähteli hieman eri tavalla, kun laskutelineet osuivat sen pintaan useita kertoja. Stella huitaisi ovenavauspainiketta karkeasti eksoskeletonin kädellä, ja se alkoi aueta.

Laskeutuminen oli vielä kesken, mutta Stella antoi raidetykin laulaa oviaukosta käsin. Minulla oli kivääri käsissäni valmiina, mutten pystynyt itse ampumaan turvallisesti. En ennen kuin olisin ulkona.

Mietin, että meidän täytyisi päästä sisälle mahdollisimman äkkiä, ja saada jotain robotteja käyttöön. Miten se sitten onnistuisikaan.

Hetkeksi mieleeni tuli jotain avaruudessa mietittyä. Että Lorista olisi saanut meille teknikon. Mutta en minä häntä tällaiseen verilöylyyn olisi mitenkään voinut tuoda.

Viimein olimme pysähdyksissä katolla.

”Kaikki ulos! Yrittäkää pysyä eksoskeletonin ja aluksen suojassa!” Stella huusi.

Suojauduimme savuavan aluksen ulko-oven puolelle. Hissit ja vastustajamme jäivät vastakkaiselle puolelle. Parin sekunnin ajan ehdin vain katsoa pökerryttävää näkymää tornin katolta. Täällä me oikeasti olimme, Nexuksen korkeimmassa kohdassa. Koko Järjestelmän hallinnon ytimessä.

Koska ampumatilaa ei riittänyt kaikille, pysyin Stellan takana, kun hän kävelytti raskaan eksoskeletonin ulos suojasta. Raidetykki lauloi, ja yritin tähdätä jalkojen suojasta kiväärilläni.

Ammuin lyhyitä sarjoja kohti panssaroituja, mustan- ja harmaanpuhuvia tornin vartiosotilaita, jotka vastasivat lähes Maksimivoimayksikköä. En uskonut osuneeni. Näin Stanin heittävän koneen suojista kranaatteja. Sen täytyi tapahtua lähestulkoon sokkona, ja parempi niin.

Joukkojen aseet lauloivat alemmalla, raskaammalla äänellä. Se oli ehkä hyvin raskas 20-millinen Devastator. Mietin, pystyisinkö sellaista edes käyttämään ilman endoskeletonia. Ehkä, mutta sarjojen ampuminen voisi olla toivotonta.

Stellan raidetykki niitti toistaiseksi vastapuolta kiitettävästi, samalla kun luodit tuntuivat vain kilisevän pois eksoskeletonin panssarista. Kimmoke voisi tietysti olla huonolla tuurilla kohtalokas.

Tosin jossain vaiheessa hänen ammuksensa loppuisivat.

Täydennystä pitäisi onnistua saamaan, joko vihollisten aseista tai varastosta, jos sellaiseen pääsisimme.

Minusta tuntui, että osuin viimein.

Se oli onnekas osuma hissinoven viereen kyykistyneen vartiosotilaan kypärän visiirin läpi. Hyvin raskas kivääri tulitti vielä hetken Nexuksen taivasta kohti. Stella viimeisteli vielä toisen sotilaan tämän vierestä.

Viimein tuli hiljaista, ja katolla näytti olevan vähäksi aikaa tyhjää. Stella oli tehnyt suurimman osan työstä.

”Liikkeelle! Siinä ei varmasti ollut vielä kaikki!” Stella käski eksoskeletonin kaiuttimien läpi.

Etenimme pikavauhtia kohti hissejä, ja mietin, että niissä täytyi olla identiteettitunnistus. Tietysti ovet voisi vääntää tai räjäyttää auki, ja laskeutua vain hissikuilua pitkin, kunhan ei joutuisi korin liiskaamaksi. Mietin, että Järjestelmän tekoäly taatusti käyttäisi hissikoriakin tarkoituksellisesti aseena.

”Ottakaa noita raskaita kiväärejä jos luulette pystyvänne ampumaan niillä! Ja jos niitä ei ole koodattu,” Stella jatkoi.

Kun olimme melkein ovilla, takaamme kuului ohjuksen laukaisun ääni. Käänsin pääni äkisti. Lisää hävittäjiä oli saapunut paikalle, ja me olisimme helppoja maaleja.

Ohjuksen liekkivana lähestyi meitä.

Tästä ei enää ollut pakoa. Ei enää ihmepelastusta.

Vaikka Stella asettuisi eksoskeletonillaan suojaksi, hän vain uhraisi itsensä, ja metallinkappaleet silpoisivat meidät.

Katolla räjähti, ja maa tärisi allamme.

Mutta se ei ollut vielä ohjus, vaan Kultainen Kotka, jonka moottorit ja ajoaine olivat viimein saavuttaneet kriittisen pisteen. Se räjähti tulipallona. Tunsin kuumuuden hisseillä asti, ja katsoin ihmeissäni, kun ohjus kääntyikin aluksen räjähdystä kohti, ja sekuntia myöhemmin liittyi tulipalloon.

”Raaaaahh!” huusin sen innoittamana. Taistelu ei ollutkaan vielä ohi.

Samalla polvistuin, poimin lähimmän Devastator-kiväärin, tähtäsin lähestyvää hävittäjää ja painoin liipaisimen pohjaan. Toiseksi yllätyksekseni ase alkoi sylkeä kuolemaa. Ehkä Järjestelmä olikin varomaton sotilasaseiden suhteen. Jos raskaat joukot olivat halunneet oikoa säännöissä kätevyyden vuoksi. Se saattaisi olla pelastuksemme.

Ase potki kivuliaasti, enkä pystynyt pitämään tähtäystä paikallaan. Piippu alkoi nousta, ja sitten lipaskin tyhjени. Mutta hävittäjä alkoi kaartaa pois päin.

Esimerkkini innoittamana kiväärejä poimittiin lisää, kunnes lähestulkoon kaikki muut paitsi Stella, joka väänsi hissinovia auki eksoskeletonilla, tulittivat kaartelevia hävittäjiä. Stellalla oli kiire, koska seuraava ohjus ei tulisi hämätyksi.

Vaikka ase olikin lähes käyttökelvoton sarjatulella, yritin poimia niin monta Devastatorin varalipasta kuin sain

kaivettua lähistöltä, ja pystyisin kantamaan. Olihan minulla muut aseeni, mutta 20mm ammusten teho saattaisi tulla tarpeeseen.

Stella sai viimein ovet auki raa'an brutaalilla ekso-skeletonin voimalla. Takaa paljastui tyhjä hissikuilu. Näin kaapelit roikkumassa keskellä ja huoltotikkaat kuilun laidalla.

"Alas kuiluun! Akkiä! Käyttäkää tikkaita!" Stella huusi.

Takaa kuului taas ohjuksen laukaisun ääni, ja hävittäjien automaattitykitkin aloittivat laulunsa.

Ammuin vielä lippaan tyhjäksi, ja sitten minunkin oli mentävä. Pääsin muiden mukana reunalevennystä pitkin huoltotikkaille. Nyt vasta tajusin ihmetellä, miten Stella itse pääsisi kuiluun. Ei kai hän uhraisi itseään nyt? Ilman johtajaa tämä joukko olisi hukassa.

Minusta tuntui, että minäkin olisin hukassa.

Kun hän peruutti ja alkoi ottaa vauhtia, vastaus oli ilmeinen: hän hyppäisi.

Saatoin vain seurata vierestä, kun Stella tarttui kaapeleihin ja hidasti sekä robottikäsiä että jalkoja käyttäen laskeutumistaan. Kaapelit iskivät kipinää raskaasti, kun eksoskeleton liukui ohitseni.

Ylhäällä räjähteli vielä lisää. Räjähdykset valaisivat hissikuilunkin, ja sieltä lensi roskaa ja metallinkappaleita. Ei onneksi mitään liian vaarallista.

En uskonut, että hävittäjät pystyisivät meihin enää osumaan. Nyt täytyisi vain päästä alaspäin johonkin kerrokseen, ja miettiä sitten jatkoa. Jos sitten saisimme robotteja käyttöömmme, joita vain ohjaisimme turvasta käsin.

Laskeuduimme pitkin lähes pimeää kuilua. Minulla oli rakeinen valonvahvistus jälleen päällä. Tosin mietin, että täällä olisi tarvittu Ricon erikoismonokkelia; en ihmetellyt jos hissikuilu olisi ollut ansoitettu vähintään hälytyksen tekevällä laserverkolla. Ellei sitten tuhoavallakin.

Huomasin, että kuilusta oli aukoton pääsy viereistenkin hissikorien kuiluihin; vain välillä teräspalkki toimi erottimena.

Kuilusta toiseen siirtyminen vaati joko tyhjyyden yli hyppäämistä kaapeleiden kautta, tai jokaisen kerroksen kohdalla olevan levennyksen kautta kiertämistä; tällöin joutui painamaan itsensä seinää vasten inhottavan pitkäksi ajaksi, vaarana horjahtaminen alas.

Parempi oli pysyä vain samassa kuilussa.

”Hallintotilojen alla on varastoja. Siellä voi olla aseita. Ja robotteja. Vielä yksi kerros,” Stella sanoi niin hiljaa kuin eksoskeletonin kaiutin antoi myöten.

Sitten alhaalta alkoi kuulua metallista hankaavaa suhinaa. Hissikori oli tulossa!

Tikkailla olimme turvassa, mutta Stellan täytyisi väistää. Tiesin, etten voinut auttaa häntä mitenkään.

Kori lähestyi uhkaavan nopeasti.

Stella hyppäsi eksoskeletonin voimakkailla jaloilla alhaalla vähän matkan päässä odottavaa teräspalkkia kohti.

Pidätin hengitystäni. En lähes kestänyt katsoa.

Kori kulki ohitse, ja sitten näin Stellan roikkumassa eksoskeletonin käsillä palkista.

Kiduttavan hitaasti iso robotti punnersi itseään palkin päälle, ja hyppäsi sitten takaisin kaapeleihin. Ihailin ja ihmettelin Stellan hermoja; tehdä tuo kaikki raskaalla varsin ei-akrobaattisella koneella.

”Vauhtia! Ennen kuin se tulee uudestaan!” Stella komensi niin kuin juurikaan mitään ei olisi tapahtunut.

Laskeuduimme viimeisen kerrosvälin alas niin nopeasti kuin pystyimme, ja Stella alkoi potkia eksoskeletonin jaloilla ovia auki, samalla kun roikkui kaapeleista.

Viimein ovet antoivat periksi ja lensivät räikeästi valaistuun kiiltävälattiaiseen käytävään. Se näytti toistaiseksi tyhjältä, mutta siihen ei voinut luottaa kauan.

Stella meni aukosta ulos ensimmäisenä ja alkoi auttaa meitä ulos robottikäsien avulla. Stan ja Annalee pääsivät käytävään, ja pari heistä, joiden nimiä en muistanut. Minäkin pääsin läpi käytävän puolelle.

Sitten hissikuilussa räjähti. Mietin, että sinne oli ammuttu ohjus ylhäältä käsin. Koko kerros täräsi, ja Stella oli menettää robotin tasapainon.

Kuumuus iski meitä vastaan hissikuilusta, ja liekit löivät hetkellisesti oviaukosta. Ilman univormua ja kypärää ja käsineitä olisin taatusti käreäyttänyt jotain.

Näin taistelutoverieni putoavan tikkailta alas kuiluun kuin räsynuket. Stella sai tasapainonsa takaisin, ja kurkotti kohti kaapeleita vasten paiskautunutta Pereziä, muttei pystynyt kurkottamaan riittävän kauas.

Räjähdyksestä huumaantunut Perez ei pystynyt pitämään otetta, vaan liukui tyhjiyteen.

”Helvetti,” saatoin vain hengittää hampaideni läpi. Meitä oli jäljellä enää kuusi.

Stellan eksoskeleton seisoj eleettömästi paikallaan aivan kuten silloin, kun Rico kohtasi loppunsa.

Vihollinen ei tuntenut armoa. Mutta meidän olisi vain pakko jatkaa menetyksestä huolimatta. Jokainen hetki täällä saattoi koitua kohtaloksi, joten tekoälyn kimppuun pitäisi päästä niin äkkiä kuin mahdollista.

Eikä tämä ollut vielä edes tässä.

Seuraavassa hetkessä raastava hälytys alkoi soida, ja räikeä valaistus sekoittui välkkyvään punaiseen.

Käytävän katossa aukesi luukku vain viiden metrin päässä meistä, ja mustankiiltävä ilkeän näköinen automaattitykki alkoi laskeutua hydrauliikkansa varassa. Sama toistui kauempana käytävässä. Vartiosotilaat eivät varmaan myöskään olisi kaukana. Ja robotit, jotka tietäisivät kohteensa, ja joita ei noin vaan hakkeroin.

”Haista paska,” sanoin tykille ja kaivoin esiin monitoimikranaatin. Säädin sen häirinnälle ja heitin. Sivullani Stan teki samaa. Kaksi kranaattia lensi ilman halki, Stanin kauemmaksi.

Vasta sitten tajusin, että saatoimme vaikuttaa Stellan eksoskeletoniinkin. Häirintäkranaatti ei erottelisi. Se laukesi sähköisen rätinän kera, ja näin kohinaa silmänäytössäni.

Stellan ase ei suostunut ampumaan. Häirintä? Pyysin häneltä mielessäni anteeksi, ja toivoin ettei siitä seuraisi vahinkoa.

”Raidetykki on loppu!” Stella huusi kaiuttimista.

Parempi niin. Eikä se haitannut, koska Peacegiver oli jo käsissäni. Siihen saattoi luottaa nyt enemmän. Ammuin useita laukauksia tykkiin, kunnes se näytti muuttuvan elottomaksi.

Kauempana oleva tykki alkoi ampua, ja osui ensin Stellan eksoskeletoniin. En uskonut että tällä oli hätää vieläkään.

Tunsin kimmokkeen osuvan liiviini, mutta siinä ei ollut enää voimaa iskeä keuhkoistani ilmaa pihalle. Tässä vaiheessa Stan ampui tykkiä Devastatorilla, tähdäten yksittäisiä laukauksia, ja muutkin liittyivät tuhon kuoroon, kunnes sekin tykki näytti olevan entinen.

Toinen hissi kilahti saapumisen merkiksi, ja käännymme ympäri.

Sieltä oli tulossa tornin sotilaita lisää. Laskin kolme. Suojauduin Stellan taakse ja ammuin Peacegiverin lippaan tyhjäksi. Tulta vaihdettiin kummallakin puolella.

Vaihdoin Devastator-kivääriin ja ammuin, myös yksittäis-laukauksia. Näin veren purskahtavan hissikorin seinää vasten. Liiviini osui, mutten välittänyt. Kuoleman konsertti jatkui vielä sekunnin pari, kunnes kukaan kolmesta vartijasta ei ollut elävien kirjoissa.

Mutta nyt näin, että Annaleehen oli osunut. Kai pahastikin. Hän oli lattialla univormu kyljen kohdalta aivan verisenä. Yksi heistä, joita en tuntenut nimeltä, siirtyi sitomaan häntä ensiapulaukun välineillä. En tiennyt, kuinka kauan meillä oli aikaa. Kuinka kauan Annaleellä oli.

”Annalee. Yritä kestää. Tutkitaan ne pirut!” Stella sanoi kaiuttimesta.

Stan hyökkäsi toimintaan ensin, ja minä seurasin. Yksi sotilaista oli kaatunut niin, että ovi oli jäänyt auki ja kori ei liikkuisi. Ellei tekoäly sitten päättäisi tehdä jotain hätä-murskaustoimintoa. Epäilin, koska olihan täällä töissä kai aivan tavallisia ihmisiäkin.

Vaihdoin vajaan Devastatorin lippaan sotilaan taisteluvyöstä poimittuun.

Sitten tutkin tämän muita taskuja. Löysin jonkinlaisen tunnistelätkän. En tiedä oliko sillä suurta merkitystä. Huomasin Stanin ottavan sahalaitaisen taistelupuukon, ja sitten hän leikkasi sillä yhden sotilaan oikean käden irti.

”Voi toimia biometrisenä tunnisteena,” Stan sanoi jotenkin kylmäävästi.

Hälytyksen yhä soidessa siirryimme etenemään pitkin käytävää, ennen kuin saisimme lisää vieraita. Autoin sen toisen kanssa Annaleetä kulkemaan.

”Corman, kiitos, eiköhän tämä tästä vielä,” Annalee sanoi purren hammasta kivusta.

No, nyt tiesin nimen. Vielä yksi tunnistamaton.

Tulimme käytävän vasemmalla puolella teräsovelle, joka näytti auki liukuvalta. Siinä oli identiteettitunnistuskokki. Arvasin ettei Stanin irtokäsi toimisi, koska tunnistus perustui implantin läheisyyteen.

”Kokeile tätä,” sanoin ja annoin hänelle tunnistelätkän.

Ihmeekseni ovi avautui, ja pääsimme sisälle varastohuoneeseen. Stella pääsi viimeisenä sisään hieman kömpelösti, laittamalla eksoskeletonin kumartumaan. Corman ja minä jätimme Annaleen ison varustelaatikon päälle istumaan.

Hän oli menossa kalpeaksi, ja huomasin siteen olevan verinen.

”Yritän niittejä,” Corman sanoi isoa kylkihaavaa tutkiessaan. ”Se sitten sattuu vähän.”

Annalee otti vastaan hoitoa suhteellisen rauhallisesti. Tiesin että Corman tekisi parhaansa, ja minä olisin vain sotkemassa. En ollut kerrannut taisteluensiapua aikoihin. Me loput tutkimme, mitä huoneesta löytyisi.

”Täällä. Raidetykin ammuksia. Tämä on kuin onkin asevarasto!” Stan sanoi äkisti.

”Hyvä. Lataa ihan täyteen. Luukku selässä,” Stella vastasi.

Se oli sentään jotain positiivista, menetystemme ja Annaleen haavoittumisen jälkeen.

”Minne luulet että meidän kannattaa suunnata?” kysyin Stellalta.

Stellan ääni kuulosti synkältä kaiuttimen läpi.

”Rehellisesti, emme kestä enää kauan. Ei kannata enää yrittää mihinkään turvakeskukseen, josta saisimme robotteja käyttöön, vaikka saisimmekin pääsyn. Täytyy vain tehdä arvaus. Minun arvaukseni on, että niin alas kuin pääsemme. Keskustekoälyholvin täytyy löytyä sieltä.”

Tutkimme lisää laatikkoja; sieltä löytyi ohjuslaukaisimia, joissa oli neljä piippua. Kerralla sisään sai neljä pientä ohjusta tai rakettia. Käsitin, että malli oli suhteellisen

vanhanaikainen, mutta oli säilynyt käytössä. Ase oli suhteellisen raskas, mutta ainakin yhtä täyteen ladattuna jaksoi vielä kantaa selässä kaiken muun lisäksi. Stella voisi tietysti ottaa vaikka kaksikin, ja hänellä oli vielä raidetykkikin, nyt taas täyteen ladattuna.

Päätin jättää Annihilator-kiväärin pois. Sen pysäytysvoima ei vain riittänyt, vaikka rekyylikompensaatio olikin kätevä.

Tyytyväisenä aseisiin käänsin katseen Annaleen puoleen. Silloin näin Cormanin pudistavan päätään, ja taas minua kylmäsi.

Arvasin, että Annaleen ei tarvitsisi enää yrittää pysyä mukana, tai kärsiä kipua. Meidän loppujen harteille jäisi taistella vielä eteenpäin, ja muistaa hänet. Eihän muutakaan voinut tehdä.

Stella avasi eksoskeletonin ohjaamon, kun näki tämän menehtyneen, ja alkoi puhua tavallista hiljempaa.

”Annalee oli meistä ainoa, joka tiesi loppunsa olevan tulossa. Toisin kuin useimmilla meistä, hänellä ei ollut vastustuskykyä Metaaniplaneetan yleiselle sieni-itiölle, joka kiinnittyy aivoihin ja alkaa rappeuttamaan niitä vääjäämättä. Hän halusi silti auttaa meitä parhaansa mukaan, ja toivoi kuolevansa saappaat jalassa.”

Nyt taisin ymmärtää Annaleen innokkuuden lentämiseen. Jäin katsomaan tyhjyyteen.

Stellan puheesta huolimatta, tai ehkä jopa siitä johtuen minusta tuntui, että tästä eteenpäin, kun poistuimme varastosta, aloin upota jonnekin varsin syvälle.

Olin edelleen taistelukuntoinen, mutta kuten kauan sitten poliisiaseman harjoituksessa, tunsin uppoavani eräänlaiseen väkivallan transsiin, jossa en enää tietoisesti valinnut, mitä tein kullakin hetkellä.

En välittänyt, selviäisinkö itse. Mutta niin kauan kuin hengittäisin, yrittäisin auttaa hupenevan joukkomme voittoon.

Sotilaan kulkulätkä antoi meidän valita hissin kerroksia. Ajoimme niin alas kuin pääsimme.

Olimme steriilinnäköisessä laboratoriokerroksessa.

Vastaamme tuli turvarobotteja. Lasereita ja konekiväärejä. Lisää kattotykkejä. Lentäviä minidroneja. Sotilaita. Ammuimme sääliä tuntematta.

Yksi meistä, se jonka nimeä en tuntenut, jäi matkalle.

Minuunkin osui, hipaiseva korkeakaliiperiosuma alas lonkkaani, enkä lähes huomannut. Corman paikkasi, enkä uskonut kuolevani, vaikka univormuun jäikin tihkumaan verta. Liikkuminen vaikeutui ja sattui, mutta jatkoin siitä huolimatta.

Stellan eksoskeleton liikkui jo huojuen. Sen panssarista oli mennyt luoteja läpi useista kohdista.

Portaat ylös, ja toinen laboratoriokerros.

Saimme toisen kulkulätkän tiedemieheltä, joka kohtasi sotkuisen loppunsa Stellan raidetykistä. Tämän kerroksen aulasta löytyi toinen hissi, jolla pääsimmekin vielä alemmas. Oli hyvin ironista, ettei Järjestelmä halunnut täällä luottaa yksinomaan implanttitunnistukseen.

Lopulta olimme leveässä käytävässä hyvin isojen kaksois-teräsovien edessä. Kai niin syvällä, kuin minne vain pystyi pääsemään.

Minä, Stella, Corman, Stan. Neljään asti osasin vielä laskea.

Ei lainkaan käynyt järkeen, että olimme pysyneet hengissä. Ehkä Järjestelmä ei ollut uskonut tällaisen hyökkäyksen ikinä tapahtuvan. Mutta tähän oveen mikään kulkulätkä ei enää toiminutkaan.

”Siirtykää kauemmas. Käytän ohjuksia,” Stella varoitti.

Peruutimme aina hissille asti, ja Stella laukaisi ensin kaksi ohjusta ovia kohti. Räjähdykset tekivät lommoja, mutta ne kestivät vielä.

Yksi miniohjus lisää, ja ovien välissä näki jo raon. Stella palasi eksoskeletonillaan niiden luokse, ja alkoi vääntää ja lyödä ja potkia.

Kuului rasittuvan metallin tuskaista ulvontaa. En tiennyt kuuluiko se ovista vai eksoskeletonista. Ehkä molemmista. Tavallaan se oli vain äärimmäisempi versio siitä, kun Stella väänsi hissinovet auki.

Lopulta kaksoisteräsovet antoivat periksi.

Edessämme avautui kirkkaasti valaistu iso lieriömäinen halli. Ehkä viisikymmentä metriä halkaisijaltaan, ja kaksikymmentä korkea.

Tornimallisia ja räkkeihin asennettuja palvelimia oli niin monessa kerroksessa, ettei niitä jaksanut laskea. Keskellä hallia laitteistoista vapaa noin kahden metrin levyinen kulkukäytävä jatkettuna loivasti kohoavilla portailla johti useita isoja tietokoneruutuja sisältävälle tasanteelle. Oli siellä vanhanaikainen näppäimistökin telineessään.

”Keskustekoäly,” Stella sanoi hiljaa kaiuttimesta. Äänessä oli jopa jotain uskonnolliseen kokemukseen viittaavaa, tai sitten vain kuvittelin.

Olimme saavuttaneet päämäärämme. Nyt vain pitäisi osata tehdä jotain, että koko paska sammuisi tai tulisi otetuksi hallintaan niin, etteivät kaikkien aivot kärehtäisi.

Kävelimme kohti tasannetta. Huomasin, että siellä oli jokin lääketieteellisen näköinen teräsheikkokin. Se näytti ihmisen istuttavalta. Tai maattavalta. Siinä oli jopa nivelletyllä varrella varustettu ”kypäräosa.”

Liittyikö se Miliuksen kuolemattomuusprojektiin? Oliko se aivojen digitointilaitteisto?

Vain Stellan robottijalkojen metallinen kolina kuului. Ja palvelimien vaimea hurina. Ne vastaanottivat ja lähettivät varmasti joka sekunti suunnattoman määrän dataa.

Ne seurasivat jokaisen Järjestelmän kansalaisen elämää, päättivät tämän elämästä ja rangaistuksista ja kuolemasta.

Ajattelin vain, että olimme me melkoisen systeemin rakentaneet. Kai se oli nähty parhaaksi vaihtoehdoksi tässä historian vaiheessa. Toivottavasti seuraavaan vaiheeseen päästäisiin vielä.

Minä seurasin muita takaperin. Vartioin oviaukkoa. Sitä ei enää saanut teljettyä millään, joten jos saisimme seuraa, sitten saisimme.

Äkisti alkoi kuulua lisää metallista kolinaa. Ensin kauempaa, mutta se läheni nopeasti.

”Saamme seuraa!” sanoin terävästi.

Ehdimme maastoutua kaikki yli metrin korkuisten palvelintornien taakse. Minä ja Corman keskikäytävästä vasemmalle, Stella ja Stan oikealle. Stellan eksoskeleton jäi pakostakin näkyviin.

Toinen eksoskeleton tuli läpi oviaukosta ja jäi seisomaan. Se oli Stellan robottia korkeampi ja leveämpi, ja siinä oli paljon aselaukaisimia suoraan kiinnitettynä.

”Stella!” eksoskeleton jylisi Milius Krugerin äänellä.

Eksoskeletonia seurasi laskujeni mukaan viisi Maksimi-voimayksikön miestä raskaine aseineen. Yritin etsiä Branaghia katseellani, mutten löytänyt.

”Voit vielä antautua!” Milius jatkoi.

”Miksi? Kiduttaisit minua niin kuin kidutit Zediä. Et sinä voi tarjota minulle mitään.”

”Voinhan! Tehostetusta kuolemanrangaistuksesta ei ole säädetty sen minimitoteutustapaa. Tule jo järkiisi, koska sinulla ei ole mahdollisuuksia selvitä tästä taistelusta! Emmekä halua vahingoittaa tekoälyä!”

Helveti. Tähän se päättyisi, ehkä. Tytär vastaan isä. Mahdollisuutemme eivät näyttäneet hyviltä. Miliuksen iso eksoskeleton ja MV-joukko. Mutta tuntui, että tämä oli Miliukselle arvovaltakysymys. Jos Stella ei antautuisi, vaan taistelisi kuolemaan asti, ja vielä keskustekoälyn palvelin-hallissa, sitä ei olisi aivan helppo lakaista maton alle.

Milius olisi epäonnistunut turvallisuusylipäällikkönä.

Toki ei se järkyttävästi lohduttaisi, jos kuolisimme ja Järjestelmä jatkaisi. Tiesin, että olimme saapuneet tänne aivan sokkona. Mielessäni kävi jopa, että oliko Milius antanut meidän päästä tänne näin helposti, että saisi aikaan tämän teatraalisen kohtauksen? Ei kai sentään sellaista riskiä voisi ottaa.

Milius jatkoi.

”Sitä paitsi Daltonille voin tarjota vielä enemmän! Tiedän, että hän kääntyi vehkeilyjesi seurauksena. Ajattele häntä ja antaudu, niin hän saa pienemmän tuomion! Lisäksi varmistan siinä tapauksessa, että tiedeprojekti Avaruuden Kaaren lähdössä tapahtuneet epäselvyydet selvitetään. Ymmärrykseni mukaan alus on automaattinen, mutta se voidaan ottaa takaisin kaukohallintaan.”

Mitä helvettiä Milius oli juuri mennyt sanomaan?

Kehtasiko hän oikeasti viitata siihen, että Lori olisikin pelastettavissa avaruudesta? Olin uponnut jo syvälle, mutta mielellä oli ihmeellinen kyky tulla sieltä takaisin, vaikka sitten kuulemaan tätä häpeällistä kirstystä.

Ei helvetti. Pääni tuntui pyörivän, mutta en saanut uskoa tuon miehen valheita. Olin taistellut Stellan rinnalla siinä uskossa, että alus kartoittaisi tyhjyyttä kunnes sen ajoaine loppuisi ja Lorin uni muuttuisi lopulliseksi. Olin jo ehtinyt hyväksyä sen vaihtoehdon.

”Dalton, miltä kuulostaisi kolme vuotta?” Milius jylisi niin että kaiuttimet särkivät ääntä.

”Ja käy tämä niinkin päin, että jos onnistut nyt pidättämään Stellan, niin sama tarjous on voimassa! Tai vielä parempi! Täydellinen armahdus!”

Vaikken nähnyt, tiesin että Stella taatusti seurasi minua silmä kovana oman eksoskeletoninsa sisältä. Halusin sanoa hänelle että ei hätää, mutten halunnut antaa Miliukselle mitään lisäinformaatiota.

Stella, en minä sinua petä nyt.

Sen sijaan minusta tuntui, että Milius oli juuri tehnyt elämänsä suurimman strategisen virheen.

Me voittaisimme tämän taistelun.

Me ottaisimme Järjestelmän hallintaan.

Ja sitten, jos se vain oli mahdollista, me itse tekisimme sen, minkä Milius oli luvannut. Ja sitten hänen häviönsä olisi aivan täydellinen. Lori, minä haen sinut vielä sieltä. Vaikka yksisuuntaisen repeämän takaa. Saat elämäsi takaisin, ajattelin.

Tietysti tuon ajattelemisen ja toteuttamisen välillä oli vielä melkoinen este. Tai useita. Mutta lisäpotkun antaminen vastustajalle, joka oli jo valmis taistelemaan kuolemaan asti, eikä omannut enää mitään hävittävää – ei kai siitä koskaan ollut mitään etua?

Vai tähtäsikö Milius vielä johonkin muuhun, jota en osannut nähdä? Mutten uskonut siinä olevan muuta kuin minun tunteisiini vetoamiseni ja horjuttamiseni.

Ja siinä hän oli epäonnistunut. Täysin.

Katsoin Stellaan. Nyökkäsin hänelle, ja hän nyökkäsi takaisin. Katsoimme myös sivuille Cormanisiin ja Staniin. Tarkistin vielä aseeni. Lippaat olivat täydet.

Kuolemaan tai voittoon asti.

Stella ei puhunut mitään. Hän ei halunnut alentua siihen, ajattelin. Me vain aloimme ampua yhtäaikaan.

Niin alkoi vastapuolikin.

Corman oli juuri ehtinyt laukaista ohjuksen vasemmanpuoleisinta Maksimivoimayksikön miestä kohti, kun hänen päänsä lakkasi olemasta. Raidetykki.

”Pysykää suojassa!” huusin.

Ohjus saavutti kohteensa nopeasti ja MV-mies lensi räjähdysten keskeltä korkealle ilmaan. Toivoin hänen olevan mennyttä. Silloin voisi tuntea edes pientä lohtua. Mies hänen vieressäänkin kaatui lattiaan, mutta sitä ei uskaltanut laskea tappavaksi osumaksi.

Ei kun Maksimivoimayksiköstä oli kyse.

Toistaiseksi Milius vain liikkui lähellä oviaukkoa ja yritti hakeutua edulliseen asemaan. Ymmärsin, että he yrittivät suojella tekoälyä. Meillä taas ei ehkä ollut sitä rajoitusta.

Stella ampui ohjuksen ja pudottautui heti syvään kyyryyn. Raidetykin laukaus meni ohi. Mutta niin meni ohjuskin. Se räjähti hallin seinään.

”Stella! Et halua tekoälyn tuhoutumista! Et halua koko ihmiskunnan kohtaloa omalletunnollesi!” Milius jylisi.

Silloin ehkä ymmärsin sen, mikä olisi pitänyt ymmärtää hyökkäyksen alusta asti. Oliko niin, että tämän hallin tuhoutuminen tai merkittävä vaurioituminen johtaisi samaan, kuin että rajattoman kantaman täysspektri-häirintälaitte kytkettäisiin päälle avaruudessa?

Ainakin maapallolla olevilla olisi silloin vain kaksi minuuttia armonaikaa. Sitä en tiennyt, mitä tekoälyn kopiot siirtokunnissa ja avaruusaluksissa tekisivät.

Kurotin aivan minimaalisesti palvelintornin takaa esiin ja ammuin yksittäislaukauksia Devastator-kiväärillä. Koska en halunnut elämäni päättyvän raidetykin laukaukseen, en voinut juuri tarkistaa, osuinko.

Mutta sitten räjähti, kahdestikin.

Näin Miliuksen eksoskeletonin horjahtavan. Näin ohjusten savuvanat ilmassa häipymässä ja tajusin, että sekä Stella että Stan olivat osuneet ohjuksillaan.

”Järjestelmällä täytyy olla turvallisuusylipäällikkö! Et halua jatkaa tuotakaan tietä loppuun asti!” Milius huusi.

”Se ei ainakaan saa olla sinä! Vai onko tekoälyssä ohjelmoituna, että laki ei koske sinua? Senkö muutoksen olet käskenyt tehdä?” Stella raivosi kaiuttimistaan.

”Järjestelmän vihollisia vastaan saa käyttää maksimaalista voimaa! Voimme me pelata niinkin, että täällä tapahtuu mitä tapahtuu, ja sitten jälleenrakennamme.”

Tuon sanottuaan Milius alkoi ampua.

Ison eksoskeletonin raidetykit ja raskas konetykki heräsivät eloon. Milius ei vielä toistaiseksi kohdistanut tulta suoraan palvelimiin, joiden takana kyyristelimme, mutta oli selvää, että melkein mikä tahansa liike suojasta pois koituisi kohtaloksemme.

Sen verran näin myös, että Maksimivoimayksikön miehet alkoivat kiertää selustaamme.

Stan alkoi heitellä kranaatteja suojasta. En uskonut, että hän edes tähtäsi.

Räjähdysten alkaessa ja toivottavasti sekoittaessa vihollisten aisteja edes hetkeksi uskalsin ampua taas. Maksimivoimayksikön miehet vaan eivät menneet aivan helposti alas, edes 20mm luodeista.

Mutta kun riittävästi yritti, lopulta panssari pettäisi. Vielä lisää sekasortoa aiheuttaakseni vaihdoin hetkeksi ohjuslaukaisimeen ja ammuin kaikki neljä. Sitten jatkoin Devastatorilla ampumista.

Stella puolestaan ampui suojasta sarjan ohjuksia Miliusta kohti. Ainakin kaksi ellei kolmekin osui suoraan. Ison eksoskeletonin panssarin vain täytyi olla paksu, koska se jatkoi niistä huolimatta.

Mutta sitten näin MV-miehen koukkaavan sivulta. Raskaalla endoskeletonilla ja panssarilla varustettu sotilas alkoi ikään kuin painiin Stellan eksoskeletonin kanssa. Stella yritti karistaa miestä robotin päältä, ja joutui siinä samassa ulos palvelintornin suojasta lähes kokonaan.

Milius näki tilaisuutensa, ja raskas konetykki ampui uudemman kerran tavattoman nopeaa sarjaansa, nyt suoraan Stellan panssariin.

Kipinät sinkoivat osumakohdista, eikä Stella päässyt kovin ketterästi pois tulilinjalta. Varsinkin kun eksoskeletonin raajojenkin täytyi olla jo menossa epäkuntoon.

Tunsin nopeasti kasvavaa epätoivoa.

Eksoskeletonin täytyi olla viimeisillään. Mutta mitä pystyisin tekemään? Tiesin myös, että vielä yksi Maksimi-voimayksikön mies oli kiertämässä taakseni.

Silloin näin Stanin hyppäävän suojasta ylös. Hänellä oli vielä yksi kranaatti kädessään.

Hän pääsi takaapäin Stellan kimpussa olevan miehen selkään, ja tiesin mihin hän pyrki. Tiesin mitä hän oli laskenut. Että Stellan panssari ja ohjaamo kestäisivät vielä yhden räjähdysten.

Toivoin että hän oli oikeassa.

Kolmikko peittyi savuun kranaatin räjähtäessä. Maksimi-voimayksikön mies ja Stan lensivät erilleen. Uskoin kummankin kuolleen välittömästi.

Stella pääsi viimein lähemmäs toisen serveritornin suojaan, mutta silti kulkukäytävä erotti meitä. En nähnyt häntä kunnolla naarmuuntuneen ohjaamopanssarilasin takaa. Sekään ei voisi kestää loputtomasti.

Stan oli uhrannut itsensä. Mutta nyt tilanne oli kaksi vastaan kaksi. Meidän täytyisi vain kestää vielä.

Katsoin Devastatorin tähtäinten läpi, ja odotin saalistajani pilkahtavan esiin.

”Lopetetaan tämä jo, Stella! Tekoäly on vielä kunnossa! Et ole vielä tuominnut kuin itsesi!” Milius jaksoi jylistää.

Silloin näin viimeisen MV-miehen puikahtavan palvelintornin takaa näkyviin. Tähtäsin hänen jalkoihinsa, luottaen piipun kohoamiseen sarjan jatkuessa, ja painoin liipaisimen pohjaan.

Silloin hänkin ampui.

Tunsin iskujen sarjan liivini vatsa-alueella. Ne kaatoivat minut lattiaan. Yritin ylös, mutta juuri nyt yritys oli turha. Saatoin vain katsoa sivulleni, kun Stella ja Milius tulittivat toisiaan, ja välillä räjähtelikin.

Katsoin alas liiviini ja näin repaleiset osumakohdat, joista alkoi tihkua verta. Luodit olivat menneet läpi asti, ja minun taisteluni saattaisi olla tässä. Tunsin vähitellen leviävän poltteen.

Mutta sitten minusta näytti, niin ihmeellistä kuin se olikin, että iso eksoskeleton horjahti vakavasti. Siihen osui vielä yksi ohjus, ja sitten se kaatui savupilven keskelle.

Robotin raidetykki ampui vielä maasta käsin. Muun tulituksen vaiettua osuma kuului ilkeänä metallisena rasahduksena.

”Gaaaaaah!” kuulin Stellan terävän huudon.

Ehkä vain kimmoke. Toivoin ettei se ollut vakava, sellainen kuin oma osumani. Tai vielä pahempaa, kokonainen raidetykin ammus, joka olisi lävistänyt Stellan.

Nyt pakotin itseni pystyyn, ja kivun aalto kulki lävitseni. Katsoin ympärilleni.

Kaikki Maksimivoimayksikön miehet olivat kaatuneet. Näin Cormanin päättömän ruumiin verilammikossaan, ja Stanin makaamassa kauempana.

Hinta oli ollut kova. Mutta olimmeko me voittaneet? Olimmeko me oikeasti voittaneet?

Kuljin hitaasti Stellaa lähemmäs, ja joka askel sattui.

Stellan eksoskeletonista puuttui jo puolet ohjaamolasista ja -kehikosta. Ne olivat vain jääneet jonnekin. Hän eteni vielä pari askelta ja jäi seisomaan Miliuksen ison robotin eteen.

Pääsin lopulta Stellan vierelle. Nyt näin hänen ilmeensä. Se oli pelottava sekoitus raivoa ja tuskaa, kuin hän olisi vielä taistelussa. Hänen kasvoistaan puolet oli valuneen veren peitossa. Mutta elossa hän vielä oli.

Tiesin että saatoin itse näyttää aivan yhtä hirveältä.

Mietin, aikoisiko Stella antaa vielä armoniskun? Vai oliko Milius jo kuollut eksoskeletoninsa sisälle? Katsoin sen ohjaamo.

Lasissa oli isoja reikiä, ja sille oli roiskunut verta. Jälkimmäinen kai siis.

Mitä nyt? Nyt meidän pitäisi vielä jaksaa ottaa hallin keskellä oleva kontrollikonsoli haltuumme, miten ikinä se tapahtuisikaan –

Hätkähdin, kun silmänäyttööni syttyi tekstiä, ja hälytys alkoi tällä kertaa alhaalla hallissa.

JÄRJESTELMÄN VAKAVA VIRHETILANNE
TURVALLISUUSYLIPIÄÄLLIKKÖ PUUTTUU
EPÄILTY KOLLEKTIIVINEN JÄRJESTELMÄPETOS
KOLLEKTIIVINEN RANGAISTUS 10:00

Sekunnit lähtivät laskemaan alaspäin.

Ymmärsin, että tuo tarkoitti kymmentä minuuttia kaikkien ihmisten aivojen käristymiseen.

Helveti, mikä systeemi! Meidän olisi pakko yrittää pysäyttää tuo helvetinkone. Ymmärsin pelin panokset. Minä ja Stella eläisimme, Järjestelmän muut ihmiset kuolisivat. Kai jopa Lorille kaukana avaruudessa kävisi niin kesken hänen kryounensa, kun kvanttiyhteys välittäisi tiedon.

Stella hyppäsi alas eksoskeletonin ohjaamosta, laskeutui kivuliaasti, ja katsoimme toisiamme.

Hänen liivistään vasemman olkapään ja sydämen välissä törötti veren tahrinmaa kiiltävää metallia. Uskoin sen olevan raidetykin ammus.

”Kymmenen minuuttia, ja isäni voittaa kuolemanrajan takaakin. Aletaan hommiin,” Stella sanoi kivusta irvistäen.

Hän jaksoi olla uhmakas, mutta näin hänen kasvojensa näyttävän jo kalpeammilta.

Ei aivan niin pahalta kuin Annalee. Vielä.

Voitto haudan takaa. Eli fail-deadly. Sellainen Järjestelmä ja Miliuksen pesti lopulta oli. Jos voitto määriteltiin niin, että ihmisillä ei ollut arvoa, ainoastaan Järjestelmän säilymisellä.

Asetelma oli aivan nurinpäin. Kai se oli ollut yritys rakentaa mahdollisimman vakaa maailma. Maailma ilman ihmisiä oli vakaa, mutta elämisen arvoinen se ei kyllä ollut.

En halunnut hukata aikaa muisteluun nyt. Mutta seurattessani Stellaa välähdyksenomaiset kuvat kulkivat väkisinkin pääni läpi.

Victorian ja Travisin karskit tavat pitää sinusta huolta, että aseesi oli öljytty, luotiliivisi ehjä, ja ajattelusi selkeä. Colen loputon huumori, jolla paskatkin keikat muuttuivat siedettäviksi. Lori juomassa kanssani Atlantiksessa, ja kaikki muu mikä siitä seurasi. Stella johtamassa joukkojaan järjettömään itsemurhatehtävään. Listaa olisi voinut jatkaa pitempäänkin, ja jokaisella oli omansa.

Saavuimme hallin keskiosan korokkeelle. Stella kosketti yhtä isoa näyttöä, ja se heräsi eroon.

KESKUSTERMINAALI

Luki näytön ylälaidassa. Silmänäyttöni teksti näkyi sillä monistettuna. Sillä vilisti pienemmällä myös jotain valvontadataa, jota en jaksanut lukea.

Ehkä masentavinta oli se, mikä luki alimmaisena.

TERMINAALI LUKITTU

VAATII TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖN

”Tämä on yksi helvetin umpikuja,” Stella manasi. ”Oikeastiko Järjestelmä on rakennettu näin? Että jos ylin turvapääällikkö kuolee äkillisesti, turvallisuus säilyy tappamalla kaikki?”

”Ehkä siihen on joku hätä- tai korjausprosessi, jota me emme tiedä,” vastasin.

Tiesin varsin hyvin, miksi emme tienneet.

Valmisteluista huolimatta olimme toimineet liialla kiireellä itse tornissa. Minkä ymmärsi, kun meitä kohti oli ammuttu joka sekunti. Mutta jos se kiire nyt tuhoaisi ihmiskunnan? Se olisi uskomaton hinta.

Pahinta olisi elää sen tiedon kanssa. Tosin kai meidän tilanteemme oli siitä onnekas, että vuotaisimme kumpikin kuiviin pian, ellei jo ennen aikalaskurin loppua. Ei silti olisi mieltä ylentävää kuolla tuo tieto mielessä, verrattuna siihen että kuolisi taistelussa tovereitaan auttaessa. Niin kuin moni Stellan joukosta oli tehnyt.

Aikaa oli vielä 08:53.

Stella herätti toisen näytön. Se ei näyttänyt olevan mikään komentotermiinaali, vaan luettavissa olevaa tekstiä.

TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖN DIGITOINTIPROTOKOLLA

TÄMÄ ON YHTÄAIKAISESTI HÄTÄPELASTUSPROSEDUURI, JA JÄRJESTELMÄN SEURAAVAN SUKUPOLVEN KÄYTÄNTÖ. LOPULLINEN KÄYTÄNTÖ, JOTA EI VOIMAAN TULTUAAN TARVITSE ENÄÄ UUDISTAA.

TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKKÖ PYSTYY OLEMAAN JOKO FYYSINEN IHMINEN, JOLLOIN HÄNEN IMPLANTTINSA BIOSIGNAALEISTA TODETAAN HÄNEN OLEVAN TOIMINTA-KYKYINEN.

TAI TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKKÖ VOI OLLA OLEMASSA DIGITAALISENA, OSANA TEKÖÄLYÄ.

FYYSISEN TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖN AIVOT VOIDAAN SIIRTÄÄ DIGITAALISEEN MUOTOON. HÄNEN AJATTELUNSA YHDISTYY TÄLLÖIN KESKUSTEKOÄLYN DIGITAALISEEN AJATTELUUN, JA KUMPIKIN JATKAVAT KEHITTYMISTÄÄN PERIAATTEESSA NIIN KAUA, KUIN JÄRJESTELMÄ ON OLEMASSA.

PROSESSI ON KÄYTETYN NANOLASERSKANNAUS-TEKNIIKAN VUOKSI TUHOAVA FYYSISILLE AIVOILLE.

JO-KUOLLEEN TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖN AIVOJEN DIGITOINTI ON MYÖS LUVALLISTA, JOTTA ESTETÄÄN EI-TOIVOTTU EPÄILY KOLLEKTIIVISESTA JÄRJESTELMÄ-PETOKSESTA ESIMERKIKSI ONNETTOMUUDEN JÄLKEEN. TEKÖÄLY PYRKII REKONSTRUOIMAAN PUUTTUVAN DATAN. INTEGRITEETIN KYNNYSARVO ON 66%.

ONNETTOMUUS, JOSSA NYKYISEN TURVALLISUUSYLI-PÄÄLLIKÖN AIVOT TUHOUTUVAT TÄYSIN TAI NIIN, ETTEI DATAA VOIDA REKONSTRUOIDA INTEGRITEETTIKYNNYS-

ARVON YLI, VAATII KIIREELLISEN IRROITUSMENETTELYN
VALITULLE JÄRJESTELMÄN HENKILÖSTÖLLE. SEURAA
TÄHÄN SOTATILAPROSEDUURIA.

AINA KUN TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖ PUUTTUU, ALKAA
KYMMENEN MINUUTIN LASKENTA KOLLEKTIIVISEEN
RANGAISTUKSEEN. SE TOIMITETAAN TAVANOMAISENA
KUOLEMANRANGAISTUKSENA IMPLANTIN RANGAISTUS-
TOIMINNON MAKSIMITEHON KAUTTA.

KOLLEKTIIVISEN RANGAISTUKSEN TÄYTÄNTÖÖNPANON
JÄLKEEN ALOITETAAN JÄLLEENRAKENNUSMENETTELY.
TÄHÄN EI TOIVOTTAVASTI IKINÄ JOUDUTA.

ALLEKIRJOITTANUT MILIUS KRUGER,
TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖ

VAHVISTANUT NATHAN CHAMBERS III,
JÄRJESTELMÄN PÄÄSIHTEERI

Teksti oli melkoista. Se takasi sen, mitä olin aavistellutkin,
Milius käytännössä pysyisi vallassa ikuisesti, tai lähes kaikki
kuolisivat.

07:15.

Kaikki tuo tekniikka, ja se oltiin valjastettu tällaisen
järjettömyyden ja epäinhimillisyyden palvelemiseksi!

”Stella. Mitä mieltä olet tästä?” kysyin.

Näin Stellan kalpeuden lisääntyneen. Nyt vasta huomasin
veren tihkuvan hänen luotiliivinsä alta oikealtakin.

"Aletaan hommiin," hän vastasi vähän sameasti.

En aivan seurannut, mitä Stellalla oli mielessä. "Mitä tarkoitat?"

"Tytär perii isänsä. Se on ainoa mahdollisuus. Jos saamme sen toimimaan. Eihän siitä ole takeita, mutta jos pääsen koneen sisälle, voin sitä kautta saada manifestimme voimaan. Vai keksitkö parempaa vaihtoehtoa jäljellä-olevassa ajassa?"

Siinä oli oma logiikkansa, joka tuntui verenhukan ja taisteluväsymyksen keskellä jopa järkevältä. Stella oli valmis menemään aivan loppuun asti. Tai jopa sen ylikin, uhraamaan itsensä konealttarilla vailla pelkoa, jotta ihmiskunta voisi elää ehkä jopa vapaampana.

Kysymysmerkkejä vain oli niin paljon, että en tiennyt mitä ajatella. En minä sitä tarkoittanut, että haluaisin hänen paikalleen. Stella oli meistä se johtaja, en minä. Mutta mietin, mitä takeita tuollainen siirtoprosessi voisi antaa. Ainakaan en toivonut Stellan uhraavan itseään turhaan.

"Et sinä ole enää sinä sen jälkeen," vastasin. "Ja mistä tietää, antaako tekoäly digitoidun ihmisajattelun vastustaa tai kumota itseään?"

"Tiedän. Ei auta kuin kokeilla. Ihan yhtä epävarmaa kuin sekin, että yleensä pääsimme tähän asti. En usko että se voi viedä tilannetta huonommaksi. Jos tuo systeemi hyväksyy minut sisään, mutta jyrääkin tahtoni, ainakin estimme kaikkien kuoleman. Eikä isäni ole enää ylipäällikkö missään muodossa."

Stella hymyili, tai ainakin yritti hymyillä kivun ja epävarmuudenkin läpi.

”Muista, että sinä kyllä selviät. Teit parhaasi. Loppu on kiinni vain minusta.”

En oikein vakuuttunut tuosta, ja se taisi näkyä kasvoiltani. Kuiviin vuotavan järjestelmäpetturin osa ei olisi hyvä. No, kuten olin jo aikoja sitten ajatellut, se ei luultavasti kestäisi kauan.

”Tarvitsetko vielä lisämotivointia? Helvetin hölmö. Annaleekin toivoi että pääset vielä sen suloisen hupakkosi luo. Hänellä oli sille oma sanakin menneisyydestä, joku helvetin laivaus. Hänellä oli omat juttunsa, omat tapansa motivoida itseään.”

Tuo oli jo uutta. Siitäkö he olivat jutelleet aluksessa? Se tuntui vähän ihmeelliseltä, mutta toisaalta sydäntälämmittävältä. Raastavaltakin. Kai Annalee toivoi toisille onnea, kun tiesi että oma aika oli kortilla.

Stella lähti liikkeelle kohti teräskehikkoa.

”Aika loppuu, ja me vuodamme lisää koko ajan. Ethän sentään aio estää minua?” hän kysyi irvistäen.

”En tietenkään.”

06:06.

Olimme hukanneet aikaa turhaan jahkailuun. Tai minä olin hukannut. Toivoin, että digitointi olisi nopea. Ja tuskaton.

Ja ettei lisää vihollisia enää saapuisi paikalle. Tiesin, etten enää selviäisi yhdestäkään taistelusta.

Stella pääsi kehikon luo, veti henkeä ja istui siihen lähes makaavaan asentoon, kädet käsinojille. Seurasin häntä viereen.

”Miten tämä käynnistyy?” hän kysyi.

Tutkin laitetta katseellani. Siinäkin oli pieni näyttö kiinni, mutta se oli mustana. Pieni vihreä valo paloi silti näytön alla, joten virta oli päällä.

”Laitan vain tämän kypärän, katsotaan sitten.”

Vaikka ääni pysyi tasaisena, näin Stellan silmistä, että häntä pelotti. Ei ihme. Itselläni olisi taatusti ollut paskat housuissa vielä varmemmin, kuin oikein kunnon lähtökiihdytyksessä avaruuteen. Minuakin pelotti, vaikka itse joutuisin vain todistamaan, mitä tapahtuisi.

Stella otti oman kypäränsä pois, ja sai kehikon kypärän päähänsä.

BIOTUNNISTUS VAADITAAN

Syttyi teksti näyttöön matalan piippauksen kera.

”Helvetti! Se on oikeasti lukittu hyväksymään vain isäni!”
Stella puuskahti. ”Hän voittaa sittenkin.”

05:20.

Näinkö tässä kävisi? Olimme tulleet käytännössä viimeiselle askelmalle, ja sitten tie nousi pystyyn.

Mietin.

Mietin niin kovaa, että toivoin aivojeni savuavan. Katsoin kypäräosaa ja näyttöä. Tunnistaisiko se muka aivot jotenkin aloittamatta digitointia? Ei kai. Vai mittaisi päätä? Sekin kuulosti epävarmalta, jos siitä vaikka puuttui osa. Sitten katsoin käsinoja ja niiden kiiltävänmustaa pintaa.

Keksimme sen kai yhtäaikaa, koska äkisti me kumpikin käännymme katsomaan toisiamme.

Se oli Stanin idea asevarastoon pääsemisestä. Menetelmä oli oikea, tunnistin vain väärä silloin. Ja hänellä olisi oikea työkalu siihen, mitä nyt täytyisi tehdä. Jos se vain oli tallessa räjähdysen jälkeen.

”Stan oli oikeilla jäljillä. Nyt leikataan isäni käsi irti. Tai vaikka molemmat,” Stella sanoi.

Lähdimme liikkeelle kohti Stanin ruumista. Se oli jonkinlaista juoksunilkutusta, ja kävi tajuissa pysymisen päälle. Ja sattui.

04:51.

Saavutimme pahasti ruhjoutuneen ruumiin ja kyyristyimme. En halunnut katsoa päätä, aloin vain käydä hänen taskujaan läpi.

Stella arvasi taskun oikein, ja löysi Stanin pelottavan näköisen taisteluveitsen. Jälkiviisaudella meillä kaikilla olisi pitänyt olla sellainen.

”Isän ohjaamo pitää avata. Auta minua.”

Lähdin seuraamaan Stellaa. Hän suuntasikin ekso-skeletonilleen. Se tietysti olikin järkevää. Miliuksen ohjaamolasi tuskin aukeaisi meidän voimillamme, ja haavoittaisimme itseämme vain lisää. Autoin Stellan ylös ohjaamoon. Hän äännähti kivusta, mutta otti sitten vielä kontrollit käsiinsä.

Hän kävelytti eksoskeletonin aivan ison robotin viereen.

04:00.

Stella alkoi moukaroida ohjaamolasia ja kehikkoa robottikäsillä. Se tuntui kestävän ihmeellisen hyvin.

”Pitäisikö sinun ampua sitä?” kysyin huutamalla.

”Ei ole aikaa! Tämä lähtee kohta!” Stella vastasi vahvistetusti. Ääni kaikui raivokkaasti hallissa.

Kuului särkyvän lasin helinää ja metallin vääntymistä, ja sitten Stella nosti elottoman Miliuksen puoliksi ulos ohjaamosta.

Mahtava, endoskeletonilla itseään parannellut jo harmaantunut ylipäällikkö oli lopulta aivan kuin me kaikki lopuksi. Täysin kuollut. Mutta kädet näyttivät ehjiltä ja ehkä vielä biotunnistukseen kelpaavilta.

Otin Stellan vastaan kun hän tuli ohjaamostaan alas. Se sattui, ja me kumpikin irvistimme ja lähes kaaduimmekin. Stellan univormu oli yhä verisempi, ja niin oli minun liivinikin. Aloin tuntea kylmäävää oloa, aivan fyysisistä syistä.

03:17.

Stella ei hukannut aikaa, vaan siirtyi leikkaamaan isänsä oikeaa kättä irti. Hän nirhasi taisteluveitsellä hullun lailla. Yhdessä hänen verisen naamansa ja irtistyksen kanssa se näytti suorastaan kammottavalta.

”Raaaaaagh!” Stella riemuitsi lopulta saatuaan käden irti, ja jäi makaamaan hetkeksi Miliuksen eksoskeletonin päälle.

Minusta tuntui ettei hän ollut enää kaukana joko henkisten tai ruumiillisten voimavarojensa täydellisestä loppumisesta.

02:55.

Stella pääsi silti alas. Hoipuimme toisistamme tukea pitäen keskikäytävää pitkin takaisin kohti tasannetta ja digitointi-kehikkoa. Kun matkaa oli vielä noin viisi metriä, tunsin Stellan jalkojen pettävän hänen altaan.

Toinen käteni oli vielä hänen kainalonsa alla tukena, ja se pysäytti kaatumisliikkeen. Stellan pituuskin auttoi. Minun ei tarvinnut juurikaan kurottaa alas, että sain hänen jaloistaankin kiinni. Silti kipu leimahti lävitseni, ja näkökenttäni sumeni lisää äkillisestä ylimääräisestä rasituksesta. Mietin, oliko tämä virheliike. Korvissanikin suhisi, kun yritin edetä viimeiset metrit Stella sylissäni.

”Nopeampaa näin, kiitos Dalton,” Stella puhui korah taen.

Absurdisti muistin mietteeni kaukaa sitten; Stellakin kai oli juuri oikean painoinen nainen, mutta Daltonin asteikko tietysti meni uusiksi, kun oli itse lähellä kuolemaa.

Sain juuri ja juuri hänet tasanteen portaat ylös ja kehikon päälle, ja vedin syvään henkeä. Sekin tuntui virheliikkeeltä, kun kipu raastoi haavojani.

Hetken tunsin myös kauhua: oliko käsi jäänyt taakse?

02:18.

Mutta tajusin Stellan puristavan sitä yhä voitonriemuisesti. Hän oli valmis painamaan sen mustankiiltävää tunnistinta vasten. Lähes valahdin lattiaan helpotuksesta.

Stella ei itse enää jaksanut tai ylettynyt, joten säädin laitteiston varrellisen kypärän kiinni hänen päähänsä. Se ympäröi pään kasvoja lukuunottamatta kokonaan.

02:10.

”Jos saan kontrollin, edes osittaisesti, huomaat varmaan jotain –” Stella sanoi vielä.

”Lupaen tarkkailla. Tiedän että sinäkin teet siellä parhaasi. Kiitos, Stella, kaikesta,” vastasin.

Isänsä käden hän jaksoi vielä painaa käsinojatunnistimeen. Kuului edellistä korkeampi piippaus, ja näytölle syttyi:

BIOTUNNISTUS ONNISTUNUT

DIGITOINTI ALOITETAAN ... 3 ... 2 ... 1

02:00.

Nyt kai se alkaisi. Stellan hengen kustannuksella. Sitten huomasin, että näytön laskurin saavuttaessa nollan Stella oli jäänyt paikoilleen suu ja silmät auki. Minusta tuntui, ettei hänen rintakehänsäkään liikkunut enää.

Kosketin hänen poskeaan lyhyesti. Olisin sulkenut silmätkin, mutta pelkäsin prosessin häiriintymistä.

”Jää hyvästi, Stella,” sain sanottua.

Seuraavaksi kypärän sisällä alkoi tapahtua. Kuului rätinää. Sähköhitsausta muistuttava kirkas valo välähteli. Savu alkoi nousta, ja tunsin epämiellyttävän palaneen käryn.

Tuijotin prosessia paikalleni jähmettyneenä. Stella, hyvää matkaa, pystyin vain ajattelemaan. Prosessin luulisi kyllä onnistuvan, koska kuolemasta oli niin vähän aikaa, kunhan itse rangaistuskello ei saavuttaisi nollaa ensin.

01:45.

Näyttöön ilmestyi hitaasti etenevä palkki, joka kai kuvasi digitoinnin edistymistä.

Jos tuuri kävisi, Stellan aivot digitoitaisiin onnistuneesti uudeksi turvallisuusylijäykköksi, ja ainakin lähtölaskenta aivojen massakäristykseen pysähtyisi. Yritin seurata sekä palkkia että kelloa, mutta tuntui, että omatkin voimani olivat jo tulleet tiensä päähän.

01:23.

Silmissäni sumeni, ja valahdin lopulta kehikon viereen lattialle makaamaan.

Häilyin tajunnan rajamailla. Aistin raahaavaa liikettä. Kuljetettiin minua pitkin lattiaa? Haaveilin lääkintä-androidista, joka kuljetti minua saamaan apua. Etten vuotaisikaan kuiviin. Silloin Stellan olisi täytynyt onnistua. Se olisi ensimmäinen merkki häneltä.

Kamppailin pysyäkseni elossa ja tajuissani. Näin mielessäni Lorin kasvot. Se ilahdutti, ja kurkotin häntä kohti, vaikka tiesinkin, ettei hän ollut oikeasti siinä.

Jos hänet saataisiinkin haettua, mikä luultavasti Stellan johdossa tapahtuisi ilman minuakin, olisi huutavan väärin jättää hänet yksin maailmaan.

Lainvalvoja Dalton Lemillä ei ollutkaan lupa kuolla vielä.

Mielestäni nuo olivat niin koherentteja ajatuksia, että minulla oli toivoa. Raahaus jatkui; toivottavasti kohta pääsisin varsinaisesti hoitoon.

Sitten minut nostettiin äkillisesti pystyyn. Tunsin jälleen raastavaa kipua. Toisaalta se auttoi minua tajuihini, toisaalta se uhkasi tappaa minut shokkiin. Vedin kouristuksenomaisesti henkeä, ja sekin sattui.

”Dalton,” murisi vihainen bassoääni. ”Nyt sinä koet petturuuden hinnan aivan läheltä ja henkilökohtaisesti!”

Branagh!

Näköni terävöityi sen verran, että näin hänen kasvonsa ja viiksensä juuri omien silmien edessä. Raivokkaan tiheän hengityksenkin pystyi aistimaan.

Silloin tajusin, ettei mitään lääkintäandroidia ollutkaan. Olin Branaghin ja hänen MV-tiiminsä käsissä. En voinut tietää, oliko digitointi mennyt läpi. Vai olivatko Maksimi-voimayksikön miehet ainoita elossa olevia taistelun- aikaisen implantin käytöstä poiston vuoksi?

Se, että he pystyivät raahaamaan minua, viittasi Stellan tappioon. Ehkä hänen tahtonsa oli hävinnyt tekoälylle. Hänen aivojensa data oltiin vain havaittu hyödyttömäksi ja tuhottu.

Huomasin miehiä olevan useampi. Laskin kolme Branaghin lisäksi.

Minua pompoteltiin mieheltä toiselle ja lyötiin liiviini juuri haavan kohdalle. Joka lyönti iski tuskaa lävitseni kuin punahehkuisen vaarnan. Armollista oli se, että tuollainen käsittely endoskeletonien voimalla tekisi minusta selvää nopeasti. Elleivät he pumpppaisi minuun stimulantteja ja paikkaisi minua vain jatkaakseen piinaa kauemmin.

Lori, anna anteeksi etten kestänyt. Hylkäsin sinut kerran, ja nyt hylkään vielä uudestaan, ajattelin murtuneesti.

Silloin silmänäyttöni heräsi eloon.

Mutta näköni tuntui liian sumealta. Sain silti vaivoin luettua, kun oikein siristin ja pinnistin.

YRITÄ PÄÄSTÄ LATTIALLE

Sen oli pakko olla Stella!

Nyt tapahtuisi jotain. Ehkä pelastuisin sittenkin.

Yritin pinnistellä irti miesten otteesta. Kun minua heitettiin seuraavan kerran, horjautin itseni tahallani sivuun lattialle. Kun törmäsin siihen, kipu iski kuin orbitaaliaseen salama, ja nyt olin varma tajun menetyksestä. Tai kuolettavasta shokista.

Mutta ihmeen kaupalla pystyin vielä tekemään havaintoja. Raskas sarjatuli alkoi yläpuoleltani, ja näin kattotykin heränneen eloon. Se alkoi näyttää Maksimivoimayksikön miehiä.

”Ei saatana!”

”Tuhotkaa se!”

Miehet yrittivät ottaa omia raidetykkejään ja kiväärejään käsiinsä, mutta kattotykki oli liian nopea, tarkka ja säälimätön, ja he kuolivat yksi kerrallaan. Branagh oli viimeisenä. Vaikka häneenkin oli jo osunut, hän tähtäsi tykkiä kiväärillään uhmakkaassa haara-asennossa.

Branagh ehti saada ehkä parin laukauksen sarjan ammuttua, sitten kattotykin tuli iskeytyi hänen rintaansa. Hän tanssi kuolemantanssiaan, mutta onnistui vielä tähtäämään kaatumisensa päälleni kai koko painollaan. Tunsin rusementuvani.

Hän alkoi kuristaakin minua, mutta kattotykki ampui vielä yhden sarjan ja jotain pehmeää roiskui päälleni. Kuristus-ote irtosi.

Rotevan, kai itsekin endoskeletonilla varustetun Branaghin kaatuminen suoraan päälleni teki taatusti pahaa jälkeä vielä kaikkien muiden vammojen lisäksi. En ollut edes kestävin ruumiinrakenteeltani. Yritin päästä alta pois, mutten pystynyt. En tuntunut saavan henkeäkään.

Tiesin että Stella oli tehnyt parhaansa. Jos kuolisin nyt, oli silti ollut tyydyttävää katsoa, mitä hän oli juuri tehnyt. Branagh ja hänen miehensä olivat saaneet ansionsa mukaan.

Mutta sitten en jaksanut ajatella lisää, enkä enää yrittää hengittää, vaan vajosin liian kutsuvaan pimeyteen.

AVARUUDEN KAARI

Häilyin edelleen tajunnan rajamailla, sisään ja ulos siitä. Toisinaan tunsin kipua, toisinaan en. Mutta ajattelin, että jos tunsin kipua, minun täytyi olla elossa.

Ja Stella oli saanut hallinnan. Me olimme voittaneet!

Sitä ei lähes voinut uskoa. Nyt minun täytyisi vain odottaa ja taistella tämän kipuhoureen läpi, että minulle kerrottaisiin vaurioni. Ja että yleensä saisin tietää, missä olin. Kai pakostakin sairaalassa.

Järjestelmän lääketiede oli kehittynyttä, sen muistin. Mietin, että luultavasti pääsisin vielä jaloilleni.

Sitten aloin miettiä, että ei noin nopeasti. Vaikka Stella olikin saanut kattotykin haltuunsa, se ei tarkoittanut vielä, että rikokseni pyyhittäisiin pois. Saatoin edelleen olla syytettynä järjestelmäpetoksesta. Minua saattoi uhata tehostettu kuolemanrangaistus. Vaikka Stella olikin koneen sisässä, ehkä hänen täytyisi vain hyväksyä tekoälyn lain mukaiset päätökset.

Sitä en pystynyt edes ajattelemaan kunnolla vielä, miten Avaruuden Kaaren takaisin saaminen hoidettaisiin käytännössä, ja tapahtuisiko se ajoissa. Oliko Miliuksen lupaus sen osalta ollutkin katteeton? Julmaa hämäystä?

Kuvittelin vain, että Lori voisi tulla tervehtimään minua uneeni. Tässähän oli kivuista huolimatta aika rentoa olla, ja voisin ottaa hänet ajatuksissani viereeni.

Voisin vaikka ajatusmatkaillakin hänen kanssaan. Katsoa lisää huonoja leffoja. Tai päätyä taas lemmeikkääksi.

Takaraivossani oli kyllä myös ajatus, että toipuminen maailmaan ilman Loria olisi kamala vaihtoehto. Silloin Milius voittaisi sittenkin, ainakin sen verran, kuin mitä tuntisin kipua loppuelämäni.

Stella oli kadonnut keskustekoälyn syövereihin. Se oli tavallaan ollutkin hänen lopullinen tehtävänsä kapinajohtajana, uhraus johon hänen piti olla valmis. Mutta se ei ollut oikein, että sen lisäksi tapahtumiin täysin liittymätön, suloinen ihminen kohtaisi loppunsa typerän valtapelin ja roistoilun takia.

Järkevässä maailmassahan hänet olisi juuri armahdettu ja hän tulisi katsomaan minua, jos jaksaisi ja haluaisi. Järjettömässä maailmassa hän odotti avaruudessa.

Mietin, pitäisikö minun yrittää jo ottaa Stellaan yhteyttä? Olisiko se jotenkin kriittistä?

Muistin, että ajatuskontrolliin ei oltu koskaan edetty. Mutta kaiken järjen mukaan Stella kuulisi minut.

Olin lähes jo menossa unen tai tajuttomuuden rajan taakse, mutta en voinut ottaa sitä riskiä, että viivyttely olisikin jotenkin kohtalokasta.

”Stella? Oletko siellä?” kysyin tyhjyyteen.

Silmäni näkivät toistaiseksi vain mustuutta.

Mietin, että silmänäytön pitäisi toimia jopa luomien ollessa suljettuna.

Jotain syttyi silmiini.

Lähes huudahdin ilosta, mutta muistin sitten, etten vieläkään tiennyt, missä olin. Ylimääräinen ääntely saattaisi olla haitaksi, jos rikosrekisteriasia ei ollutkaan kunnossa.

Yritin vain saada näköni terävöitymään. Kai se vaati silmien avaamista, vaikka luomeni tuntuivatkin raskailta. Yritin pitkään, kunnes luomilihakset viimein tottelivat.

OLEN

Teksti vaihtui.

LEPÄÄ. OLE HUOLETTA

Tuo kuulosti hyvältä. Liian hyvältä ollakseen totta. Olikohan tuo, jonka kanssa kommunikoin, sittenkään Stella? Niin, tietenkään ei ollut, koska Stella oli kuollut. Mutta tarkoitin, että olivatko hänen aivonsa siirtyneet siinä määrin, että saatoin luottaa siihen, mitä hän sanoi. Kaikenlaisen digitaalisen korruption mahdollisuuksia oli lukemattomia. Ehkä hänestä oli tullut jokin vihainen digitaalihaamu, kostonhimoinen minuakin kohtaan. Tekstikommunikaatio ilman loppuvälimerkkejä tuntui jotenkin passiivis-aggressiiviselta, vaikka saatoinkin tulkita väärin.

Jos kostonhimoinen digitaalihaamu oli päässyt vapaaksi tekoälyyn, sehän saattaisi olla Miliuksen ikuista

hallintoakin pahempi asia. Ei voinut tietää, mitä vielä seuraisi, ja minkälaiseksi Stella vielä maailman muuttaisi, jos vain haluaisi.

Helvetti! Olinko sittenkin tehnyt virheen?

Oliko Stella tähdännyt siihen kaiken aikaa? Oliko hänen koko manifestinsa valettä? Mitä jos hän oli manipuloinut ja aivopessyt Lorinkin täyttämään tietyn roolin tässä näytelmässä, ja minä olin mennyt lankaan?

Helvetti tosiaan. Mutta jos paranoian tielle lähtisi, sitä voisi halutessaan kulkea loputtoman syvälle.

Tajusin pohdinnastani olleen yhden hyvän vaikutuksen. Tajuntani alkoi tuntua vakaammalta. Tosin haittapuolena oli, että kivunkin tunsu voimakkaampana.

Helvetin Branagh! Sinä yritit kirjaimellisesti murskata minut, mutta pääsi ammuttiin tohjoksi! Jos Stella on vallassa, niin vaadin minulle asennettavan elimet jotka toimivat kaikin tavoin entisiä paremmin, niin että kaikki tekemäsi vahinko mitätöityy, mutta olen edelleen oma itseni, enkä mikään kieroutunut roinattu gorilla kuten sinä!

Huomasin ajatelleeni niin vihaisen voimakkaasti, että olin ylikuormittanut itseni. Se oli liian paljon liian aikaisin, ja tajuttomuus alkoi kutsua minua jälleen.

”Kehonne vauriot ovat sen verran vakavat, varsinkin keskivartalon ja selkärangan alueella, että teille täytyy asentaa sisäinen vahvistettu keinotekoinen luukehikko, eli endoskeleton.”

Se oli tohtori Silva, joka oli nimensä mukaisesti hopeahiuksinen, keskipituinen ja leveä noin viisikymppinen mies. Näköni oli jo riittävän terävä hänen aistimisekseen kunnolla, mutta olin edelleen vuoteenoma. Kivut eivät olleet merkittävästi kaikonneet, vaikka minut oltiin saatu pois kuolemanvaarasta jo päiviä sitten.

”Hetkinen. Kuka sen maksaa?” kysyin.

”Yleensä tehostetut ruumiinosat maksaa potilas itse. Tämä on rajatapaus, koska kyse on käytännössä elämän kannalta välttämättömästä keinosiirteestä, joten luultavasti onkin niin, että se korvataan ainakin osittaisesti. Tämä on Järjestelmän uusi vasta voimaan tullut asetus. Tarkistan vielä,” tohtori vastasi.

Helvetti! Tähänkö se kaatuisi? Olin kuitenkin vain suhteellisen vaatimattomasti elävä itsenäinen lainvalvoja. Mutta Järjestelmän uusi asetus kuulosti jotenkin erikoiselta. Nehän olivat olleet samat ikuisuuksia.

”Me otimme tosin luvan tarkistaa, että maksukykyenne ei kummassakaan tapauksessa ole ongelma. Suosittelen, että hyväksytte nämä kaikki ehdotetut toimenpiteet. Ne kuitenkin tulevat parantamaan elämänlaatuanne. Älkää

kuitenkaan kiirehtikö ennen kuin olette mielestänne täysin kykenevä tekemään päätöksiä, koska toimenpiteet muokkaavat kehoanne pysyvästi.”

Tohtori Silva jätti minut rauhaan.

”Stella? Mistä tässä on kyse?” rohkenin sanoa.

Silmänäyttööni tuli tekstiä.

MUUTAN JÄRJESTELMÄÄ INHIMILLISEMMÄKSI

SINULLE ON MAKSETTU 100000 KREDIITTIÄ PALKKIOKSI
AVUSTASI JÄRJESTELMÄPETTURI MILIUS KRUGERIN
SAATTAMISESSA OIKEUTEEN

MITÄÄN TOIMIASI EI KATSOTA RIKOKSIKSI

LORI REEDIN TUOMIO ON MITÄTÖITY

LORI REEDILLE ON MAKSETTU 100000 KREDIITTIÄ
KORVAUKSENA JÄRJESTELMÄN AIHEETTOMIEN JA / TAI
RIKOLLISTEN TOIMIEN AIHEUTTAMASTA KÄRSIMYKSESTÄ

KAIKKIEN IMPLANTTIEN RANGAISTUSTOIMINNOT ON
PYSYVÄSTI KYTKETTY POIS

MANUAALISTA LAINVALVONTAA ON LISÄTTY

OLE HUOLETTA JA KESKITY TOIPUMISEEN

HUPAKKOSI LENTO SAAPUU PIAN

Lämmin tunne alkoi täyttää minua.

Ellei tämä ollut erittäin kovan tason julmaa pilailua, kaikki näytti olevan menossa oikeaan suuntaan Stellan kontrollissa. Ymmärsin myös niin, että Avaruuden Kaari oli saatu hallintaan. Se varsinkin tuntui aivan liian hyvältä, paremmalta kuin mitä voisi odottaa. Tietysti sisällä voisi edelleen odottaa vaikka mitä. En voisi olla helpottunut ennen kuin Lori olisi oikeasti edessäni ilmielävänä.

Ja oliko tuo kommunikaatio edelleen jotenkin pelottavaa ja aggressiivista? Vai johtuiko se vain välimerkkien puutteesta ja isoista kirjaimista?

Päätin kokeilla toisen pään vastaanottavaisuutta.

”Stella? Voitko sanoa keijukainen hupakon sijaan? Ethän halveksi häntä?”

KORJAAN. KEIJUKAISESI LENTO SAAPUU PIAN. EN. LORI REED ON TAITAVA TEKNIKKO JA LASKUJENI MUKAAN ILMAN HÄNTÄ MILIUS KRUGER OLISI EDELLEEN VALLASSA. KÄYTIN SANAA AIEMMASTA KESKUSTELUSTAMME KOSKA AJATTELIN ETTÄ SE MIELLYTTÄÄ SINUA JA LIEVITTÄÄ HUOLESTUNEISUUTTASI

Tuo kuulosti rohkaisevalta, mutta silti jotenkin mekaaniselta. Kai Stellan persoonallisuudesta oli väkisinkin jäänyt paljon pois, kun se digitoitiin. Järjestelmä oli muuttumassa paremmaksi, mutta ihmisenä olin hänet silti menettänyt. Tai jos se olikin Krugerien suvun suodattamaton ulosanti ja puhetapa?

Jatkoin vielä, vaikka tiesin, että saatoin olla menossa liian pitkälle.

”Stella? Ethän ole mustasukkainen? Ja ethän tee jotain rumaa vain siksi, että sinulla on valta?”

ON LOUKKAAVAA ETTÄ KYSYT NOIN SIKÄLI KUIN TEKOÄLY VOI LOUKKAANTUA. EN OLE. MINULLA ON TÄÄLLÄ SEURAA. EN OLE KUTEN MILIUS. JOS VIITTAAT RUMALLA PUOLUSTUSJÄRJESTELMÄN KÄYTTÖÖNOTTOON SE OLI VÄLTTÄMÄTÖNTÄ HENKESI PELASTAMISEKSI. EN OTA PUOLUSTUSJÄRJESTELMIÄ KÄYTTÖÖN ILMAN VAKAVAA SYYTÄ. NYT EN MIELELLÄNI PUHU SINULLE VÄHÄÄN AIKAAN

”Anteeksi, Stella,” sanoin tyhjälle huoneelle. ”Tietysti olen kiitollinen Branaghin ja miestensä eliminoinnista. Sen pitikin tapahtua.”

EI SE MITÄÄN. MEILLÄ OLI HYVÄ TAISTELU. SIITÄ TULEE OPPIMATERIAALIA TULEVAISUUTTA VARTEN

Huh. Tähän ehkä oli hyvä päättää. Tarkoittiko seura sitä, että Stella oli Zedin kanssa yhdessä tekoälyn sisällä? Kommunikoivatko he keskenään noin? Tai ehkä se tarkoitti vain muistoja. Mutta olipa se mitä vain, se oli omalla tavallaan myös mieltä lämmittävää ajatella. Ehkä se olikin heidän lopullinen tarkoituksensa, vaikka fyysisesti he olivat lakanneet olemasta.

Oli pakko myöntää, että olin pelon ja pahaenteisen odotuksen vallassa, kun suuntasin kohti kiihdytinlaitosta pohjoisessa Nexuksessa. Järjestelmän tekoäly ja tiede-henkilöstö oli päättänyt, että kokeellisen keinotekoisen repeämän käyttäminen oli paras ja nopein tapa saada Avaruuden Kaari tuotua takaisin Maahan.

Poistuin levitaatioautostani, ja se kiihdytti heti pois aggressiivisesti. Niiden käytös ei ollut ainakaan muuttunut Stellan valtaantulon myötä.

Tapasin silmälasipäisen ruskeatukkaisen päätiedemiehen valkoisessa takissaan.

”Viime kerralla läheltä piti -tilanne oli ns. kasautuvan resonanssin aiheuttama. Nyt analysoimme spektriä tarkasti ja valitsemme kertaluvun, jonka vaste on pienempi. Selkokielellä sanottuna kaikki pitäisi mennä hyvin tällä kertaa. Alus pystyy luomaan oman repeämänsä kauko-ohjatusti, jolloin syntyy väliaikainen kaksi-suuntainen tunneli,” hän selitti.

Selvä. Kunhan se vain tuo Lorin yhtenä kappaleena takaisin, mietin. Ja kunhan kryoainetta on vielä ja mikään muukaan ei mene pieleen. Ja mielellään hän on tolkuissaan ja ehkä vielä tykkääkin minusta. Se olikin aikamoinen lista.

En aivan osannut rauhoittua.

Koehalli muistutti tyhjää isoa sisäurheilukenttää. Seinät olivat ruskehtavaa terästä, ja ne kaareutuivat kaikilla puolilla ylimääraisten resonanssien välttämiseksi.

Sain mennä ylös katselutilaan, kun kiihdyttimen tehoa alettaisiin nostamaan, ja sieltä tuotaisiin korkeaaenergiaa partikkeleita koehalliin, kunnes repeämä muodostuisi. Aluksessa oli sama tekniikka, mutta pienempänä.

Toimi, ajattelin. Tunsin hikoilevani.

Tehoa alettiin selvästi nostamaan, tunsin sen värinänä ja huminana, joka täytti koko laitoksen. Se yltyi lähes loputtomasti. Se muistutti minua musiikista, jota olin kuullut Atlantiksessa. Juuri siitä taukokohdasta, joka oli rohkaissut minut puhumaan Lorille vihjailevasti.

Lopulta repeämä alkoi muodostua koehalliin. Se oli juuri sellainen väreilevä linssi, jonka olin nähnyt omalla matkallani. Jos kaikki menisi kuten piti, pieni tutkimusalue Lori sisällään alkaisi liukua siitä sisään.

Pidätin hengitystäni. Tehoa kasvatettiin edelleen.

Sitten kuului valtava, kosmista voimakkuutta oleva pamaus, ja paksut mustat lonkerot sinkosivat itsensä repeämästä koehalliin. Pian ne saavuttivat katselutilan ikkunatkin ja rikkoivat ne helposti. Minulla oli täysin varma aavistus, että Lori oli muuttunut tuoksi lonkero-olennoksi matkallaan.

Heräsin aivan hiestä märkänä. Pulssini lähenteli ainakin sataa viittäkymmentä.

Helvetti, mikä painajainen!

Eikä minua helpottanut herääminen todellisuuteen, jossa endoskeletonin asennuksen jälkeinen kipu oli taas alkanut pahentua. Aikataulun mukaan minun pitäisi pian jo pystyä kävelemään, mutta hylkikö kehoni endoskeletonia siinä määrin, että se pitäisikin poistaa? Eihän senkään operaation onnistumisprosentti ollut sata.

Toipumisenikin tuntui painajaiselta itsessään. Mutta valitsin kyllä sen ennemmin, kuin lonkerohirviöt.

Aloin selata tabletistani uutisia. Eihän täällä muutakaan tekemistä ollut. Tietovirrassa ei ollut mitään mainittavaa.

Hetkinen – olihan siinä sittenkin. Se oli tiedeuutinen.

Avaruuden Kaari-alus aiottiin tuoda Maahan asti siten, että sen perään menisi suuremmalla nopeudella Avaruuden Kaari-2, joka suorittaisi automaattitankkauksen. Ne suorittaisivat yksisuuntaisten repeämien ns. pienen kierroksen, joka oli lyhin tunnettu rengasreitti takaisin Maahan.

Tankkaukseen kuului kryopaineen täyttäminen. Jutussa haastateltiin tiedemiestä, joka oli ”helvetin vihainen” että alukseen oltiin hämärissä olosuhteissa tuotu kryotankki, ja alus oli lähtenyt ilman kaikkia tiedelaitteita. Hän epäili kyseessä olleen tarkemmin määrittelemättömän ”erikoisoperaation,” joka oli mahdollisesti rikollinen.

Arvioitu saapumisaika oli kymmenen päivää Maan aikaa. Korkean matkustusnopeuden vuoksi aika aluksessa kului

hitaammin, mikä periaatteessa tarkoitti, että kryoainetta ei kulunut mainittavasti, mutta sekin täytettiin silti varmuuden vuoksi.

Tämä kuulosti oikeasti hyvältä. Paremmalta kuin mikään uneni keinotekoinen repeämä. Jopa kipu tuntui väistyvän taka-alalle, kun sitä luki.

Kymmenen päivää pystyisin kyllä odottamaan. Hyvällä tuurilla olisin jo silloin kunnossakin. Asennustulehduksen alkaessa hellittää pikaparannuslääkkeitä voitaisiin alkaa annostelevaan rohkeammin.

Sitten olisin Loria vastassa. Tapahtuisi mitä tapahtuisi.

Erehdyin vielä klikkaamaan uutiseen liittyviä keskusteluita.

Ne olivat aika omalaatuisia. Siellä epäiltiin muun muassa, että rikas elämään kyllästynyt pariskunta leikki ns. avaruuden nukkuvan prinsessan skenaariota kokeakseen autenttista kaipausten tunnetta ja sitten helpotusta, kun alus saapuisi. Matkustajan henkilöllisyyttä yritettiin arvailla.

Ei helvetti, mitä täyttä idiotismia!

Mutta siihen olin tyytyväinen, ettei kukaan näyttänyt arvaavan aluksen liittyvän mitenkään keskusvalvontatornissa tapahtuneisiin asioihin, tai Järjestelmän muutoksiin. Eikä mistään Lorista tai aseiden varkaus-rytitystuomiosta puhuttu.

Mutta sitten –

Tein haun ”nexus torni räjähdys” ja aivan hetken näin eräällä keskustelufoorumilla spekulatiota, että siellä oltaisiin taisteltu, ja jopa tekoälyhallissa asti. Hetkeä myöhemmin, kun latasin hakutulossivun uudestaan, siellä näkyikin vain:

PÄÄSY KIELLETTY

Mietin, oliko Stella töissään. Ei, keskustelualue taisikin kuulua yksityiselle mediayhtiölle.

Mutta Järjestelmän vakaus saattoi silti vaatia, että jonkin informaation täytyi pysyä hallitusti piilossa. Nyt kai Stellalla olisi valta palauttaa manifestinsä verkkoon, mutta ehkä hän ei tekisikään niin. Järjestelmä vain muuttuisi, kun tehtäisiin uudenlaisia, parempia päätöksiä.

Sammutin tabletin näytön ja mietin, tilaisinko lisää kipulääkettä. Tai sitten yrittäisin vain nukahtaa.

Jos saisin aivojeni painajaiskeskukselta tilattua ennemmin vaikka Altera-tapaukseen liittyviä unia. Niitä en ollutkaan vähään aikaan nähnyt. Luultavasti Metaaniplaneetan taistelu ja torni tulisivat uniini viiveellä.

Mietin vielä Alteraa. Asteroidinlouhijat olivat murhanneet siviilejäkin ja tuhonneet kaikkea mahdollista laitteistoa, joten se oli mielestäni ollut perusteltu operaatio. Vaikka he olivatkin halunneet vain vapautta Järjestelmästä. Jos se oli minun osaltani ollut ylimitoitettua voimankäyttöä, tai jotenkin muuten väärin, ajattelin että olin sen nyt Stellan vierellä taistelemalla hyvittänyt.

Miellyttäviä muistot eivät olleet missään nimessä. Kaatuneita oli liian monta. Mutta mietin, että joskus kai vain tapahtui, mitä tapahtui. Toivottavasti tulevaisuus olisi nyt parempi.

Sitten sain idean, joka ehkä piristäisi, kun parantumiseni kestäisi vielä. En tiedä, menisikö se jo tirkistelyn puolelle. Stella saisi päättää. Saisin samalla nähdä, olisiko hän vielä loukkaantunut.

”Stella?” kysyin hiljaisuudessa. ”Jos se on mielestäsi sopivaa, saanko ainakin osittaista listaa siitä, mitä Lori on katsonut media-arkistosta? Olisi tekemistä nyt, ja puhuttavaa sitten.”

SAAT. KÄYTÄ SITÄ VASTUULLISESTI

LISTA TULEE PIKAVIESTEIHISI

Se olikin pitkä. Kuvittelin Lorin katsomassa niitä väsyneenä pitkän työvuoron jälkeen, mahdollisesti hämärästi valaistussa ja askeettisessa asunnossa. Siitä tuli haikea olo, ja kuvittelin itseni hänen vierelleen. Toivottavasti hän oli piristynyt niistä silloin. Enää hänen ei tarvitsisi työskennellä liikaa, eikä häittäisi jos töitä ei edes olisi, ainakaan kymmeneksi vuodeksi.

Stellan mielentilaa taas noista lyhyistä viesteistä oli hankala päätellä. Päätin, etten häiritsisi häntä jatkossa ainakaan liikaa.

TEHTÄVÄ: TOIMITA AVARUUSMATKUSTAJA LORI REEDILLE TÄMÄN RANGAISTUKSEN ALUSSA SÄILÖÖN OTETUT ESINEET. VANKITUNNUS CF2468017 HYVÄKSY KYLLÄ/EI?

Olisi ollut aivan turha valehdella, ettei minusta tuntunut tavattoman hyvältä, kun sain tämän tehtävän. En voinut tietää oliko Stella sen järjestänyt minulle varta vasten, vai oliko se tullut vain tehtävärotaatiossa normaalisti vastaan.

Oli kirkas ja lämmin alkavan syksyn päivä Nexuksessa. Ensimmäinen pysähdys olisi keskusrangaistuslaitos. En ollut näyttänyt naamaani kaupungin virastoissa juurikaan sairaalasta poistumiseni jälkeen, joten en tiennyt mitä tapahtuisi. Oliko minusta ollut Järjestelmänlaajuinen etsintäkuulutus myös? Vai oliko se jäänyt pimentoon?

Ehkä Milius oli halunnut salata puolenvaihtoni. Se ei koskaan näyttänyt hyvältä, vaan herättäisi vain ylimääräisiä kysymyksiä.

Periaatteessa kai olin jo kunnossa. Pystyin kävelemään ilman, että minuun sattui pahemmin. Levitaatioauto saapui asuntoni eteen, ja nousin sen kyytiin.

Olin huomannut yhden jutun, jolla Stella oli tavallaan tehnyt itsenäisten lainvalvojien elämää hankalammaksi. Myös minun oli täytynyt takavarikoinnin ja sakon uhalla hankkia asunnolleni identiteettikoodattu varustesäilytyslokero. Aikaraja oli mennyt tiukaksi sairaalaviisiin vuoksi, mutta vältin rangaistuksen täpärästi päivällä.

Se saattoi hiukan muistuttaa minua kohti kuolemaa laskevista kelloista. Totta puhuen minusta tuntuikin kaiken jälkeen epätodelliselta. Ehkä sairaalajakso oli auttanut; suoraan sodasta kadulle käveleminen olisi ollut vielä enemmän päätä sekoittavaa.

Odotin kyydin saapumista kahdeksankulmaisen korkean vankilan eteen. Sen seurauksena, että suorittaisin tämän periaatteessa varsinaisen lainvalvonnan rajalla olevan tehtävän, Lorin ei tarvitsisi tänne ikinä palata.

Poistuin autosta ja kävelin tavara-asiapuolelle. Kyllästyneen näköinen tumma takkutukkainen nais-virkailija otti minut vastaan.

”Itsenäinen lainvalvoja Dalton Lem. Minun on tarkoitus viedä avaruussatamaan vanki CF2468017 tavarat. Hän on nyt vapaa ja saapuu pian,” sanoin.

Virkailija oli ihmeissään.

”Se kuulostaa aika erikoiselta. Onko vanki siis siirtynyt omasta tahdostaan kärsimään rangaistusta avaruuteen, mutta tuomio mitätöitiin sillä välin?” hän kysyi.

”Helppouden vuoksi sen voi sanoa noin. Koko totuus voi olla salassapidon alainen.”

Virkailija näppäili tablettiaan. Lopulta seinän teräsluukusta ilmestyi Järjestelmän virallisella sinetillä varustettu pahvi-laatikko. Sinettiä ei tietenkään tullut murtaa, se olisi ollut vähintään lievä palvelusrikos. Kyllähän minä arvasin mitä siellä oli.

Lorin olkalaukku, kengät ja varmaan myös tämän musta mekko.

Kuittasin sähköisesti, kiitin ja poistuin.

Tähän tehtävään kuului yksi inhottava riski, mutta toivottavasti se olisi pian takanapäin. Jos Lori ei olisikaan kunnossa avaruudesta palattuaan, pahvilaatikko muuttuisi hyvin sietämättömäksi esineeksi.

Silloin en olisi halunnut ikinä koskeakaan siihen. Silloin saattaisin mennä hukuttamaan murheitani johonkin nimeämättömään baariin ties kuinka pitkäksi ajaksi. En suinkaan Atlantis-yökerhoon. Sinne en ikinä astuisi.

Yritin pakottaa itseäni rauhoittumaan, niin kuin Stella oli ohjeistanut. Ole huoletta.

Levitaatioauto oli poistunut tällä välin, joten tilasin uuden. Sitten kohteena oli avaruussatama.

Tietääkseni tarkan ajan mutta myös siksi, että haistattaisiin paskan traumoille ja muistoille sodastani, olin laittanut silmänäytölle alaspäin laskevan kellon, joka laski kohti Avaruuden Kaari-alusparin laskeutumisaikaa. Nyt noita kelloja ei epämiellyttävässä merkityksessään pitäisi tulla enää ikinä kenellekään.

25:20.

Uskoin ehtiväni hyvin, jopa ruuhkassa. Auto lähti kyytiin, ja mateli välillä, mutta lopulta saavuin perille.

15:41.

Avaruussatama oli yhtä kaoottinen kuin viime kerrallakin. Kävelin laatikon kanssa isoon aulatilaan. Minun oli löydettävä tiedeterminaali, joka oli normaalisti yleisöltä suljettu.

Nousin liukuportaat ylöspäin ja kävelin pitkäntuntuista leveää käytävää. Leveistä lasi-ikkunoista näin jatkuvan avaruusliikenteen. Toistaiseksi kaikki jatkui suunnilleen kuin ennenkin, mutta toivottavasti edes vähän järkevämpänä ja inhimillisempänä.

12:15.

Tulin tiedeterminaalin portille. Vartija nosti kätensä pystyyn.

”Dalton Lem, virantoimituksessa. Tulin tapaamaan Avaruuden Kaari-tiedealuksen matkustajaa. Voitte tarkistaa,” sanoin.

Minusta tuntui että ääneni värisi. Mutta vartija ei siitä välittänyt, vaan päästi minut portista sisään.

Tiedeterminaalin puolella oli hiljaisempaa.

Tietysti erinäisiä tutkimusaluksia saapui ja lähti päivittäin, Järjestelmän jatkuvan laajenemisen ylläpitämiseksi. Stellan johtamana se ei enää tuntunutkaan niin pahaenteiselta. Ehkä jopa jätedumppausplaneettojen käyttöä vähennettäisiin.

Tai ei tuota kannattanut kuvitella vain siksi, että aurinko paistoi ja näkisin Lorin viimein.

Mutta jos kaikki menisi hyvin, tämä olisi uskoakseni tähänastisen elämäni onnellisin päivä. Vasta tähän tehtäväni oikeasti päättyisi. Ja jos oikein hyvin kävisi, jotain uutta alkaisi.

Pääsin varsinaisen laskeutumiskentän oville.

Siellä oli tiedehenkilöiden ja kahden ensihoitajan lisäksi kryounilaitefirma CR-Techin pitkä, mahakas ja parrakas edustaja paikalla, ilmeisesti valvomassa ettei firman maine lokaantuisi.

Muistelin päähenkilön toimintaperiaatteita siinä toimintaleffassa, jota olimme Lorin kanssa katsoneet. Siinä tämä veti lopuksi turpaan ei-toivotun kommentin esittänyttä etsivää.

Jos kryotankin suhteen tapahtuisi mitään ei-toivotusti, saattaisin noudattaa samaa periaatetta. Vaikka ei minua rangaistus pahoinpitelystä varsinaisesti houkutellut. Ja tiesin myös hyvin, että tuo oli tyhjää uhoa mielessäni.

Ei. Tuollaista ei kannattanut edes ajatella. Ole huoletta, ajattelin Stellan tyyliin. Mutta se taas sai oloni sellaiseksi, että silmäni vetistysivät. Sekään ei ollut hyvä.

Kohottaakseni mielialaani muistelin, että eikö CR-Tech tehnyt jotain muutakin? Virtuaalimaailmateknologiaa ja sen testaussisältöä ehkä? Tosin saatoin olla sekoittanut sen toiseen firmaan.

09:55.

”Milloin pääsemme alusten luo?” CR-Techin edustaja kysyi.

”Alusten moottorien täytyy sammua ensin täysin. Yliajotekniikka synnyttää sellaisen paineaallon, että löysät tulevat housuihisi, joten ei kannata yrittää käydä luovaksi,” tiedemies selitti.

Tiedenainen tämän vieressä hymähti. Kuten ajattelin, avaruusmatkailuun liittyvä puhe oli lähes aina skatologista.

Odotimme.

Minuutit kuluivat hitaasti, kunnes viimein aloin nähdä kahden lyhyttä sikaria muistuttavan aluksen laskeutuvan pakosuihkuineen.

1:35.

Siinä olivat Avaruuden Kaari ja Avaruuden Kaari-2. Ne olivat säilyneet yhteen telakoituneina nähtävästi koko loppumatkan.

0:37.

Alukset kääntyivät vaakasuoraan ja laskeutuivat hitaasti loppumatkan. Pöly nousi laskeutumiskentästä, kunnes alukset olivat täysin paikallaan ja se häipyi tuuleen.

0:00.

Ovet laskeutumiskentälle avautuivat metallisen vinkaisun kera, ja ryhmämme pääsi niistä läpi.

Lori, sieltä sinä tulit takaisin yksisuuntaisten repeämien takaa. Olethan elossa, ajattelin.

Olimme alusten luona. Niiden ovet olivat liukuneet auki ja lyhyet laskusillat olivat maassa. Pari tiedetiimiläistä meni tutkimaan selvän huolestuneena Avaruuden Kaari-2 aluksen kuntoa. Ettei se ollut kärsinyt tarpeettomasti ylimääräisen tehtävän aikana.

Se sopi minulle, olisi vain vähemmän tungosta.

”Odottakaa tässä. Matkustajalle ei ole olennaista saada tavaroitaan välittömästi,” miespuolinen ensihoitaja sanoi.

Ekä nyt oli hetki venyttää totuutta hieman.

”Minun tulee saada haastatella häntä rangaistuslaitoksen epäasialliseen kohteluun liittyen. Hänet käsittääkseni siirrettiin suoraan virtuaalitodellisuusvankeudesta kryo-uneen,” sanoin.

Huomasin CR-Techin edustajan ilmeen muuttuvan, jopa syvän epämukavaksi. Se tietysti vaikutti minuunkin.

”Tuo ei ole tuettu käyttöskenaario. Käyttöohjetta ei selvästi ole luettu. No, me näemme aivoaallot loki-tiedostosta jää- anteeksi, unen alkuvaiheesta.” edustaja sanoi.

Helvetin Milius! Täytyikö minun kirotta häntä vielä nytkin. Yritin ajatella, että Lori olisi selviytyjä. Eiköhän hän selviytyisi tästäkin.

Toistin mielessäni vielä Stellan ole huoletta-mantran. Se olisi vielä parempi, jos kirjaimia olisi korvattu erikoismerkeillä, niin että syntyisi humoristinen vaikutelma.

Tai häiriintyneempi.

Pääsin edustajan ja ensihoitajien mukana hämärän, sisältäkin kaarevan aluksen sisään. Se oli sisältä varsin ahdas, eikä ihme, kun se ei ollut tarkoitettu miehitetyksi. Jouduimme lähes kumartumaan.

Löysien housuun tulemisesta puhunut tiedemies tuli perässämme aluksen etuosaan, varmistamaan tiede-instrumenttien kuntoa.

Käänsin katsettani, ja siellä se lopulta oli aluksen perällä lattiaan pulteilla kiinnitettynä.

Kryotankki.

Ainakin merkkivaloja oli päällä virran päälläolon merkiksi. Yksi paksu ja yksi ohuempi letku menivät aluksen sisään kryonestesäiliöön.

Yksi viimeinen paranoidi ajatus tuli mieleeni.

Entä jos tankki olikin tyhjä?

Olisihan Milius voinut säilöä Lorin periaatteessa minne huvittaisi, vaikka jopa torniin jonnekin. Tai olla säilömättä minnekään. Jos hän olikin virtuaalitodellisuudessa vielä jossain keskusrangaistuslaitoksen alakerroksessa?

Helvetti, miksi mietin tuollaista, kun pystyisin vain kävelemään pari askelta eteenpäin ja näkemään omin silmin?

Tein niin, ja näin Lorin.

Siellä hän lepäsi selällään, tankin hämärän sinisen taustavalon valaisemana. Sydämeni muljahti väistämättä. Sitä ei oltu vaihdettu.

Niin kuin vangeille aina tehtiin Järjestelmässä, vaaleat hiukset oli ajettu päätä myöten, ja hänellä oli haalarit päällään, jotka saattoi juuri erottaa oransseiksi. Silmät olivat kiinni ja ilme täydellisen neutraali. Hänen oikea käsivartensa oli kyynärtaipeen kohdalta kiinni raskaassa teräskehikossa, johon meni tankin laidalta putki. Se kai oli kryonesteen kierrätysmekanismi, eikä sitä halunnut ajatella yhtään tarkemmin. Kunhan toimi.

Kävi miten kävi, ainakin olin päässyt juuri sinne missä minun oli oltava. Olin lukenut, että joskus kryonesta herääminen vain epäonnistui jonkin inhottavan komplikaation vuoksi. Järjestelmän tekniikka ei ollut sen suhteen täysin luotettavaa. Tai ihminenkään ei ollut täysin luotettava.

Naispuolinen ensihoitaja kyyristyi tankin luokse ja painoi laidasta nappia, jossa luki HERÄTÄ. Kuvittelin, että SULATA olisikin ollut turhan makaaberia. CR-Tech ei tarvitsisi enää yhtään huonompaa mainetta.

”Nyt seuraamme indikaattoreita. Voihan olla että huoli on turhaa. Ette te muuten silti vastuusta pääsisi. Teillä pitäisi

olla systeemi, että aivoaallot tarkistetaan ennen nukahtamista,” ensihoitaja sanoi edustajalle.

”Hm,” edustaja mutisi.

Tankin kyljessä näkyi lämpötilalukema, joka alkoi nousta hiljalleen. Olihan tämä älytöntä, jäädyttää ihminen tahallaan.

Toisaalta, oliko Milius halunnut tiettyssä mielessä toimia oikein? Ilman kryounta miehittämätön alus olisi aivan varmuudella muuttunut Lorin ruumisarkuksi.

Ainakin hän oli halunnut varmistaa, että valttikortti säilyisi hänellä.

Kusipää. En halunnut ajatella häntä enää.

Vihreitä elintoimintoja osoittavia indikaattoreita syttyi lisää, ja mielialani kohosi sitä mukaa. Aloin jo uskoa, että kaikki päättyisi hyvin. Ole huoletta. Oltiinhan jo tultu tähän asti. Ei tämä ollut enää läheskään niin paha asia, kuin että Lori olisi ollut vielä hukassa kaukana avaruudessa.

Tai kun me Stellan kanssa taistelimme tornin katolla ja sisällä.

”Lämmitystä herätyksen yhteydessä ei saa tehdä liian nopeasti. Se on automaattinen sekvenssi, jonka tämä edustaja tietää parhaiten,” mieshoitaja selitti minulle. ”Mutta saatatte joutua odottamaan sittenkin, kunnes matkustaja on puhekykyinen.”

”Minä odotan kyllä,” sanoin.

Kaikki indikaattorit olivat vihreinä. Lämpötila oli kivunnut 36°C tienoille, ja jatkoi kohoamista.

Sitten oikeanpuolimmaisain alkoi vilkuttaa keltaista. Siristin silmiäni ja näin, että siinä oli aaltomainen symboli. Oliko se huono juttu?

”Aivoaaltopoikkeama. Tuo tarkoittaa, että voi esiintyä sekavuutta ja hankaluutta erottaa todellisuutta ja unta. Tai tässä tapauksessa virtuaalitodellisuutta. Menee yleensä ohi,” naisensihoitaja sanoi.

Tämän jälkeen hän kääntyi minua kohti.

”Mutta tehän nauhoitatte kaiken. Pankaa kaikki poikkeava merkille, niin saadaan tämä tässä hikoilemaan. Näitä tapauksia on turhan paljon.”

Ei minua CR-Techin vastuuseen saaminen jaksanut isommin kiinnostaa, kunhan tämä olisi ohi, mutten halunnut myöskään heittäytyä tunteelliseksi yleisön läsnäollessa.

”Tunnen matkustajan entuudestaan eri tapauksesta. Auttaako se?” kysyin.

”Voi auttaakin. Tietysti voi esiintyä kuvitelma, että olette samassa unessa. Silloin ette saa kovin luotettavaa tietoa. Mutta ehkä pelottelemme turhaan,” miesensihoitaja sanoi.

Tavallaan tämä oli vain ajan tappamista, typerän roolin esittämistä kunnes Lori heräisi. Sitten tietäisin.

36,6°C.

Tuo kai oli tavoite. Viimeinen indikaattori vilkutti keltaista edelleen. Sitten tankin kansi avautui siihenän kera. Pakostakin se vaikutti pulssia nostavasti.

Seuraavaksi teräskehikko aukesi nivelensä varassa ja vapautti Lorin käsivarren. Pistokohta näkyi jopa hämärässä. Oli inhottava ajatella, että jokin suhteellisen iso neula oli ollut sisällä, toisaalta juuri se oli pitänyt hänet elossa. Tai palautettavissa eloon. Naisensihoitaja kumartui sisään teippaamaan haavalapun päälle. Odotimme vielä vähän aikaa, ja Lori alkoi räpytellä silmiään auki.

Ensihoitajat varmistivat Lorin biomonitorilukemat vielä käsin mittaamalla, vaikka ne näkyivät tankin laidastakin. Sitten minun täytyi miettiä, että aikoisinko minä oikeasti teeskennellä haastattelevani häntä.

Ei. Täältä täytyisi vain päästä pois. Minusta tuntui, että se täytyisi tehdä Lorin katsomien leffojen hengessä.

”Matkustaja on periaatteessa kunnossa, eikö niin?” kysyin.

”Kyllä. Voitte haastatella häntä,” naisensihoitaja sanoi.

Ensihoitajat väistivät, ja pääsin kyykistymään Lorin vierelle.

”Lori, muistatko minua?” kysyin. ”Saatan näyttää vähän virheelliseltä, mutta se on pitempi juttu.”

Vihreät silmät katsoivat minua tutkivasti. ”Dalton?”

”Niin,” vahvistin.

Tiesin että olin kai jo paljastunut. Ei mikään haastattelu voisi alkaa näin. Yritin pysyä asiallisena vielä hetken.

”Olet varmaan saanut tiedon, että tuomiosi on mitätöity?”

”Joo, silmänäytöltä. Mutta – miksi olen tässä tankissa? En mielestäni valinnut – ei vaan onko tämä vielä virtuaalista?” Lori kysyi.

”Ei, kyllä tämä on ihan todellisuus jo. Olemme Maassa. Nexuksen avaruussatamassa.”

Lori keskittyi silmänäyttöönsä uudestaan.

”Hei, minähän olen rikas! Mitä –”

”Alkaa tulla aika monta juttua, missä on selittämistä, mutta häivyttääkö vaikka sataman loungeen drinkkeille? Siellä saadaan jutella rauhassa. Sitten me voidaan jatkaa vaikka minne. Kun nämä luulevat, että minun pitäisi alkaa kuulustelemaan sinua, mutta eihän se ole tarkoitus.”

Lori oli vähän ihmeissään puhetulvastani. ”Vaan?”

Nyt ääneni pakosta muuttui tunteelliseksi.

”Halusin vain tulla vastaan keijukaistani, joka palasi pitkältä matkalta. Minulla oli ikävä. Ja tässä olisi nämä sinun tavarat, jos pidät kiinni. Mennäänkö?”

Annoin pahvilaatikon. Lori alkoi hymyillä nyt aivan selvästi, siitä ei voinut erehtyä edes tankin hämärässä.

”Mennään tietysti.”

Minusta niissä vanhoissa leffoissa tehtiin joskus tällaista itsetarkoituksellisesti, mutta uskoin että tämä oli nyt aivan oikeasti kätevin tapa. Kumarruin lähemmäs Loria, kunnes sain käsivarteni hänen alleen ja aloin nostaa varovasti.

”Eiii Dalton, tää on ihan tyhmää! Tai juuri niin kuin pitääkin olla. Tää on vielä unta, eikö niin?” Lori nauroi.

”Ei enää. Nipistä vaikka itseäsi.”

Sain Lorin tankin laidan yli ja sitten tukevasti syliini. Aloin nousta ja kääntyä. Endoskeleton vihlaasi vähän, mutta fysiohoitaja oli käskenyt minun harjoitella. Noudatin vain sääntöjä, eikö niin?

En varsinaisesti halunnut kohdata ensihoitajien ja CR-Techin edustajan katseita. Mutta näin vilaukselta, että ne olivat huvittuneet. Ehkä tällaista ei tapahtunut joka päivä.

Hetkeksi mieleeni tuli Stella, kun olimme tulleet vähän matkaa samalla tavalla, kun oli ollut vielä kiire.

Luulen, että hän näki meidät koneesta käsin, ja toivoin että häntäkin huvitti. Oikeassahan hän oli ollut, ettei minun olisi tarvinnut huolestua. Se oli vain vaatinut aika kovaa uskoa.

”Viettehän sen tankinkin pois? Kuka sen vie?” edessä laitteita tutkinut tiedemies ihmetteli vielä.

Sitten olimme jo oviaukosta ulkona. Hämärän jälkeen auringonpaiste tuntui varsin häikäisevältä. Lori siristi silmiään, ja hänen katsettaan olisi katsonut mielellään vaikka kuinka kauan.

Kuljimme vähän matkaa laskeutumiskentän poikki.

”Tässä kohtaa lopputekstit pyörisi, eikö niin?” Lori kysyi hymyillen.

Voi minun hupakkoani. Minäkin hymyilin.

Uskoin, että tehtäväni ja sota tulisivat vielä vainoamaan minua, mutta tällaisen ihmisen seurassa se olisi paljon kestävämpää. Uskoin, että Lori tahtoi lohduttaa minua jos olisi tarpeen, ja minä tietysti tekisin saman, jos hänen huonot kokemuksensa Järjestelmän käsissä palaisivat mieleen.

”Ei ihan vielä,” sanoin.

Nostin Loria vähän korkeammaksi ja lähemmäs. Hän käänsi päätään ja me suutelimme. Lori tarrasi minusta kaksin käsin kiinni niin että sai siihen enemmän voimaa, samalla kun laatikko lepäsi hänen sylissään.

”Nytkö?” Lori kysyi.

”Joo. Kuva pysähtyy ja musa lähtee soimaan,” vastasin. Olin mielestäni päässyt leffojen henkeen. Niissä oli oma viehätyksensä, se oli pakko myöntää.

”Mutta meidän matka jatkuu vaikka minne, eikö niin?”

En voinut vastata heti, koska aloin taas käydä sen verran tunteelliseksi. Pidin vain Lorista lujempaa kiinni, mutten niin lujaa että sattuisi. Endoskeletonin kanssa saisi olla varuillaan, vaikka olinkin ottanut vain minimivoima- ja minimikokoversion.

Olin selittänyt tohtori Silvalle niin, etten halunnut elämäni tai ulkonäköni poikkeavan liikaa siitä, mihin olin tottunut. Täysi selitys olisi ollut vähän ihmeellisempi, koska silloin olisi täytynyt ensin selittää Daltonin vakio.

Tai pieleenhän se oli mennyt nytkin, mutta en minä oikeasti jaksanut olla harmissani siitä, että jaksaisin pidellä keijukaistani vähän pitempään. Ei varmaan häntäkään haittaisi.

”Rakas Lori. Tästä se vasta alkaa,” sain viimein sanottua.

LOPPU – VAIHTOEHTO A

Kiitos yhteistyöstäsi ja kiitos lukemisesta!

Palaa sivulle 219 jos haluat valita uudestaan.

Mitä vaihtoehtoja minulla oli?

Toistin kysymystä mielessäni ja olin valmis hyppimään seinille. Enkä löytänyt siihen mitään järkevää ratkaisua. Oli kuin minua revittäisiin kahteen eri suuntaan.

Milius oli turvautunut halpamaiseen suunnitelmaan, joka oli Järjestelmänkin lakia vastaan. Se täytti ehdottomasti murhayrityksen kriteerit. Aluksen kryoaineen lopulta ehtyessä se muuttuisi Lorin murhaksi.

Ja hän oli vielä tahallaan tehnyt sen estämisen mahdollisimman hankalaksi. Sellaiseksi, että sitä yrittäessä joutuisi hyvin luultavasti itse hukkaan, ja ajelehtisi kuolleena loputtomasti.

Varmasti hän oli osannut tehdä sen myös niin, että todisteita häntä vastaan ei ollut.

Luultavasti hänellä oli turvallisuusylipääällikkönä lupa tallentaa tietoa äärimmäisen valikoivasti. Virallisia teitä häntä ei taatusti saisi syytteeseen, ja jos sitä yrittäisi, jäisi vain itse kiinni. Tulisi teloitetuksi. Ja sillä aikaa Avaruuden Kaari purjehtisi kauemmas äärettömyyteen.

Epämiellyttävintä oli, ettei hän ollut edes ottanut yhteyttä, oli vain antanut Stellan saada tietoa sopivasti. Nyt minua kylmäsi ajatus, että entä jos emme olisi tajunneet tarkistaa asiaa? Entä jos emme olisi ikinä tienneet, että Lori oli pakattu aluksen mukaan?

Onneksi olimme.

Kaikki oli vielä mahdollista, ajattelin.

Mutta Milius taatusti tiesi myös, etten voisi vaatia saada lähteä tuntemattomaan tässä vaiheessa, kun tehtävämme oli vielä kesken. Minulla ei olisi tarvittavaa arvovaltaa. Hän laski sen varaan, että minun täytyisi antaa Lorin mennä. Milius uhrasi hänet vain iskeäkseen minun taistelumuotiivaatitani vastaan.

Mutta en minä oikeasti voisi antaa hänen mennä. Ajattelin hänen silmiään ja hymyään ja välittömyyttään. Hänen seurassaan olin tuntenut sellaista, mihin en ollut edes ajatellut olevani kykenevä. Esimerkiksi myötätunto.

Minusta tuntui että Milius olikin tehnyt virheen.

Varsinkin kun ajatteli että Lorin ”rikos,” joka koko ketjun aloitti, oli täysin naurettava. Ajattelin, että tapahtui nyt mitä tahansa, minä päin vastoin taistelisin kovempaa.

”Milius yrittää saada minut kääntymään sinua vastaan”, sanoin Stellalle.

Stella nyökkäsi. ”Niin. Jos selviämme, kaikki paljastetaan. Isäni saa maksaa kaikista rikoksistaan.”

Se ei taas voinut toteutua muuten, kuin että hyökkäyksemme Nexukseen onnistuisi. Muuten ei olisi mitään selviämistä, vain ikuista pakenemistä. Ja Milius ei maksaisi yhtään mistään.

”Uskotko että meillä on edes teoreettinen mahdollisuus onnistua?” kysyin.

Stella pudisti päätään ohjaajan tuolissa.

”Rehellisesti, en tiedä. Mutta sen tiedän, että voimme vaikuttaa sillä, miten hyvin valmistaudumme. Tietysti meidän täytyy muistaa levätäkin. Ja perillä pidämme sodankäynnin virtuaalisena niin pitkään kuin mahdollista, jos se vain onnistuu.”

Mietin, joko minun pitäisi iskeä tähän. Toisaalta Ricon kuolema oli varmasti vielä hyvin raakana Stellan mielessä. Sillä ei ehkä olisi hyvää vaikutusta.

”Lori on työskennellyt Nexuksen eteläsatamassa lastaus-
teknikkona. Se tarkoittaa kokemusta roboteistakin,”
sanoin. Tai oikeastaan se oli vähän hakuammuntaa.

Stellan ilme muuttui oudoksi.

”Mitä väliä tuolla nyt on –” hän aloitti melko kylmästi ja
vaiteliaasti.

”Hetkinen. Et kai ole sanomassa, että meidän pitäisi
riskeerata kaikki siksi, että lähtisimme sen aluksen perään.
Eihän meillä ole mitään takeita –”

Minä vastasin myös vähän tyyliä, mutta pidin silti ääneni
niin hiljaisena, etteivät kaikki kuulisi. Tiesin, että tämä
saattaisi päättää kaiken hyväntahdon minun ja Stellan
välillä. Pahimmillaan tieni veisi ilmalukon kautta ulos.

”Ja et kai ole itse sanomassa, että minun pitää tuosta vain hylätä minulle tärkeä ihminen? Jonka kaltoinkohtelun näkeminen oli ratkaisevaa sille, että yleensä sait minut puolellesi? Sinähän minulle ne videosityötteet näytit.”

”Nähtävästi Milius onnistui,” Stella sylkäisi.

”Mitä helvettiä? En minä sinua vastaan ole. Ei se kusipää onnistu yhtään missään sen suhteen. Tietenkin meidän pitää harkita tarkasti. Mutta ymmärrät varmaan, että minä taistelisin sinun puolellasi en edes tiedä kuinka paljon paremmin, jos tietäisin, että Lori on turvassa mukanamme. Voisimme valmistautua rauhasa ilman mitään tikittävää kelloa. Ja meillä olisi hänen asian-tuntemuksensa puolellamme, jos hän vain suostuu.”

Heti kun nämä sanat olivat ulkona suustani, tajusin toisen näkökulman, joka ei ollut hirveän paljon mukavampi siitä, että Lori ajalehtisi kuolemaansa.

Eihän se olisi vain harmitonta robottien peukalointia. Se olisi täyttä sotaa. Ei Lorilla siitä ollut mitään kokemusta. En minä voisi vaatia sitä häneltä. Olisi hyvin mahdollista, että en pystyisikään suojelemaan häntä, vaan tehtävä koituisi hänen kohtalokseen. Kuten se oli jo vienyt monia. Ja tulisihan hänestä järjestelmäpetturi myös. Sitten meidän olisi käytännössä pakko onnistua, että hänellä voisi olla minkäänlaista elämää.

Mutta en halunnut mennä liikaa asioiden edelle. Ensimmäinen vaihe olisi kysyä häneltä itseltään, ja se vaatisi yksisuuntaisen repeämän toiselle puolelle menemistä.

Helvetti, kyllä minä menisin.

Opettelisin lentämään ja suunnistamaan ensin. Ei se nyt aivan rakettitiedettä voinut olla. Olin jo seurannut sitä, mitä Stella teki ohjainten kanssa.

”Ei siinä ole mitään harkitsemista,” Stella sanoi.

”Siis myönnät, että isäsi voittaa tuon suhteen? Että annat periksi noin helposti?” kysyin. Ääneni kohosi väkisin.

Ja nyt näin, että matkustamokin seurasi sanaharkkaa.

”Ei sieltä ole paluuta! Jos ajattelet, että toisen aluksen pitäisi lähteä perään, se olisi vain turha uhraus! Sitten ainakaan ei olisi mitään mahdollisuutta iskeä Nexukseen. Eikä sitä alusta edes löytäisi. Se on kun neula aivan valtavassa heinäsuovassa!” Stella lähes jo huusi.

Stella oli luultavasti masentavan oikeassa.

Mahdollisuudet olivat huonot. Olinhan minä sitä jo mielessäni pyöritellyt. Mietin, miten Miliuksella edes oli päätösvalta lähettää alusta noin vaan. Sen tarkoitushan oli tieteellinen tutkimus. Eivätkö tutkijat päättäneet sen lähdestä. Vai oliko se ollut vain helvetin hyvä tilaisuus, joka pitäisi käyttää hyödyksi?

”Eikö sitä voi jäljittää niiden takaporttien avulla? Edelleen olen vain sen kannalla, ettei anneta liian helposti periksi,” sanoin.

Stella jäi miettimään.

Sitten minulla tuli vielä yksi juttu mieleen. Eihän Stella ollut kokenut lentäjä ollenkaan. Vaan Annalee oli. Eikö pitäisi konsultoida häntä?

”Saanko puhua Annaleen kanssa?” kysyin. ”Menisin toiseen alukseen puhumaan ihan kasvotusten.”

”Saat toki puhua. Mutta se ei muuta sitä, että minulla on lopullinen päätösvalta tehtävästä.”

Hetken muistelin sanojani, kun olimme käretyttämässä implanttiani. Ne kuulostivat nyt oudon sopivilta, miten ne olivatkaan tulleet mieleeni silloin?

”Otan Tulikotkan nyt haltuuni! Tai ammun, kumpi vaan käy minulle!”

Mutta jos siihen menisin, ei minulla olisi mitään mahdollisuutta. Minut nujerrettaisiin noin sekunnissa. Sitten ilmalukko kutsuisi.

Ei. Tämä täytyi tehdä suostuttelemalla Stella, vaikken tiennytään vielä miten.

Puhuisin Annaleelle mahdollisimman pian. Alukset kulkivat jo vierekkäin, pitäisi kai vain hidastaa sopivasti ja sitten telakoitua.

Ensin yritin vielä rauhoittua.

Muistin joskus, tai oikeastaan aika vähän aikaa sitten miettineeni, mitä haluaisin vielä kokea ennen kuolemaani.

Olin miettinyt jotain isompaa merkitystä. Se oli nyt Stellan mukana taisteleva Järjestelmän epäinhimillisyyttä vastaan.

Ja tietysti Lori oli se merkityksellinen ihminen, jota olin kaivannut. Olkoon se sitten keskenkasvuista, jos kiintyy toiseen niin nopeasti. Minusta Järjestelmää saisi syyttää siitäkin, että kasvoimme kiero. Tai sitten se oli vain hyvä asia ettei jähkaillut, kun tajusi löytäneensä jotain hyvää.

Ei minun tietystikään pitänyt ajatella Loria minään yhden yön juttuna enää. Kovaa vauhtiahan minä olin hänet halunnut tyttöystäväkseni ottaa, tai mitä nimitystä käyttikään. Ruokkia ja pitää seurata. Olinhan kaivannut häntä jo unissanikin. Tehtävä oli vain tullut väliin.

Ja täytyihän muillakin Stellan joukosta kumppaneita olla.

Osan oli täytynyt jäädä Metaaniplaneetan siirtokuntaan. Mietin mitä siellä tapahtui nyt, tarkistettaisiinko siellä kaikkien implantteja, ja jaettaisiin järjestelmäpetturuus-syytteet kaikille niille joilta löydettiin peukalointia?

Toki nyt tehtävää suorittamaan oli jäänyt jäljelle vain tämä viimeinen iskujoukko, jonka harteilla kaikki käytännössä lepäsi. Mutta ei minusta silti ollut hyväksi johtajalle toimia sillä periaatteella, että sinun täytyy seurata minua ja olla välittämättä siitä, mitä rakkaillesi tapahtuu.

Sehän kuulosti joltain helvetin kulttijohtajalta, joita oli ollut menneisyydessä. En uskonut, että Stella sellainen halusi olla. Ei Järjestelmää siten kaadettaisi, tai jos kaataisi, niin sitten tulisi tyranniksi tyrannin tilalle.

Toki minä ymmärsin, ettei hän voinut riskeerata vähää resurssejamme. Joten kaikki riskinotto täytyisi tapahtua äärimmäisen harkinnan jälkeen.

Jos yksisuuntaisesta repeämästä meni läpi, täytyi tietää helvetin hyvin, miten toisella puolen toimisi.

Muuten se ei eronnut paljon siitä, että heittäisi vain itsensä ilmalukosta ulos, ja toivoisikin jotenkin ihmeen kaupalla selviävänsä.

Enkä ollut edes varma, miten toisen aluksen hallittu saavuttaminen yliajonopeuksissa tapahtuisi.

”Tietysti Dalton saa tulla. Ei meillä nyt ole mitään muutakaan tehtävää. Kytetään autopilotti, se osaa nämä paremmin kuin me itse,” kuului Annaleen ääni. ”Alat vain vähentää sivusuuntaista etäisyyttä, kunnes telakointi näyttää vihreää.”

Se oli hyvä kuulla. Olinkin saanut Annaleestä ystävällisen kuvan. Ja olin kiitollinen siitäkin, että Stella salli minulle ainakin tämän.

Stella seurasi ohjeita, kunnes lopulta ennen näkemätön vihreä valo syttyi. Hän painoi isoa nappia sen vieressä, ja alkoi kuulua moottorin rahinaa ja siihenää.

Se oli standardimallinen haitarimainen yhdistetty ilmalukko ja telakointisilta. Aika kätevää, että sitä pystyi käyttämään liikkeessäkin, vaikka tietysti se vaati uskoa. Lopulta toinen vihreä valo syttyi ensimmäisen viereen, ja silta avautui.

Kuljin läpi, ja äkisti olinkin Kulmaisessa Kotkassa. Ekso-skeleton tervehti minua keskellä matkustamotilan lattiaa. Sisustusväri oli lisäksi hieman erilainen vaalea.

Kuljin kahden miehen ohi eteen. Apuohjaajan tuoli oli tyhjä.

”Hei, Annalee, voinko istua tähän?” kysyin.

Annalee nyökkäsi ohjaajan paikalta, ja istuin.

”Mistä on kyse?” Annalee kysyi.

Pyrin jälleen puhumaan hiljaisesti, etten herättänyt turhaa huomiota. Tulikotkassa kaikki olivat kuulleet ääntemme korottamisen, ja minua oli katsottu vähän oudosti. Ehkä toisaalta arvostavastikin, kun olin uskaltanut käydä Stellaa vastaan. Jotkut olivat ehkä ymmärtäneetkin jutun.

”Sellaisesta, että jos Maasta on laukaistu alus kohti yksisuuntaista repeämää, niin mitä se käytännössä tarkoittaa? Voiko sitä seurata jotenkin? Eikö niitä ole kartoitettu osittain?”

”Kyllä, Stella saa Järjestelmän aluksista tietoa kvanttiyhteyden kautta, niin kuin kaikesta muustakin. Ja vaikka aluksen signaali olisi sammuksissa, sitä voi seurata sen yliajomoottorin jättövanasta. Siihen on tutkan aika standardi toiminto. Näissäkin aluksissa. Mutta yksisuuntainen repeämä, huhuh. Ei sellaiseen mielellään menisi. Maata lähin on siellä aurinkokunnan laidalla. Sehän oli pitkään Pluton takana piilossa, kunnes löytyi. Miksi kysyt tuollaista? Eihän se liity meidän reittiimme mitenkään. Me kuljetaan vain siitä samasta kaksisuuntaisesta, mitä Maa – CM-218 -välillä aina käytetään.”

Mietin pitkö minun kertoa suoraan totuus. Päätin, etten jaksanut viivytellä tai teeskennellä, kun Annalee vaikutti noin vastaanottavalta.

”Se tavallaan liittyy siihen, miksi liityin puolellenne. Ei minulla varmoja todisteita ole, mutta uskon, että Milius lähetti aluksen kohti repeämää järkyttääkseen minua.”

Annalee näytti tyrmistyneeltä.

”Mitä, tarkoitatko –”

”Niin, jos olet tietoinen, kenen avulla Stella minut värväsi joukkoonne, niin tämä sama ihminen kulkee nyt siellä koko ajan kauemmas. Kryotankissa kai,” selitin.

”Hyi! Tuohan on järkyttävää. Älä nyt pahastu, mutta – miten minä tämän selitän. Stella teki taustatietoselvitystä datalla, mitä sai Nexuksen takaportin kautta. Kyllä sinä nyt varmasti pahastut. Se on jotenkin liikuttavaa että – te törmäsitte toisiinne ennen sitä sinun alkuperäistä tehtävää. Ja sitten kävi mitä kävi.”

Annaleen ääni oli kiihtynyt. Mutten osannut pahastua, kunhan Stella ei ollut suoraan seurannut meidän yötämme silmäkamerasyötteistä. Aika oli vähissä, ja oli parasta puhua suoraan.

”Tiedät Lorista siis. En pahastu. Mutta pointti on se, että Milius teki sen vain, koska pystyi tekemään,” vastasin.

Annalee katsoi silmiini.

”Ja sinä haluat lähteä perään. Kyllä minä sinua ymmärrän. Hyi. Ei tuollaista pitäisi tehdä kenellekään.”

”Niin, ja Stella ei tietysti ole aivan innoissaan ideasta,” vastasin karheasti.

”Onhan se – no, meillä on kaksi alusta. Onneksi emme saaneet otettua Koston Miekkää.”

Se olikin näkökulma, jota en ollut muistanut miettiäkään. Totta. En minäkään olisi voinut edes ajatella laittavani kaikkea yhden kortin varaan. Nyt meillä oli Ricon tragedian myötä sentään kaksi korttia. Tietysti olisin ennemmin halunnut hänet elossa.

Helvetti sitä pommia! Mutta se oli päätös, jonka Rico teki siinä hetkessä. Me sentään pystyimme harkitsemaan vähän. Avaruuden Kaaren kanssa ei ollut sekunneista tai minuuteista tai luultavasti edes muutamasta tunnista kiinni.

”Olen otettu, että Lorin hyvinvointi on sinullekin tärkeä,” sanoin.

”On tietysti, varsinkin kun se on tuollainen sarja yhteen-sattumia. Se on melko – sydäntäkin vääntävää. Anteeksi – on varmaan outoa että ulkopuolinen puhuu tällä tavalla, mutta ymmärätkö, että siihen voi eläytyä?”

Se tuntui vähän ihmeelliseltä, mutta toisaalta hyvältä. Yleensä kai oletus oli, ettei vieraista ihmisistä tai heidän ihmissuhteistaan välittänyt liiemmin.

”Ethän sinä ulkopuolinen ole, kun Stellan joukoissa ollaan molemmat. Ja kyllä minä ymmärrän, vaikka sitten se saattaa tuntua tungettelulta, jos se menee tietyn rajan yli,” vastasin.

”Tietysti. Aikanaan puhuttiin laivauksesta. Se oli vähän sellainen – menneen ajan tietoverkkotermi. No, ei sillä niin väliä. Pääasia on, että toivon koko sydämeistäni asian päättyvän hyvin ja – voisin puhua Stellalle.”

Stella oli puhunut Annaleesta avainhenkilönä. Tietysti taitavin tai siis ainoa varsinainen lentäjä avaruustehtävällä sellainen olikin. Mutta mietin, mitä erityistä valtaa hänellä saattoi olla Stellan yli? Vai oliko mitään?

”Minä arvostan sitä,” sanoin.

Nyt tajusin ainakin yhden asian. Stella oli ajatellut, ettei alusta voinut jäljittää. Annalee oli todennut sen vääräksi kahdellakin tavalla.

Ehkä Miliuksen idea olikin, että tehdään temppu, joka kuulostaa äärettömän pahalta, jotta helposti luovuttaisi heti, mutta tekniikka tekeekin sen vähemmän pahaksi. Lukuunottamatta toki itse yksisuuntaista repeämää.

”Ymmärrätkö niin, että olet lähdössä yksin?” Annalee kysyi.

”Niin, jos se onnistuisi, en voi hyväksyä mitään muuta. En voisi ottaa kenenkään toisen henkeä vastuulleni sen ajaksi. Enkä tietenkään mitään aseita eikä varusteita, mitä Nexuksessa tarvitaan. Vain välttämättömän.”

”Minun varmaan pitäisi opettaa sinua lentämään?”

”Jos se on mahdollista. Ymmärrän kyllä jos seinä tulee vastaan jo siinä, että se on liikaa oppimista missään järkevässä ajassa. Ja mietin loittonevan aluksen takaa-ajoa, onko se edes mahdollista yliajonopeuksissa?”

”Yliajokenttä häiriintyy, kun toinen massa alkaa lähestyä. Kumpikin alus alkaa hidastua hallittaviin nopeuksiin,

kunhan pääset lähelle. Kenttä on epäsäännöllinen, joten jotta voisit telakoitua onnistuneesti, sinun pitää saada silti toisen aluksen yliajo pois päältä. Muuten se lähtee pois alta vauhdilla aina kun yrität.”

Sitten mietin vielä kryounta. Tarvitsiko se jotain erityisosaamista? Siinäkin seinä voisi nousta pystyyn. Helveti. Se olisikin raastavaa, jos lentäisi sinne asti, telakoituisi onnistuneesti, eikä saisikaan Loria hereille.

”Entä se, että Lori on siellä sisällä kryotankissa?” kysyin.

”Se on tavallaan hyvä asia. Kun ei tarvitse ajatella happea eikä ruokaa tai juomaa, vain kryonestettä, että se riittää. Eikö niin, Corman?”

Annaleen kutsusta vaalea, jo arpinen mutta silti nuorehko mies liittyi seuraamme.

”Niin? Minulla on jotain kokemusta kenttälääketieteestä. Kryojäädytyksestäkö puhuitte? Nanopartikkelipohjainen neste kiertää veressä keinotekoisesti, vaikka kaikki onkin pysähdyksissä. Se estää hyytymät ja muut ongelmat, ja korjaa vaurioita tarpeen mukaan. Käsittääkseni ne ovat melko automatisoituja vehkeitä. Painat nappia ja toivot parasta. Toisaalta jos jotain menee pieleen – no, ensiapulaukku kannattaa joka tapauksessa olla, mutta ei kai sillä paljon saisi aikaan.”

Kuulosti ymmärrettävältä. Ei aivan täysin rohkaisevalta. Tietyssä mielessä tärkeintä oli, että pääsisi paikalle ja tekisi voitavansa. Sitten ei tarvitsisi jossitella.

Jos tekisin matkan, mutten pääsisikään Lorin kanssa takaisin, no – varmasti olisin murheissani.

Mutta tehtävä jatkuisi silti.

Ja siinä tapauksessa Miliuksen täytyisi maksaa kaksinkertaisesti. Vähintään.

Kun palasin Tulikotkaan, tunnelma oli edelleen outo, mutta hieman eri tavalla. Stella näytti tyytymättömältä ja seisoj ohjaajan tuolin vierellä.

Yskivä-ääninen, hintelä mies puhui keskeltä matkustamoa. Juuri se jonka tunsin baarista.

”Jos tietäisin, että sut olisi laitettu johonkin lentävään ruumisarkkuun ja ammuttu helvettiin asti, mutta tietäisin, että sut voisikin hakea takaisin, niin kai arvaat mitä tekisin? Vaikka aina naamastasi keljuilenkin. Ja etkö tekisi saman mulle. Jankova?”

Roteva miestä hieman pitempi ruskeahiuksinen nainen istui vierellä. Hänkin oli baarista. En ollut tajunnut, kun alukseen mennessä kaikilla oli kypärät päässä. Kasvot tosiaan olivat melko elämää nähneet isoine luomineen. Hän siis oli Jankova.

”Haista paska, Newton.”

Tälle kommentille seurasi yleistä naurua.

”Olkaa jo hiljaa!” Stella sanoi. ”Dalton, minusta tuntuu että sinä olet hyvää vauhtia aiheuttamassa kapinaa. Tuntuu, että lähes kaikille täällä idea nukkuvasta työstä avaruudessa on liian vastustamaton. Ja siksi he alkavatkin olla sitä mieltä, ettei tehtävä pakosta tulekaan ensin. Etkö tajua, että Milius nähtävästi onnistuu saamaan ei vain sinua, vaan meidät kaikki sekasortoon!”

”En minä käsenyt kenenkään muuttaa mieltään. Tai lähteä mukaan,” vastasin. Yritin pysyä rauhallisena.

Positiivista oli, että jos muutkin alkoivat kyseenalaistaa Stellan ehdotonta komentoa, minun ei ainakaan tarvitsisi pelätä välitöntä ilmalukkokohtelua.

”Helvetti. Koko juttu olisi pitänyt–” Stella aloitti.

”Pitänyt mitä? Pitää piilossa?” kysyin.

”Niin! Ajattelin vain että pystyt rauhoittumaan kun tiedät! En ajatellut että siitä seuraisi tällaista!” Stella huusi.

Tämä oli jo Stellalta uuden tason kylmyyttä, ja jähmetyin paikalleni. Toki ymmärsin tavallaan, kohtasihan lainvalvonnassakin tilanteita, joissa ihmiset olivat suunniltaan ja sanoivat asioita joita eivät oikeasti tarkoittaneet.

”Stella, rauhoitu jo,” Perez korotti ääntään. ”Enemmän tietoa on aina parempi kuin vähemmän. Senhän sanoit itsekin. Että käyttäisimme kaiken saatavilla olevan tiedon niin reaali- kuin virtuaalitodellisuudestakin, ja sitten iskisimme kaikella voimalla millä vain pystymme. Yritetään vain kerrata faktat.”

Annalee tuli telakointisillasta läpi. Tietysti meteli oli kuulunut Kultaiseen Kotkaan asti.

”Täällähän on – mielenkiintoista,” hän sanoi.

”Annalee. Tämä ei koske sinua,” Stella vastasi.

Mietin pystyisinkö itse sanomaan jotain. Ei ainakaan kannattanut suututtaa Stellaa enää lisää.

”Se alusten seuraaminen, eikö ollutkin, että niistä saa tietoja sinun kvanttiyhteytesi yli? Annalee oli sitä mieltä että kyllä,” kysyin Stellalta.

Mahdollisimman neutraalisti ja rauhallisesti. Niin kuin lainvalvonnassakin tehtiin.

”Jos signaalia ei ole kytketty pois. Miksi Milius sen jättäisi päälle? Hän haluaa, että etsit sokkona ja tapatat itsesi turhaan,” Stella vastasi.

”Mitä jos vain tarkistat sen,” Perez sanoi.

Stella näytti siltä, että halusi vain raivota takaisin, mutta suostui sitten istumaan ja ottamaan tablettinsa. Hän tuntui näppäilevän taas kauan.

”Avaruuden Kaari. Saan lukemia. On menossa Pluton repeämästä läpi, mutta hidastanut vauhtia huomattavasti. Lukemat päivittyvät edelleen.”

Stella mietti vähän aikaa.

”Tuo on Miliuksen seuraava siirto. Hän haluaakin sanoa meille, että tulkaa hakemaan. Se on ansa. Aivan varmasti. Joko repeämän tällä tai toisella puolella odottaa yllätys. Nyt meidän ei ainakaan pidä mennä sinne,” hän sanoi.

”En usko, että ne laittaisivat sotilaskalustoa siitä läpi,” Perez sanoi.

”Minun ehdotukseni on, että lennetään sinne hiljaisesti kummallakin aluksella. Jos siellä on sen sortin yllätys, voimme havaita sen ajoissa. Hyvällä tuurilla, unohtaen vaikka koko Avaruuden Kaaren, me eliminoimme vihollisjoukkoja, jotka muuten hengittäisivät niskaamme,” Annalee sanoi.

”Ei, Annalee. Me jatkamme suoraan Maahan,” Stella vastasi tiukasti.

”Hyvä on. En halunnut että minun täytyy sanoa näin, mutta ei minun ole pakko lentää, jos suunnitelma on epäoptimaalinen ja asettaa meidät vaaraan matkan jatkuessa. Jos siellä on jotain, he lähtevät peräämme kun näkevät, että emme olekaan suuntaamassa repeämään vaan Maahan. Jos tarkistamme ja siellä ei ole mitään, sitten voimme olla rauhassa.”

Luulin, että Stella suuttuisi tästä, mutta hän pysyi nyt vaiti. Annaleen uhkaus oli tehonnut, vaikka sen saattoi tulkita jo kiristykseksi.

Minun täytyi olla hyvin kiitollinen Annaleen tuesta. Tuota en ollut edes ajatellut, mutta se kuulosti järkevältä. Tarkistamalla ei häviäisi mitään, jos Stella vain suostuisi.

Olimme tulleet läpi Maa – CM-218 -repeämstä. Nyt kääntyisimmekin Plutoa kohti ja tarkastaisimme tilanteen. Sitten voisi olla vielä uusi suostuttelutarve, ennen kuin oikeasti saisin lähteä Loria kohti.

Nukkuva tyttö avaruudessa.

Olihan sekin tapa ilmaista asia. Oikeastaan aika kaunis. Varsinkin jos ei ajatellut Keskusrangaistuslaitoksen sisään-ottoprosessia. Että Lori olisikin kryotankin sisällä pitkiä hiuksineen ja siviilivaatteissaan.

Ei. Tuohon ei kannattanut nyt mennä. Stella oli tarkistanut uudestaan; nyt alus oli Pluton repeämstä läpi.

Olin nyt Annaleen vieressä Kultaisen Kotkan apuohjaajan tuolilla, että oppisin. Toistaiseksi matkavauhtimme oli vielä hyväksi havaittu 0,8 valonnopeus. Stella ei ollut pitkään aikaan vastannut mitään. Ei juuri ollut tarvettakaan, mutta mahdollisesti hän oli kytevä vihainen tällekin.

Annalee selosti radion yli.

”Hidastamme vähitellen ja käytämme pitkän matkan tutkaa, että alkaako kontakteja tulla. Siellä yksisuuntaisen repeämän luona voi olla avaruusromuakin. Laitetaan 0,7 kohta.”

Minuutit kuluivat, ja vauhtimme hidastui, kun Annalee säätö yliajon päätehovipua taaksepäin.

Tähdet kaikkialla ympärillä tuntuivat matelevan varsin hitaasti. Siinä joutuisi helposti eräänlaiseen hypnoosiin. Ja sitten minun pitäisi olla valmis tekemään se yksin. Siinä olisikin klaustrofobiaa ja agorafobiaakin kerrakseen.

Kun aloimme olla vain noin viidentoista minuutin päässä repeämästä, olettaen nykyisen 0,25 -kertaisen vauhdin, tutka piippasi kerran.

”Voi olla vielä joku virrehavainto tai romua. Näyttää kyllä isolta. Se että se yleensä näkyy, tarkoittaa että se on paikallaan tai lähes paikallaan. Odottamassa. Laitetaan 0,2 nyt, pysy rinnalla.”

Se kuulosti pahaenteiseltä.

Lähestyimme edelleen, ja Annalee painoi nappia tutkan kantaman pienentämiseksi. Samalla se muuttuisi tarkemmaksi, sen tiesin jo.

Toinen piippaus. Tutkassa näkyi pitkänomainen möykky aivan sen kantaman rajalla.

”0,1 nyt.”

Tähtien matelu oli jo muuttunut todelliseksi matelemiseksi. Vielä muutama minuutti kului.

”Yliajosta pois nyt, mutta hiljainen ajo päälle,” Annalee sanoi radioon.

Annalee oli selittänyt sen, se oli toimintatila jossa yliajomoottorit eivät käyttäneet energiaa liikkeeseen, vaan

sisääntulevat radioaallot ja muu sähkömagneettinen säteily toisaalta imettäisiin aktiivisesti ja toisaalta lähetettäisiin ”kopioituina” satunnaisesti suuntiin. Tämä lisäsi energiankulutusta lähes yliajoa itseään vastaavaksi.

Kunhan ei tehnyt äkkiäisiä liikkeitä, eikä käyttänyt aluksen aseita, voisi pysyä lähes vastustajan tutkalle näkymättömänä.

Tietysti vihollinenkin saattoi sitä käyttää, mutta mitä isompi alus, sitä enemmän energiaa vaadittaisiin koko aluksen pinnan kattamiseen, ja luotettavuus olisi huonompi. Meidän pienillä aluksillamme oli etu sen suhteen.

Yritin edelleen imeä sisään kaiken sen, mitä sain Annaleen toiminnasta irti.

Hän tarkensi tutkaa ns. normaalin etäisyyden tilaan. Tai taistelutilaksikin sitä saattoi nimittää.

Tutka piippasi.

Nyt ei ollut enää epäilystä. Iso pitkänomainen kontakti edessämme, joka ei voinut olla kuin Järjestelmän. Minua alkoi kylmätä, kun tajusin taktiikan yksinkertaisuuden. Se estäisi pääsyn repeämästä läpi.

Ajoimme vielä lähemmäs hiljaisessa tilassa, Stella vierellämme vasemmalla.

Nyt näin sen jo silmillänikin. Valkoisenhohtava, Koston Miekkaa muistuttava alus paikoillaan kaukaisuudessa.

”Minusta näyttää, että se on juuri repeämän edessä. Ja lähettää koodinimeäänkin. Vai muka Oikeuden Miekka. Tuohan on melkoista haistattelua,” Annalee sanoi.

Päästäkseen repeämälle oli pakko taistella. Tai sitten siellä haluttiin meidän antautuvan. Ehkä siksi Avaruuden Kaarta oltiin hidastettu, ikään kuin neuvottelueleenä. Katsokaa, näin myötämielisiä me olemme.

Haistakaa paska, Järjestelmä!

Mehän taistelisimme, jos se sitä vaati. Tajusin uhmakkuuteni katteettomaksi, mutta joskus tuntui hyvältä ajatella niin. Joskus se oli tarpeen, että uskaltaisi räjähtää toimintaan.

”Stella, näet varmaan tuon?” Annalee kysyi. ”Tuo on Koston Miekan kaltainen sota-alus. Ehkä robotteja sisällä. Ja muistatko miten alusten tekoälyt toimivat? Eivät ne osaa olettaa, että toinen tekoäly niiden lähellä onkin peukaloitu. Sen takiahan meillä oli turvakeskuksessa niin helppoa. Sen voisi toistaa nyt.”

Stella puhui ensimmäisen kerran pitkään aikaan ”Muistan. Mutta nyt meidät tiedetään jo kaikkialla. Noiden alusten tekoäly on jo voitu ajaa uudelleen, kun tietävät miten me toimimme Metaaniplaneetalla.”

”Se on silti kokeilemisen arvoista. Tarvitsee vain lentää tarpeeksi läheltä. Jos saamme yhteyden, robotit voisi kääntää miehistöä vastaan. Se olisi lyhyt taistelu, kun tulisivat yllätetyiksi.”

Annalee oli ovela, pakko myöntää. Julmaa tuo oli myös. Vähän niin kuin minun hyökkäykseni Stellan miehiä vastaan hylkyni luona. Vähän niin kuin sota aina oli. Toivoin, ettei Lorin tarvitsisi tietää tai todistaa sellaista.

”Tuo on yhtä iso riski, kuin repeämän läpi kulkeminen. Ei kai itiö vaikuta jo –”

”Siitä ei puhuta!” Annalee puuskahti. ”Senhän me sovimme!”

Mikä itiö? Keskustelu oli äkkiä muuttunut aivan outoon ja yllättävään suuntaan.

Annalee katsoi minuakin äkillisen raivoisasti. Yritin vain olla neutraalina. Sitten hän alkoi puhua nopeasti.

”Rappeuttava aivo-itiö Metaaniplaneetalta. 99,5 prosentilla ihmisistä on siihen luontainen vastustuskyky. Minulla ei. Ja arvaa kenen piti aivan itse sitä selvittämättä lähteä parempien tulojen perässä kohti siirtokuntaa CM-218. Siinä vasta parempi tulevaisuus!”

”Annalee, olen pahoillani. Tuo pitäisi kertoa tulijoille etukäteen ja vaatia testejä,” vastasin.

Nyt ymmärsin ehkä, miten Annalee oli ollut niin innoissaan aluksista ja lentämisestä. Jos itiösairaus eteni vääjäämättä, hän tietysti halusi vielä osallistua kaikkeen mihin pystyi, aivan täysillä. Vaikka siihenkin, että yrittäisi mahdollistaa minun ja Lorin jälleennäkemisen. Ja nyt Stella epäili, että Annalee oli jo menettämässä harkintakykynsä.

”Emme ota tuollaisia riskejä. Päätös on lopullinen,” Stellan ääni kuului radiosta.

”Sitten minä menen itse,” Annalee sanoi tasaisesti.

Stella oli hiljaa radiossa. Saatoinkin kuvitella mitä hänen päässään liikkui. Kulmaisessa Kotkassa oli eksoskeleton ja puolet joukoista.

Ei hänen asemansa helppo ollut, jos miehistö alkaisikin kyseenalaistaa päätöksiä. Joskus se oli tarpeellista. Tai pakollistakin.

Vaikka hän olikin puhunut valmistautumisesta, Stellan idea oli lähinnä vain mennä Maahan täyttää höyryä, ja unohtaa mahdollisuudet joita tulisi tiellä vastaan.

Niitä voisi olla jopa Miliuksenkin virheiden vuoksi.

Jos laittaa nukkuvan tytön avaruuteen, sitten pitää myös laittaa iso kiiltävä alus robotteineen vartioon. Kummankin kanssa voikin käydä päinvastoin, kuin ajatteli ensin.

Jos me vain saisimme pidettyä päämme kylmänä ja onnistuisimme. Joka hetki tietysti saattoi myös tuoda meidän häviömme, ja kylmän kuolon kutsun tyhjiössä.

”Se onnistuu varmemmin jos on kaksi tekoälyä,” Stellan ääni kuului.

Oho. Tuota en osannutkaan odottaa.

Mieleni kirkastui välittömästi, kun Stella hyväksyikin suunnitelman. Tarkistin, että asejärjestelmät olivat valmiina, siltä varalta että tilanne kääntyisikin rumaksi.

”Jatketaan hiljaista ajoa lähemmäs, kunnes tekoälyt alkavat kommunikoida,” Annalee sanoi. ”Se on niin automatisoitu toiminto, että miehistö ei kiinnitä siihen huomiota. Eivät ne kuitenkaan katso yhteysnäyttöä.”

Ymmärsin Annaleen pointin. Järjestelmä oletti kaiken toimivan, kaiken sen tekniikan olevan lahjomatonta. Koska implantit ja aivosähkö pitivät siitä huolen. Mutta meillä ei ollut aivojenkärähdysriskiä, ja meidän tekoälymme olivat peukaloidut, Stellan ja Annaleen osittaisessa hallinnassa.

Kultaisen Kotkan apunäyttö tutkan vieressä piippasi.

”Yhteys on. Nyt voidaan yrittää alkaa ajamaan komentoja. Aivan kuin turvakeskuksessakin,” Annalee sanoi.

”Pakko olla varovainen. Täytyy ensin tutkia, mitä siellä on,” radiosta kuului.

Nyt emme enää lähestyneet isoa alusta. Odotimme lähes paikoillamme. Sitten pitäisi vain kiihdyttää äkkiä taistelunopeuteen, jos Oikeuden Miekka alkaisikin näyttää vihamielisiä elonmerkkejä.

Apunäytölle syttyi tekstiä, joka oli liian kaukana nähdäkseni kunnolla. Keskityin omiin kontrolleihini.

”Keskikokoisia ihmisenkaltaisia taistelijarobotteja siellä on, kymmenen kappaletta. En tiedä riittääkö koko miehistön neutralointiin,” Annalee sanoi radioon.

Ajattelin niiden olevan samankaltaisia kuin poliisiaseman harjoituksessa, mutta raskaampia ja paremmin sotaan soveltuvia vain.

”Voiko ne ottaa virtuaaliohjaukseen, vai miten tämä pitää tehdä?” kysyin.

”Periaatteessa niinkin, mutta kaistaa ei ehkä ole, ja oudossa aluksessa eksyy helposti. Vaihtoehtona on yrittää saada ne vaikka harjoitustilaan. Tosin on epävarmaa, että hyökkäävätkö ne, kun eivät tunnista oikeanlaista harjoitusareenaa. Ilmalukotkin voisi tuulettaa, ehkä, mutta silloin menetetään kaikki, mitä sisällä ei ole pultattu tiukasti kiinni,” Annalee selitti.

”Me saatiin virtuaaliportit kaikille. Kummassakin aluksessa on kaksi käyttöpaikkaa. Jos hyvin käy, saadaan neljä robottia haltuun. Niillä pitäisi saada kaikki tarvittu tuho aikaan, kunhan ei pidätellä yhtään. Minä ja Annalee pysymme ulkona. Aikaa ei ehkä ole paljon, irtaudutaan heti kun ne huomaavat, ja tulee liian kuumaa,” Stellan ääni kuului.

En tiennyt mitä tästä tulisi, mutta halusin tehdä parhaani.

”Menenkö minä sisään, vai pysynkö aseissa?” kysyin.

”Pysy aseissa. Tuhosit sen tankin hyvin silloin. Muista että sisään menijöistä kukaan ei kuole, vaikka robotti

tuhoutuisikin. Päässä vaan saattaa tuntua hetki ilkeältä,” Stella vastasi.

Saatoin hyväksyä tuon.

Jos muistelin, miten Cole kohtasi loppunsa, minua itseäni ei liiemmin miellyttänyt ajatus ihmisten nuijimisesta hengiltä robottinyrkeillä Lorin takaisin saamiseksi. Olihan tämä askel sillä polulla. Se olisi asia, jota en taatusti haluaisi itse hänelle kertoa. Ilma- tai avaruustaistelussa oli sentään jotain persoonatonta ja jaloa. Ensin kuitenkin hajoaisi alusten pintoja ja osia, ennen kuin ihmisiä alkaisi kuolla.

”Stan ja Corman, menettekö te valmiiksi?” Annalee kysyi.

Stan eli Stanislaw oli pitkätukkainen hieman synkähkö nuorimies. Olin ehtinyt oppia, että hän oli pitkälti vastuussa Stellan kaivosten automaattipuolustuksesta.

”Mennään,” Corman vastasi. Stan murahti myös jotain.

”Yritän nyt aktivoida neljä manuaaliohjaukseen. Varautukaa, että vihollinen huomaa sen,” Stellan ääni kuului.

Pulssini kiihtyi. Tämä olisi sotaa kahdella rintamalla. Käteni olivat valmiina asekontrolleilla. En kai saisi mitään järkevää kuvaa siitä, mitä sisällä tapahtuisi. Vähän kuin Metaani-planeetan avaruussataman turvakeskuskin.

Toistaiseksi iso alus ei liikkunut. Mutta kyllä heidän kohta täytyisi huomata, että jotain tapahtuisi.

Äkkiä takaani kuului huutoa. Käännyin ja huomasin, että se oli Corman. Hän oli pudonnut virtuaalitodellisuus-käyttöaseman viereen lattialle sätkimään. Jokin yhteyden-otossa oli mennyt pieleen.

”Se tapahtui aivan yhtäkkiä,” vieressä oleva kalpea ja pitkä Luisa sanoi.

”Joku virhe linkissä. Tai aivojen harvinaislaatuinen epä-yhteensopivuus. Menetkö sinä tilalle?” Annalee huusi Luisalle.

”En mielelläni.”

”Dalton, sitten se taitaa jättää sinut,” Annalee sanoi.
”Luisa, tule sinä aseisiin!”

Roolien vaihto. Yritin terästäytyä robotin manuaali-hallintaan ottamiseen. Kävisikö minullekin samoin? Ei auttanut antaa pelon tai estojeni hallita. Mitä nopeammin Oikeuden Miekan saisi vapautettua miehistöstään, sitä luultavammin pikkualuksemme säilyisivät kunnossa.

Siirryin kohti käyttöasemaa valmiina työntämään liittimen niskani porttiin. En vain ollut ehtinyt harjoitella portin asennuksen jälkeen, joten nyt mentäisiin sisään kylmiltään.

Robotin aistien läpi kaikki näytti harmaalta ja jotenkin vääristyneenä. Se oli vieras, paljon pitkulaisempi alus. Miehistön univormujen väriä ei edes kunnolla erottanut.

Mihinkään hienosteluun ei ollut varaa.

Se tuntui lähes kuin itsenäänkin liikkuminen. Paitsi että aina välillä liike katkesi, kun yhteydessä oli ongelmia. Kävi mielessä, että saattaisin jopa oksentaa pahoinvoinnista.

Meitä oli neljä, jotka liikuimme. Toiset kuusi robottia seisoivat vielä paikallaan.

Miehistö tuli yllätetyksi vastenmielisellä tavalla. Mutta ei auttanut. En tiennyt kuka oli kuka, mutta me mätimme robottikäsillä kuin viimeistä päivää.

Ei voinut kuin ajatella, että tämä oli vain Nexus-tehtävän hyödyttämiseksi. Ei Lorin pelastamiseksi. Se teki siitä vähän hyväksyttävämpää. Periaatteessahan sama olisi tehty jo Metaaniplaneetan avaruussatamassa, jos se olisi vain onnistunut.

Miehistö ei voinut ampua, koska he olisivat vahingoittaneet alustaan tai jopa rikkoneet rungon. Siksi se oli lähitaistelua mies robottia vastaan, ja –

Robotti robottia vastaan. Nyt ne kuusikin alkoivat herätä, ja olivat pian kimpussamme.

Sitten metallinen ääni kaikui korvissani, jonka vaivoin erotti Stellaksi.

”Pilotti ja ampuja! Eliminoidaan ne!”

Ohjasiko hän sittenkin itse yhtä? Kuka Tulikotkaa sitten lensi? Perez? Turha sitä oli miettiä, kun hirveä mättäminen jatkui. Näkökenttäni kallistui, kun horroksestaan herännyt robotti tuli päälleni. Sekään ei voinut käyttää aseita, vain käsiään ja jalkojaan.

Yritin torjua, huidoin ja potkin. Lopulta sain otteen sen päästä ehkä vain puhtaan raivon voimalla, ja väänsin. Pää irtosi, mutta robotti jatkoi. Niin tietysti. Aluksen tekoäly ohjasi sitä, eikä pää.

Sain robotista kiinni ja heitin sen kohti toisia, jotka olivat heränneet ja tulossa päälle. Toivoin, että Stella ja Stan ja keitä siellä olikaan, olivat työstämässä lisää miehistöä.

Työstämässä.

Se oli brutaali sana. Mutta jos ajatteli, miten Järjestelmä oli hyökännyt Metaaniplaneetallakin, kai tämä oli oikeutettua tilien tasaamista.

En tiennyt. Jatkoin vain mättämistä, syöksyin yhden vielä pystyssä olevan univormupukuisen kimppuun, ja kolautin hänet seinää vasten. Toistuvasti. Vieressäni tehtiin samaa, ja sitten jokin niistä kuudesta oli päälläni. Minua moukaroitiin ja revittiin eri suuntiin, ja olin onnekas, että kohteena oli vain robottiminäni enkä minä itse.

Jos Nexuksessa pystyisi sotimaan näin, niin olisihan se etu.

Sitten yhteys katkesi niin, että kuva vain jäi paikoilleen. Aavistin että robottini oli kärsinyt kriittistä vahinkoa. Hetkeä myöhemmin palasin oikeaan todellisuuteeni, kun joku veti liittimen niskastani pois.

Yritin kääntyä ympäri, mutta lattia kiepahti altani. Kaaduin ja oksensin. Sille ei voinut mitään. Toivoin että alus oli hallinnassamme nyt.

”Hengitä syvään,” Corman sanoi viereltäni. Hän oli kai toipunut jo riittävästi. Parempi niin.

Oksentamisen ja syvään hengittämisen jälkeenkin päähäni jäi sykkivä kipu.

Toiseen tämän aluksen robottiin en menisi enää. Ja jos taistelisin Nexuksessa näin, en haluaisi käyttää kuin tuliaseita. Tämä oli liian henkilökohtaista.

Odotin rauhassa pahan olon tasaantumista. Kipu alkoi vähitellen kaikota. Jostain kaukaa kuulin Annaleen äänen.

”Taisi käydä hyvin. Näyttää, ettei siellä liiku enää mikään. Loput robotit on resetoitu. Tulee kyllä mieleen, että ne kaikki haluaisi tuulettaa, etteivät ne herää tai vaihda puolta yhtäkkiä.”

Sekin tuntui oudolta painajaisunelta, kun saimme viimein telakoiduttua Oikeuden Miekkaan ja aloimme puhdistaa sitä vastakkaisen ilmalukon avulla miehistöstä ja roboteista. Riski oli liian suuri, joten parempi, että me vain jäisimme jäljelle.

Annalee ja Stella odottivat vielä Kulmaisessa Kotkassa ja Tulikotkassa.

Oliko tämä alus turvallinen? Eihän siinä ollut pommia? Peukaloidun tekoälyn taktiikka oli onnistunut. Mutta uskoin, että se oli taatusti onnistunut viimeistä kertaa.

Ja kun tämä alus ei vastaisi, Miliuksen täytyisi olla hyvin vihainen. Niin, ja hänellä oli Avaruuden Kaari vielä hallinnassaan.

Helvetti. Sitä me emme olleet kunnolla huomioineetkaan.

Mitä hän voisi tehdä sille? Ei kai siinä sentään pommia ollut, jos se oli yksisuuntaisia avaruusrepeämiä kartoittava tiedealus.

Mutta jotain muuta? Oliko tämä voimannäyttömme tuominnut Lorin varmempaan kuolemaan? Silloin iso alus ei ainakaan lämmittäisi minua yhtään.

Toivottavasti nyt pääsisin matkaan mahdollisimman pian. En uskonut, että Stella voisi vastustaa enää.

Lopulta koko pitkä ja takaosastaan leveä alus oli puhdas. Täällä oli aseita ja panoksia ja luotiliivejä ja kranaatteja ja kaikkea kuviteltavaa vaikka kuinka paljon. Ja tietysti myös ajoainetta ja ruokaa ja juomaa ja happea, mitä nyt avaruussotilas saattoikaan tarvita.

Tulikotka telakoitui alukseen vasemmanpuoleiseen ilmalukkoon keskellä, ja Kultainen Kotka oikeaan.

Stella käveli sisään vasemmalta, ja Annaleekin tuli omasta ohjaamostaan miltei samaan aikaan.

”Hyvää työtä kaikki. Annalee, anteeksipyyntöni. Vaikka aseet ehkä ovatkin identiteettikoodattuja – tosin se pitää tutkia, koska sotilasyksiköt luottavat liikaa siihen, että tällaista tilannetta ei koskaan tulisi. Se on tietysti meidän etumme.”

Tämä kuulosti hyvältä. Lähes liian hyvältä ollakseen totta. Mikä oli se isku pallean, joka nyt väistämättä odottaisi? Olin oppinut jo odottamaan, kun Järjestelmästä ja Miliuksesta oli kyse.

Enkä halunnut viivytellä enää.

”Entä Avaruuden Kaari, tekeekö se mitään?” kysyin.

Stellan katsoi minuun eleettömästi.

”Se kiihdyttää jälleen. Kai Milius veti tarjouksena pois. Minun puolestani sinä olet osasi tehnyt. Jos Annalee on opettanut sinua tarpeeksi hyvin, että pystyt siihen, niin ota Tulikotka.”

Kylmä terävä tunne valtasi minut.

Viesti Miliukselta, aivan varmasti. Mutta tämä oli enemmän kuin olisin osannut Stellalta odottaa. Tämä oli taas uuden vaiheen raja, ja nyt ehkä näkisin pääsisinkö Lorin luokse, vai tapahtuisiko jotain, jota en halunnut kuvitella.

”Stella, minä arvostan tätä paljon,” sanoin.

”Saithan minut ehjänä ulos Metaaniplaneetalta. Olet sinä tehnyt jo paljon, ja minä arvostan sitä. Vaikka meillä erimielisyytemme olikin. Tee nyt se mitä sinun täytyy, että pääsemme eteenpäin. Siirretään kaikki tarpeeton tänne. Kvanttiyhteyden ylihän me pystymme kommunikoimaan edelleen. Tai ainakin niin kauan, kunnes mennään niin kaukaiseen avaruuteen, ettei siellä ole tunnelointi-satelliitteja riittävän lähellä.”

Saatoin kai aistia Stellan asennoitumisessa vähättelyä. Mutten voinut heittäytyä liian kriittiseksi nyt, koska saisin aluksen käyttöön. Ja se tietysti lämmitti mieltä, että voisin kysyä Annaleen neuvoa matkan aikanakin, kunhan en olisi aivan liian kaukana. Ajoaineen ja kaiken muun pitäisi riittää, ja sotavarusteet tietysti siirrettäisiin muihin aluksiin. Niin kuin oltiin suunniteltu.

Niin, ensiapulaukku mukaan. Menin Cormanin luokse, sillä halusin vielä varmistaa.

”Corman? Olettaen että kaikki menee hyvin, mitä minun pitää osata? Siis kryptotankin suhteen?”

”Standardimallissa on yksi juttu mikä täytyy tehdä käsin lopuksi, käsivarsitelineen tekemän pistokohdan sitominen. Ensiapulaukusta löytyy kaikki mitä tarvitset.”

Tuo kuulosti sellaiselta, mitä lainvalvojakin saattaisi osata.

Annalee näytti katsovan minua jotenkin erityisen kirkkaasti ja hymyillen. Vaikka nyt tiesinkin, mikä hänen terveystilanteensa oli. Kaiken lentämiseen ja hakkerointiin liittyvän hän kyllä edelleen teki niin taidolla, etten olisi ikinä osannut epäillä mitään.

”Varmaan arvaat mitä minä ajattelen,” Annalee sanoi. ”Me kaikki toivotaan että onnistut. Tällaisessa tilanteessa, varsinkin näin äärimmäisessä, jokainen ihminen ymmärtää laivauksen.”

”Mistä tuo sana siis tulee?” kysyin.

”Siis shipping. Relationshipping. Toivotaan että jotkut kaksi tiettyä ihmistä päätyvät onnellisesti yhteen.”

”Ok. Nyt ymmärrän. Ja arvostan,” vastasin.

Olihan tämä aika erikoinen aihe, mutta toisaalta, oltiin yksisuuntaisen avaruusrepeämän portilla. Sinne minun täytyisi nyt lähteä. Niinhän se oli lainvalvonnassakin, että työparin tai päällikön tuki oli tärkeä, ja oli hyvä tietää myös Stellan joukon olevan takanani.

Sitten yksi melko kriittinen asia tuli vielä mieleeni. Ehkä kaikista kriittisin heti sen jälkeen, löytäisinkö Lorin kunnossa.

”Kuinka kauan aiotte odottaa minua?” kysyin.

”Emme tietysti loputtomasti. Mutta tässä aluksessa on hyvä tutka, kun sitä osaa käyttää. Asemamme on hyvä, ja voimme tarvittaessa mennä Pluton taakse piiloon. Pysytään yhteydessä ja päätetään sen mukaan, miten tilanne etenee,” Stella sanoi.

Tämän pystyin hyväksymään.

Avaruus.

Loputon avaruus.

Tyhjyyden tunne oli kammottava, jos sen päästäisi valloilleen. Sitä täytyisi vain olla ajattelematta liian syvällisesti.

Nyt oli myöhäistä kääntyä takaisin. Olin kulkenut yksisuuntaisesta avaruusrepeämästä, ja Tulikotka jyrisi tasaisesti allani ja ympärilläni. Olin yksin vastuussa sen ohjaamisesta, ja vain sen runko ja ohjaamolasi erottivat minut tyhjiöstä.

Olin kiihdyttänyt yliajomoottorien käytännölliseen maksimivauhtiin, joka oli noin 0,9 kertaa valonnopeus.

Milius oli tehnyt vielä yhden asian, joka oli arvattavissa Oikeuden Miekan valtaamisen jälkeen. Avaruuden Kaaren signaali oli kytketty pois, joten nyt seurasin vain ajoaineen jättövanaa.

Annalee oli ollut oikeassa, tutkan toiminto auttoi siinä. En siksi jaksanut olla edes äärettömän huolestunut.

Milius oli kai tehnyt jo kaiken mitä pystyi.

Nyt varsinaiset viholliseni olivat vain aika ja avaruus itse. Tietysti olisi monenlaista mietittävää, kuten että miten Avaruuden Kaaren pysäyttäisi, tai miten siihen telakoituisi.

Mutta onnistuin olemaan oudon rauhallinen. Ensin alus täytyisi saavuttaa. Olimme ladanneet Stellan yhteyden yli yksisuuntaisten repeämien tunnetun kartan.

Siinä oli ns. pieni kierros, joka johtaisi takaisin aurinkokuntaamme. Jos Avaruuden Kaari ei ehtisi mennä läpimistään muusta repeämästä, pääsisin sen avulla kohtuullisessa ajassa takaisin. Ehkä viisi tai kuusi päivää minun aikaani, mutta kymmenen paikallaan olijalle.

Jos se ehtisi mennä, voisi mennä hankalammaksi.

Siksi piiskasin Tulikotkaa niin kovaa, kuin pystyin. Maksimiteholla ajoainettakin alkoi kulua enemmän. Toisin kuin luonnollinen liike tyhjiössä, yliajotekniikka vaati jatkuvaa energian syöttöä nopeuden ylläpitämiseksi.

Uskoin ajoaineen silti riittävän. Kun signaali oli katkennut, Avaruuden Kaari oli noin kolmen tunnin etäisyyden päässä. Olettaen että se jatkoi perusnopeudellaan, noin 0,5 kertaa valonnopeus, ja minä täysiä.

Sitä en tietystikään tiennyt, mistä repeämästä se aikoi mennä. Näkisin käännökset vasta jälkikäteen ajoainevanasta.

Nukkuva tyttöni, ajattelin vielä.

Joko onnistuisin saavuttamaan hänet, tai nukkuisin hänen kanssaan. Se tavallaan teki tästä helppoa. Nexuksen tehtävä jatkuisi ilman minuakin, nyt kun heillä oli Kultainen Kotka ja iso alus. Ja eksoskeleton. Stella johtaisi ja kaikki olisivat valmiina taistelemaan viimeiseen asti.

Vain minä puuttuisin.

Matkani jatkui. Noin kahden tunnin välimatka jäljellä. Tajusin, etten muistanut milloin olin kunnolla levännyt, joten vaarana oli väsymyksenikin.

Tuntui, että näkökenttäni laidalle alkoi ilmestyä jo hallusinaatioita. Jotain rakennusmuodostelmia keskellä avaruutta. Räpytin silmiäni, ja ne olivat poissa.

Onneksi minun ei tarvinnut etsiä ajoainevanaa silmilläni, vaan tutka auttoi.

Tähdet jatkoivat suhteellisen nopeaa liikettään kaikkialla ympärilläni. Ei vain pitänyt ajatella liikaa, mitä oli tekemässä. Se auttoi, että tunsin olevansa itse paikallaan. Luultavasti kukaan muu itsenäinen lainvalvoja ei ollut tehnyt mitään näin hullua.

Joku kusipää saattaisi sanoa jotain sen kaltaista, että "onhan meressä paljon kaloja." Sen Lorin kanssa katsomamme leffan mukaan minun pitäisi tällöin vetää sanojaa turpaan. Tuskin vaivautuisin.

Mutta oli tässä kyse isommastakin.

Ei ollut kyse vain Lorin hakemisesta takaisin, vaan siitä, ettei kenenkään pitänyt olla lain yläpuolella. Milius sai minun puolestani valita rikosnimikkeekseen kidnappaus ja kiristys, murhayritys, tai sotarikos. Kaikki kelpasivat.

Äkkiä radio heräsi eloon, ja kuulin Stellan äänen. Hieman digitaalisen kulmikkaana, mutta silti selvänä.

”Dalton? Oletan että matkasi etenee, ja saavutat Avaruuden Kaarta. Olemme täällä miettineet paria asiaa. Sain selville, ettei miehittämättömissä tiedealuksissa ole omaa minimaalista paikallistekoälyään. Se tarkoittaa, ettei haltuunottoa voi tehdä niin kuin teimme sota-alukselle, että Tulikotka ottaisi vallan. Alus toimii omalla suoralla kvanttiyhteydellään. Saimme kyllä tietoa Nexuksen takaportista käsin, muttemme pysty lähettämään komentoja.”

Tämä ei ollut ollenkaan miellyttävää kuultavaa. Mutta oli parempi tietää kuin olla tietämättä.

”Miten sitten?” kysyin.

”Annalee ehdotti sellaista, mikä on aika suoraviivaista, että ampuu moottoria niin ettei se varsinaisesti mene kriittiseksi ja räjähdä, mutta menee epäkuntoon niin, että alus alkaa hidastua. Ilmalukon ja sellaisten käyttäminen pitäisi onnistua kyllä aivan sähköisellä ohituksella. Tai jopa mekaanisella, jos aivan vaikeaksi menee.”

Tuohan oli aivan hullua. Sairasta jopa. Että pitäisi ampua alusta, jossa Lori oli kyydissä. Mutta – oliko vaihtoehtoja? Kai sitä sitten ampuisi, vaikka laserpulssi kerrallaan, kunnes se hidastaisi. Sitten pitäisi telakoida, ja toivota ettei ehtisi posahtaa.

Sitten mietin jotain muuta, oikeastaan kriittisempää.

”Entä Lorin implantti? Eikö tekoälyttömässä aluksessa kulkeminen ole sama asia, kuin että olisi se sinun täyshäirintälaitte päällä? Kaksi minuuttia kärehtämiseen?”

”Uskon että kryouni on poikkeus. Tankissahan saattaa olla jopa oma lähetin, joka pitää implantin tyytyväisenä. Tai sitten implantti ymmärtää sen. Luultavasti sekin olisi toiminut, että olisin baarissa lyönyt sinulta tajun kankaalle häirintälaite päällä, ja tuonut sinut kaivokseen. Vasta kun heräisit, implantti hermostuisi. Ei Järjestelmä aivan sadistisen typerä ole. Eivät he pyri ihmisten aivoja kärehtyttämään vain periaatteen vuoksi,” Stella selitti.

Tuo helpotti minua vähän.

”Siis periaatteessa niin, että tuon Lorin Tulikotkaan, ja pyydän häntä vaikka vetämään minua turpaan, tai koskemaan aseeseeni uudestaan, ja hän saa pikku nipistyksen eikä hänen tarvitse enää pelätä?”

”Ymmärsit aivan oikein. Tai oikeastaan Tulikotkan tekoäly saa yhteyden jo alusten ollessa telakoituneena. Sitten hänestä tietysti tulee rikostoverisi. Ehkä jopa järjestelmäpetturi. Siihen sinun täytyy olla valmis,” Stellan ääni kuului vähän kolkkona.

Ei helvetti. Tuo ei kuulostanut mukavalta.

Lori oli tekniikko, jota sattuma oli kohdellut kaltoin, eikä kapinallinen niin kuin me. Sen täytyisi olla hänen valintansa. Se tietysti oli hyvä, ettei Tulikotkan peukaloitu tekoäly välittäisi Järjestelmälle mitään tietoa, mistä me juttelisimme.

Kunhan ensin päästäisiin siihen asti, muistutin itseäni. Kunhan aluksen löytämisessä, pysäyttämässä ja kryounen päättämässä kaikki menisi putkeen.

Järjestelmä voisi kai takautuvasti huomata aukot Lorin yhteyshistoriassa, huomata että hän oli ollut peukaloidun ja rikollisen tekoälynkopion vaikutuspiirissä. Sen täytyi olla joku rikos jo itsessään. Ehkä jo järjestelmäpetoksen esiaste.

Ei helvetti tosiaan. Mikä tässä olisi sitten ollut oikea vaihtoehto?

Tietysti minä sen tiesin. Minun ei olisi ikinä pitänyt vaihtaa puoltani. Sitten Lori olisi lusunut tuomionsa niin kuin pitikin, ja Stella olisi joko saatu kiinni tai ei.

Mutta helvetti, mitä iloa ajatuskontrolliin ja Miliuksen jumalhallintoon vajoavasta maailmasta olisi silloin edes Lorille? Toki hän kuten minäkään eivät olisi vielä ajatuskontrolloituja, mutta ihmiset siitä eteenpäin.

Hän vain yrittäisi saada velkaansa maksettua. Tietysti minä olisin sen kolme vuotta odottanut ja ottanut hänet luokseni. Sehän olisi tavallaan siipirikon enkelin tai keijukaisen hoitamista ja ruokkimista. Kai tuo oli jotenkin murheellisen suloinen ajatus.

Ei se silti ollut ihmisarvoista elämää. Minun olisi pitänyt olla lähtemättä koko tehtävälle.

Mutta edelleen se oli mielestäni hyvä mantra, että parempi tietää kuin olla tietämättä. Ihmisiä vartenhan minä lakia valvoin, enkä Järjestelmää. Niin päin sen piti olla. Niin Travis ja Cole-vainaa ja kaikki tuntemani järkevät lainvalvojat olivat ajatelleet. Järjestelmä vain asetti sille epäinhimilliset raamit.

Ja ne raamit piti muuttaa tai murtaa.

Helvetti, kai me pystyisimme Lorin piilottamaan jonnekin turvaan, kunnes tämä olisi ohi. Ei hän saisi joutua olemaan kapinallisteknikko vasten tahtoaan.

Tähdet kulkivat ohitseni, ja välimatkan täytyi vähentyä tasaisesti. Ajoainevanan seuranta osasi arvioida etäisyyttä karkeasti, joten tietäisin, milloin nopeutta pitäisi alkaa vähentämään.

Nopeudet olivat suuria, joten väsymys ei vain ollut sille aivan paras kaveri.

Ajoainevana oli alkanut kaartua. Tiesin että se ei ollut hyvä juttu, koska oltiin menossa pois ns. pieneltä kierrokselta jonnekin muualle.

Tuntemattomaan, syvempään avaruuteen.

Saattoihan se olla myös osa Miliuksen kosta Oikeuden Miekan valtaamisesta. Miehistön elämän päättämisestä robottinyrkeillä. Emme olleet viattomia, mutta mielestäni he olivat olleet laillisia kohteita sodassa.

Tietysti Järjestelmän mielestä se oli laiton sota, ja olimme vain murhaajia ja järjestelmäpettureita.

Hallusinaatiot olivat palanneet voimakkaampina. Näin outoja temppelimuodostelmia. Tai jopa eläviä isoja liekkejä tähtien seassa. Tiesin, etteivät ne voineet olla todellisia, ja useampi silmänräpäytys peräkkäin selvitti ne.

Tutkan arvion mukaan etäisyys oli vain enää kymmenen – viisitoista minuuttia.

Lori, et ole kaukana enää. Kestä vielä.

Olin miettinyt, että aloin olla siinä kunnossa, että haluaisin vain jäädä hänen kryotankkinsa viereen nukkumaan, kunhan hänen elintoimintonsa olisi palautettu. Tai olisihan se lyhyt matka telakointisiltaa pitkin Tulikotkaan.

Sitten tajusin, että minun täytyi havahtua mietinnöistäni.

Edessä avaruus väreili, ja linssi alkoi kasvaa kokoa sen lähestyessä. Olin sekoittanut sen hallusinaatioihin. Uusi yksisuuntainen repeämä, josta Avaruuden Kaari oli mennyt läpi.

Mutta sitten ajattelinkin: aivan sama, antaa tulla vaan!

Vaikka eksyisin loputtomaan avaruuteen, kunhan saisin nukkua elävän Lorin vieressä, eikö se olisi sen arvoista?

Joskus kauan sitten minulla oli ollut työpari, joka oli sanonut ”ensin ajetaan auto suohon, ja sitten aletaan miettiä miten se saadaan pois sieltä.” Ehkä se tarkoitti käsin ajettavaa sotilas- tai muuta erikoisajoneuvoa. Voisi kai automaattiajoneuvollekin antaa kohdepisteeksi suon.

Tiesin olevani melko lopussa, kun mietin tuollaisia. En ollut vastuuntuntoisessa tilassa. Linssi kasvoi vielä edessäni, ja sitten yksisuuntainen repeämä meni humahtaen ohi. Tärähti ja jyrähti vähän, ja yllättäen tähtikuviot olivat taas täysin erilaiset. Mutta ei se haitannut. Ajoainevana jatkui. Se oli pääasia.

Oikeasti, pääasia!

MILIUS SINÄ HÄVIÄT

MINÄ HAEN NUKKUVAN TYTTÖNI

SINÄ ET OLE KOSKAAN KETÄÄN NIIN IHANAA
TAVANNUTKAAN

OMA KUOLLUT VAIMOSI OLII YHTÄ HULLU KUIN SINÄ

Tiesin että ajatukseni, jotka kuvittelin silmänäytön teksteinä, olivat syvän asiattomia. Eivät ne olleet oikean Dalton Lemin arvoisia. En halunnut että Lori ikinä kuulis minun puhuvan noin. Eikä hän kuulisikaan.

OLEN TULOSSA LORI

HERÄTÄN SINUT JA SUUTELEN

JOS VAIN JAKSAN KANNAN SINUT TULIKOTKAAN

SITTEN NUKUTAAN LISÄÄ JOS SINUA EI VÄSYTÄ VOI OLLA TYLSÄÄ, PAHOITTELEN. MEDIA-ARKISTO EI TAIDA OLLA KÄYTÖSSÄ

Tämäkin oli epäkoherenttia, mutta ainakin puhdas-sydämistä.

Sitten heräsin ajatuksistani, koska tutka alkoi piipittää, ja ajoainevanan seuranta näytti enää vain minuutin etäisyyttä.

Oikeasti! Se oli siellä kohta omin silmin nähtävissä. Nyt minun täytyi alkaa kiireesti hidastaa.

LORI LÖYSIN KUIN LÖYSINKIN SINUT

ODOTATHAN HETKEN KUN AMMUN MOOTTORIN RIKKI

TOIVOTTAVASTI EI SATU MITÄÄN IKÄVÄÄ

Viimein sain käteni yliajomoottorin päätehovivulle ja väänsin itseäni päin.

Tarkoitus oli saavuttaa vähitellen Avaruuden Kaaren yliajoteho. Nopeus alkoikin hidastua. Seuranta näytti alle minuuttia. Yritin siristää väsyneitä silmiäni, mutten vielä nähnyt mitään. Tutkassa oli kyllä pieni piste, joka lähestyi.

Mietin, että olin päässyt hyvin pitkälle kysymättä apua Annaleelta. Avasin yhteydenoton Oikeuden Miekkaan, jossa hän toivon mukaan oli valmiina.

”Annalee? Minä näen sen tutkassa,” sanoin, ja väsymys pakosta kuului äänessäni.

”Hyvä! Onnittele nyt ensiksi itseäsi. Me kaikki täällä laivataan täysillä. Kyllä kaikki menee nappiin, usko pois. Paina ensimmäistä nappia tutkan alla vasemmalla kerran, niin näet kohteet korostettuna. Yliajokenttänne pitäisi häiritä jo toisiaan voimakkaasti.”

Painoin nappia, ja silmänäytön kohdeindikaattoria muistuttava pieni vihreä suorakaide ilmestyi ohjaamolasin pinnalle. Se oli kai holografinen heijastus.

Vihreä tarkoitti hyväksyttyä kohdetta, mikä oli vähän makaaberia.

Apuohjaaja olisi kyllä ollut paikallaan. Nyt täytyisi ohjata ja ampuu samaan aikaan, näin rättiväsyneenä. Huhuh. Toisaalta kun oltiin jo menty toisesta repeämästä, niin kai muutamalla minuutilla lisää ei ollut paljon väliä. Pitäisi vain ottaa laukaus kerrallaan.

Hidastin vauhtia lisää, kun Avaruuden Kaari lähestyi.

Suorakaide alkoi kasvaa, ja sitten lopuksi näin sen omilla silmilläni. Lyhyt sikaria muistuttava pieni alus.

Lopulta kuljin samaa nopeutta Avaruuden Kaaren kanssa.

Aina välillä tuntui että filmi katkesi aivan hetkeksi, mikä oli vähän huolestuttavaa.

Hallusinoin jonkinlaisesta rauniokaupungista teräskehikkoineen. Se leijui sivullani, mutta silmänräpäytykset sentään himmensivät sitä hetkeksi. Ei se varsinaisesti häirinnyt.

En osannut käyttää aseita ohjaajan paikalta, joten kytkin automaattiohjauksen, minkä osasin, ja siirryin apu-ohjaajan paikalle. Luotin automaattiin sen verran.

Kytкин aseiden täyden käsiohjauksen. Hiusristikko heijastui lasiinkin, ja siirtyi ohjaussauvalla säätäessä. Avaruuden Kaaren yliajomoottorin aukko oli tältä etäisyydeltä niin iso, ettei sitä voinut missata edes tässä tilanteessa.

Totta puhuen silti pelotti. En halunnut olla vastuussa Lorin räjähtämisestä tyhjiyteen kaiken jälkeen. Väsymys ehkä auttoi. Se oli oikea olotila, koska tämän saattoi lähes jo kuvitella uneksi.

Sormeni leijui pulssilaserin liipaisimen yllä vielä hetken.

Sitten vedin henkeä ja painoin, ja kirkas leveä lasersäde osui pakoaukkoon. Sen sininen loimotus kirkastui, mutta muuta ei tapahtunut.

Ammuin uudestaan. Isoja kipinöitä lensi jostain sisältä. Odotin hetken, mutta aluksen vauhti ei alkanut hidastua.

Räpytin silmiäni, ja luulin, että olin torkahtanut taas. Ehken sittenkään. Ei helvetti.

Minun täytyisi ampua vielä ainakin kolmannen kerran. Hetkeksi kuvittelin universumin haarautumiskohdan, jossa laukaisisinkin epähuomiossa ohjukset, ja alus räjähtäisi. Se olisi ns. paha universumi. Se ei olisi elämisen arvoinen.

Mutta hyvässä universumissa, jossa vielä olin, laserpulssi välähti vielä kolmannen kerran, ja pakoaukosta lensi sinisiä isoja kipinöitä oikein kunnolla. Sitten loimotus alkoi hiipua, ja automaattiohjaus alkoi huutaa etäisyysvaroitusta, kun Avaruuden Kaaren nopeus alkoi hidastua.

Onneksi automaattiohjaus myös hidasti Tulikotkaa itsestään. Pian se sammutti yliajon kokonaan ja molemmat alukset jatkoivat luonnollisella nopeudellaan.

Palasin ohjaajan tuoliin ja puhuin radioon.

”Annalee? Nyt olisi tarve telakoinnille. Moottorin rikki-ampumiseen asti asia kunnossa.”

”Hienoa! Neuvon sinut sen läpi. Ensin pitää saada Tulikotka vierelle. Onnistuu automaattiohjauksella parhaiten. Sitten kokeillaan ensin elektromekaaninen ja lopuksi mekaaninen ohitus. Kun telakointisilta on auki, painovoimageneraation pitäisi ulottua sinnekin.”

Tähän asti vielä hyvä.

Avaruuden Kaaren telakointisilta oli standardin mukainen, ja sen puolen valmisteluun riitti napin painaminen Tulikotkan kylkeen varta vasten sijoitetulla robottikädellä. Tulikotkan ohjaamon telakointivalo näytti vihreää, joten painoin isoa nappia sen vieressä, ja alkoi kuulua moottorin rahinaa ja sihinää.

Kai se oli vain puoli minuuttia, mutta se tuntui määräämättömän pitkältä. Lopulta toinen vihreä valo syttyi ensimmäisen viereen, ja silta avautui.

Tarkistin, että minulla oli ensiapulaukku olalla, ja hoipuin sillasta läpi. Lähes jo törmäsin seinään. Väsytys oli vaarallisen kova, mutta olin ohi sekavimmasta tilasta. Toivottavasti nyt ei tarvinnut tehdä mitään ihmeellistä, kuten Corman oli luvannut.

Hoipuin hämärässä aluksessa eteenpäin, ja siellä se lopulta oli aluksen perällä lattiaan pulteilla kiinnitettynä.

Kryotankki.

Pitkänomainen ja kaarevalla lasikannella. Ei mitenkään erikoinen. Ainakin merkkivaloja oli päällä virran päälläolon merkiksi. Yksi paksu ja yksi ohuempi letku menivät aluksen sisään kryonestesäiliöön.

Yksi viimeinen paranoidi ajatus tuli mieleeni.

Entä jos tankki olikin tyhjä?

Olisihan Milius voinut säilöä Lorin periaatteessa minne huvittaisi, vaikka jopa torniin jonnekin. Tai olla säilömättä minnekään. Jos hän olikin virtuaalitodellisuudessa vielä jossain keskusrangaistuslaitoksen alakerroksessa?

Helveti, miksi mietin tuollaista, kun pystyisin vain kävelemään pari askelta eteenpäin ja näkemään omin silmin?

Tein niin, ja näin Lorin.

Siellä hän lepäsi selällään, tankin hämärän sinisen taustavalon valaisemana. Rättiväsyneenäkin silmäni kostuivat väkisin jälleennäkemisen ilosta.

Vaaleat hiukset oli ajettu päätä myöten, ja hänellä oli haalarit päällään, jotka saattoi juuri erottaa oransseiksi. Juuri niin kuin Keskusrangaistuslaitoksen käytäntö meni. Silmät olivat kiinni ja ilme täydellisen neutraali. Hänen oikea käsivartensa oli kyynärtaipeen kohdalta kiinni raskaassa teräshekossa, johon meni tankin laidalta putki. Se kai oli kryonesteen kierrätysmekanismi, eikä sitä halunnut ajatella yhtään tarkemmin. Kunhan toimi.

Kävi miten kävi, ainakin olin päässyt juuri sinne missä minun oli oltava. Olin lukenut, että joskus kryonesta herääminen vain epäonnistui jonkin inhottavan komplikaation vuoksi. Järjestelmän tekniikka ei ollut sen suhteen täysin luotettavaa. Tai ihmisenkään ei ollut täysin luotettava.

Kyyristyin tankin luokse ja painoi laidasta nappia, jossa luki HERÄTÄ. SULATA olisi ollut rehellisempää, mutta turhan makaaberia.

Yksi uusi vihreä valo syttyi tankissa, vasemmanpuolimmainen pitkässä rivissä.

Nyt huomasin tankin kyljessä myös lämpötilalukeman, joka alkoi nousta hiljalleen. Olihan tämä älytöntä ja rikollista, jäädyttää ihminen tahallaan.

Toisaalta, oliko Milius halunnut tiettyssä mielessä toimia oikein? Ilman kryptoutta miehittämätön alus olisi aivan varmuudella muuttunut Lorin ruumisarkuksi.

No, ainakin hän oli halunnut varmistaa, että valttikortti säilyisi hänellä.

Kusipää.

Mätäne joko haudassa tai vankilassa. Riippuen millainen Järjestelmä olisi, kun hänet saataisiin oikeuteen. Tai olisiko se kuolema taistelussa? Mutta ei häntä halunnut ajatella.

Vihreitä indikaattorivaloja syttyi lisää, ja mielialani kohosi sitä mukaa. Aloin jo uskoa, että kaikki päättyisi hyvin. Oltiinhan jo tultu tähän asti. Eiköhän Lori olisi kohta heränneenä sylissäni.

Oli harmi, etten voinut puhua radioon, jotta Corman olisi voinut seurata prosessia ja auttaa jos oli tarve. Sitten huomasin tankin kyljessä muovitaskun sisällä ohjekirjan.

Lukeminen saattaisi olla hämärässä ja väsyneenä haastavaa. Yritin silti.

CR-TECH PERUSMALLIN KRYOTANKKI

Selasin nopeasti eteenpäin kunnes pääsin herätysosioon.

HERÄTYS ON AUTOMAATTINEN SEKVENSSI. SEURAA MERKKIVALOJEN SYTTYMISTÄ JA LÄMPÖTILALUKEMAA. NORMAALITILANTEESSA KAIKKI NÄYTTÄVÄT VIHREÄÄ. VIRHETILANTEESSA KATSO OHJEKIRJAN SITÄ KOSKEVA OSA TAI OTA YHTEYTTÄ ASIAKASTUKEEN

Odotin. Minusta tuntui, että filmi katkesi taas välissä. Nyt kaikki indikaattorit olivat vihreinä. Lämpötila oli kivunnut 36°C tienoille, ja jatkoi kohoamista. Hetkinen – tuohan tarkoitti –

LORI OLET ELOSSA

EI MITÄÄN HÄTÄÄ ENÄÄ IKINÄ

PIDÄN SINUSTA KIINNI ENKÄ JÄTÄ KOSKAAN

Sitten oikeanpuolimmaisien indikaattori alkoikin vilkuttaa keltaista. Siristin silmiäni ja näin, että siinä oli aaltomainen symboli. Oliko se huono juttu?

Selasin ohjekirjaa väsyneessä kiireessä edestakaisin kunnes löysin symbolin merkityksen.

AIVOAALTOPOIKKEAMA. VOI ESIINTYÄ SEKAVUUTTA JA HANKALUUTTA EROTTAA TODELLISUUTTA JA UNTA. SYYNÄ

VOI OLLA ESIMERKIKSI KRYOUNEN ALOITUS, KUN KÄYTTÄJÄ ON OLLUT VIRTUAALITODELLISUUDESSA YHTÄ-AIKAISESTI TAI VAIN VÄHÄN AIKAA SITTEEN.

Eihän tuo kuulostanut pahalta. Minäkin olin sekava. Nukuttaisiin vaan yhdessä olotila pois. Pääni nuokahti.

36,6°C.

Tuo kai oli tavoite. Tankin kansi alkoi avautua sihinän kera. Pakostakin se vaikutti tärinää aiheuttavasti. Vaikka enää mitään vakavaa ei pitänyt voida mennä pieleen.

Seuraavaksi teräskehikko aukesi nivelensä varassa ja vapautti Lorin käsivarren. Pistokohta näkyi jopa hämärässä. Oli inhottava ajatella, että jokin suhteellisen iso neula oli ollut sisällä. Toisaalta juuri se oli pitänyt hänet elossa. Tai palautettavissa eloon.

Sitten muistin, että minunkin pitäisi tehdä jotain. Sitea pistokohta.

Vedin ensiapulaukun eteeni ja aloin avata. Helvetti, eikö täällä saanut työvaloa? Sen tiesin, että ensin piti ottaa kertakäyttöhanskat käteen. Se onnistui. Hyvä. Sitten haavalappu ja side valmiiksi. Nekin löytyivät.

Laitoin haavalapun paikalleen ja kiersin siteen oikein monta kertaa. Uskoin toimineeni oikein, ettei tulisi tulehdusta tai olisi liian kireälläkään. Lopuksi vedin vankilahaalarin hihan Lorin käsivarren päälle.

Kaikki valmista.

Ilmettelin, että olin väsyneenä selvinnyt näinkin hyvin. Nyt kai vain odottaisin. Ei pitänyt olla enää mitään hätää, tarvitsi vain odottaa, että Lori avaisi silmänsä.

Oikeasti, Lori. Olit siinä.

Nyt ei tarvinnut kuvitella kuin jossain Metaaniplaneetan tai edes Tulikotkan punkassa, kun aivan aito tapaus oli viimein edessäni.

Sen saatoin aavistaa, että näin väsyneenä en pystyisi koherentisti selittämään tilannettamme. En ehkä edes pysyisi hereillä. Jaksoin vielä ajatella, että minulta saattaisi mennä ohi se hetki, kun Lori avaisi silmänsä.

Mutta sitten pimeys kutsui minua.

Heräsin siihen, että Lori töni minua kevyesti. Ensin kuvittelin jotenkin, että olin siirtynyt ajassa taaksepäin tehtäväni aamuun, että se olisi jonkinlainen aikasilmukka.

Kuulin Lorin äänen ensin kuin jonkin verhon takaa.

”Dalton? Oikeasti sinä täällä? Onpa mukava uni. Tää on vissiin syväjäädystystankki. Kai minä olin siinä, mutta tulin herätetyksi. Sinun toimesta, niinhän? Mistä kaukaa tulit?”

Hyvä. Ei aikasilmukkaa. Mutta se mitä Lori sanoi kuulosti toisaalta suloiselta, toisaalta hyvin raastavalta. Ohjekirjan varoitus oli otettava vakavasti, ja Lori saattoi oikeasti luulla olevansa unessa. Jossain vaiheessa totuus iskisi päin naamaa koko julmuudellaan.

Tilanteen tajuaminen oli saanut minut paremmin hereille, mutta aavistin, että myöhemmin olisi tulossa totaalinen romahtaminen. Arvelin etten ehtinyt olla unessa kauan.

Lori oli kiivennyt kryotankista ulos vierelleni. Otin häntä hartioista pehmeästi kiinni ja aioin alkaa selittämään. Tai yrittämään. Tiesin, että nyt en haluaisi peitellä mitään siitä mitä tunsin tai ajattelin. Näin kaukana sivilisaatiosta se olisi helvetin turhaa.

”Lori. Aivan ensin haluan sanoa, että et tiedäkään miten onnellinen olen, että pääsin luoksesi ja olet kunnossa.”

”Voi. Dalton. Enköhän minä tiedä, sinä olet kuitenkin aika helposti luettava,” Lori sanoi ja hymyili.

”Luulen, että nyt joudun selittämään kaikenlaista, ja se ei luultavasti ole miellyttävää kuultavaa. Yritän tiivistää niin lyhyeksi kuin mahdollista. Kun sinut pidätettiin, minulla oli juuri salainen tehtävä saada kiinni kapinajohtaja Stella Kruger. Hän suunnittelee Järjestelmän kaatamista. No, koska Stella sai käsiinsä kuvasyötettä siitä kun sinua satutettiin vankeudessa, minä vaihdoin puolta. Milius eli Stellan isä, Järjestelmän turvapomo, kosti sen ampumalla sinut avaruuteen. Tulin sinun perässä ja, no, tässä ollaan.”

Mielestäni olin onnistunut aika selkeästi.

”Dalton, tuohan on liikuttavaa, että tekisit noin paljon minun puolestani. Yritin joskus löytää avaruusleffoja, jotka

olisi yhtä sydäntä lämmittäviä. Tulee mieleen yksi, missä maapallo on tuhoutumassa, mutta se pelastetaankin, ja ihan lopussa se tyyppi lähtee sen tiedenaisen perään. Mutta ne voi olla vaikka kuinka vanhoja sitten. Mehän ollaan vielä ihan oman ikäisiä, niin meillä on asiat paremmin,” Lori vastasi.

”Se on kyllä totta. Mutta meidän tapauksessa tämä reitti kulki niin sanottujen yksisuuntaisten repeämien läpi, mikä tarkoittaa ettemme voi vain kääntyä ja palata. Vaan pitää löytää toinen reitti,” selitin ääni vakavana.

”Meillä on sitten aikaa. Voidaan jutella. Toivottavasti tää uni ei ehdi loppua sitä ennen.”

”Mutta kun tämä ei ole uni. Sinulla tuli joku häiriö kryounesta herätyksessä. Tuossa tankissa vilkkui häiriövalo. Niin varmaan siksi luulet niin. Mutta me ollaan todellisuudessa.”

”Voidaanhan me olla eri mieltä asiasta. Eihän se muuta mitään? Hetkinen – näytätkö sinä jotenkin oudolta? Älä loukkaannu,” Lori sanoi.

”Jouduin muuttamaan naamaani kahdesti kirurgialla. Yritin saada takaisin suunnilleen alkuperäisen,” vastasin ensin.

”Totun kyllä tuohonkin.”

Mietin. Periaatteessa kai Lori tarvitsi ammattihoitoa, ellei olotila lähtenytään pois itsestään. Se voisi olla hyväkin siksi, että luulo suojaisi hänen mieltään. Unessa mikään ei tuntuisi niin pahalta.

Toisaalta jos se menisi ohi juuri pahassa tilanteessa, voisi tulla hankaluuksia. Päätin pakottaa itseni rauhalliseksi ja vastasin Lorin varsinaiseen kysymykseen.

”Ei se oikeastaan muuta. Lupaa vain yksi asia, ettet tee mitään vaarallista. Kohtele tätä unta silti kuin tosielämää.”

Lori nyökkäsi. ”Ei huolta, tietystikään en. Jos se katkeaisi, en varmaan pääsisi samaan uneen takaisin.”

Ajattelin, että periaatteessa minäkin saatoin olettaa, että Lori käyttäytyisi unessa lähes samoin kuin tosielämässä. Varmaan hän oli aina oma suloinen ja välitön itsensä. Periaatteessa siinä mielessä asiat olivat hyvin, että Lori tuntui olevan yhtä kiintynyt minuun kuin minä häneen. Ja sama varmaan jatkuisi vielä tilan selviämisen jälkeen. Pitäisi vain selvitä Stellan kapinasta hengissä, niin ehtisimme vaikka mihin. Vaikka naimisiin jos haluaisimme.

Ajattelin, että niin kauan kuin olimme jumissa, voisin unohtaa Stellan tehtävän ja Järjestelmän. Saattaisihan olla, ettemme pääsisi ikinä pois. Väistämätön yhteinen loppu avaruudessa Lorin kanssa olisi tavattoman paljon mukavampi, kuin väistämätön loppu yksin.

Lori osoitti telakointisiltaa, josta kajasti Tulikotkan sisävalo.

”Mitä tuolla on?”

”Siellä on alus jolla tulim, nimeltään Tulikotka. Vähän isompi kuin tämä, niin voidaan olla mukavammin.”

Mietin, pitäisikö Avaruuden Kaari jo irrottaa.

Kovasti teki mieli, mutta sitten muistin, että se oli tiede-
alus. Vaikken tiennytäkään miten, siinä voisi olla jotain, joka
auttaisi takaisin pääsyssä.

”Ymmärräthän sitten Dalton, jos olen vähän ihmeissäni,
kun olen tehnyt vain teollisuus- ja lastaustekniikka-
juttuja?” Lori kysyi.

”Ymmärrän ihan täysin. En minäkään ymmärrä juuri
mitään tästä aluksesta, mutta minulla on radioyhteys
toisiin, jotka osaavat auttaa. Lainvalvonnasta minä
varsinaisesti vain ymmärrän,” vastasin.

Kävelimme Tulikotkan puolelle ja istuimme yhdelle
matkustamon penkille laidalla.

”Hieno alus. Mutta sinä vähättelet itseäsi. On ainakin yksi
muukin juttu, minkä sinä ymmärrät,” Lori sanoi.

”Mikä?”

”Miten kohdella minua hyvin. Se ei ole mikään itsestään-
selvyys. Vaikka Järjestelmän laki on tiukka, sen rajalla
pystyy käyttäytymään tosi kusipäisesti.”

”Tiedän, valitettavasti.”

Ajattelin, että varmasti Lorin oli täytynyt kohdata
melkoisia tyyppejä, samalla kun oli vain yrittänyt elää
päivästä toiseen ja löytää teknikonkeikkoja.

”En hirveästi tykkää siitä, että tarkoituksella testaa ihmisiä,
mutta on tavallaan yksi helppo testi,” Lori sanoi. ”Paitsi

sun kohdalla en ole tainnut päästä tekemään sitä ihan kunnolla. Vaikka merkit onkin hyvät. Ja nyt paljastin sitä vähän jo etukäteen. Äh.”

”Mikä se testi on?” kysyin.

”Se on vaan – äh, en minä tiedä haluanko edes kertoa.”

”En kerro eteenpäin.”

”Semmoinen, että jos tulee itku, ja toinen lohduttaa ihan aidosti, niin silloin se voi olla kunnollinen. Mutta olet sinä lohduttanut minua ilman itkuakin jo.”

En voinut sille mitään, että kun Lori kertoi tuon, minulle tuli kyyneleet silmiin. Lori halasi minua istuessamme ja silitti hiuksiani.

”Dalton, sinä olet niin tunteellinen välillä.”

”Hei, nyt minä pääsin tekemään sen sinulle,” sanoin kyynelten läpi. ”Ja sinä pääsit läpi. Sinustahan tulisi ihmissuhdeneuvoja teknikon lisäksi.”

”No joo. Kyllä minä mieluummin – tykkään siitä kun avaa jonkun paneelin ja siellä on tosi sotkuinen kasa johtoja, mutta sitten miettii ja alkaa ymmärtää miten se toimii, ja lopulta sen saa toimimaan ja vaikka servomekanismi herää taas eloon, niin se tuottaa tyydytystä. Mitä isompi moottori ja matalampi ääni, sen parempi.”

Oli mukavaa, kun Lori kertoi työstään. Kaikesta mitä hän kertoi saattaisi olla apua tehtävässäkin. Eli olin ollut aivan

oikeassa. Se ei vain tuntunut oikealta, jos Lori tulisi värvätyksi kapinaan luullessaan vielä näkevänsä unta.

”Mikähän minulla olisi vastaava. Ehkä se, kun saa selvitettyä tai rauhoitettua tilanteen vain puhumalla. Ettei tarvitse käyttää voimaa ollenkaan,” vastasin.

Lori nyökkäsi. ”On se aina parempi niin.”

Hetken istuimme vain hiljaa ja katsoimme toisiamme. Sitten tajusin, että Tulikotka olisi syytä pysäyttää täysin. Nousin ja lähdin ohjaajan tuolia kohti.

”Odota, tämä alus menee vielä eteenpäin. Pysäytän sen.”

"Eikö olekin, että sinun pitää käyttää jarruraketteja? Kun avaruudessa kaikki liike jatkuu kunnes kiihdyttää toiseen suuntaan?" Lori kysyi.

"Sinä saatat tietää tuon paremmin kuin minä. Minun täytyy kysyä radiolla. Tai odotas, taidankin osata."

Käynnistin automaattisen pysähdysjarrutustoiminnon.

"Onko siellä linjan päässä toisia kapinallisia?" Lori kysyi.

"On joo. Siinä vaan saattaa kestää, että pääset näkemään heidät," vastasin.

Sitä ei ollut aivan mukava ajatella.

"Ei se mitään. Onhan meillä aikaa. Ajattelin juuri äsken, että onpa pitkään kestävä ja selkeä uni, mutta huomasin että hermostut vähäsen jos sanon niin, niin aion olla tästä eteenpäin sanomatta."

"Yritän olla hermostumatta, vaikka sanoisitkin."

"Olet sinä oikeasti ihan liian kiva. Kyllä minä menisin mielellään vaikka naimisiin sinun kanssa. Sitten joskus," Lori mietti ääneen.

"Minä ajattelin sinusta ihan samaa vähän aika sitten. Ehkä me kasvetaan siellä keinokohduissa tekemään nopeita päätöksiä."

”Oikeasti? Muistetaan sitten tämä. Joo, se on vähän jännää, että me synnyttään niin. Vähän surullistakin. Historiaa ei kuitenkaan ole pyyhitty pois, niin pystyy tietämään miten ennen toimittiin. Kai idea on, että nyt pitäisi olla paremmin kuin koskaan ennen.”

”Stella aikoo muuttaa sen. Tai kaataa sen. Vähän niin kuin kääntäisi kelloja taaksepäin. Jos se vain onnistuu.”

”No, saadaanhan me Järjestelmässä ainakin harrastaa seksiä niin kuin huvittaa. Ja taudit on saatu pois. Tiedätkö muuten mitä on surullinen seksi? Taisin keksiä itse, niin et välttämättä,” Lori kysyi.

Jos totta puhuin, minua ei mitenkään voinut harmittaa Lorin seksuaalinen puoli. Se sai hyvälle tuulelle, vaikkei minulla nyt ollutkaan lemmekäs olo.

”En osaa arvata,” vastasin.

”Että kun – rakastelee oikein hitaasti ja hellästi niin sitten voi tulla itku, vaikkei olisikaan mikään pielessä. Silloin voi myös päästä tekemään sen mun testin. Paitsi ei mulla nyt ole yhtään surullinen olo.”

Voi sinua Lori.

Minulla kyllä oli, jos mietin liikaa.

Mutta ajattelin, että voisinkohan saada hänet auttamaan takaisinpääsyssä? Saisiko hän selville jotain, mitä minä en? Mutta ei kannattaisi vielä alkaa penkomaan tiedealusta tässä olotilassa, voisi hajottaa jotain.

”Totta puhuen minulla on. Minua huolestuttaa, että päästäänkö me enää takaisin. Yksisuuntaisia repeämiä ei ole kartoitettu kunnolla. Enkä halua, että me ehdittäisiin vanheta täällä, tai kuolla nälkään. Tuo pikkualus on kuitenkin tiedealus, niin siitä voi löytyä jotain mikä auttaa. Vaikka parempi kartta niistä repeämistä. Voisin kysyä radiollakin, tiedetäänkö siellä jotain lisää. Ja voitaisiin tutkia alusta yhdessä myöhemmin.”

”Kyllä se varmasti vielä jotenkin järjestyy,” Lori sanoi.

Jos hän kuvitteli tämän uneksi, se oli tavallaan helppo sanoa. Mutten halunnut Loria syyttää. Ja voisimmehan me itse vaikuttaa siihen, miten asia järjestyisi. Jos jotain vain olisi tehtävissä. Tai sitten vain isomman kierroksen kautta takaisin. Olinhan jo päässyt tännekin ja Lori oli jo ulkona kryounesta. Luulen että Milius ei voisi mitenkään uskoa sitä. Hän olisi luultavasti helvetin raivoissaan, jos tietäisi.

Siitä minulla tulikin mieleen, että saattoihan Avaruuden Kaaressa olla kvanttiyhteyden yli lähettävä piilokamera. Ihan vaikka tiedettäkin varten. Hetken mietin, pitäisiko meidän mennä kryotankin päälle harrastamaan lemmeikkyyttä ihan puhtaan piruilun vuoksi. Ehkä ei sentään. Parempi pysyä vain Tulikotkan puolella.

Valvonnasta tuli mieleen vielä yksi tärkeä juttu. Tai tärkein, mutta sen meinasi väsyneenä unohtaa. Sekin olisi kyllä ilkeää, jos Lori vielä kuvitteli uneksivansa.

”Lori, yksi juttu, se implantti päissämme. Minulta se on jo pois, mutta haluaisitko, ettet voisi enää ikinä saada sähköä pään läpi?” kysyin.

Lori mietti hetken.

”Tietysti haluaisin, mutta sitten olisin rikollinen? Siis vielä pahemmin kuin olen jo?”

”Olisit. Se on aika paha valinta, mietin sitä jo kun olin tulossa luoksesi,” vastasin.

”Jos et olisi tullut minun luokse tällä aluksella – jos siis et olisi löytänyt minua, niin olisinko vain jatkanut eteenpäin? Ja lopuksi ajelehtinut ja kuollut?”

Päätin olla rehellinen.

”Niin se olisi mennyt. Tai ehkä, jos me olisimme antautuneet, niin sinut olisi haettu Järjestelmän toimesta. Emme koskaan neuvotelleet, niin emme tiedä. Niin, ja se sinun tuomio. Me pyrimme aivan ehdottomasti siihen, että se mitätöidään. Ei sellainen maailma ole elämisen arvoinen, jossa se pysyy,” sanoin painokkaasti.

”No sitten minä haluan sen pois. Ja tietysti haluan sinun mukana takaisin, jos vain päästään. Vaikka olen sitten kapinallinen itsekin. Miten se päältä pois laittaminen tapahtuu?” Lori kysyi.

”Sinun pitää tehdä rikos. Sellainen jonka silmäkamerasi näkee, ja automaattivalvonta antaisi sinulle aivosähköä. Olet jo kytkeytyneenä Tulikotkan peukaloituun tekoälyyn, joten implanttisi palaa puhki vaarattomasti. Se sattuu vain ihan vähän,” selitin.

”Ihan oikeasti?”

”Lupaan,” lupasin hartaasti.

Nyt uskoin jo, että Stellan menetelmä toimi, enkä pelännyt lupaukseni olevan katteeton.

Järkeilin, että jos Lori oli minua vähän nuorempi, hänen implanttinsa oli samaa mallia kuin minulla, eikä vielä Altera-tapauksen jälkeen paranneltua. Ja oli kai osa Stellan joukosta nuorempiakin.

”Okei. Hyvä. Voiko minun rikos olla pahoinpitely? Vaikken ikinä haluaisi oikeasti tehdä sitä sulle?” Lori kysyi.

”Voi. Se onnistuukin ilman välineitä. Minä uhkasin aseella leikisti, ja on tuolla kaapissa minun pistoolini ja pamppu, mutta jos antaa niiden olla rauhassa nyt. Kerrotko mitä silmänäyttösi sanoo, niin tiedän mitä on tapahtumassa.”

”Okei. Lori pahoinpitelee Daltonin, eka otto,” Lori sanoi.

Mietin, että olisiko tekoäly niin fiksu, että ymmärtäisi tuosta tai meidän puheestamme sen olevan näyttelyä. Silloin toimenpide epäonnistuisi.

Itse asiassa en ollut edes miettinyt, miten nykyään kuvattiin fiktiovideoita ilman rangaistusseuraamuksia. Vai oliko kaikki tekoälyllä generoitua jo?

Lori hyökkäsi kimppuuni melko aidontuntuisesti. Sellaista näki lainvalvonnassa useinkin. Kaikki mahdolliset sukupuolten yhdistelmät. Ja surullistahan se oli. Lori säästeli iskuissa voimaa reilusti, mikä oli hyvä juttu. Päällekarkaus jatkui, ja Lori selosti silmänäyttötekstinsä:

”Pahoinpitely. Rikos kirjattu. Lopeta välittömästi. Viisi. Neljä. Kolme. Kaksi. Yksi. Au. Sekö se oli? Saako kaatua silti leikisti otathan kiinni sori tilaisuus oli liian suloinen –”

Tunsin, miten Lorin paino alkoi siirtyä minua vasten. Sain hänestä kiinni vyötäröltä. Tapahtui pieni horjahdus taaksepäin, muttei totaalista kaatumista.

Se oli siinä. Ei enää aivosähköä Lorille, vaikka palaisimme Nexukseen.

Pakkohan minun oli suudella häntä implantin käytöstä poiston kunniaksi, kun olimme jo valmiiksi vastakkainkin.

Mutta tuo valepyörtyminen. Voi Lori, jossain toisessa tilanteessa olisin saattanut suuttua pahastikin. Mutta nyt en jaksanut. Se varmaan oli selviytymiskeino käsitellä tätä tilannetta. Jos Lori luuli tätä vielä uneksikin. Mietin, että jos minä ajattelin isoilla kirjaimilla, ja melko asiattomia juttuja, ja olin ohjannut Tulikotkaa täysin vastuuttomassa tilassa, jossa vaikka mitä olisi voinut mennä pieleen, niin ei, en minä voisi häntä moittia nyt.

Voisinhan ajatella tuosta ennemmin –

LORI VALEPYÖRRY VAAN NIIN USEIN KUIN HALUAT

OTAN SINUT AINA KIINNI

”Nyt olen rikollinen sinun tiimissä,” Lori sanoi yhä minua vasten.

Sitten ehkä jo vähitellen tulisi uni.

Lähdimme siirtymään takaisin penkille, jolla olimme istuneet.

Mietin vähän. Se oli liian kapea, joten nukkuessa Lorin täytyisi olla vastapäätä. Se oli vähän pettymys. Aluksen varsinaiset esiin taitettavat nukkumalaverit olivat vielä ankeampia.

”Jos sovitaan, että annat minun nukkua niin pitkään kuin nukun?” kysyin. ”Lämmitä ruokaa jos tulee nälkä, ja liity sitten seuraan. Keittiö on tuossa toisella puolella edempänä, aika vaatimaton. Juomaakin pitäisi olla. Vessa ja suihkukoppikin löytyy takaa, tosi pieni kyllä.”

”Sovittu.”

Kun heräsin, Loria ei näkynyt missään. En ollut vielääkään nukkunut riittävästi, ja kävin Tulikotkan läpi puolisekavassa tilassa.

Sitten ymmärsin siirtyä Avaruuden Kaaren puolelle. Näin hänet edessä lattialla selällään, puoliksi osittain puretun etupaneloinnin sisällä. Tulikotkasta otettuja työkaluja lojui lattialla vieressä. Lori tutki yläpuoleltaan jotain mitä en nähnyt.

”Huomenta,” sanoin. ”Innostuit jo penkomaan?”

En tiennyt, minkä suhteen kelloni lukema piti tulkita. Mutta vasta heränneenä sen tulkitsi silti aamuksi.

”Joo. Täältä löytyy jotain mielenkiintoista. Alus on kai täysin kauko- tai automaattiohjaukseen luottava, mutta löysin virtapiirin ja kytkimen, kun kaivoin vähän matkaa. Nyt yritän yhdistää sen aluksen päävirtasyöttöön.”

Tämä kuulosti hyvin mielenkiintoiselta. Jos se liittyi tieteeeseen, voisiko se liittyä poispääsyymme? Repeämien kartoittamiseen tai jotain?

Jokin iski kipinää, niin että Lorin kasvot valaistuivat hetkeksi.

”Taitaa onnistua. Virta on kytketty. Mitä sanot, uskallanko painaa kytkintä?” Lori kysyi.

”Anna mennä vaan.”

Sitten tajusin, että tämä saattoi olla tarpeeton riskinotto. Käynnistyisikö jokin helvetinkone, vai mitä tapahtuisi? Toisaalta, jos se aiheuttaisi kuolemamme, se voisi olla armollisen nopea.

Mutta oli mukava nähdä Lori elementissään. Hän oli kai syntynyt elämään ja hengittämään tekniikkaa.

Näin kun Lori painoi etusormellaan piilossa olevaa nappia. Vaikutus oli hiipivä. Matala humina ja tärinä alkoivat vaivihkaa, mutta pian ne voimistuivat täyteen voimakkuuteensa.

”Jotain käynnistyi,” Lori sanoi.

Se oli varmasti joku kokeellinen tiedemekanismi.

Se saattoi olla vaarallinen, tai sitten meitä hyödyttävä.

Ainakaan Avaruuden Kaarella ei syttynyt mitään. Ei mitään piilotettua karttanäkymää. Mutta Avaruuden kaarella ei ollut ikkunoita. Jos se olikin jotain ulkopuolella, minun täytyi kiertää telakointisillan yli katsomaan.

”Odotas! Katson Tulikotkan puolella,” sanoin ja lähdin.

Pian olin ohjaamoikkunan luona. Ensin en tajunnut mitä minun pitäisi etsiä, mutta sitten kun tajusin, sitä ei voinut olla näkemättä. Avaruuden Kaaren edessä, jonkin matkan päässä jota en osannut arvioida, väreili avaruutta kaartava linssi.

Sen täytyi olla itse luotu avaruusrepeämä. Sellainen mistä olin ehkä lukenut. Ja jos niin, minne se johtaisi? Jonnekin pois täältä, vai minnekään? Täyteen olemattomuuteen? Tyhjyyteen ja kuolemaan?

Joka tapauksessa Lori oli juuri tehnyt jotain mahtavaa. Minun täytyisi onnitella häntä. Ryntäsin takaisin Avaruuden Kaaren puolelle.

En voinut pidättää innostumistani.

”Lori! Sinä loit avaruusrepeämän! Sen se tekee! Se voi olla meidän lippumme pois täältä!”

”Oho, aivan oikeasti?” Lori kysyi.

”Voitko sammuttaa sen? Ettei tuhlata turhaan virtaa. Pitää miettiä huolella, mitä se tekee. Ja minne sillä pääsee. Mutta nyt me voidaan joka tapauksessa jo juhlia.”

Minusta tuntui, että olin jo aivan ekstaasin vallassa. Olin luullut, että joutuisimme tekemään määräämättömän ison ja ennestään tuntemattoman kierroksen, suunnistamaan repeämästä toiseen ilman karttaa, mutta Lori olikin ratkaissut sen purkamalla hieman paneeleja, yhdistämällä virtapiiriin, ja painamalla nappia.

Lori teki työtä käskettyä, ja humina lakkasi.

”Saahan sen uudestaan käyntiin. Ihan oikeassa olet. Jos se on repeämä, tuntuu vähän hurjalta jättää se olemaan. Voisi tapahtua jotain, mitä ei toivo. Jos se vaikka kasvaa.”

Mutta en edes kuunnellut kunnolla, mitä Lori sanoi. Olin jo vetämässä häntä hänen vankilakengistään ja haalarihousuistaan pitkin Avaruuden Kaaren lattiaa, kunnes hän oli kokonaan näkyvissä. Suutelin häntä lattialla äkillisesti ja voimaperäisesti.

”Dalton. Taidat olla ilahtunut,” Lori sanoi vähän sarkastisesti.

”Niin, kun luulin ettei me ikinä päästä pois päältä. Mutta tämä on jo tosi hyvä ensi askel,” vastasin.

”Mutta jos se oltiin ikään kuin muurattu umpeen, ehkä sille on syynsä. Ehkä se on jotain liian vaarallista,” Lori sanoi.

Lori oli viisas, jos ei innostunut aivan yhtä paljon kuin minä. Senkin takia oli hyvä, että hän oli ikään kuin osa tiimiä nyt, tuomassa yhden näkemyksen lisää.

Kunhan ensin pääsisimme Stellan ja muiden luo.

”Niin. Voit olla oikeassa. Mutta oletko sinä juhla-tunnelmassa? Ei tietysti ole pakko,” sanoin.

”Mitä täällä on? Onko mitään mistä tulee humalaan? Kyllä minä mielelläni avaruudessa joisin. Se olisi ihan uusi kokemus, ja vielä sinun kanssa,” Lori mietti.

”Itse asiassa en tiedä. Meidän pitää tutkia.”

”Hassua, ettet tunne omaa alustasi.”

”Niin, kun ei tämä varsinaisesti ole minun alukseni. Istuin vain kyydissä, kunnes sain luvan lähteä sinun perääsi.”

Lorin ilme muuttui jotenkin – en edes tiedä miksi. Jotenkin haikeaksi ja silti onnelliseksi.

”Niin. Ja sinä löysit minut,” hän muisteli.

”Jos löydetään jotain humalluttavaa, juodaanko sille? Ja sille että sinä löysit tuon piilotetun virtapiirin ja kytkimen. Lori, olet sinä aivan paras,” sanoin, ja halusin häntä tiiviisti. Olimme vielä makuuasennossa lattialla.

”Miksi? Eihän minussa ole mitään niin ihmeellistä,” hän sanoi.

”Sinä sanoit ettei ole mikään itsestäänselvyys, että löytää ihmisen joka osaa kohdella kunnollisesti. Ja minä sanon, ettei varsinkaan ole itsestäänselvyys löytää ihminen joka osaa olla noin suloinen, varmaan ihan vaistomaisesti, ja vielä noin teknisesti taitava ja ratkaisee mahdottomia ongelmia.”

”Älä sano noin,” Lori sanoi vähän tyllystikin.

”Miksen?”

”Koska minä en osaa ajatella itsestäni noin.”

Lori oli jotenkin onneton, vaikka kaikki oli kunnossa juuri nyt. En oikein ymmärtänyt. Vai halusiko hän testata minua nyt, siitäkö oli kyse?

”Lori, minä tulen surulliseksi jos et. Luottaisit vain minuun. Et sinä edes osaa olla muunlainen, kuin että olet minulle koko ajan aivan ihana ja paras. Ja sinä olet muuttanut minua paremmaksi. Se on totuus. Huomaatko, että minä puhun aivan kuin olisin humalassa, vaikka emme ole vielä aloittaneet. Tai vaikka aluksessa ei ehkä edes ole tippaakaan alkoholia,” vastasin.

En edes tiennyt mistä nuo sanat olivat tulleet. Ja nyt Lori ei puolestaan osannut enää sanoa mitään. Hän alkoi itkeä ja minä pidin hänestä kiinni.

”Lori, älä epäile turhaan. Minä katson ettei sinulle tapahdu enää mitään pahaa. Tai ainakin yritän tehdä sen,” sanoin vielä.

”Dalton. Tämä on aika älytöntä,” Lori vastasi vaivoin.

”Niin. Ollaan syvällä avaruudessa eksyksissä ja itketään toistemme sylissä,” sanoin. Yritin löytää ääneeni edes vähän enemmän kontrollia, mutta se ei ollut aivan helppoa.

Minulla tuli hetkeksi mieleen, että jos olisin tällaisessa mielentilassa kun pääsisin takaisin Stellan joukon luokse, olisin niin kaukana taistelukunnosta kuin olisi yleensä mahdollista olla. Silloin toivoisin totisesti, että Stella pystyisi voittamaan sotansa ilman panostani.

”Tuota. Muistatko mitä minä toivoin viime kerralla?” Lori sanoi vähän iloisempana jo.

”Ai sitäkö? Muistan kyllä. Ilmastoinnin säätöä.”

”Mitä jos minä nyt toivoisin – painovoimaa pois päältä? Olisiko se aivan liikaa toivottu?”

Tämä meni jo aivan uudelle tasolle. Kai se tarkoittaisi että itkisimme ja rakastelisimme nollapainovoimaolosuhteissa. Ensimmäinen ajatus oli, että eihän aluksissa hajoaisi jotain? Jos varusteet lähtisivät leijaillemaan. Tai sattuisiko meihin?

”Meillä on ollut painovoima koko ajan päällä. En taida tietää miten se otetaan pois. Pitäisi kysyä radiosta,” sanoin.

”Okei, unohda sitten.”

”Ei, älä sano noin. Pidetään vaan mielessä, jos tulee parempi tilaisuus. Jos kuvittelet etten haluaisi riisua sinua ja sitten pyöriä sinun kanssa ympäriinsä, aina samaan suuntaan kunnes – käyttäisimme jarruraketteja, niin olet väärässä.”

Loria hymyilytti. ”Muistit kun puhuin jarruraketeista.”

Minusta tuntui, että tämä oli samanlainen hetki kuin Atlantiksessa, että saatoin päästää aivan täysin irti. Tai kuten asunnollani.

”Minä taidan muistaa kaiken mitä sinä sanot. Ja voin minä riisua sinut ihan tässä ja nyt, vaikka painovoima onkin päällä. Ja voidaan olla vaikka kryotankin päällä tai sisässäkin. Tykkäisitkö siitä?” kysyin.

Lori tuntui olevan vain yhtä hymyä.

Aavistin että hänkin päästäisi pois kontrollin sanojensa suhteen.

”Dalton, saisit sinä tehdä minulle aivan mitä haluat. Kun tiedän, ettet sinäkään osaa tehdä mitään mistä en tykkäisi. Vaikka niin kuin olisin vielä se sinun tyttösi tuolla sisällä. Kuvaannollisesti toki, ei niin että olisin vielä jäässä. Minä tykkäisin siitä paljon. Sekin on totuus.”

Tuollaiselle ei ollut enää mitään mahdollisuutta sanoa ei. Ei silloin enää missään olisi ollut mitään järkeä. Voi Lori, toivottavasti sinä et enää ajattelisi liian vähäisesti itsestäsi. Sinä olit täydellinen minulle, kunpa uskoisit sen. Ehkä voisin saada sinut uskomaan. Luulin, että uskoit sen jo meidän ensimmäisen yömmen jälkeen Nexuksessa.

Sitten tajusin, että eihän Lori ollut tuosta kuullut mitään, koska en ollut sitä sanonut ääneen, vain ajatellut. Suutelin häntä ensin huulille ja sitten alemmas kaulalle. Lori esitti nukkuvaa, ja yritin olla niin hellä kuin vain osasin. Senkin suhteen, miten saisin Lorin vapautettua hänen vankila-haalareistaan. Ei saisi herättää häntä. Tai aiheuttaa hälytystä. Miten sen nyt ajatteli. Ja nyt tiesin levänneeni jo sen verran, että jos Lori jatkaisi nukkuvan esittämistä, niin pystyisin siirtämään häntä turvallisesti minne vain näiden kahden aluksen muodostamassa yhdistelmässä. Vähän kuin asunnollanikin, vaikka se oli pienempi.

”Pengoin asioita täällä päässä,” kuului Stellan ääni Tulikotkan radiosta. ”Se liittyy Nexuksen kiihdytinlaitokseen. Jos muistat sen kokeen, jossa yritettiin luoda kokeellinen repeämä, mutta se oli vaarassa riistäytyä käsistä.”

Muistin aamuyön, jolloin olin selannut tablettiani unettomana. Ilmeisesti juuri se uutinen. Lori oli takanani hartioihini nojaamassa ja kuunteli myös.

”Ilmeisesti siinä on kyse kvanttilinkityksestä. En tarkkaan ymmärrä tiedettä, mutta kokeen idea oli, että kiihdytinlaitos luo keinotekoisen repeämän poistumispään, ja toisaalla luodaan sisäänmenopää. Näyttää siltä, että nämä Avaruuden Kaari-alkukset tekevät sisäänmenopäät. Niitä on useampia, mutta tällä hetkellä vain tuo ensimmäinen on avaruudessa.”

Tämä kuulosti lupaavalta. Tai toisaalta ei.

”Miksi se sitten riistäytyi käsistä? Täällä aluksessa kontrollit olivat paneelien taakse muurattuna, ja Lorin täytyi kaivaa ne esiin,” mietin radion yli ääneen.

”Sitä emme tiedä. Ehkä tiedämme paremmin, jos lähdemme kohti Maata ja otamme kiihdytinlaitoksen haltuun osana tehtävää. Voihan se liittyy siihenkin, että repeämän luomisen aluksen päässä on tarkoitus tapahtua kauko-ohjatusti, niin kuin aluksen liikekin. Mutta käsi-kontrollit olivat alkutestausta varten.”

”Tekisittekö te sen minun puolestani?” kysyin.

”Eihän se ole vain sitä varten, että pääsisitte sieltä pois. Vaan koko tehtävää. Saanko puhua Lorin kanssa?” Stella kysyi.

”Olen täällä,” Lori vastasi vähän arasti.

”Oletko sinä valmis liittymään meidän sotaeforttiimme? Totaaliseen hyökkäykseen Järjestelmää ja sen Keskusvalvontatornia vastaan? En tarkoita että laitat luotiliivin päälle ja otat kiväärin käteen, vaan autat millä tahansa tavalla, jolla voit auttaa. Mutta sillä tietämyksellä, että jos emme onnistukaan, sinusta tulee järjestelmäpetturi siinä missä meistäkin. Dalton varmaan on selittänyt sen.”

”Olen valmis, ja yritän keksiä,” Lori vastasi.

”Hyvä. Sitten me etenemme. Kerromme kun olemme Maassa ja te voitte edetä siellä päässä. Idea lienee se, että irtaudutte Avaruuden Kaaresta, jätätte sen pitämään sisäänmenopäätä auki, ja lennätte Tulikotkan läpi. Sitten olettekin äkkiä Nexuksessa, ja katsomme seuraavaa siirtoa.”

Stella suhtautui asiaan aika suoraviivaisesti. Mutta ymmärsin, että jos vain oli mahdollisuus, että pääsisimme silmänräpäyksessä takaisin, hän ei halunnut odottaa epämääräisen pitkää aikaa, että suunnistaisimme takaisin perinteisesti. Jos se yleensä onnistuisi. Tuntui, että asiat olivat etenemässä nopeasti. Ehkä liiankin nopeasti. Mutta jos Lori halusi mukaan omasta tahdostaan, tietenkään minä en vastustaisi.

”Nyt minä olen mukana myös, ihan virallisesti,” Lori totesi.

”Niin. Sinä olet rohkea,” vastasin.

Lori näytti taas vähän vaikealta. Toivoin että hän uskoisi kykyihinsä ja rooliinsa. Vaikka ei ollut pieni vaatimus ryhtyä noin vain kapinalliseksi.

”Minä tarjoan sinulle vain avaruuteen eksymistä ja kapinaa ja sotaa ja järjestelmäpetturin roolia, ja silti sinä lähdet mukaan,” sanoin. ”Se on rohkeaa.”

Mietin hetken, että Lori sanoisi, että se käy, koska olemme vielä unessa. Mutta sellaisesta hän ei ollut enää puhunut. Oliko hän jo ymmärtänyt olevansa todellisuudessa? Minun olisi pitänyt kysyä, mutten uskaltanut.

Ettei mahdollinen lumous rikkoutuisi.

”Niin. Mutta ei minulla ole muutakaan. En haluaisi ajelehtia avaruudessa, tai lusia kolmea vuotta ja yrittää sitten maksaa takaisin velkaa,” Lori vastasi.

Tuo tuntui surulliselta. Niin kuin Lori toisinaan osasi olla. Mutta olihan hänen tilanteensa surullinen, jos ajatteli. Se muuttuisi vain Järjestelmä voittamalla.

”Anteeksi että se ase oli esillä,” sanoin.

”Ei, olisihan minun pitänyt tietää ettei siihen ole koskemista. Kyllä minä tiesinkin, mutta se vain oli sellainen hetki.”

”No, jos näin ei olisi käynyt, sinä olisit vain mennyt menojesi Nexukseen,” vastasin.

Totta puhuen se olisi ollut tavattoman paljon helpompi tapahtumaketjun haara. Minä olisin mennyt menojani tehtävään, ja ehkä Stella olisi värvännyt minut jollain muulla perusteella. Tai ehkä ei olisi värvännyt ollenkaan.

Olkoonkin, että Lori olisi ehkä sen sijaan päätenyt jonkun kusipään seuraan, vaikka vähäksikin aikaa. Tai olisihan hän voinut löytää vaikka jonkun pitkätukan hyväsydämisen rentun, niin harvinaisia kuin ovatkin, joka olisi kohdellut häntä kaksinverroin paremmin kuin minä, eikä olisi saattanut tällaiseen älyttömään vaaraan.

Silloin Lori olisi aivan hyvin pystynyt olemaan onnellinen Järjestelmän puitteissa. Tehnyt töitä ja katsonut media-arkistoa renttunsa kainalossa. Se oli kai vain sattuman kysymys.

”Mutta ei jokainen pääse olemaan tämmöinen avaruuden nukkuva prinsessa, jonka vuoksi toinen tekee ihan älyttömiä. Ehkä se jää ihan historiaan. Ja minä uskon että sinä, tai te, pystytte viemään tämän loppuun. Ja pitäähän ensin päästä vielä pois täältä. Emmehän me muuten mihinkään pääse liittymään,” Lori sanoi.

Niin, tuo taas olisi ollut poissa laskuista. Pystyin tarjoamaan jotain mitä se kuviteltu renttu ei!

”Tuo on aika paljon sanottu. Kiitos. Mutta sinun pitää sanoa, että me pystymme viemään tämän loppuun. Sinä olet mukana nyt, ja ihan saman arvoinen,” vastasin.

En minä muutakaan osannut vastata.

Ja jos mikä tahansa muu tapahtumaketjun haara tarkoittaisi, ettemme olisikaan yhdessä, niin olisihan se huonompi, näin itsekkäästi ajateltuna. Enää haaraa ei mitenkään haluaisi vaihtaa. Se olisi jopa se paha universumi, jonka muistin kuvitelleeni.

Järjestelmä pitäisi voittaa, sitten vasta tämä olisi se oikeasti hyvä universumi ja pystyisi pysymään sellaisena. Nyt se roikkui vielä siinä välissä.

**PALUU NEXUKSEEN
(STELLA / LORI)**

Stella suuntasi Kultaisen Kotkan loivasti alas Maan ilmakehää kaupallisia satelliitteja väistellen. Eihän niitä aivan vieri vieressä ollut, mutta kannatti jättää reilusti tilaa, koska tässä vauhdissa aluksesta tulisi melkoisen selvää jälkeä. Oikeuden Miekka kestäisi paremmin, muttei sekään kuolematon ollut.

Jonkinlaista juhlanan ja synkän kohtalokasta tunnetta tässä oli, Stella mietti. Kapinalliset tulisivat Maahan, ja sitten he aloittaisivat lopullisen sotansa. Mutta hän myös muistutti itseään, että tuollaisen miettimisen sijasta oli parasta olla vain äärimmäisen valppaana.

Pohjoisella pallonpuoliskolla oli juuri sarastava aamu. Paksut pilvet roikkuivat silti horisontissa. Sitten alukset kulkivat pilvikerroksen läpi, ja vähään aikaan ei näkynyt mitään. Stella toki tiesi, ja näki tutkastakin, että Oikeuden Miekka oli sivulla oikealla, kuten se oli pysynyt toistaiseksi koko lähestymisen ajan.

Maassa oli liikaa liikennettä, että Järjestelmä pystyisi sotimaan heitä vastaan juuri tässä vaiheessa. Mahdollista kollateraali vahinkoa ei Miliuskaan pystyisi selittämään.

Lähempänä he kohtaisivat Nexuksen ilmapuolustuksen, Stella tiesi. Kultaisen Kotkan nopeus ja ketteryys helpotti kyllä, muttei niiden varaan voinut tuudittautua. Oikeuden Miekka oli eri asia. Se oli Kotka-aluksiin verrattuna kömpelö, mutta automaattitykit tekisivät selvää useasta vihollisesta yhtäaikaan.

He lensivät nyt korkealla Atlantin valtameren yllä, suuntana ensin Nexuksen kanava ja siellä tietty kohde. Stella oli kiitollinen, että Lori oli osannut neuvoa, että Nexukseen tuotiin usein robottejakin meriteitse. Robotteja he tarvitsivatkin niiden tilalle, jotka oltiin tuuletettu Oikeuden Miekan ilmalukosta ulos.

Stella oli tarkistanut takaporttiansa kautta lisää.

Automatisoitu Wandering Star-rahtialus oli tuomassa kontillisen keskikokoisia taistelurobotteja. Käytännössä samoja, mitä Oikeuden Miekka oli kantanut mukana.

Stella ehkä tunsu jotain huvitusta tai ironiaa, että laivan nimi kuten hänen omansakin viittasi tähteen. Robotit pitäisi pystyä ottamaan haltuun kuten aiemmin.

Mutta äkkiä taivaan heidän edessään valaisi valtava leveä punavalkoinen salama. Oikeastaan taivaan oli virheellisesti sanottu. Ilman edessään ennemminkin. Stella katsoi alas mereen, jonka pinnalta nousi höyryä sen alkaessa kiehua salaman osumakohdasta.

”Se on orbitaali-ase!” Annalee huusi radion kautta. Ääni nousi kimeäksi. Stella oli päätynyt samaan päättelytulokseen vain noin sekunnin murto-osaa ennen.

Tarkoitti siis tappajasatelliittia. Järjestelmä uskalsi käyttää sitä sittenkin. Ehkei se välittänyt jos tuli ylimääräisiä uhreja. Tavaraa tai ihmisiä.

Kultainen Kotka kaarsi äkillisesti ja jyrkästi, kun energia-purkaus taivaalta hakeutui sitä kohti. Meren pinta tuntui

olevan lähes 90 asteen kulmassa, kun Stella kääntyi nopeasti.

Perez ja eksoskeleton olivat kyydissä, loput olivat Annaleen vastuulla.

Nyt Stella ei tiennyt, mikä jako oli oikea. Kumpaan alukseen voisi osua, ja menetys olisi suuri. No, periaatteessa Oikeuden Miekan panssari saattaisi kestää ainakin yhden osuman, kunhan se olisi lyhyt. Kultainen Kotka taas komeasta nimestään huolimatta luultavasti lakkaisi heti olemasta, jos tuo kuolemansäde osuisi.

Helvetti! Miten he sen jallittaisivat?

Stella saattoi hetkeksi kuvitella jopa isänsä aseiden ohjaimissa, vaikka luultavasti se oli täysin automaattinen.

Hetken hänen aluksensa oli suoraan ylöspäin, ja silloin hän näki sen. Ruma siivekäs musta möykky aamutaivasta vasten.

Perez laukaisi ohjukset ja tulitti vielä laserilla minkä ehti. Stella näki Oikeuden Miekankin ampuvan sivulta. Useat tulivanat hakeutuivat kohti satelliittia.

Mutta ohjukset katosivat punavalkoiseen hohteeseen, kun se sinkosi uuden leveän salaman heitä kohti. Oli pakko väistellä taas.

”Suunta heti kohti Nexusta! Ja matalammalle! Jos löytyy joku laiva tai mikä tahansa, muukin kuin Wandering Star, käytetään sitä suojana!” Stella komensi.

Oikeuden Miekalle se oli helpommin sanottu kuin tehty. Satelliitti voisi huomata sen olevan hitaampi väistelemään, ja ottaisi sen julmasti ensisijaiseksi kohteeksi.

”Ei taida olla tarpeen!” kuului Annaleen vastaus radiosta.

Stella oli tyrmistynyt. Mitä tuo tarkoitti? Hänen arvionsa siirtyi heti päinvastaiseen, ja hän tiesi sen olevan epä-reilua. Ei hänen pitänyt epäillä Annaleen arviointikykyä.

Jos Annalee sanoi ettei ollut tarpeen, ei ollut tarpeen.

Sitten Stella näki liekehtivän kappaleen putoavan kohti merta hänen yläpuolellaan edessään. Sitten toisen ja kolmannen. Punainen salama ei ollut ilmestynyt enää, moneen sekuntiin.

Oikeuden Miekka olikin jo eliminoinut satelliitin, sen sijaan että olisi itse joutunut avuttomaksi kohteeksi.

Hän pystyisi jo rauhoittumaan.

”Siirrytään silti alemmas, niin tutkat maallakaan eivät näe niin aikaisin,” Stella puhui radioon.

”Entä hiljainen ajo?” Annalee kysyi.

”Muista, sinun täytyy pystyä pyörimään Nexuksen yllä koko taistelun ajan. Ei kannata tuhlata liikaa nyt. Uskon että selviämme ilman.”

Suunnitelma oli, että kunhan he saisivat robotit, niillä hyökättäisiin virtuaaliohjauksen kautta torniin. Iso alus

toimisi yhteyden linkkiasemana. Samalla se pehmittäisi puolustuksia, jos se vain olisi turvallista. Muuten se pysyisi kauempana.

Kultaisella Kotkalla oli vielä välikohde, joka toivottavasti oli nopea. Huonolla tuurilla jopa tuskallisen tai jopa loputtoman hidas, niin että se pitäisi jättää väliin. Kiihdytinlaitos, jossa keinotekoisen repeämän vastaan-ottopään voisi aktivoida, jos he vain saisivat suostuteltua henkilökunnan tekemään sen. Tarvittaessa tai hyvin luultavasti Perezin Annihilator-kiväärin ja Stellan eksoskeletonin avustuksella.

Tai jos he osaisivat itse, siinä tapauksessa että henkilökunnan yhteistyöhalukkuus olisi lopullisen puutteellista.

Tämä välilasku mahdollistaisi Tulikotkan paluun. Dalton ja Lori pysyisivät turvassa kiihdytinlaitoksessa. Luultavasti. Sinne voisi jättää robotin, jota vaikka Lori voisi ohjata, kun tälläkin oli virtuaaliportti. Hyökkäyksessä torniin Dalton puolestaan olisi yksi robotti lisää muiden joukossa.

Kaksi alusta, pieni ja iso, kulkivat vielä muutaman minuutin lähellä merenpintaa. Sitten yksi Nexukseen johtavista kanavista alkoi näkyä.

Siellä oli enemmän liikennettä, hitaita proomuja ja muuta. Stella kytki päälle lukituksen signaaliin. Wandering Star robotteineen oli lähellä. Sinne vain oli hyvä koukata sivusta, koska kanavan alkupäässä taatusti oli myös tutkia ja automaattipuolustuksia. Ja Järjestelmän sotilaitakin.

Operaatio laivalla oli toivon mukaan suoraviivainen. Jos sen kannella olisi myös automaattipuolustuksia, alukset tekisivät niistä selvää jälkeä ilman suurempaa vaikeutta. Sitten robottien äkillinen haltuunotto ja kyytiin lastaaminen. Rahtialuksen piti olla niin pitkä, että Oikeuden Miekkakin mahtuisi laskeutumaan.

Stella mietti nyt, että oli ollut tärkeää, että Dalton oli saanut hakea nukkuvan tyttänsä. Vaikka hän oli aluksi vastustanutkin. Jos he olisivat suunnanneet suoraan Maahan, he eivät olisi luultavasti saaneet niin onnekasta tilaisuutta kuin Oikeuden Miekan valtaaminen. Heillä olisivat olleet vain Kotka-alukset.

Stellaa tavallaan hävetti, että hän ei ollut tarkistanut robottikuljetuksia. Olisivathan he voineet iskeä johonkin varikkoonkin Nexuksessa, mutta siinä olisi ollut isompi riski.

Mutta pahimmillaan he olisivat vain hyökänneet nopeasti torniin toivoen parasta, viholliset heidän kannoillaan, ja ehkä kohdanneet loppunsa. Siinä tilanteessa se toki olisi ollut pakko. Yrittää viimeiseen asti, vaikka mahdollisuudet olivat kuinka huonot tahansa.

Antautuminen taas oli vaihtoehto, jota ei voisi mitenkään enää ajatella. Eihän Daltonkaan voinut lopulta ajatella, ettei olisi lähtenyt Avaruuden Kaaren ja Lorin perään.

Mutta nyt ei tarvinnut miettiä. Niin kuin Daltoninkaan ei tarvinnut. He pystyivät etenemään harkitummin, ja jopa satelliitti oltiin eliminoitu.

Tosin Stella aavisti silti, että hänen isällään voisi olla vielä jotain katalia yllätyksiä. Mihinkään ei voinut luottaa, ennen kuin voitto olisi lopullinen.

Stella tiesi ettei operaatio ollut enää aivan huomaamaton: kanavaa lähestyessä he olivat yllättäen joutuneet parin Järjestelmän hävittäjän tutkaan. Tulitaistelu oli ollut melko yksipuolinen, mutta jos ei satelliitin tuhosta, niin ainakin nyt Järjestelmä tiesi heidän olevan tulossa.

Mutta nyt he olivat saavuttaneet ensimmäisen varsinaisen kohteen.

Wandering Star-alus lipui alla suunnilleen kanavan keskellä suhteellisella hitaudella eteenpäin, kun Stella käänsi Kultaisen Kotkan jyrkkään kaartoon kanavan laidalta. Hän tiedustelisi laivan laitojen ja kannen automaattipuolustukset, jos niitä oli.

Kansi oli tyhjä lastista; kontit olisivat ruumassa ja ne täytyisi nostaa automaattimekanismeilla.

Stella laski kyljissä kolme molemmalla puolella ja kannella kaksi automaattitykettä. Kahdeksan yhteensä. Lisäksi kannella oli epäilyttäviä luukkuja, joista saattaisi nousta droneja. Tämä ei tulisi menemään helpoimman kautta, ja pahimmillaan hävittäjiä ehtisi ilmestyä lisää.

”Puolustuksia on. Kannella ja laidoilla. Huomaa nuo pienet luukut. Ja täytyy yrittää välttää ohjuksia, ettei upoteta sitä ennen aikojaan,” Stella puhui radioon.

”Alan lähestyä,” Annalee vastasi.

Stella näki, kun kauempana toisella puolella kanavaa Annalee käänsi Oikeuden Miekan loivaan laskuun rahtilaivaa kohti. Ison aluksen vaikeutena oli saada pitkittäissuuntainen nopeus ja laskeutuminen hallintaan.

Pystysuora laskeutuminen olisi mahdollista vasta tämän jälkeen, ja kuluttaisi aluksen painon vuoksi paljon ajoainetta. Nousu samoin.

Oikeuden Miekka oli tehty avaruus-, ei rynnäkkötaisteluun. Mutta Annaleen apu tarvittaisiin, koska tuhottavaa oli.

Ja tietysti laskeutuminen kannattaisi tehdä vasta, kun mikään ei liikkunut. Kun tykit olisivat savuavia romukasoja.

He aloittivat hyökkäyksen. Stella kaarsi uudestaan toiselle puolelle laivaa. Perez lukitsi paapuurin laidan tykit kohteiksi, ja alkoi ampua laserilla.

Tykit alkoivat korventua ja pian räjähdellä.

Oikeuden Miekka suoritti ylilennon ja automaattitykkitornit tekivät kerralla selvää jälkeä kahdesta kannen tykistä. Tällöin kannen pienet luukut alkoivat aueta nostattaen ylös lauman lähes hyönteismäisen pienehköjä, noin metrin levyisiä droneja. Kaikissa niissä oli kuitenkin oma ilkeä konetykkinsä.

”Stella! Ota tyyrpuurin tykit. Me tuhotaan tuo parvi,” kuului Annaleen ääni.

Niiden kokonaismäärä vain oli tuntematon.

Perez ehti silti ampua yhden alas ennen kuin he olivat tyyrpuurin puolella. Mutta sitten oli laidan tykkien vuoro. Taas hän lukitsi kohteet, ja pulssilaser halkoi ilmaa. Yksi kerrallaan osumat muuttivat laidan tykkejä entisiksi.

Hyökkäys näytti olevan menossa epäilyttävän hyvin. Silloin juuri täytyi pysyä eniten valppaana. Stella teki kaarroksen merelle ja palasi sitten rahtilaivan keulan suunnasta liittyäkseen dronentappoon.

Oikeuden Miekka suoritti vielä yhden hitaan ylilennon tuhotakseen jäljellä olevat, ja sitten he pystyivät laskeutumaan.

Stella laskeutui pikaisesti laivan perälle, sammutti Kultaisen Kotkan ja hyppäsi eksoskeletoniin. Perez otti kiväärinsä ja he poistuivat kannelle.

"Annalee! Odota että avaan ruuman ja nostan kontin!" Stella huusi eksoskeletonin radioon.

Stella kävelytti eksoskeletonin nopeasti kannen poikki, kunnes tuli yliajokontrolliterminaalille keskivaiheilla. Sisällä ohjaamossa hän haki ohituskoodit tabletillaan ja toivoi, että tämä osa menisi vielä helposti. Ettei Järjestelmä ollut sulkenut koko laivan linkkiyhteyttä vain estääkseen heitä saamasta robotteja.

Stella sai kuusinumeroiset koodit, neljä kappaletta. Hän avasi ohjaamon, antoi tabletin Perezille, ja mies näppäili ne terminaaliiin pikavauhtia. Neljä isoa luukkuja alkoivat aueta jyristen, jättäen silti väliin tilaa, johon Oikeuden Miekan laskutelineet saattaisivat sopia.

Tarvittiin vielä yksi ohituskoodi robottikontin nostamiseksi esiin. Perez antoi tabletin takaisin, ja Stella teki uuden haun. Mitään ei olisi kannattanut hakea etukäteen, koska koodit olisivat voineet muuttua viime hetkellä.

Tämä olikin pitempi, kaksitoistanumeroinen. Perez syötti senkin sisään ja lähempänä keulaa oleva automaattinosturi alkoi siirtyä hakeakseen oikean kontin ruumasta.

Viimein punainen noin kolme metriä korkea ja leveä, ja viisitoista metriä pitkä kontti oli laidalla odottamassa.

Sitten he katsoivat sivussa, kun Annalee toi Oikeuden Miekan pysähdyksiin vain parin metrin korkeudelle kannesta ja alkoi laskeutua mahtavan jyllinän kerralla.

”Alkakaas ottaa robotteja haltuun ja kävelyttäkää ne aluksiin! Perez ensimmäisenä, saat vahtia meitä,” Stella komensi eksoskeletonin suojasta.

Sitten he tarkkailisivat merta ja taivasta silmä kovana, ettei lisää vieraita ilmaantuisi.

Lastausoperaatio oli edennyt noin minuutin, kun Järjestelmän hävittäjältä näyttävä kone lensi ohi kaukaa paapuurin puolelta. Mutta se ei hyökännyt.

”Tarkkailee vaan. Jatkakaas lastausta,” Stella sanoi.

Hän aavisti, että heitä ei yritettäisi tuhota tänne kannelle. Vaan nyt Nexus ja erityisesti keskusvalvontatorni tiesi olla paremmassa valmiudessa.

Viimein jokaiselle oli robotti. Kulmaisessa Kotkassa oli yksi Lorille kiihdytinlaitosta varten. Dalton puolestaan ohjaisi yhtä Oikeuden Miekkaan lastatuista.

Toki Stella oli skeptinen, näkisikö hän noita kahta. Paljon voisi mennä vielä pieleen.

Perez löi nyrkillään terminaalin isoa punaista sulkunappia. Kannen luukkujen sulkeminen ei tarvinnut mitään koodia, ja operaatio oli näin vähän siistimpi. He olivat tuhonneet tykit, muttei muuta lastia.

Stella kävelytti eksoskeletonin takaisin Kulmaiseen Kotkaan ja käynnisti moottorit. Tällä välin Oikeuden Miekka oli jo nousemassa kannelta.

Lori tiesi näkevänsä jonkinlaisen uuden puolen Daltonista, kun he odottivat Stellan yhteydenottoa kiihdytinlaitoksesta. Hän ei tiennyt, oliko kireämpi oikea sana, vakava, vaiko asiallinen.

Kyllä Lori ymmärsi. Se toinen Dalton oli väistämättä kuorensa alla piilossa, koska nyt valmistauduttiin sotaan. Ja olihan hänelläkin tekemistä.

Koska he joutuisivat olemaan kiihdytinhallissa piilossa hyökkäyksen ajan, heillä piti olla jotain millä puolustaa itseään. Stella oli luvannut robotin, jonka voisi ottaa hallintaan virtuaalikäyttöpaikasta.

Lori oli käynyt Daltonin kanssa aluksen tuottamassa virtuaalimaailmassa, jotta siirtymiin tottuisi, ja se tuntuisi vähemmän oudolta tai epämiellyttävältä virtuaalivankilan jälkeen.

Aluksi Lori oli epäröinyt, mutta sehän olikin ollut mukavaa, ottaa virtuaalinen pistooli tai kivääri virtuaaliselta asehyllyltä ja ampua paikallaan pysyviä maalitauluja tai robottimaalitauluja. Hänellä oli ollut erilainen asukin, musta ja lentäjän haalaria muistuttava.

Dalton oli sanonut, että se oli Siirtokuntaturvallisuuden, koska alukset olivat heiltä varastettuja.

Ampumaharjoittelun aikana Lori oli nähnyt välähdyksen taas siitä hyvin mukavasta Daltonista, joka neuvoi ja

kannusti ja oli innoissaan, kun hän oppi niin nopeasti. Lori oli melko varma, että jos he pystyisivät voittamaan taistelunsa, viimeksimainittu jäisi pysyväksi. Toki ihmisissä oli eri puolia, mutta silti.

Nyt Lori tiesi taas virtuaalisen ja todellisen, sekä todellisuuden ja unen eron. Olihan hän sen tiennyt jo tovin. Hän oli palautunut vähitellen. Hän ei ollut vain halunnut vaivata Daltonia sillä enää. Eihän niin tehty työkeikoillakaan, kun piti saada lastauslinjasto taas äkkiä toimimaan.

Oli aika erikoista, että tämä oli hänen todellisuutensa nyt, muttei se ollut huonoin mahdollinen todellisuus. Ei jokin korjausoperaatio ulkona kaatosateessakaan miellyttävä ollut. Kyllä tämä sen voitti.

Nyt hänellä olikin tekninen operaatio kesken. Sen ei ollut pakko onnistua, mutta se helpottaisi puolustautumista, jos kiihdytinlaitoksessa tulisi hankaluuksia. Dalton oli antanut hänelle pistoolinsa, ja käskenyt häntä tutkimaan, oliko liipaisimen biometrinen tunnistus kärehtänyt vai ei? Ja jos ei ollut, saisiko tarkistuksen ohitettua tai pois päältä.

Ase oli tietysti tyhjä ja ilman lipasta. Kyllä se silti naksahdaisi sen merkiksi, että ase laukeaisi ja mekanismi oli onnistuneesti ohitettu.

Lori oli löytänyt tunnistinpiirin. Se toimi edelleen.

Hän teki karkeimman mahdollisen ohituksen hyppylangalla, jonka juotti paikoilleen Tulikotkan alkeellisella juotosasemalla. Sen sai pikkuluukusta esiin.

Häntä huvitti jo, kun silmänäyttöön oli syttynyt rikosta ilmaiseva viesti:

PALVELUSASEEN LAITON MUOKKAUSYRITYS
RIKOS KIRJATTU – LOPETA VÄLITTÖMÄSTI
RANGAISTUSTOIMINTO ... EI YHTEYTTÄ

Tämä ei kai mitenkään voisi toimia.

Mutta yllättäen ase naksahdikin, kun Lori veti liipaisimesta. Karkein mahdollinen ohitus oli onnistunut.

”Teit sen,” Dalton innostui.

”Kai kukaan ei ehtisi tehdä tuota, jos implantti olisi kunnossa.”

”Siihenhän se perustuu. Tai jos osaisi tehdä tuon sokkona, niin ei olisi rikosta myöskään. Näin siitä painajaisenkin, että minua kohti muka räiskittiin sokkona. Minusta tuntuu, että kaikki tuollaiset puutteet antavat mahdollisuuden meille,” Dalton mietti.

Tuo oli mukava kuulla. Vaikka olihan se aivan hullua hyökätä Nexuksen keskusvalvontatornia vastaan. Siellä olisi vaikka mitä puolustuksia. Ehkä vielä hullumpaa, kuin että Dalton oli tullut yksin tänne.

Se hyvä puoli tässä oli, ettei Dalton enää riskeeraisi omaa nahkaansa. Onneksi tilanne ei vaatinut sitä. Maailma ilman Daltonia olisi aikamoisen surkea paikka.

Oikeuden Miekka kiersi nyt satunnaisia reittejä Nexuksen ulkopuolella, missä Järjestelmän puolustuksia ei juuri ollut. Kunhan uusi tappajasatelliitti ei hyökkäisi, se olisi turvassa kunnes varsinaisen hyökkäyksen keskusvalvontatorniin olisi mahdollista alkaa.

Sen jälkeen Stella tiesi pelin hengen: Annaleen pitäisi laskea robotit tornin katolle. Stella itse poistuisi Kultaisesta Kotkasta eksoskeletonillaan ja liittyisi mukaan.

Periaatteessa Perez olisi voinut hoitaa kiihdytinlaitosoperaation yksinkin, jos siellä olisi vain tiedehenkilöstöä. Tällöin Stella olisi voinut jo aloittaa hyökkäyksen torniin, ja Dalton olisi liittynyt kun liittyisi.

Mutta varmempi mennä kahdestaan ja eksoskeletonin avulla.

Hekin koukkasivat Nexuksen ulkopuolelta ja matalalta lentäen. Hyvällä tuurilla puolustusjärjestelmät eivät huomaisi. Sen Stella muisti hyvin, että tiedustelija oli jo havainnut Oikeuden Miekan rahtilaivan kannella.

Mutta tämän kohteen pitäisi olla vielä tuntematon. Ellei hänen isänsä sitten aavistanut jo Daltonin ja Lorin pakosuunnitelmaa.

Stella arveli, että tornin itsensä suojaaminen oli Miliuksen ykkösprioriteetti. Koko tiedealus oli ollut vain typerä tapa järkyttää Daltonia.

Silti täytyi olla valppaana taas.

Epäilyttävän hiljaiselta laitos vaikutti. Stella kiersi vielä uudestaan, ja laskeutui sitten pihalle. Maanpäällinen osa oli toimistotiloina toimiva yksikerroksinen leveä betoni-laatikko, jonka takana levittäytyi itse iso rengasmainen kiihdytin, ja sen sisällä vähän pienempi mutta silti kaareva osittain maan päällä ja osittain maan alla oleva koehalli.

”Pahaenteistä,” Perez sanoi hänen vierestään. ”Jos täällä on vaikka pommi viritettynä.”

Stella sammutti moottorit ja kiipesi jälleen eksoskeletonin ohjaimiin. Ei tehtävä muutenkaan etenisi.

”En minäkään pidä tästä. Emme pysty varmistamaan koko laitosta. Paska homma, mutta me sentään pääsemme pois täältä. Dalton ja Lori jäävät koko tehtävän ajaksi.”

Stella kävelytti eksoskeletonin ulos aluksesta ja Perez pysyi tiukasti sen suojissa, vilkuillen kiväärin tähtäimen läpi vasemmalle ja oikealle.

”Tänne voidaan ehkä vielä saada ohituskoodit. Torniin itseensä ei ole toivoa,” Stella sanoi, kun he olivat toimistotilojen leveän sisäänkäyntipäädyn luona.

Stellan haun ja näppäilyn jälkeen he saivat yhden ovista auki ja marssivat sisään. Aula oli tyhjä. Ehkä Miliuksen taktiikka olikin ollut tyhjentää laitos, ja luottaa siihen etteivät he ikinä saisi repeämää päälle itse.

No, laitos piti silti tutkia.

He etenivät varovasti, tarkastaen joka nurkan ja risteyksen, Stella eksoskeletonissaan edellä ja Perez tiukasti suojassa, kunnes saapuivat leveää käytävää pitkin koehallin valvomoon.

Sieltä oli ikkunat itse koehalliin, joka oli pimeänä.

Paikalla oli käännettävän ja liikuteltavan taulun edessä yksinäinen silmälasipäinen ruskeatukkainen valkotakki. Miehen parransäki oli jo huomattavan pitkä. Taulu oli täynnä mutkikkaita kaavoja.

”Viime kerralla läheltä piti -tilanne oli ns. kasautuvan resonanssin aiheuttama. Nyt analysoimme spektriä tarkasti ja valitsemme kertaluvun, jonka vaste on pienempi. Selkokielellä sanottuna kaikki pitäisi mennä hyvin tällä kertaa. Alus pystyy luomaan oman repeämänsä kauko-ohjatusti, jolloin syntyy väliaikainen kaksisuuntainen tunneli. Se vaan että ne helvetin perkeleet ottivat aluksen omaan käyttöönsä. Kun se tankki laitettiin sisään niin tiesin, etten näe alusta enää koskaan. Joku typerä erikoisoperaatio —” mies mutisi hiljaa itsekseen.

Stella ihmetteli. Tuo oli kumouksellista, järjestelmäpetturillista puhetta. Miten mies uskalsi? Sitten tämä havahtui viimein lähestyvän eksoskeletonin kolinaan ja kääntyi heihin päin.

”Mitä tämä on? Taas joku operaatio? Ei kun te olette jotain muita.”

Stella ajatteli, että tiedemiehen silmänäyttöön täytyi juuri syttyä rikosvaroitusta järjestelmäpetturien avunannosta.

Hän päätti silti yrittää.

”Jos pystytte avustamaan, me tarvitsemme repeämän käyntiin. Avaruuden Kaari on valmiina luomaan toisen pään. Alustanne ette tosin taida saada takaisin,” Stella puhui vahvistetulla äänellään.

”Minä arvostaisin myös selitystä, miksette ole jo kouristelemassa lattialla aivosähköstä,” Perez sanoi.

Mies huitaisi kädellään väheksyvästi. ”Ei Järjestelmä jaksa välittää jokaikisestä implantista. Omani meni epäkuntoon korkeaenergisessä kokeessa, silmäkameroita myöten, mutta siten että jäin henkiin. Ei kukaan välitä, kun lasken täällä yhtälöitä, joita harva muu koko maailmassa ymmärtää. Mutta kysymykseen pystynkö avustamaan – vastakysymys – mitä repeämästä aiotaan tuoda läpi?”

”Avaruusalus,” Stella vastasi yksitotisesti.

”Mielenkiintoista. On se kokeilemisen arvoinen. Jos tämä kertaluku toimii. Vaikka teidän täytyy olla jotain kumouksellisia. En minä välitä taisteluistanne. Minun täytyy käynnistää laitteisto, ja siinä kestää jonkin aikaa.”

”Toimikaa mahdollisimman nopeasti,” Stella sanoi vielä.

Tätä ei lähes voinut uskoa. Mutta he pääsisivät Maahan! Stellan yhteydenoton jälkeen Lori oli palannut piilossa olevan kytkimen luo, painanut sitä, ja voimistuva humina oli alkanut uudestaan.

Mutta tällä kertaa Maassa oli vastaanottava pää myös valmiina käynnistettäväksi! Sitäkin oltiin jo testattu, mutta sitä ei pidetty riskin vuoksi turhaan päällä.

He olivat katsoneet lähes lumoutuneina Tulikotkasta, kun linssi muodostui heidän silmiensä eteen. Dalton oli rutistanut häntä kunnolla. Ja tietysti oli pitänyt suukotella. Se oli taas sellainen mukava hetki.

Mutta sitten kai sota alkaisi, kun he olivat Maassa. No, pitäisi nauttia jokaisesta hyvästä hetkestä. Eihän sitä tiennyt miten tämä päättyisi.

Dalton irrotti telakoinnin ja Tulikotka irtautui viimein pienestä tiedealuksesta, jossa hän oli nukkunut.

”Pitkään ajattelin tuota vihollisenani. Mutta liittolainenhan se oli. Piti sinut hengissä ja nyt luo reitin kotiin,” Dalton sanoi.

Se oli jotenkin liikuttavaa. Ja aivan totta.

Stella ja Dalton puhuivat radiossa. Vastaanottopää oli auki nyt, ja Tulikotka voisi mennä läpi.

Lori katseli apuohjaajan paikalta, kun Dalton teki varovaisia tarkkoja ohjausliikkeitä.

Linssi täytti nyt koko ohjaamonäkymän. Lori mietti, miltä tuntuisi olla puoliksi yhdellä puolella ja puoliksi toisella. Toivottavasti se ei sattuisi. Ainakaan kovin paljon.

Toisaalta olihan hän jo mennyt repeämistä läpi, joten ainakaan hän ei sahautuisi kahtia. Olettaen että tämä keinotekoinen repeämäpari toimisi yhtä hyvin, kuin luonnolliset.

”Ei kai tässä muutakaan voi, kuin mennä läpi,” Dalton sanoi.

”Suukko vielä. Jos jotain menisi pieleen, eikö niin?” Lori kysyi.

Ei Dalton siitä voinut kieltäytyä. He suutelivat vielä lyhyesti. Sitten mentäisiin.

Dalton painoi ohjaussauvaa eteenpäin, Tulikotka lensi vielä vähän –

Valtava jatkuva jyrinä ja rätinä täytti Lorin tietoisuuden. Hän ymmärsi, että repeämästä hitaasti kulkeminen oli eri juttu, kuin nopeasti kulkeminen.

Sitten alkoi näkyä jotain toisella puolella. Hieman ruskehtavia teräspalkkeja lattiassa, katossa ja seinillä. Tulikotka lensi yhä eteenpäin hitaasti, kunnes jyrinä alkoi häipyä ja pian sammui kokonaan. Ei edes sattunut.

Tämä oli kai kiihdytinlaitoksen koehalli. Maassa. Nexuksessa. He olivat kotona. Lori jaksoi odottaa vielä, kun Dalton laskeutui ja sammutti Tulikotkan moottorit.

Sitten hän hyppäsi Daltonin kaulaan. Pakko tätä hetkeä oli jotenkin juhlistaa, ennen kuin sota alkaisi. Daltonkin innostui pyörimään hänen kanssaan ympäri.

Nyt oli aika katsoa, keitä oli vastassa.

”Älä sitten säikähdä, kun Stella on robotin sisässä,” Dalton varoitti, kun hän avasi Tulikotkan oven. He astuivat ulos hallin lattialle metallisen kaikuvaan kolinaan kera.

Hallissa oli himmeä valaistus päällä korkealla katossa, mutta ketään ei näkynyt. Repeämäkin oltiin jo sammutettu. Sitten Lori näki valvomotilan ikkunat, ja portaat päätyseinällä jotka johtivat sinne vahvannäköisen teräsoven kautta.

”Ovat varmaan tuolla ylhäällä,” Lori osoitti.

Teräsovi aukesi, ja sieltä tuli ensin läpi iso eksoskeleton, jonka Dalton oli luvannutkin. Laatikkokasvoinen kivääriä pitelevä mies, joka kai oli liittolainen myös, ja vielä ilmiselvä tiedemies valkoisessa takissaan.

Tiedemiehen ääni kaikui hallissa.

”Siellä oli siis matkustajiakin? Jaa, kai tämä koe on sitten onnistunut. Nyt minä voisin viimein lähteä vaikka juomaan ja paskalle. Tai toisessa järjestyksessä.”

Tämän täytyi kuin täytyikin olla onnistunut kotiinpaluu.

Lori muisteli taas kaikkia elämän mukavia asioita, kuten baarikierroksia Nexuksen illassa, pakastepizzaa ja synteettistä kahvia, ja media-arkistoon uppoutumista. Toivottavasti Daltonkin tykkäisi.

Niin, se sota vaan vielä ensin.

Ja tuomio pitäisi saada pois. Se kai olisi idea, jos he voittaisivat. Ja ilmeisesti niinkin, että jos sodan aikana tulisi uusia rikoksia, ne saisi anteeksi tai jätettäisiin huomiotta. Tuo taitaisi tarvita Järjestelmän tekoälyn huomattavaa muokkaamista, ja Lori ei oikeastaan halunnut edes miettiä, voisiko se onnistua. No, olivat he ainakin tulleet näin pitkälle.

Mutta jos he onnistuisivat ihan loppuun asti, kai Lori saisi viimein tavaransakin takaisin säilöstä.

Vaikka normaalisti vaatteet halusi pestä käytön jälkeen, ja varsinkin sellaisen kuin mitä heillä oli viimeksi ollut, olisi jotenkin suloisen kinkyä, jos Lori laittaisi sen mekon vähäksi aikaa päälle ihan pesemättä, ja Dalton haluaisi sitä nuuhkia. Siis vain tunnearvoa sisältävänä erikoistapauksena, kun hän oli selvinnyt kryounikierrokseltaan ja Järjestelmä olisi voitettu. Tavaksi sitä ei tietysti ottaisi.

Ja sitten voisi alkaa käymään salilla ja syömään hieman paremmin, ja kai baari-iltojakin pitäisi vähentää, niin ehkä hän voisi jonain päivänä jaksaa nostaa Daltonia. Se olisi ihan huippua. Tai voisi olla jo liikaa toivottu. Lori ei ollut varma.

Tästä ehkä alkaisi heidän lopullinen sotansa. Stella ohjasi Kultaista Kotkaa kohti Nexuksen keskusta, jossa keskusvalvontatorni seiso ylle. Hän näki tutkanäytön täyttyvän kontakteista, jotka eivät voineet olla kuin vihamielisiä.

”Annalee! Tämä taivas taitaa olla kohta puhdistuksen tarpeessa,” Stella huusi radioon.

Perez oli valmiina aseiden kanssa.

”Aletaan pöllyttää,” kuului Annaleen vastaus takaa lähestyvistä Oikeuden Miekasta.

Kontaktit lähestyivät, ja sitten Stella kaarsi ja Perez alkoi ampu. Jos ei aiemmin, niin nyt viimein tämä oli sotaa. Stella tiesi, että he olivat valmistautuneet käytännössä niin hyvin kuin voivat. Heillä oli kaksi alusta ja robotteja. Jos hyvin kävisi, yhdenkään heistä ei tarvitsisi altistaa omaa nahkaansa vihollisen tulitukselle. Stellankin korkeintaan hetkellisesti, jos hän aktivoisi jonkin järjestelmän, joka vaati ihmiskäden kosketusta. Sitten takaisin eksoskeletonin suojaan.

Yksi Järjestelmän hävittäjä tippui liekehtivästi Perezin laserosumasta.

Sitten Kultainen Kotka tärähti, myös osumasta. Varoitusvalo ei syttynyt. Oli käynyt tuuri. Mutta seuraavassa hetkessä raastava ohjusvaroitusta alkoi.

Sivulla Oikeuden Miekan automaattitykit kääntyivät ja hakivat lisää kohteita. Se oli säälimätöntä, rumaa taistelua, jota ei voinut edes sanoa kuoleman ilmabaletiksi.

Stella näki useiden kontaktien jo häipyvän tutkasta.

Mutta ohjus lähestyi edelleen, takaa. Ja nimenomaan Kultaista Kotkaa. Sivuun kaartaminen, jotta Perez voisi ampuu sen alas, ei taitaisi enää onnistua.

”Kerro milloin saavuttaa,” Stella sanoi Perezille. Tämä pitäisi tehdä vanhanaikaiseen tyyliin.

”Kolme, kaksi, yksi —” Perez luki kohtaamisindikaattoria.

Stella arvioi juuri oikean hetken ja veti ohjaussauvasta. Ohjus lensi ohi, sitten Stella painoi nokan takaisin alaspäin jolloin savuvana ja itse ohjuskin tuli näkyviin, ja Perez niittasi sen.

”Juuri noin,” Stella kehui.

He olivat harkinneet erilaisia strategioita, mutta Stella tiesi että se pitäisi tehdä niin, että hän hyppäisi alas silloin kuin muutkin hyppisivät roboteillaan Oikeuden Miekasta, ja sitten molemmat alukset jäisivät ilmaan suojaamaan toisiaan. Perezin pitäisi lentää ja ampuu yksin, mutta kyllä hän siihen pystyisi. Automaattinen toimintotapa oli käytettävissä ohjaajan paikaltakin.

Perez laukaisi ohjuksen, ja seuraava hävittäjä tippui. Hetkellisesti tutka alkoi olla melkein tyhjä.

Keskusvalvontatorni leveän yläosansa kera oli jo selvästi näkyvissä. Stella aavisti, että katon hisseistä ja hangaareista tulisi vielä vaikka mitä. Mutta he vastaisivat tuleen tulella.

Stella havaitsi myös tornin takaa olevan tulossa lisää Järjestelmän hävittäjäkoneita.

Antaa tulla tänne vaan, hän mietti hieman synkästikin.

Kauempana Oikeuden Miekka teki hitaan kaartoliikkeen, jotta sen tykit olisivat paremmassa ampumakulmassa uusia lähestyviä vihollisia vastaan.

Jos he olivat onnekkaita, jos heidän tulivoimansa ja väistelytaitonsa vain riittäisi, he voisivat saada taivaan hetkellisesti kokonaan puhdistettua. Se olisi hyvä hetki laskeutua.

Vielä kauempaa Nexuksesta tietysti nousisi lisää, joten sitten pitäisi saada robotit ja eksoskeleton äkkiä sisään. Stella mietti, miten hisseihin saisi pääsyn. Ohituskoodista ei voinut olla enää apua, koska tornin turvallisuustaso oli kaikkea muuta Nexusta ja kaikkea muuta Järjestelmää korkeampi, joten raaka voimankäyttö luultavasti olisi luotettavin.

Dalton oli jo uppoutunut virtuaalimaailmaan. Hänen robottinsa odotti Oikeuden miekassa, että se pääsisi hyppäämään alas, ja sitten sota tornissa alkaisi hänenkin osaltaan.

Lori mietti pystyisikö tekemään jotain tämän puolesta, kuten hieromaan tämän hartioita.

Tai ehkä oli paras olla häiritsemättä.

Lori katsoi, että hänellä oli kaikki mitä hän itse tarvitsi. Daltonin pistooli oli apuohjaajan istuimella. Siinä oli täysi kahdeksan luodin lipas, ja luotien räjähdystoiminto oli päällä. Se tekisi pahaa jälkeä, ja hetkellisesti Lori oli miettinyt, miten hän saattoi hyväksyä ajatuksen siitä.

Hänelle varattu robotti odotti Tulikotkan ulkopuolella. Perez ja Stella olivat siirtäneet sen toisesta aluksesta ennen lähtöään.

Koehalli oltiin lukittu sisältäpäin. Samoin valvomo piti olla lukittu, ja sen ikkunat olivat panssarilasia. Sisäänpääsy vaatisi voimaa.

Mutta jos hyvin kävi, ei heidän tarvitsisi edes puolustautua. Jos sota saataisiin jo loppumaan ennen kuin tänne tulisi vieraita. Paremmassa turvassa he täällä olivat, kuin missään muualla Nexuksessa.

Vaikka oli Lorilla aavistus, että jos kestäisi liian kauan,

jossain vaiheessa sekin kostettaisiin, että Dalton oli saanut hänet pois avaruudesta, ja kiristys oli epäonnistunut.

Milius Kruger kuulosti aika kaunaiselta tyypiltä.

Hetki oli oikea. He olivat saaneet jopa tornin katon puhdistettua. Ja hävittäjät välittömästi läheisyydestä.

Yksi levitaatiotankkikaan, joka oli tullut tornin katon keskiosan hangaarista, ei ollut tarjonnut vastusta heidän tulivoimalleen. Useita Järjestelmän raskaita sotilaita, joista useimmat olivat tulleet vasemman puolen hisseistä ja toiset hangaarista makasi katolla. Suurimmalta osalta heistä oli pudonnut Devastator – erittäin raskas 20mm taistelukivääri.

Stella epäili biometrista tunnistusta, eli he eivät saisi niitä käyttöönsä, mutta kannattaisi silti kokeilla, koska oli mahdollista että kätevyys vuoksi toiminto oli kytketty pois. Järjestelmän raskaimman luokan sotilaat saattoivat tehdä tätä, koska he kai luottivat liikaa, etteivät kaatuisi.

Juuri tornin yltä näkymä oli komea, ja sillä oli symbolista merkitystä. Nexuksen aurinko nousi keltaisena punaisten ja vaaleanpunaisten aamupilvien keskeltä. Pian alkaisi päivänvalo.

He toisivat tuon uuden paremman päivän. Ihmisten vapauttamisen Järjestelmän mielivallasta. Stella laskeutui Kultaisella Kotkalla tornin katolle. Moottorit jäivät päälle.

”Perez, ota ohjaus ja nouse heti uudestaan. Saamme taatusti vielä lisää seuraa. Minä jään kyydistä nyt,” Stella sanoi.

Hän avasi oven ja hyppäsi alas eksoskeletonilla. Perez nosti Kultaisen Kotkan takaisin ilmaan. Stella oli juuri valmiina antamaan komennon toisille, kun –

Kauempaa itä-Nexuksesta aamuauringon suunnasta lähestyi iso lentoalus.

Helvetti! Hän ei ollut onneksi vielä antanut komentoa.

Alus lähestyi; se oli Oikeuden Miekan kokoinen, tai jopa vähän vielä isompi sota-alus, mutta synkän mattamusta. Järjestelmä oli nostanut sen ilmaan, tai tuonut avaruudesta asti liittymään tähän sotaan.

Pitihän se arvata, että Järjestelmä vastaisi voimaan voimalla. Stella tajusi mitä tuo tarkoitti. Perezin ja Annaleen pitäisi pystyä taistelemaan sitä vastaan, tai jopa tuhoamaan se, jotta hänen joukkonsa pystyisivät ohjaamaan robottejaan Oikeuden Miekan sisältä käsin tuhoutumatta itse. Äkkiä hän tunsu suurta vastuuta. Milius oli taatusti käskenyt tuon aluksen paikalle.

”Lähetää nimeään! Se on Vihan Miekka!” kuului Annaleen kiihtynyt huuto. Hän oli tulossa ehkä kahdenkymmenen sekunnin päässä; hän oli kaartanut hitaasti kauemmaksi viimeisiä vihollisia tuhotessa.

Silti tilanteessa oli vaihtoehtoja. Yrittääkö ensin tuhota Vihan Miekka mahdollisimman nopeasti, vai yrittääkö jo sisään torniin roboteilla ja eksoskeletonilla?

Sitten Stellan radiosta kuului hänen isänsä ääni.

”Stella! Lopeta jo lapsellinen hyökkäyksesi! Järjestelmä vastaa voimaan aina suuremmalla voimalla! Sinulla ei ole mahdollisuuksia onnistua kapinassasi. Sinulla ei koskaan ollut!”

Stella tunsu täyttyvänsä vihasta.

Sitten hän yritti rauhoittaa mieltään. Oliko Vihan Miekka jopa hänen isänsä ohjauksessa? Vai oliko Milius vielä linnoittautuneena tornin sisään?

Tietysti sen täytyi olla jälkimmäinen vaihtoehto. Ei isä riskeeraisi sitä, että putoaisi aluksen mukana alas.

Mutta Vihan Miekka ei tehnyt sitä mitä Stella odotti.

Se ei hyökännyt heti, vaan avoimesta leveästä oviaukosta hyppäsi alas hänen omaansa isompi eksoskeleton. Siinä oli paljon aselaukaisimia suoraan kiinnitettynä. Alus itse jäi leijumaan synkästi paikoilleen moottoriensa työnnon varassa.

Eksoskeletonilla oli jotain käsissään, jokin kiiltävä laatikko. Ehkä lasia? Siinä oli sisällä jotain, mutta Stella ei nähnyt tarkasti tornin katon vastapuolelle.

Sitten vasta hän tajusi, ja häntä kylmäsi sydämensä pohjasta. Tuon täytyi olla hänen isänsä eksoskeleton. Milius oli tullut tänne katolle kohtaamaan hänet.

”Tulit tänne tapattamaan itsesi? Pisteet rohkeudesta, se täytyy sanoa. Haluatko että tapan sinut nyt heti?” Stella huusi uhmakkaasti.

”Lue ensin viesti jonka saat, tyttäreni. Ehkä se saa sinut harkitsemaan. Eikä se ole edes viimeinen yllätys.”

Stellan silmänäytölle tuli ilmoitus saapuneesta pika-viestistä. Se taatusti oli ansa, jokin yritys horjuttaa häntä. Niin kuin Milius oli yrittänyt horjuttaa Daltonia, mutta oli epäonnistunut.

Stella luki silti viestin. Se oli Järjestelmän virallinen dokumentti.

TURVALLISUUSYLIPIÄÄLLIKÖN DIGITOINTIPROTOKOLLA

TÄMÄ ON YHTÄAIKAISESTI HÄTÄPELASTUSPROSEDUURI, JA JÄRJESTELMÄN SEURAAVAN SUKUPOLVEN KÄYTÄNTÖ. LOPULLINEN KÄYTÄNTÖ, JOTA EI VOIMAAN TULTUAAN TARVITSE ENÄÄ UUDISTAA.

TURVALLISUUSYLIPIÄÄLLIKÖ PYSTYY OLEMAAN JOKO FYYSINEN IHMINEN, JOLLOIN HÄNEN IMPLANTTINSA BIOSIGNAALEISTA TODETAAN HÄNEN OLEVAN TOIMINTA-KYKYINEN.

TAI TURVALLISUUSYLIPIÄÄLLIKÖ VOI OLLA OLEMASSA DIGITAALISENA, OSANA TEKOÄLYÄ.

FYYSISEN TURVALLISUUSYLIPIÄÄLLIKÖN AIVOT VOIDAAN SIIRTÄÄ DIGITAALISEEN MUOTOON. HÄNEN AJATTELUNSA YHDISTYY TÄLLÖIN KESKUSTEKOÄLYN DIGITAALISEEN AJATTELUUN, JA KUMPIKIN JATKAVAT KEHITTYMISTÄÄN PERIAATTEESSA NIIN KAUAN, KUIN JÄRJESTELMÄ ON OLEMASSA.

PROSESSI ON KÄYTETYN NANOLASERSKANNAUS-
TEKNIIKAN VUOKSI TUHOAVA FYYSISILLE AIVOILLE.

JO-KUOLLEEN TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKÖN AIVOJEN
DIGITOINTI ON MYÖS LUVALLISTA, JOTTA ESTETÄÄN EI-
TOIVOTTU EPÄILY KOLLEKTIIVISESTA JÄRJESTELMÄ-
PETOKSESTA ESIMERKIKSI ONNETTOMUUDEN JÄLKEEN.
TEKOÄLY PYRKII REKONSTRUOIMAAN PUUTTUVAN DATAN.
INTEGRITEETIN KYNNYSARVO ON 66%.

ONNETTOMUUS, JOSSA NYKYISEN TURVALLISUUSYLI-
PÄÄLLIKÖN AIVOT TUHOUTUVAT TÄYSIN TAI NIIN, ETTEI
DATAA VOIDA REKONSTRUOIDA INTEGRITEETTIKYNNYS-
ARVON YLI, VAATII KIIREELLISEN IRROITUSMENETTELYN
VALITULLE JÄRJESTELMÄN HENKILÖSTÖLLE. SEURAA
TÄHÄN SOTATILAPROSEDUURIA.

AINA KUN TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKKÖ PUUTTUU, ALKAA
KYMMENEN MINUUTIN LASKENTA KOLLEKTIIVISEEN
RANGAISTUKSEEN. SE TOIMITETAAN TAVANOMAISENA
KUOLEMANRANGAISTUKSENA IMPLANTIN RANGAISTUS-
TOIMINNON MAKSIMITEHON KAUTTA.

KOLLEKTIIVISEN RANGAISTUKSEN TÄYTÄNTÖÖNPANON
JÄLKEEN ALOITETAAN JÄLLEENRAKENNUSMENETTELY.
TÄHÄN EI TOIVOTTAVASTI IKINÄ JOUDUTA.

ALLEKIRJOITTANUT MILIUS KRUGER,
TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKKÖ

VAHVISTANUT NATHAN CHAMBERS III,
JÄRJESTELMÄN PÄÄSIHTEERI

”Halusin vain sinun tietävän jo etukäteen mitä seuraa, jos onnistuisitkin tappamaan minut. Koko torni on lukittu, hissit on lukittu, etkä voi mitenkään päästä keskustekoälyn luokse. Et taida edes tietää missä päin tornia se on,” Milius jylisi eksoskeletonin kaiuttimista.

Tuohan oli sairasta, ja sitä mitä Stella oli arvellut. Mistä Dalton olikin muistuttanut. Fail-deadly. Jos isä kuolisi, tämä voittaisi silti.

Vai oikein hätäpelastusproseduuri.

Stella kyllä arveli, että keskustekoäly olisi mahdollisimman kaukana alhaalla. Maanpinnan alapuolella.

Mahdollisimman hyvin suojattuna.

Stella tunsu koko maailman painon kasautuvan hänen eksoskeletonhartioidensa päälle. Daltonin taistelu oli ollut vain saada Lorinsa takaisin, ja hän oli siitä selvinnyt. Mutta Stellan taistelu oli koko ihmiskunnan tulevaisuus, eikä hän tiennyt selviäisikö hän. Tuollainen sadisti kuin hänen isänsä ei saisi sitä hallita, mutta miten hänet saisi pois vallasta ilman, että koko Järjestelmän ihmiset joutuisivat maksamaan siitä äärimmäisen hinnan?

Saiko hän tehdä päätöksen heidän puolestaan? Uhka-pelata että pystyisi onnistumaan kymmenessä minuutissa jostain täysin mahdottomasta? Vai pitikö hänen antautua ja antaa kaiken jatkua?

Hän alkoi miettiä strategiaa.

Hänen pitäisi kai jotenkin onnistua digitoimaan itsensä. Mutta missä? Ehkä keskustekoälyn luona.

Mutta silloin hänen isänsä ääni herätti hänet ajatuksistaan jälleen.

”Stella! Tämä on ehkä jo liiallista, mutta tehdään tästä vielä vähän mielenkiintoisempaa. Ettemme jätä mitään pelinappulaa käyttämättä. Oletko varma ettet halua antautua, vaan taistella?” Milius kysyi.

”En ikinä antaudu!” Stella huusi.

”Siinä tapauksessa sinun rikostoverisi Zed saa katsoa taistelua myös. En mielelläni mennyt tähän asti, mutta tajusin viimein sen, mitä olisi pitänyt tajuta ajat sitten.”

Mitä helvettiä? Joku virtuaaliversioko?

Sitten Stella tajusi, että hänen isänsä oli kykenevä johonkin vielä paljon järkyttävämpään. Iso eksoskeleton käveli eteenpäin, kohti katon keskusta. Se pysähtyi sitten niin, että Stella alkoi nähdä viimein, ja laski lasilaatikon sisältöineen tornin katolle.

Sisällä oli Zedin pää.

Stella katsoi laatikkoa ja Zedin päätä eksoskeletonin ohjaamosta. Pahoinvointi väänsi häntä syvältä.

Pää oli kytkettynä liikuteltavaan minimaaliseen elossapito-mekanismiin. Oli tietysti mahdollista että Milius bluffasi. Se saattoi olla huolellisesti rekonstruoitu nukan pää. Mutta tavattoman aidolta se näytti.

Sitten silmät liikkuiivat liian aidosti, ja siirtyivät katsomaan häntä. Hänen Zedinsä. Stella ei voinut erehtyä.

Elossapitojärjestelmää käytettiin ns. tilaasäästävässä kokeellisessa vankeudessa. Stella oli ajatellut sen olevan sairas vitsi, mutta kai sen joku oikeasti valitsi.

Ei sitä kenellekään pakotettu.

Paitsi vaikutti, että Milius oli pakottanut sen Zedille kidutusteloituksen yhteydessä? Olihan hän vaihtanut Lorinkin rangaistuksen suoritustavan itse, joten siinä ei ollut mitään uutta.

Stella ei voinut kuvitella, kuinka paljon Zed oli joutunut kärsimään, kaikkien vuosien ajan, lukittuna pelkkään päähänsä. Olihan Milius saattanut kiduttaa häntä vielä lisää. Tai sitten pitää pimeässä.

Stella ajatteli, ettei hänellä totisesti ollut isää. Ei ollut koskaan ollutkaan. Oli vain hullu tyranni. Se toisaalta teki tästä helvetin paljon helpompaa.

”Hän varmasti näkee mielellään seuraavan siirtosi!” Milius jylisi kaiuttimistaan.

Ei helvetti.

Milius oli ihan hullu. Sadisti. Tyranni. Kiduttaja. Diktaattori.

Kaikki vuodet Stella oli ajatellut, että Milius vain halusi ylläpitää äärimmäistä, tiukkaa järjestystä, mutta tämä oli kyllä jotain muuta.

Stella mietti mitä voisi sanoa.

Sitten hän tajusi. Se oli brutaalia ja epäkunnioittavaa Zediä kohtaan, mutta jos mentiin Järjestelmän sääntöjen mukaan, se oli täysin oikea huomio.

”Tuohan tekee sinusta järjestelmäpetturin kaiken muun lisäksi! Keskeytit kuolemanrangaistuksen, joka oli tuomittu törkeästä järjestelmäpetoksesta! Varmistan että saat itse rangaistuksesi!” Stella huusi.

”Tyttäreni, lähelle, mutta et ajattele loppuun asti! Ei se ole keskeytynyt, vaan jatkuu edelleen! Ei sen maksimikesto ole säädetty! Todisteita ei ole, mutta lopulta minä ymmärsin, ettei vaikka Metaaniplaneetan häiriö voinut olla kenenkään muun käsialaa. Zed opetti sinut petturiksi! Oman tyttäreni! Se ja sen lisäksi noin vakava ja kavala ihmiskuntaa yllä pitävän tekoälyn sormeileminen voi hyvinkin ansaita äärettömän rangaistuksen! Voimme sopia, että rangaistus päättyy sitten kun elossapitojärjestelmään tulee häiriö! Se on ollut hyvin kestävä tähän mennessä!”

Stella ei edes tiennyt mitä halusi. Haluaisiko hän Zedin takaisin toiseen ruumiiseen, jos se olisi mahdollista? Vai pitäisikö tämän antaa mennä, koska oli kärsinyt jo niin kauan? Pystyisikö Zedin digitoimaan? Silloin ihmiskunta tulisi pelastetuksi, ja Zed voisi tekoälyn sisällä saattaa loppuun muutoksensa, joita oli jo takaporttien kautta tehnyt.

Tällöin fyysinen elämä viimein päättyisi, ja digitaalinen alkaisi. Mutta digitaaliseen Zediin ei enää oikeasti sattuisi. Se mies jota hän oli rakastanut, olisi viimein oikeasti poissa. Olihan Stella hyväksynyt sen jo silloin.

Miliuksen loputtoman sadismin vuoksi se oli vain viivästynyt hänen tietämättään.

Stella mietti strategiaansa lisää.

Milius odotti. Vihan Miekka odotti. Oikeuden Miekka ja Kultainen Kotka odottivat.

Hän ei voisi viivyttää omaa päätöstään loputtomiin.

Uhrauksia tulisi väistämättä, ja niiden kanssa joutuisi elämään. Stella saattoi ainakin tuntea mielihyvää siitä, että vaikka tässä kävisi miten, Dalton ja Lori eivät kuolisi kollektiiviseen rangaistukseen.

Stella oli valmis antamaan komentonsa. Hän puhui radioon kanavalla, jonka vain Annalee kuulisi.

”Annalee. Minun täytyy pyytää sinulta mahdotonta asiaa,” hän aloitti.

”Jos se liittyy lentämiseen, aivan mitä tahansa!” kuului vastaus.

Tässä vaiheessa Stellasta tuntui, että hänen silmiinsä alkoi muodostua kyyneleitä. Zedin kuoleman jälkeen hän ei muistanut enää itkeneensä.

Hän valmistautui sanomaan sen. Siinä ei ollut järkeä.

”Tee minulle reitti tekoälyn luo. Tornin katosta läpi ja alas niin pitkälle kuin pystyt. Odota vain että käyn tuossa keskellä. Näet varmasti.”

Annaleen ääni vastasi hieman värähtäen.

”Yritetään. Sano vain milloin.”

Sitten vielä komento Perezille.

”Perez. Yritä tuhota tuo musta saatana. Tai pidä se ainakin pois Annaleen kimpusta.”

Ja vielä komento kaikille hypätä ulos ja aloittaa todellinen viimeinen lopullinen sota roboteilla. Samalla kun he pysyisivät Oikeuden Miekan sisällä, mikä saattoi itsessään olla varma kuolemantuomio, jos Stella ajatteli Annaleen toimivan niin kuin hän toimisi. Mutta ei kannattanut altistaa ihmislihaa lentävälle metallille, jos saattoi sen sijaan altistaa ensin teräksen.

Dalton koehallissa pystyisi taistelemaan hänen rinnallaan vielä senkin jälkeen, kun Oikeuden Miekka ja Annalee kohtaisivat liekehtivän loppunsa.

”Kaikki roboteissa. Ulos ja tuhotaan tuo eksoskeleton!
Varokaa laatikkoa kunnes saan sen! Annalee yrittää tehdä
meille reitin alas tornia pitkin!”

Ensin kaikki oli ollut hiljaista, sitten tuntui että kaikki toiminta ja huumaava tulen, teräksen ja väkivallan konsertti käynnistyi yhtäaikaa.

Stella syöksyi kohti laatikkoa, kun Milius lähti liikkeelle ja alkoi jo ampuu raidetykillä. Milius kai aavisti mitä Stella oli tekemässä, ja pyrki varmistamaan, ettei hän onnistuisi Zedin digitoinnissa ainakaan elävänä.

Jo syöksyessään Stella ampui omalla raidetykillään kohti Miliusta. Robotit hyppivät Oikeuden Miekasta yksi kerrallaan ja ampuivat Annihilatoreilla ensin, sitten maasta poimituilla raskaammilla kivääreillä. Stella oli aavistanut sen jo, että ne toimisivat.

Stella avasi ohjaamolasia siksi aikaa, että sai jo rikkoutuneen laatikon sisään. Zedin silmät tuijottivat häntä tyhjästi; silmän läpi oli mennyt Miliuksen raidetykki-ammus, tai ainakin sen sirpale, ja kasvot olivat veren tahrimat. Mutta sen täytyi olla aito Zed.

Ainakin nyt oli varmaa, ettei Zed kärsinyt enää. Mutta Stella tiesi, että nyt hänellä oli aikaraja tämänkin suhteen. Aivosoluja tuhoutuisi koko ajan, kunnes integriteettikynnsarvo alitettaisiin, eikä järjestelmä hyväksyisi aivoista saatua dataa.

Sitten kollektiivinen rangaistus tulisi silti. No, sitten Stella tiesi tavallaan helpon vaihtoehdon. Hän digitoisi itsensä.

Vihan Miekka alkoi kääntyä ja tulittaa robotteja. Sen pulssilaserit seurasivat niitä armotta, ja ensimmäinen tuhoutui pian.

Perez kaarsi sivulta ja laukaisi kaksi ohjusta. Stella ymmärsi tämän taktiikan. Vihan Miekan moottorit vain äkkiä pois pelistä, että se putoaisi taivaalta. Kunhan Perez olisi riittävän varovainen, ettei kohtaisi loppuaan ennenaikaisesti.

Jo toinen robotti sai osuman ja jäi makaamaan paikoilleen. Perez väisti ilmassa, mutta Vihan Miekan automaattitykki osui silti, ja savua pöllähti rumasti. Kultaisen Kotkan lento muuttui ainakin hetkellisesti vaappuvaksi.

Stella pakotti syyllisyyden tunteen taka-alalle. Uhrauksia tulisi. Onneksi ei vielä hänen joukkojaan ihmismuodossa.

Stella juoksi eksoskeletonilla sivuttain ja tulitti Miliuksen robottia raidetykillään. Se vastasi kaksoisraidetykeillään sivuilla ja raskaalla konetykillä keskellä.

Stella päätti, ettei alentuisi puhumaan Miliukselle enää mitään. Hän vain tappaisi.

Taivaalla Vihan Miekka ja Kultainen Kotka olivat vielä toistensa kimpussa. Sitten Kultainen Kotka pääsi kiertämään Vihan Miekan taakse. Seuraavana kuului käynnistyvän yliajon jylinä, jonka Stella juuri ja juuri erotti, ja Kultainen Kotka kiihdytti äkillisesti.

Sitten pientä alusta ei näkynyt enää, mutta Vihan Miekan perässä räjähti, ja sitten kai sisälläkin. Se alkoi vajota ja

kaartaa, kunnes törmäsi kai alhaalla torniin. Torni tärähteli heidän allaan.

Ei, Perez.

Tämä oli ottanut tehtävän liian kirjaimellisesti. Ei tuolla hinnalla. Nyt heillä oli vain Annalee.

Stella oli lähellä kyyneliä taas, ja yritti pitää tähtäyksen Miliuksessa. Taistelu jatkui yhä, mutta nyt robotteja ei enää tuhoutuisi Vihan Miekan tulitukseen. Stella katsoi ylös taivaalle ja näki Annaleen odottamassa.

Aivan vielä ei ollut hetki.

Stella kuuli osumat eksoskeletoninsa panssarissa, kun Miliuksen konetykki osui. Stella pyrki syöksymään sivuun ja ampui takaisin.

Roboteista yksi pääsi Miliuksen eksoskeletonin selkään ja alkoi moukaroida sitä.

”Dalton? Oletko se sinä tuossa?” Stella kysyi.

”Nyt ei osunut ihan oikeaan.”

Se oli Stanin synkkä matalan muriseva ääni. Lisää robotteja liittyi lähitaisteluun eksoskeletonia vastaan. Jotkut myös ampuivat sitä Devastatorilla aivan kosketusetäisyydeltä. Stella arveli, että se ei kestäisi kauan.

”Me voidaan tarvita biometrinen ohitus,” Stan jatkoi. ”Kun päästään torniin!”

Stella kiitti tämän kaukonäköisyyttä. Se saattaisi jopa ratkaista kaiken. Oikeastaan hänen olisi pitänyt aavistaa se itsekin.

Sitten Miliuksen eksoskeleton oli saanut tarpeeksi, ja sen jalat alkoivat pettää. Robotit hyppäsivät alta pois kun se kaatui. Robotti jonka Stella tiesi Staniksi, oli valmiina. Mutta Stella halusi tehdä tämän itse.

”Odota, Stan! Me tarvitsemme hänet toistaiseksi elävänä,” Stella huusi terävästi.

Hän lähestyi isoa eksoskeletonia omallaan. Miliuksen robotti ei edelleenkään liikkunut, mutta se savusi ja periaatteessa ammusten räjähdysvaarakin oli.

Stella alkoi moukaroida Miliuksen robotin ohjaamo, kunnes lasi ja teräskehikko antoivat periksi. Hän näki Miliuksen, miehen jota oli joskus nimittänyt isäkseen. Harmaantunut mutta massiivinen mies oli nyt avuton, vankina robotinraatonsa sisällä.

Sitten Stella näki Miliuksen nostavan Peacegiver-pistoolin ohimoon vasten.

”Viimeinen siirtoni. Sinun seuraavaasi en näe enää,” Milius sanoi ja painoi liipaisinta.

Miliuksen ohjaamo peittyi hetkeksi räjähdys- ja veripilveen, kun räjähtävä luoti tunkeutui pienen matkan tämän kallon sisään ja räjähti. Stellan ohjaamolasiinkin roiskui punaista ja harmaata.

Kesti vain muutama sekunti, ja sitten Stella näki Järjestelmän tekoälyn reagoivan.

Hän kirosi. Viimeinen siirto todellakin.

JÄRJESTELMÄN VAKAVA VIRHETILANNE
TURVALLISUUSYLIPÄÄLLIKKÖ PUUTTUU
EPÄILTY KOLLEKTIIVINEN JÄRJESTELMÄPETOS
KOLLEKTIIVINEN RANGAISTUS 10:00

Sekunnit alkoivat laskea kohti nollaa.

Stella mietti vielä yhtä asiaa. Miliuksesta tarvitsi jotain mukaan, jos he kohtaisivat biometrista tunnistusta vaativia lukkoja, tai jos digitointi itse vaatisi sitä käynnistyäkseen.

Päätä ei ollut enää, joten jos tarvittaisiin verkkokalvoskannaus, Milius olisi jo voittanut ja he hävinneet. Mutta eikö hätäproseduuri sallinut osittaisesti tuhoutuneen pään? Tällöin tunnistukseen käytettäisiin kai ennemmin –

Sormenjälkiä tai koko kättä.

Koko käsivarsikin kelpaisi.

09:49

Stella tarttui Miliuksen elottomaan ruumiiseen oikeasta käsivarresta kahdella robottikädellä, ja alkoi vääntää ja repiä maksimivoimalla, kunnes ihmiskudos luu mukaanlukien antoi periksi, ja käsivarsi irtosi. Hän toisti sen vielä vasemman käsivarren kanssa.

09:02

Koska vaaraa ei ollut, hän saattoi aukaista ohjaamon ja varastoida Miliuksen kädet sisään, Zedin pään viereen.

Stellaa inhotti, että Zed joutui kestäämään edes kuolleena tuollaista, mutta se oli nyt välttämätöntä kollektiivisen rangaistuksen estämiseksi. Hän huusi radioon.

”Annalee! Ala tehdä reittiä! Millä tahansa keinolla! Meillä on yhdeksän minuuttia aikaa!”

Annaleen vastaus kuului lähes välittömästi.

”Väistäkää tornin keskeltä! Mahdollisimman kauas laidalle! Ottakaa kaikki mitä tarvitsette!”

08:37

Oikeuden Miekka nousi satojen metrien korkeuteen, ja alkoi sitten kääntyä ympäri nokka suoraan alaspäin. Sitten Stella kuuli katollekin asti, kun epämiellyttävä aliaäni-humina alkoi väreillä ilman halki ylhäältä alas.

Stella tajusi.

Yliajomoottori, mutta täysin epäortodoksisesti käytettynä. Annalee käyttäisi sitä painovoiman kumoamiseen.

”Varokaa! Annalee ajaa yliajomoottoreita väärinpäin pitääkseen alusta hitaassa putoamisliikkeessä, kun se pehmittää katon! Pysykää kaukana!”

08:15

Tärinä voimistui kun alus lähestyi. Alus itsekin tuntui vapisevan rankasti. Stella mietti, tapahtuiko hänen joukkojensa sisuskaluille tuolla sisällä juuri jotain pahaa. Toivottavasti yliajokenttä kulki vain aluksen ulkopuolta.

Sitten Annalee alkoi ampuu kaikella millä pystyi. Oikeuden Miekka laukoi ohjuksia siivistään, ja kaikki pohjan automaattitykit antoivat leveäpulsilaseriensa laulaa.

Tornin katto peittyi räjähdysiin, eikä Stella voinut tietää mitä oli tapahtumassa. Onnistuisiko Annalee, vai oliko katto liian vahva?

08:00

Stellasta tuntui, kuin aika hidastuisi. Vai kiihtyisi. Hän ei välittänyt enää kellon lukemasta. Kaikki tärkeä oli hänen vieressään ohjaamossa. He laskeutuivat turvallisen välimatkan päässä vääntyneitä teräspalkkeja ja murtuneita betonilevyjä pitkin, kun heidän vierellään Oikeuden Miekka jatkoi puskemistaan alas läpi tornin, käyttäen sekä aseitaan että runkonsa painoa.

Aliäänihumina väreili koko ajan heidän ympärillään. Aina välillä he joutuivat sekasortoisiin tulitaisteluihin yllätettyjen Järjestelmän sotilaiden kanssa. He poimivat robottikäsiinsä tuoreita Devastator-kivääreitä, ja Stella laulatti raidetykkiä.

Heillä oli vielä paljon matkaa saavutettavana, ennen kuin he olisivat alimmassa kerroksessa. Stella ei tiennyt varmuudella, mistä sieltä keskustekoäly ja digitointiterminaali löytyisivät, että Zedin päästä olisi hyötyä.

Mutta he tekivät parhaansa, ja sen täytyisi riittää.

Sitten Stella kuuli metallisen äänen. Yksi roboteista puhui.

”Stella! Tämä on liian hidasta! Sinun pitää varoa ettet loukkaa itseäsi pudotessa tai yliajokentässä, ja iso robotti on kömpelö. Minulla ei ole sitä haastetta, jos otan kädet ja pään mukaani. Ehkä minulle jää jopa aikaa etsiä, jos en heti löydä. Ota joukkosi Annaleen aluksesta ja johda heidät pois täältä!”

Se oli Daltonin ääni. Suunnitelma kuulosti järkevältä. Kysymyksiä vain oli muutama vielä –

Oliko Stella valmis luottamaan, että tämä onnistuisi siinä missä hänkin, löytäisi digitointiterminaalin jota he eivät ennestään tunteneet, ja osaisi käyttää sitä?

Oliko Stella valmis luottamaan, että kuolleen Zedin aivoista olisi tarpeeksi jäljellä, että digitointiprosessi onnistuisi, eikä menisi integriteettikynnysarvon alle?

Oliko Stella valmis luottamaan, että hänen useita vuosia pelkkänä irrotettuna päästä elänyt miesystävänsä pystyisi ottamaan tekoälyn valtaansa, ja vielä hyväntahtoisesti, eikä kostaisi kärsimäänsä tuskaa koko ihmiskunnalle?

Oliko hänellä muitakaan vaihtoehtoja?

Hän teki päätöksensä. Daltonin suunnitelmassa oli vain yksi mahdollisesti kohtalokas vika. Ei häntä voisi jättää yksin. Kaksi olisi parempi etsimään kuin yksi.

”Annalee! Jos ohjaimet kestävät muutaman sekunnin ilman sinua, ala repiä irti virtuaaliliittimiä! Katso että he löytävät ovelle! Dalton ottaa vastuun käsistä ja päästä tästä eteenpäin, kävi miten kävi! Minä tulen perässä ja suojaan häntä!”

Aikaa oli vielä.

Kaikki oli vielä mahdollista.

Lori kuuli kumean jysähdyksen aluksen ulkopuolelta. Se jäi kaikumaan koehallin paksuissa kaarevissa teräseinissä. Mutta ennen kuin edellinen jysähdys ehti vaimeta kokonaan, ääni toistui.

Se lupasi pahaa. Heidän puolensa ei tarvitsisi tuota tehdä, koska Stella tai muut voisivat ottaa yhteyttä alukseen radiolla ja pyytää avaamaan.

Vihollisia täytyi olla tulossa. Ja Dalton oli vielä käyttöaseman luona tuolissaan, tekemässä jotain tärkeää ennen kuin kellon lukema saavuttaisi nollan.

Lori ei halunnut seurata sitä. Hänellä oli käsitys, että hänellä itsellään ei olisi hätää, eikä Daltonilla.

Mutta Dalton oli käytännössä avuton nyt. Lori ei halunnut jättää omaakin fyysistä ruumistaan avuttomaksi, kun olisi robotin ohjaimissa. Oli paljon parempi käyttää sitä, mitä oli saatavilla täällä todellisuudessa.

Hän tiesi mitä tekisi. Hän käyttäisi tätä alusta.

Täytyisihän sitä pystyä lentämään sisällä hallissakin.

Hän oli katsonut Daltonin hidasta lentämistä repeämästä läpi ja tiesi kaikki tärkeät kontrollit. Miten alus lähtisi käyntiin, ja miten leijuwan lentovaiheen kontrolleja käytettäisiin. Yliajtoa ei tietenkään käytetty. Ei hänen pitäisi muuta tarvita.

Dalton, en anna sinulle tapahtua pahaa, jos vain pystyn, Lori mietti kun hän jo nousi ohjaajan tuoliin ja käynnisti.

Moottorien jyrinä alkoi hiljaa, mutta voimistui nopeasti.

Sitten jysähti raastavammalla ja korkeammalla äänellä. Halliin oltiin taatusti tunkeuduttu.

Ei aikaa millekään hienostelulle. Moottorit saattaisivat yskiä aluksi, mutta kunhan alus nousisi ja alkaisi liikkua, ei haittaisi. Törmäily pienessä vauhdissakaan ei haittaisi, tai rungon rikkoutuminen, kun oltiin Maassa.

Hän ihmetteli rauhallisuuttaan. Vai oliko hän sittenkin vielä jonkinlaisessa puolivälitilassa unen ja todellisuuden rajamailla? Ei mielestään.

Tuntui silti, että hän halusi manata kierroksia itsestään. Hän toimisi tehokkaammin jos ei olisi näin rauhallinen.

Kontrollit muistuttivat suunnilleen menneisyyden helikoptereita. Pääohjaussauvaa eteenpäin, niin nokka painui ja alus liikkui eteenpäin. Pystysuoran moottorin kaasuvivulla pääsisi ylös ja alas. Ja jalkapedaaleilla voisi kääntyä paikallaan.

Ilmassa oltiin. Se oli hyvä. Lori lisäsi vielä vähän pystykaasua, ettei törmättäisi heti lattiaan. Hän alkoi kääntämään Tulikotkaa ympäri, että tietäisi mitä tai ketä oli tulossa sisään halliin.

Ensin alus kääntyi liian hitaasti, sitten liian voimakkaasti, mutta hän sai kääntöliikkeen hallintaan. Hän näki neljä

lähes epäinhimillisen pitkää ja leveää panssaroitua tummanharmaata sotilasta pitkin aseineen, tulossa kohti seinän isosta repaleisesta aukosta. Se oltiin räjäytetty auki.

Vihollisia! Järjestelmän raskaita sotilaita kai.

Aseet alkoivat laulaa, ja Lori väisti vaistomaisesti sivuun sekä itse että ohjaimilla. Kuului metallisia kilahduksia, mutta tähän oli avaruusalus. Kyllä se kesti pikkuluodit.

Nyt Lorille oli äkisti selvää, mitä hänen rauhallisuutensa saattoi tarkoittaa. Jos tämä olikin fiktiotarinaa, jossa hän oli entistä tärkeämmässä osassa? Tämä avaruudessa nukkunut teknikko osaisikin tarvittaessa hyökätä improvisoiduilla aseilla.

Tämä oli nyt jännittävämpää kuin mikään aiempi seikkailun aikana, mutta fiktiossahan oli tietyt säännöt. Ei siis oikeasti tarvinnut pelätä. Harvoinhan päähenkilölle tai tämän rakastetulle kävisi huonosti.

Ajatus innosti Loria niin, että hän työnsi ohjaussauvan voimakkaasti eteen, ja Tulikotka ampaisi liikkeeseen.

Kaksi miehistä oli jo lähellä keulan edessä. He yrittivät lähteä juoksuun sivulle, mutta Lori käänsi ohjausta ja kuului vaimea tömähdys, jota seurasi vielä toinen.

Varmistaakseen hyökkäyksen tehokkuuden Lori runnoi alusta vielä kaasuvivun avulla kaatuneita sotilaita vasten. Alta kuului vaimea rusahtava ääni. Sitten Lori alkoi taas kääntämään polkimilla, nosti alusta korkeammalle ja lähti puoliksi sivuttain hallin poikki.

Lisää metallista kilinää kuului, ja räjähdyskin. Tulikotka tärähti, ja varoitusääni alkoi. Lori näki punaisena välkkyviä valoja, joiden täytyi varoittaa rikkoutuneista systeemeistä. Mutta hän ei pystyisi lentämään ja korjaamaan yhtäaikaan.

Siksi jäljellä olevat viholliset täytyisi saada pois päiväjärjestyksestä nopeasti. Kaksi vielä. Hän käänsi ja löysi – yhden.

Tällä oli aseensa kohotettuna, ja Lori kiihdytti Tulikotkan sotilasta päin. Tulikotkan keula törmäsi, tömähti taas, ja keula työnsi sotilasta eteenpäin seinää päin. Sitten kuului raastavampi metallinen jysähdys, ja törmäys oli niin voimakas, että Lori lähes lensi ohjaajan paikalta. Punaisia varoituksiakin syttyi lisää; ehkä keula oli painunut sisään. Mutta se kyllä olisi vielä korjattavissa.

Lori peruutti aluksella; ainakin se totteli vielä. Sitten kuului kolinaa ja paukutusta aivan aluksen läheltä. Vai sen runkoa vasten? Ei kai viimeinen vihollinen ollut päässyt kyytiin?

Seuraavaksi alkoi mekaaninen moottorin rahina.

Lori katsoi taakseen ja näki kauhukseen ilmalukon alkaneen aueta. Nyt hänen rauhallisuutensa alkoi poistua, kun puoliauukinaisesta aukosta tuli sisään viimeinen, viiksekäs sotilas hullun kiilto silmissään ja pitkä kivääri pystyssä toisessa kädessään.

”Daltoooooon! Siinä olet, järjestelmäpetturi! Kohta sinä maksat aivan läheltä ja henkilökohtaisesti!” sotilas mörisi matalalla äänellään.

Lori tajusi, että Daltonin voisi käydä huonosti seuraavassa sekunnissa. Vain tämä itse pystyisi ratkaisemaan tilanteen, jossa vihollinen oli jo sisällä. Lori syöksyi ohjaajan penkiltä käyttöaseman luokse yhdessä loikassa, ja veti Daltonin virtuaaliliittimen irti.

Dalton putosi lattialle polvilleen, mutta kärsi kai vielä äkillisen virtuaalimaailmapoistumisen aiheuttamasta sekavuudesta. Viiksimies katsoi Loriin päin.

”Kukas sinä olet? Helvetti, taidankin tietää – Dalton, avaruudestako asti hait takaisin?”

Lori perääntyi kohti ohjaajan tuolia.

”En minä sinusta ole kiinnostunut. Miljus oli, mutta onneksi on kuollut, niin ei kärsi paluustasi enempää. Mutta Dalton, me teemme tästä jännempää. Ei mitään pitkän matkan aseita. Dalton. Mies miestä vastaan vain. Vai oletko liian sekaisin? No sitten minun pitää kai vetää kurkkusi auki suoraan. Ehkä minä vähän valehtelin. Voisi minua kiinnostaa tehdä se naikkosellesikin sitten,” viiksimies uhosi bassoäänellään.

Hän heitti pitkän kiväärinsä lattialle kolisten. Sen tilalle ilmestyi pitkä, ilkeä sahalaitainen taisteluveitsi.

Dalton toipui viimein tilanteen tasalle.

”Branagh, Loriin et ainakaan koske,” hän sanoi vaarallisen kuuloisesti ja kurotti vyöltään pamppuaan. Tämäkin oli tietysti se toinen Dalton.

Dalton oli laittanut pampun kaapista vyölleen ennen virtuaalimaailmaan upottautumista. Kaiken varalta.

Miehet kohtasivat keskellä Tulikotkan matkustamoa. Lori mietti mitä voisi tehdä auttaakseen. Hän otti Daltonin pistoolin apuohjaajan tuolilta käsiinsä, eikä viiksimies huomannut, mutta toistaiseksi hän voisi osua Daltoniin liian helposti. Sitä hän ei ikimaailmassa haluaisi.

Dalton ja viiksimies – eli kai Branagh – vaihtoivat iskuja nopeaan tahtiin, torjuivat niitä aseillaan kumpikin. Branagh oli valtavan kokonsa vuoksi hieman hitaampi.

Sitten Branagh sai potkaistua Daltonia taaksepäin kohti käyttöasemaa ja sen tuolia. Hitauden vastapainona oli massiivinen voima, ja Lori pelkäsi, että Daltoniin oli jo sattunut todella.

Mutta ehkä ei ihan vielä. Dalton odotti tuolia vasten, kun Branagh lähestyi vielä pari askelta, ja ampaisi sitten äkisti eteenpäin ja työnsi pampun sähköä antavan osan Branaghin suojaamattomalle kaulalle.

Kuului sähköistä rätinää. ”Ryaaaarghh!” Branagh mörisi ja hoippui taaksepäin kauemmas Daltonista.

Sitten hän kuitenkin sai tasapainonsa palautettua. Dalton odotti pamppu valmiina puoliksi kyykistyneenä, muttei kai uskaltanut tehdä seuraavaa siirtoa.

”Lisää Dalton! Vastahan me aloitimme!” Branagh raivosi ja nuolaisi veistään.

Tämä oli jo älytöntä. Lorille tuli mieleen joku leffa, jossa oli jokin legendaarinen kohta, ja ehkä höyryäkin, mutta taistelu oli jo aika päättää.

Välimatkaa sivusuunnassa oli tarpeeksi.

”Tässä sinulle lisää,” Lori mutisi, tähtäsi Branaghia ja veti liipaisimesta juuri, kun Branagh oli aloittamassa rynnistystään kohti Daltonia taisteluveitsi ojossa.

Se ei ollut paras repliikki, mutta ehkä ihan mukiinmenevä.

Ase potkaisi hurjasti, ja hylsy lensi ulos kaaressa. Luoti räjähti Branaghin rintapanssariin ja tämä vain horjahti ensin, mutta Lori jatkoi ampumista, yrittäen säilyttää tähtäyksen rekyylistä huolimatta, kunnes lipas oli tyhjä.

Viiksimies peittyi räjähdysten savupilviin, niin että hetkeen Lori ei voinut tietää mitä tapahtui. Jonkinlainen kaatumisen tömähdys ehkä kuului.

Savupilvet hälvenivät viimein, ja Branagh makasi Tulikotkan lattialla panssari riekaleina. Vertakin oli valunut, ja Lori tunsu jonkin muuttuvan. Tämä alkoi tuntua liian todelliselta. Tuo mies ei olisi korjattavissa.

Lori valui apuohjaajan tuolille ja näki vain jotenkin sumuisesti, kun Dalton pääsi puolestaan ohjaajan tuolille ja alkoi painaa alusta laskeutumaan.

Se tömähti suhteellisen siististi hallin lattiaan ja hetkeä myöhemmin moottorien jyrinä alkoi laskea ja hävitä. Sitten Dalton olikin syleilemässä häntä.

Hänen sanansa tulivat kuin jostain kaukaisuudesta.

”Lori. Ei hätää enää. Sinä pelastit minut. Tai siis meidät molemmat. Ehdin jo tehdä riittävästi, kun vedit minut irti. Tai oikeastaan ei se minun vastuullani edes ollut. Nyt Järjestelmässä alkaa muuttua asioita.”

Mutta Lorista tuntui vain kamalan pahalta, kun nyt hän tiesi, ettei ollutkaan äsken mikään fiktiotarinan sankaritar, vaan vain lastausteknikko Lori Reed, joka oli juuri tappanut ihmisiä aivan oikeassa todellisuudessa.

Lorin silmänäytöllä alkoi vilkkua tekstejä, mutta ne tuntuivat vain yksittäisiltä kirjaimilta. Hän ei jaksanut eikä halunnut lukea. Samalla Dalton piti hänestä vielä kiinni, suuteli hänen poskeaan ja siilitukkaakin, mutta sekin tuntui kaukaiselta ja yhdentekevältä. Suudelmien lämmön pystyi aistimaan, mutta sillä ei ollut merkitystä.

Lori ei halunnut että näin olisi, mutta hän ei pystynyt pakottamaan itseään. Daltonin läsnäolosta huolimatta tämä todellisuus alkoi tuntua sellaiselta, ettei siellä halunnut olla. Hän halusi jonnekin muualle ja pysyä siellä.

Stella seisoi vahvistetun vinoon kaatuneen betonilevyn päällä jossain puolivälissä tornia ja katsoi alhaalla tornissa raivoavaa liekkimerta ja Oikeuden Miekan palavia, vääntyneitä jäännöksiä.

Daltonin ohjaama robotti oli jossain alhaalla myös vääntyneenä, mustuneena ja tuhoutuneena. Stellan eksoskeleton vierellä vasemmalla oli vielä jotenkin toimintakunnossa, mutta senkin jalat olivat alkaneet tempuilla useiden pikkupudotusten jälkeen.

Reitti lieriömäiseen keskustekoälyhalliin oli lopulta auennut Annaleen ansiosta. Oikeuden Miekka oli sen jälkeen jatkanut putoamista aivan alas asti ja murskannut niin paljon palvelimista, että keskustekoäly tuhoutui. Yliajomoottorit olivat menneet kriittisiksi ja räjähtäneet raivokkaasti.

Stella mietti, etteivät he olisi ikinä päässeet roboteilla keskustekoälyn luokse ajoissa, tai saaneet tehtyä hätäprotokollan mukaista digitointia. Dalton pudotti kädet ja päänsikin jossain vaiheessa. Ne olisivat ehkä löytyneet alhaalta hallista, jos eivät pudonneet johonkin hankalaan koloon. Mutta Daltonin robotti ja eksoskeleton olisivat taatusti vaurioituneet lopulta liikaa pudottautuessa.

Stella tiesi, että jos ei olisi antanut komentoa poistua aluksesta, taatusti monta hänen joukostaan olisi kuollut. Nyt hän ei ollut vielä varma, ketkä selvisivät.

Heidän ei pitäisi kohdata enää Miliuksen Järjestelmän väkivaltaa, koska Zedin sisään ohjelmoimat syvimmat takaportit ja aliohjelmat muissa tekoälykopioissa olivat ottaneet vallan. Ehkä kriittisin niistä oli Nexuksen varatekoäly, joka esti pohjoisen pallonpuoliskon ihmisten aivoja käristymästä.

Stella ei juuri tiennyt, mitä ajatella tai tuntea nyt. Paitsi että Miliuksen haudantakaisen koston mitätöinti tuotti hänessä syvän tyydytyksen ja helpotuksen tunteen. Isäkseen hän ei voisi kuollutta tyrannia enää ikinä ajatella; oli aivan sama mitä kädettömälle ja päättömälle ruumiille tapahtuisi. Stella ei ollut varma, mutta ehkä iso eksoskeleton ruumis mukanaan oli pudonnut myös liekkeihin. Toivottavasti.

Stella piti mahdollisena, että Zed oli suunnitellut sysäävänsä kiinni jäämisellään liikkeelle keskustekoälyn tuhoutumiseen johtaneen tapahtumaketjun. Niin hän oli miettinyt ääneen Daltonillekin. Zedin oli täytynyt tietää, että hintana olisi maksimaalisen tehostettu kuolemantuomio, niin kuin Järjestelmä ja Milius sen vain osaisivat.

Stella hyväksyi ainakin järjellään, että Järjestelmän alasajo voittais tärkeysjärjestyksessä hänen sydämensä hyvinvoinnin. Se tuli Krugerin sukujuurien mukana. Jos se oli hinta Miliuksen vallasta poistamisesta, ja ihmiskunnan mahdollisesti paremmasta tulevaisuudesta, hän maksaisi sen kyllä. Ei tosin mielellään.

Betonilevy päästi ilkeän äänen ja siirtyi vähän. Stella tiesi että hänenkin täytyisi poistua ja pyrkiä ylöspäin, ettei kävisi huonosti.

Hän mietti ”Zediltä” saapuneita viestejä. Ne olivat joko aliohjelman tuotoksia tai tallennettu etukäteen. Ehkä keskustekoälyhallin olisi aina Zedin sabotaasista lähtien saanut tuhota samoin tuloksin; ehkä se ei olisi edes vaatinut heidän taisteluaan ja uhrauksiaan, jos sen olisi vain voinut tietää?

KIITOS STELLA KUN VAPAUTIT MINUT

YKSI KELLO PYSÄHTYY JA TOINEN KÄYNNISTYY

OLE HUOLETTA SE EI TAPA

ZED <3

Vai kytkeytyikö se jotenkin siihen, että Zedin implantti viimein totesi tämän kuolleeeksi? Sitä Stella ei saisi ikinä tietää, mutta olisi outoa, jos Zed olisi ohjelmoinut takaportteihinsa ehdon, joka olisi tehnyt hänen tehtävänsä epäonnistumisen todennäköisemmäksi. Se ei sopinut siihen mieheen, jonka Stella oli tuntenut.

PARADISE BENCHMARK

Minä ja Stella tapasimme länsi-Nexuksen neuroklinikan käytävässä. Hän oli nyt sinisen kaivosesihenkilöhaalarin, luotiliivin ja kypärän sijasta pukeutunut harmaan asialliseen jakkupukuun. Hänet oltiin heti värvätty korkeaan asemaan uudessa väliaikaishallinnossa.

Huomioni kiinnittyi aina vähän väliä silmänurkassani juoksevaan kelloon. Niin nytkin.

361:20:43:05.

Se ei tällä kertaa ollut maailmanlopun laskuri kaiken tuhoutumiseen tai aivojen kärehtämiseen, mutta kellon saavuttaessa nollan Zedin asentama ohjelmakoodi ajaisi Järjestelmän tekoälyn alas. Siihen mennessä ihmisillä oli syytä olla jotain sen korvaavaa.

Muistin ”Zediltä” silmänäyttööni ilmestyneet viestit.

SINULLE JA MUIILLE OSALLISTUNEILLE ON MAKSETTU
100000 KREDIITTIÄ KULLEKIN PALKKIOKSI AVUSTA
JÄRJESTELMÄPETTURI MILIUS KRUGERIN SAATTAMISESSA
OIKEUTEEN

KENENKÄÄN YLLÄOLEVAN TOIMIA EI KATSOTA RIKOKSIKSI

LORI REEDIN AIEMPI TUOMIO ON MITÄTÖITY

TEHTÄVÄÄN OSALLISTUNEIDEN HOITOKUSTANNUKSET
KATETAAN JÄRJESTELMÄN LOPPUUN ASTI

KAIKKIEI IMPLANTTIEI RANGAISTUSTOIMINNOT ON
PYSYVÄSTI KYTKETTY POIS

MANUAALISTA LAINVALVONTAA ON LISÄTTY JÄRJES-
TELMÄN LOPPUUN ASTI

TEE OSASI JOTTA MAAILMA ON VALMIS JATKAMAAN
ILMAN JÄRJESTELMÄÄ

AIKA ALKAA NYT

Nyt Stella kuten muutkin hänen asemassaan olevat
työskentelisivät niska limassa tehdäkseen osansa, ennen
kuin siirtymäaika loppuisi. Raskasta, ehkä palkitsevaakin.

Minä taas mietin, miten hyvin minun asiani olivat, ainakin
itsekkäästi ajatellen. Minulla ja Lorilla oli sen verran
krediittejä, että luultavasti pärjäisimme Järjestelmän
jälkeisessä maailmassa. Ja ennen kaikkea minulla oli elävä
ihminen, jonka luokse tulla. Olkoonkin, ettei hän halunnut
vielä tulla luokseni.

Lori oli pelastanut minut Branaghilta ja hänen miehiltään,
mutta oli järkyttynyt siitä pahasti. Ehkä vasta se oli
sysännyt hänet täysin takaisin todellisuuteen, joka oli
näyttäytynyt niin kauheana, että Nexuksen taistelun
jälkeen hän oli halunnut torjua sen ja jäänyt katatoniseksi.

Jos hän vastasi, hän vastasi vain yksittäisillä sanoilla. Usein
hän vain tuijotti tyhjyyteen, ja se oli sydäntäsärkevää. Hän
oli ilmaissut halunsa toiseen todellisuuteen, ja virtuaali-
todellisuus täytti sen toiveen. Hän oli päässyt tänne
klinikalle kaksi päivää taistelun jälkeen.

Seuraamme liittyi tohtori Silva, lähes valkeahiuksinen noin viisikymppinen nainen.

”Neiti Reedin tila on toistaiseksi pysynyt samana. Hän haluaa pysyä virtuaalitodellisuudessa. Käytämme CR-Techin laatimaa Paradise Benchmark -maailmaa, joka on oikeastaan tarkoitettu virtuaalilaitteiden suorituskykytestaukseen.”

”Eikö sama firma tee kryotankkejakin? Nehän ovat aika erilaiset liiketoiminta-alat?” kysyin.

”Yrityksellä on kaksi alahaaraa. Virtuaalitodellisuushaara on se alkuperäinen, jo yli kolmesataa vuotta vanha. Firman nimi tunnettiin ennen hieman eri kirjoitusasulla, mutta nyt CR tarkoittaa Cryo ja Reality.”

Tohtori selvitti kurkkunsa ja jatkoi.

”Tämä maailma ei ole mitenkään ihmeellinen. Trooppinen saariparatiisi, sellainen mitä Maassakin vielä on muutama. Mutta olemme havainneet sen hyväksi terapiassa. Ensin potilas rauhoittuu ja saa esimerkiksi kuljeskella tai uida loputtomasti jos haluaa, ottaa aurinkoa ilman vaaraa ihon palamisesta, ja katsella ja kuunnella merta ja luontoa. Hän voi kokeilla eri asusteita tai hiustyyylejä tai muuta ulkonäön muokkausta käytännössä rajattomasti. Lopulta kuitenkin potilas huomaa, että maailma on puutteellinen, esimerkiksi yksittäiset hiekanjyvät eivät kulje varpaiden välistä kun upottaa jalan hiekkaan ja nostaa sen. Eikä siellä tietystikään ole työtä tai muuta tavoitteellisuutta. Hän päättää, että todellisuus onkin toivottavampi paikka olla, ja terapia päättyy onnistuneesti.”

Silva piti pienen tauon ja jatkoi vielä.

”Neiti Reed on kuitenkin useaan kertaan sanonut, että tämä maailma sopii hänelle hyvin, koska siellä ei ole väkivaltaa. Yleensä tällainen tila häviää aikanaan vaikeammissakin tapauksissa, kyllästymisen nopeus vain vaihtelee. Prosessia pystytään usein jouduttamaan sillä, että tuttu ihminen liittyy hänen seuraansa maailmassa. Tällöin on tärkeää, että ei yritä taivutella aggressiivisesti palaamaan, vaan yrittää myötäelää.”

Mielestäni ei tarvinnut omata tohtorin koulutusta ymmärtääkseen, mistä oli kyse.

Olin Lorin tilasta hyvinkin paljon vastuussa. Jos tuo ihmisen kaukaa avaruudesta liittymään Järjestelmän vastaiseen kapinaan, siten että on epäselvää onko se unta vai fiktiota vai todellisuutta, ja lopulta tämä ihminen joutuu sinua suojellakseen tappamaan oikeasti ja tajuaa kaiken olleenkin totta, ei ihme että jotain saattaa mennä rikki.

Toisaalta en uskonut, että olisin voinut tehdä mitään toisin. Rikollinen ja epäinhimillinen Miliuksen Järjestelmä oli päävastuussa. Mutta ei sillä ollut väliä kuka oli. Oli vain raastavaa ajatella, mitä kaikkea Lori oli joutunut kestäämään, ja ei voinut kuin toivoa, että hän toipuisi pian.

Se hyvä puoli sentään oli, että ruumiillisesti hän ei ollut kärsinyt juuri ollenkaan. Ei edes kryounesta. Ja tietysti minä menisin hänen seurakseen. Voisin vaikka mennä joka päivä, tai vaikka useasti päivässä, kunnes hän olisi valmis palaamaan luokseni.

Astuimme huoneeseen, jossa Lori toipui. Hän makasi liikuteltavalla sängyllä, joka päätyosa oli hieman vinoon kohotettu. Hiukset olivat ehtineet kasvaa aivan vähän. Hänen ilmeensä oli rauhallinen ja silmänsä kiinni. Niskan virtuaaliporttiin meni liitin paikalla olevasta virtuaalikäyttöasemasta.

Hän oli jälleen minun nukkuva tyttöni.

Sängyn vieressä oli turvavöillä varustettu tuoli, ja sen vieressä toinen käyttöasema.

”Haluatteko kokeilla heti?” tohtori kysyi minulta. ”Älkää ottako liikaa stressiä, että tekisitte jotain väärin. Mitään peruuttamatonta tuskin tapahtuu. Muistakaa vain rauhallisuus. Lori itse on ollut rauhallinen alusta asti.”

Tuo sentään kuulosti rohkaisevalta. Ei räjähdysvaaraa niin, kuin Avaruuden Kaaren moottoria pysäyttäessä. Tietysti minunkaan ei pitäisi räjähtää. Siihen uskoin pystyväni, tapahtuipa mitä tahansa.

”Ei hukata aikaa,” sanoin.

”Täällä ei olekaan nyt lääkintä- ja virtuaalitekniikko paikalla, mutta osaan tehdä tämän itsekin,” Silva sanoi.

Istuin tuoliin, ja hän kiinnitti turvavyöni.

”Kun olette mielestänne sopivan rauhallisessa tilassa, nyökätkää niin kytken teidät sisään. Pääsette pois itsekin räpyttämällä silmiänne kuusi kertaa nopeassa tahdissa katse johonkin äärilaitaan kohdistettuna.”

Yritin hengittää syvään.

En ollut kyllä varma rauhoituinko. Ehkä vähän.

Lopulta nyökkäsin. Tohtori työnsi liittimen virtuaaliporttiini ja tunsin, että mieleni ja aistini siirtyivät muualle. Onneksi ei enää sotaan.

Olin maailmassa, joka koostui hiekkarannasta, palmuista, mäennyyppylöistä kauempana, sinisestä taivaasta jolla ajelehti muutama laiska pilvi, auringosta, ja sinisen-vihreästä merestä valkoisine vaahtopäineen.

Auringon lämpö kuumensi ihoani paljonkin, muttei liikaa. Olin ilman vaatteita lukuun ottamatta eleettömän harmaita uimashortseja.

Vain noin kymmenen metrin päässä minusta näin Lorin istumassa rantahiekalla.

Hänellä oli yllään musta uimapuku, ja hiukset olivat paljon pitemmät kuin todellisuudessa, puoleenväliin selkää asti. En voinut ajatella ensinäkemältä muuta, kuin että hän oli kaunis täälläkin.

Robotin ohjaamisen ja sen silmien kautta näkemisen ymmärsin. Mutta tämän oli lähes pakko olla oman minäkuvan yhdistämistä virtuaalimaailmaan. Eihän näin tarkka jäljitelmä Järjestelmän tekoälystäkään voinut tulla? Luulin, että pystyin hyväksymään etten ymmärtänyt, vähän kuin en täysin ymmärtänyt kryounitekniikkaakaan.

Mieleeni tuli outo häiritsevä uneni, jossa olimme uineet muka Metaaniplaneetan myrkkyyvedessä osana jotain live-TV -haastetta. Silloin vastaava uimapuku oli kuoriutunut mustana inhottavana karstana Lorin päältä. Mutta täällä ei ollut myrkkyyvettä eikä mitään outoa haastetta.

Sen sijaan vain puhdasta idylliä, josta uskoin hänen pitävän. Kuulin aaltojen kohinan ja lokkien äänet kauempaa. En osannut virtuaalisilmilläni erottaa rantaan tulevia aaltoja ja veden välkettä todellisuudesta.

Lori kääntyi minuun päin.

Hänen silmänsä olivat vielä säihkyvämmän vihreät kuin todellisuudessa. Niinhän tohtori oli selittänyt, että ulkonäköä sai muokata rajatta, varmaan jonkin silmänäytön kaltaisen valikkorakenteen kautta.

”Dalton! Kiva kun pistäydyt.”

Muistin jutelleeni tai yrittäneeni jutella Lorin kanssa taistelun jälkeen, kun hän oli puoliksi todellisuudessa. Tämä tuntui sitä paljon pirteämmältä.

”Lori. Kiva nähdä sinuakin. Saanko minä sanoa, että olen kaivannut sinua?” kysyin.

Tunsin liikuttuvani taas, mutten ollut varma kostuivatko virtuaalihakmoni silmät.

”Saat tietysti. On mukava saada seuraa.”

Tuo tuntui jotenkin oudon etäiseltä. Olimmehan me taistelleet ja avaruusmatkanneet ja suudelleet ja –

Niin. Se virheellinen juttu oli nuo kaksi ensimmäistä. Tai ainakin ensimmäinen. Sitä ei olisi pitänyt tapahtua, mutta mitä nyt enää voisi tehdä sen suhteen?

Kävelin lähemmäksi Loria ja istuin hänen viereensä.

”Odota. Minä vaihdan asua vähän. Sinäkin pystyt kunhan opettelet sen.”

Ihmettelin vähän mitä Lori aikoi tehdä. Mutta uimapuku vain muuttuikin punaiseksi.

”Ihan samahan tämä on, mutta se muistuttaa jostain hölmöstä mitä aikanaan katsoin. Sehän on ihan järkevä juttu, että ollaan hengenpelastajina. Mutta ne oli myös etsivinä ja siinä oli jotain – yliluonnollista. Se oli aika kökköä.”

Jokin media-arkiston teos jälleen. Hengenpelastaminen toki myös muistutti siitä, mikä Lorin oli tänne ajanut. Ehkä hän tutki sitä näin turvallisen välimatkan päästä.

”Eikö niin, että täällä et voi katsoa niitä vanhoja ohjelmia?” kysyin.

”Totta, mutta ei se haittaa, muistan niistä tärkeimmän. Mutta hei, mennäänkö jo uimaan? Täällähän ei ole mitään oikeaa vaaraa. Kokeilin uida niin pitkälle, että maailman raja tuli vastaan. Sitten ei vain päässyt eteenpäin. Kokeilin sukeltaakin liian syvälle, mutta ilmaa vaan riittää keuhkoissa loputtomiin. Sehän on mukavaa.”

Miksihän ihmeessä minulle tuli mieleen, että maailman rajalle mennessä voisi tulla tappajalentoalus, tai iso taisteluvene ampuisi ohjuksen?

Väkivalta. Se minulle oli tullut täällä idyllissäkin mieleen.

Oliko minun mieleni oikeasti niin täynnä sitä, suorittamieni tehtävien jälkeen? Niin että olin jo täysin turtunut? Siksi en ehkä voinut kunnolla samaistua siihen, että Lori ei kestänytkaan ajatusta, että oli pakon edessä tappanut Miliuksen Järjestelmää vielä palvelleita ihmisiä oikeasti. Aika brutaalisti vielä, käyttämällä ensin Tulikotkaa lähi-taisteluaseena, ja sitten pistooliani.

Sen muistin, että en puolestaan halunnut Lorin tietävän, miten olin yllättänyt ja moukaroinut Oikeuden Miekan miehistöä kuoliaaksi robottinyrkeillä. Heillä ei koskaan ollut mahdollisuutta puolustautua. Ja hekin olivat palvelleet Järjestelmää.

Olin ehkä turtunut, mutta minun ajatteluni oli, että me molemmat olimme olleet sotilaita. Toki hekin saattoivat murtua näkemästään ja tekemästään.

No, unohtaisin tämän toistaiseksi. Minä seuraisin Loria. Uisin hänen kanssaan. Kahlasimme ensin. Lori lähti juoksuun veden läiskyessä, ja seurasin hänen perässään.

Pakostakin tuli mieleen, kuinka mukava olisi lähteä Avaruussatamasta hänen kanssaan oikealle lomalle. Oikeassa todellisuudessa. Joisimme drinkkejä ensin sataman loungessa, että tulisi mukava matkustuspörinä. Lorilla olisi jotkut uudet seksikkään kauniit vaatteet päällä, ja perillä saisimme rauhassa jutella ja oleilla tai tehdä mitä ikinä haluaisimme.

Sitten tulisimme lomalta takaisin, katsoisimme media-arkistoa ja suutelisimme ja kokeilisimme, pääsisimmekö uudestaan siihen ihmetilaan mistä Lori oli puhunut.

Surullinen seksi vai mikä se oli. Että olisimme niin helliä toisillemme, että itkisimme.

Ja voisimme vaikka mennä naimisiinkin, niin kuin olimme puhuneet. Vaikka eihän se paljon mitään muuttaisi. Lori Lem olisi jotenkin oudon kuuloinen. Vai Dalton Reed. Se olisi ihan hyvä. Lori Reed-Lem olisi hyvä kanssa.

Ajatukseni kuvitellusta tulevaisuudesta olivat jotenkin liikaa kestää nyt. Huomasin, että virtuaalinäkökin pystyi sumenemaan. Yritin terästää näköni virtuaalisesti ja seurasin Loria syvempään veteen ja aaltoihin.

Jostain syystä mieleeni tuli ajatella silmänäyttötyyliin, niin kuin yksinäisellä avaruusmatkallani.

OLE HUOLETTA SE TARVITSEE VAIN AIKAA

LORI ON SELVIYTYJÄ JA SELVIÄÄ TÄSTÄKIN

Ei sekään varsinaisesti auttanut. Liikutti oikeastaan lisää.

Uimme pitkältä tuntuvan ajan, kierrellen ja tutkien rantaviivaa. Väsymistä ei varsinaisesti tapahtunut, jossain vaiheessa vain ehkä kyllästyi.

”Hei, mitä jos sinäkin vaihdat punaiset uimahousut?” Lori kysyi kun olimme jo lähellä rantaa.

Arvasin että Lori halusi minunkin olevan jokin roolihahmo siitä samasta ohjelmasta. Nousimme seisomaan vähän yli polvien ulottuvassa rantavedessä.

”Miten se tehdään?”

”Siirrät katseen johonkin kulmaan ja räpytät, niin valikko aukeaa. Kohdistat katseen siihen minkä haluat ja räpytät taas. Räpyttämällä ulkopuolella menet takaisinpäin tai suljet valikon,” Lori selitti.

”Kiitos, minä yritän.”

Aloin kelata valikkoja. Kesti vähän aikaa, että pääsin vauhtiin.

ULKONÄKÖ – VAATETUS – ALARUUMIS – VALITTU:
UIMASHORTSIT – MUUTA VÄRI

Huh. Onneksi ei monimutkaisempaa. Silmänäyttööni aukesi väriympyrä, ja yritin räpyttää suunnilleen samassa värissä, kuin Lorin uimapuku. Siinä oli vähän haastetta, mutta tähtäin tai kursori sen päällä auttoi.

Näin kuinka väri vaihtui. Mielestäni onnistuin hyvin, enkä kai edes ajatellut sitä aseena tähtäimenä.

”Jee, osasit,” Lori sanoi. Hän hymyili taas jotenkin niin aseistariisuvasti, kuten todellisuudessakin, ja jatkoi.

”Nyt kun ollaan molemmat hengenpelastajia, niin leikitäänkö vaikka, että minä menin liian vaaralliseen aalokkoon, ja sinä kokeneempana pelastat minut. Saat kantaa ja pussatakin. Eli siis tekohengittää. Varo sitten kun painelet. Ei minun virtuaalirintalasta rikki mene, mutta liika voima sattuu. Mutta lupaan etten kuole. Kunhan suutelet, niin kyllä minä herään.”

Oli hyvä, että Lori selitti säännöt noin tarkkaan etukäteen. Toki minä tuon tekisin hänen ilokseen, ja varmasti ilahtuisin itsekin. Vähän sama kuin se implantin käräytys siellä aluksessa. Luottamus toiseen, siitähän leikkihädässä oli kyse siinä missä oikeassakin, ja se lämmitti sydäntä. Vaikka sitä oikeaa olikin tapahtunut ihan liikaa.

Oli erikoista, että paineluelvytys tuntuisi aidolta, joten kai CR-Techin simulaatio oli tarkka, vaikkei yksittäisiä hiekanjyviä simuloitukaan.

Helvetti! Tuosta tajusin, että tuota samaa tekniikkaa oltiin kai käytetty, kun Järjestelmä harjoitteli seuraavan sukupolven asennuksiaan virtuaali-Lorilla, joka kuitenkin oli aidosti harjoitukseen kytkettynä. Miksi ihmeessä? Eikö sitä pystynyt tekemään täysin simuloidulla hahmolla. Ei ilmeisesti. Kai se oli sama idea oman ajattelun yhdistymisestä simulaatioon, että se antaisi parempia tai käyttökelpoisempia tuloksia. Sairasta.

No, onneksi nyt uisimme vähän lisää ja leikkisimme harmittomasti, niin tuo toivon mukaan unohtuisi. Ymmärsin, että Lori ei tuosta vaiheesta ollut lopulta kärsinyt niin pahasti tai pysyvästi. Ehkä siksikin että oli päässyt kryouneen välillä.

Tappaminen oli ollut se varsinaisesti paha asia.

Uimme taas vähän syvempään veteen. Olimme aika lähellä toisiamme, mutta sitten Lori kiihdytti vauhtiaan pois päin minusta. Hän oli tietysti minua taitavampi oltuaan täällä kauemmin, mutta yritin pysyä perässä.

Äkillisesti Lori alkoikin sitten vajota, nostaen vielä käsiään ylöspäin paikan ja hädän merkiksi. Välimatka oli ehkä maksimissaan kymmenen metriä, mutta hetken tunsin aivan aitoa paniikkia, kun häntä ei näkynytkään.

Sukelsin pinnan alle. Onneksi vesi oli sinisen selkeää, joten saatoin nähdä Lorin vajoamassa. Näkökenttä vain vähän epätarkentui.

Kuplavana kertoi myös minne hän oli uppoamassa, eikä pohjakaan ollut kaukana, joten tiesin että saisin hänet sieltä ylös. Eikä oikeaa hukkumisvaaraa ollut.

Silti tuntui absurdilta muistella äkkiä, miten olin jäljittänyt häntä ajoainevanan avulla. Ihmeellistä, miten elämässä saattoi havaita tuolla tavalla toistuvia vertauskuvallisia elementtejä.

Uin syvemmälle ja pian pääsinkin Lorin luokse. Sain hänestä kainalon alta otteen ja aloin tuoda ylöspäin. Olihan meillä lainvalvonnassakin joskus ollut pelastusharjoituksia. Minulla ei vain ollut mitään kelluketta nyt, mutta tämä oli vain hupsu leikki, joka onnistuisi ilmankin.

Huomasin, että Lori auttoi vähän potkimalla itsekin, kun kuljetin häntä uimalla rantaan. Sitten olimme niin matalassa vedessä, että minun täytyi kantaa. Ennemmin kantaa kuin raahata, kun tyyppillisesti sankarit niin tekivät.

Sankarin? En kai minä sellainen ollut. Se oli vain tarinoiden elementti. Mutta kai leikissä voisi myös olla sankari. Yllätyin lisääntyneestä painosta, kun Lori esitti tiedotonta eikä pitänytkaan minusta kiinni.

Pisteet CR-Techille autenttisesta toteutuksesta. Etukäteen olin kuvitellut, että hän olisi saattanut olla aivan höyhenenkevyt täällä.

Lopulta sain tuotua Lorin rantaan asti. Laskin hänet alas hiekalle.

Palautin toimenpidettä mieleeni. Lainvalvonnan ohje oli 30 painallusta tahdilla noin 100 – 120 minuutissa. Sitten kaksi puhallusta.

Kouluttaja oli soittanut media-arkistosta ikivanhaa painajaisista kertovaa melko raskasta musiikkikappaletta. Siinä on lähestulkoon oikea tahti, hän oli sanonut.

Muistelin kappaleen rytmiä mielessäni ja painoin Lorin rintakehää melko hellästi joka iskulla, kunnes saavutin täydet 30. Sitten käytännössä suutelin häntä kahdesti ja puhalsin vähän ilmaa samalla. Virtuaalimaailma simuloi senkin jotenkin; väitin että Lorin rintakehä nousi.

”Jee, onnistuit. Ethän sinä olisi muuta osannutkaan. Nyt herään,” Lori kujersi ja avasi silmiään.

Istuin Lorin viereen rannalle. Ajattelin, että tässä saattoi olla lähestymistapa. Sitähän olin miettinytkin, ja nyt kokemus oli selkeänä mielessä.

”Voinko puhua jostain vähän vakavammasta?” kysyin.

”Voit toki. Jos se on liikaa, niin sitten se menee vain yhdestä korvasta sisään ja toisesta ulos. Et sinä vahinkoa minulle täällä tee. Et sinä koskaan tee,” Lori sanoi.

Aloitin sen vakavamman jutun.

”Se, että kun minä pelastin sinut nyt leikisti, niin silloin sinä alusta lentämällä pelastit minut oi–”

”Ei mielellään puhuttaisi siitä. Se oli kauheaa. Olen murhaaja, mutta minua ei suostuta tuomitsemaan. Siksi pysyn ennemmin täällä, jossa mitään väkivaltaa tai lakia tai rikoksia ei edes ole.”

SE OLII MAHTAVAA KUN KÄYTIT TULIKOTKAA ASEENA

VIHOLLISET MURSKAUTUIVAT SÄÄLITTÄ

Tiesin kyllä että tämä oli taas sopimatonta ajattelua.

Ei siitä olisi Lorille mitään apua, enkä voisi ikinä noin sanoa. En vain voinut mitään, että se tuli mieleen. Onneksi virtuaalitodellisuuteen ei vielä kuulunut ajatustenluku.

”Saanko kertoa silti oman kantani?” kysyin.

”Voithan sinä tehdä niin, mutten lupaa että muutan mieltäni,” Lori vastasi.

Nyökkäsin ymmärryksen merkiksi ja aloitin.

”Uskon että olen sinua turtuneempi. Minulla oli aiempikin tehtävä, Alteran asteroidinlouhijoiden keskuudessa. He murhasivat viattomia ihmisiä ja tuhosivat laitteistoa. He halusivat Järjestelmän alas, niin kuin mekin vähän aikaa sitten. Mutta he aloittivat viattomista.”

”Onpa synkkää. Ja rikollista tietysti,” Lori kommentoi.

”Sen tehtävän aikana minä puolestani, no, tapoin näitä murhaajia. Se tulkittiin oikeutetuksi ja sain kunniamerkinkin. Vahingot siistittiin ja uudet asteroidinlouhijat tulivat tilalle. Mutta kuolleet jäivät kuolleiksi. Nyt kun ajatellaan niitä ihmisiä, jotka sinä tapoit, en voi ajatella mitenkään muuten, että sinä olit sotilas joka oli oikeutetusti sodassa, ja pelastit sillä minut ja itsesi. Jos sinä odotat, että nykyinen Järjestelmä tuomitsisi sinut siitä murhaajaksi, valitan, mutta joudut odottamaan ikuisesti.”

Lori tuntui miettivän.

”Se on aina siitä kiinni, kuka on vallassa. Joka saa sanella säännöt. Mutta kun tappaminen on aina väärin. En minä oikeasti haluaisi kuin huoltaa koneita, että ne toimisivat hyvin ja palvelisivat kokonaisuutta. Että tavarat ja ihmiset liikkuisivat,” hän sanoi.

"Olet ihan oikeassa. Mutta oikeastaan tuo ei ole edes minun pääpointtini. Vaan se, että syyllisyydestä ja kivusta voi päästä yli. Minä mielestäni olen suurin piirtein päässyt, koska oikeutan tekoni sanomalla että valvoin lakia. Pidin yhteiskuntaa yllä vain eri tavalla kuin sinä. Se toimii minulle, ei ehkä muille. Sinun pitää löytää oma tapasi. Mutta tiedän, että jopa murhaaja, siis oikea sellainen joka tappoi viattoman, voi oppia elämään sen kanssa mitä on tehnyt."

"Mutta murhaaja teloitetaan."

"Niin, siinä Järjestelmässä joka kaatui. Sitä ennen ei aina. Luulen että se muuttuu taas niin, että joutuu istumaan loppuikänsä. Silloin on aikaa miettiä."

"Mihin sinä pyrit?" Lori kysyi. "Siihen tietysti, että minun pitäisi tulla jo täältä pois."

Tunsi, miten puhuminen muuttui vaikeammaksi liikutuksesta. Yritin silti.

"Kyllä minä sitä toivoisin, Lori rakas. Eikä tuo äskenenkään vielä ollut pääpointtini. Vaan se, että sitten minä olen aina kanssasi ja autan sinua kestämaan kokemuksesi. Eikä minua haittaa jos vaikka ensin katsot vain media-arkistoa päivät pitkät. Ei meidän kummankaan tarvitse töitä etsiä pitkään, pitkään aikaan. Lähdetään ennemmin vaikka lomailemaan sitten kun tykätään. Tai voidaan vaikka mennä naimisiinkin."

Lori tuntui liikuttuvan tuosta kyyneliin. Totesin että CR-Techin simulaatio oli tämänkin suhteen tarkka, koska

kyynel kulki pitkin hänen kasvojaan ja putosi sitten hiekalle, johon tuli aivan pieni tummempi piste.

Itse asiassa nyt muistin firman aiemman nimen, ja se sai aivan uuden järkevyyden asteen. Tätäkö he olivat hioneet täydellisyyteen kolmesataa vuotta?

Mutta minusta tuntui yllättäen iloiselta. Nyt uskoin että kaikki selviäisi.

Muistin Lorin testin kunnollisuudesta. Otin hänet kainalooni, pidin kiinni ja keinutin hiljaa. Silitin hänen todellisuutta pitempiä hiuksiaan.

”Voi Dalton, olet sinä kunnollinen. Kyllähän minä aina tiesin sen testaamattakin,” Lori sanoi kyynelten läpi.

”Olisi vielä yksi juttu. Sitten kun olisit valmis lähtemään täältä, niin minä haluaisin poistua vähän ennen sinua,” muistin sanoa.

”Miksi?” Lori ihmetteli.

”Se on vähän tyhmä juttu. Kun viimeksi missasin sen, kun nukkuva tyttöni avaa silmänsä. Tällä kertaa haluaisin nähdä.”

Tämän jälkeen käytimme vielä sen päivän loppuun. Tai eihän päivä tässä maailmassa ikinä päättynyt, mutta vuorokauden kierron sai halutessaan päälle, niin että aurinko laski ja varjot alkoivat pidentyä. Auringonlasku oli hieno, ja heijastui merestä täysin autenttisesti.

Uimme vielä lisää. Kai aivan hivin vuoksi Lori kelasi uimapukuvaihtoehtoja läpi. Yksiosaisia tai bikinejä, ja semmoisia ihania toppeja ja mikroshortseja, jotka sopisivat Nexuksessa juoksemiseenkin. Kaikkia mahdollisia värejä, paitsi ei hopeanväristä. Oli täysin mahdotonta päättää, mitkä olivat suloisimmat. Tuntui että Lori pystyi kelaamaan niitä jopa useamman sekunnissa. Toisinaan siitä tuntui aiheutuvan, että aika pysähtyi aivan hetkeksi. Ehkä jokin tekniikkavirhe.

Lopulta Lori kuitenkin päätyi hopeanväriseen koko-haalariin. Se oli vähän erikoinen trooppiselle saarelle. Ei täällä varsinaisesti kylmä ollut nyt illallakaan.

”Tämä asu minulla oli siellä virtuaalivankilassa. Laitoin sen päälle tahallani, että kestäen senkin. Ei se tunnu niin ahdistavalta enää. Se jää taakse nyt.”

Nyt ymmärsin. Tuntui että Lori oli hyvää vauhtia jättämässä seikkailumme ikäviä muistoja taakseen.

Lähdimme nousemaan mäkeä korkeammalle palmujen keskelle. Kuljimme mutkittelevaa polkua. Lori selvästi halusi näyttää minulle jotain.

Tulimme pitkänomaisen makaavan kivipaaden luokse. Minulle tuli hieman kryptotankki mieleen, mutta tietenkään kivipaasi ei ollut samalla tavalla kaareva.

”Tämä varsinkin on ihan tyhmää, mutta jos en palaa tänne enää, halusin näyttää. Liittyy silmien aukaisemiseen. Vanhoissa leffoissa siitäkin on monta variaatiota, vaikka että kun tyttö pötköttää siinä alustalla, niin kauan on aikaa

kun aurinko paistaa tyttöön. Tai pojan silmien aukaisu on semmoinen nopea miltei säikäytys onnistuneen sielunsiirron jälkeen,” Lori selitti.

”Eikö tuohon kanneta?” kysyin. Se tuntui jotenkin ilmeiseltä.

”Joo, oli sellainenkin, mutta ei varmaan jakseta enää. Todellisuudessa taas jaksetaan, kun sittenhän on aikaa. Jos minä menisin vain siihen ja sinä poistut ensin. Sitten te saatte vetää minunkin liittimen irti.”

Voi Lori. Tietysti sitten on aikaa. Mutta yksi asia vielä.

”Toivottavasti et loukkaannu, mutta ethän ajattele enää niinkään, että olisit fiktiotarinan sisässä?” kysyin.

Lori joutui miettimään kauemmin, mutta vastasi sitten.

”En, enkä usko että alkaisin miettiä niin uudestaan, kun ajattelin kaikkea mitä me ollaan tehty. Ihan liikaa hellyyttä. Fiktiossa sitä tulee aina niin vähissä erissä, että yleisön jännitys pysyy yllä. Että älä ole huolissasi. Ne tuottajat olisi painaneet hätäpysäytystä kun alkaisi tulla noita meidän leikkipelastusjuttuja ja muuta tuota tahtia, kuin meillä tulee. Ja kyllä minä ymmärrän, koska siinä on kyse isosta yleisöstä. Ettei peloteta niitä pois. Mutta me valitaan ite mistä me tykätään, eikö niin Dalton?”

Lori oli ilmaissut tuonkin asian niin suloisen selkeästi. Pitäisi muistaa tarkistaa asia itse, mutta uskoin hänen olevan oikeassa. Mutta mikä tärkeintä, nyt ei ollut huolta tuonkaan suhteen.

”Tietysti valitaan. Ja älä huoli, tykkään edelleen samoista jutuista. Varsinkin nyt kun ei ole mitään taistelua,” vastasin.

Olin siitäkin samaa mieltä Lorin kanssa, että seikkailu täällä oli ollut pitkä, nyt vaan jo pois. Lori meni paadelle makaamaan melko jäykkään asentoon. Suutelin häntä.

”Saat uuden suukon toisella puolen,” sanoin. ”Nyt muistan katsoa tarkasti.”

Poistuin paratiisimaailmasta todellisuuteen. Huomasin, että tohtori Silva oli poissa, sen sijaan Stella oli siellä. Oliko hän oikeasti odottanut koko vierailuni ajan? Vai oliko hän käynyt töissä ja tullut sitten takaisin? Valot huoneen ulkopuolella käytävässä näyttivät hämärämmiltä.

”Stella? Odotitko sinä oikeasti koko ajan?”

”Ei, tulin takaisin ennen sulkemisaikaa. Vartijat antoivat minun jäädä.”

Huh, parempi noin. Luulin, että minulla ja Stellallakin olisi vielä juteltavaa. Siihenkin olisi aikaa.

Ensin piti saada meidän nukkuva tyttömme vielä ulos.

”Lori suostuu tulemaan ulos. Saan varmaan vetää tämän liittimen irti, vaikkei tohtori olekaan paikalla,” sanoin Stellalle.

”Sitähän me teimme Tulikotkassa ja Kultaisessa Kotkassa.”

Niin, ja Oikeuden Miekassa. Sen Annalee oli ohjannut liekehtivään, eppiseen loppuunsa asti. Kun aikaa ei enää juuri ollut, hän oli tuhonnut keskustekoälyhallin ja vapauttanut ”Zedin.” Häntäkin me kaipaisimme loppuelämämme.

Ja olihan Perez oli tehnyt oman vastaavan manööverinsa Kultaisella Kotkalla. Vihan Miekan tuho ei paljon jäänyt

jälkeen tornin itsensä hävityksestä. Muut olivat selvinneet hengissä tornipaosta vaihtelevin vammoin.

Mutta omasta elämästämme olisi toivon mukaan vielä paljon edessä. ”Zedin” kello tikittäisi loppuun, ja sen jälkeen jotain muuta alkaisi.

Oli pakko vielä ajatella vanhoja fiktiotarinoita. Siihenhän meidän virtuaalikeskustelu Lorin kanssa oli päättynyt.

Se mitä seuraavaksi tapahtuisi, voisi olla melko täydellinen lopetus uuteen kuvitteelliseen sellaiseen. Tai saatoinkin kuvitella väärinkin, ja yleisö ei olisikaan tykännyt. Mutta minä ainakin tykkäisin.

”Stella, jos sinä sittenkin vedät liittimen irti, niin minä katson,” vaihdoin vielä päätökseni.

Voi helvetti meitä, ajattelin. Tai minua. Mutta nyt en halunnut missata mitään, kun oltiin tultu tähän asti, ja koettu kaikki se epätoivo ja kärsimys ja voitonriemukin.

”Lori, nyt lähtee. Stella vetää liittimen irti,” sanoin.

Stella irrotti liittimen, ja Lorin virtuaaliportti jäi tyhjäksi. Hetkeen ei tapahtunut mitään. Mutta en halunnut huolestua enää. Siihen ei ollut mitään aihetta.

Sitten Lori alkoi hiljalleen räpytellä silmiään, kunnes ne jäivät auki. Sitä seurasi varovainen hymy, joka leveni, kun hän näki minut. Suutelimme, ja en voinut ajatella kuin –

En osannut päättää.

Koska olisin voinut ajatella niin monella eri tavalla. Mutta ehkä sillä ei ollut väliä, että löytäisi parhaiten sopivan ajatuksen juuri tähän hetkeen.

Vaikka näin –

Sieltä sinä Lori tulit taas takaisin minun elämään ilahduttamaan. Aukaisit silmäsi suloisesti ja tällä kertaa minä näin sen. Eikä nyt ole enää mitään hätää.

Se oli riittävän hyvä.

LOPPU — VAIHTOEHTO 3

Kiitos yhteistyöstäsi ja kiitos lukemisesta!

Palaa sivulle 219 jos haluat valita uudestaan.

JÄLKISANAT

On mielenkiintoista palata ideaan, jonka alulle saamisesta on yli 30 vuotta. Aivan varmaa on, että kaksitoista-vuotiaana en olisi kirjoittanut samaa tarinaa!

Silloin tiesi ehkä vähemmän. Ei tiennyt tarinaelementtien nimiä tvtropes:ista, mutta käytti niitä silti vaistonvaraisesti. Ei sillä ollut väliä, että myöhemmin oppisi vaikka Snake Plisskenin elämänkellon olevan tropenimeltään "explosive leash," koska aikapommin tunki joka tapauksessa, ja tietysti sen saattoi asentaa ihmisen sisällekkin.

Silloin tiesi esimerkiksi, että tietynlainen sinisenharmaa värisävy oli tosi siisti synkän tulevaisuuden kuvaamiseen. Että tarinan tulevaisuus ei tietenkään saanut olla mitään muuta kuin synkkä ja saastunut. Ja tiesi jo myös, että on mukavaa jos päähenkilö kantaa rakastettuaan.

Ei silloin juuri ajatellut, mitä dystopia sanoi omasta yhteiskunnastamme tai siitä mihin se oli menossa, vaan että synkkyys, futuristiset aseet, tekoälyt ja muut scifi-elementit olivat helvetin siistejä.

Pelikonseptin perusidea oli sama kuin nanoteoksessa: totalitaarisen maailmanhallituksen poliisivoimien (silloin NitroPolice) päällikkö palkkaisi pelaajahahmon löytämään ja tuomaan oikeuden eteen kapinallisen tyttärensä, ja matka veisi pian Metaaniplaneetalle. Kuten nanossa, alkuperäinen tehtävä saattaisi tarinan edetessä vaihtua. Vaikutteita tuli synkistä scifi- ja cyberpunk -leffoista, sarjakuvista ja muista peleistä.

Pelikonsepti eli jopa ensimmäistä versiota pitemmälle. Ensin se oli ruutu ruudulta etenevä ja AMOS Basicilla toteutettu. Seuraavana vuonna se olikin jo Amigan 68000-assemblykielellä toteutettu vierivän pelimoottorin alku, mutta tämä versio ei toteuttanut niin paljon kuin edellinen, vain pelaajan liikkeen ja vierityksen. Tästä seuraavaa tai kehittyneempää versiota ei enää tullut.

Hahmojen nimet on nanoteoksessa keksitty uudelleen; päällikön tyttären nimeen sisältyi alunperin sana Star, mikä on tässä muutettu Stellaksi.

Jonkinlainen kahden naispuolisen sivupäähenkilön idea oli olemassa jo silloin, tosin muistot ovat hataria, koska tarinakonsepteja oli useita lennossa samaan aikaan. Lori Reed -hahmo ja hänen roolinsa syntyivät tässä nanoteoksessa lennosta ilman etukäteissuunnittelua. Ilman perusideaa tasapainottavaa hahmoa nanoteos olisi jäänyt yksipuolisen militaristiseksi, tai pahimmillaan muuttunut ankeaksi puurtamiseksi kirjoittaa.

Tästä, kuten muistakin nanoteoksistani luultavasti huomaa, että olen ensisijaisesti pelintekijä. Sotaisa toiminta paisuu aina välillä epäuskottavaksi asti, ja esim. ”kenttä”rakenteen ja pomotaistelut pystyy tunnistamaan. Toiminnan kirjoittaminen käy myös pitkällä nanowrimouralla ehkä jo puuduttavaksi, toisaalta tietynlainen tarina vaatii sitä silti.

Inspiraatiosta tarinan loppupuolen haarautumiseen kiitän työtoveriani Tomi Thurlinia; hänen nanoteoksessaan oli vastaava vuosia takaperin.

Vaikka tärkein syy ratkaisuun oli 50000 sanan saavuttamisen vaikeus muuten, se on samalla myös kunnianosoitus peliformaatille. Kun toisen haaran aloitti, sitä oli hankala saada loppumaan yhtä pienellä sanamäärällä kuin ensimmäistä, ja kokonaissanamäärä nousi paljon yli 50000.

Kirjoittaessa päässäni pyöri paljon Judas Priestin kappale Crown of Horns. Melodia ja tunnelma miellyttivät ensin, mutta myöhemmin tajusin myös sanojen muistuttavan yllättävän paljon päähenkilön tilannetta.

Avaruuden Kaari -aluksen nimi tulee puolestaan Bruce Dickinsonin kappaleesta Arc of Space.

Suosittelen kummankin kuuntelemista, ja toivon että nautit Dalton Lemin matkasta!

- Lasse

